BHAGAVAT GITA

Sri Veda Vyasa
Sri Adi Shankara
Sri Ramana Maharshi
Swami Chinmayananda Saraswati
Swami Sarvapriyananda

Senin önünde eğiliyorum, saygıdeğer Guru.
Senin lütfunla, sonsuz ve zamansız olan,
Evrenin her köşesini saran,
Tek Sonsuz Gerçek açığa çıkar.

Om!
Bizi gerçek olmayanlardan Gerçek'e yönlendir,
Bizi Karanlıktan Işık'a yönlendir,
Bizi Ölümden Ölümsüzlüğe yönlendir.
Huzur! Huzur! Huzur!"

GİRİŞ 1-4

1) ARJUNA VİŞADA YOGA – ARJUNA'NIN ÇARESİZLİK VE ÜZÜNTÜ YOGASI 1-12

2) SANKHYA YOGA - BİLGİ VE AYRIM YOGASI 2-18

REENKARNASYON DÖNGÜSÜ AÇIKLAMASI. 2-20
NIDIDHYASANA'NIN ADIMLAR 2-22
DENGE 2-24
VASANA 2-25
KARMA/EYLEM 2-27
'BAĞLILIK' 2-29
EGO 2-29
YOGA TEK ODAKLI SEVGİ 2-30

3) KARMA YOGA- EYLEM YOGASI 3-35

PRAKRITI 3-36
YAJNA 3-37
EGO 3-41
KARMA YOGA 3-43
DHARMA 3-44
YOGA 3-46

4) JNANA KARMA SANNYASA YOGA- BİLGİ, EYLEM VE FERAGAT YOGASI 4-47

NIRGUNA VE SAGUNA 4-49
VARNA 4-50
DOĞRU BİLGİ (BHAVANA) HER EYLEMİ BİR 'YAJNA' YAPAR. 4-57
JNANA-YAJNA 4-58
PRANAYAMA 4-59
MÜKEMMEL BIR GURU 4-60

5) KARMA SANYASA YOGA- EYLEMSİZLİKTE EYLEM YOGASI 5-63

BRAHMAN'A TESLİM OLMAK 5-67
SANNYASA 5-68
MEDITASYON 5-70
ARZU, KORKU VE ÖFKE. 5-71

6) DHYANA YOGA- MEDİTASYON YOGASI - MEDİTASYON YOLUYLA BİRLİK 6-72

BENLIK/ZIHIN , KIŞININ HEM DOSTU HEM DE DÜŞMANIDIR 6-74
"TEKBAŞINA YALNIZLIĞA, TAMAMIYLA TEK BAŞINA" YOL BUDUR. " 6-76

BU AŞKINLIK ANINDA 6-79
SAF AKIL DUYU ORGANINA DÖNÜŞÜR. 6-82
'SANKALPA' 6-83
UYGULAMA (ABHYASA) 6-87

7) JNANA VİJNANA YOGA- BİLGİ VE GERÇEKLEŞME YOGASI 7-90

MAHAVAKYALAR 7-90
MADDE ÖRTÜLERİ İÇİN "PRAKRİTİ" VE MANEVİ FAKTÖR İÇİN "PURUSHA". 7-92
DEVAS 7-97

8) AKŞARA BRAHMA YOGA- EBEDİ BRAHMAN YOGASI 8-99

ADHIBHUTA 8-100
EGO'NUN ÖLÜM ZAMANINDA 8-104
BAĞLANTIDAN KURTULMAK 8-105
MEDITASYON YAPAN KIŞI TARAFINDAN ÜÇ GEREKLI KOŞUL 8-106

9) RAJA VİDYA RAJA GUHYA YOGA – RAJA YOGA 9-113

JNANA YAJNA 9-115
İNSANIN DHARMA'SI DA KALBINDEKI İLAHI ATMAN'DIR 9-122

10) VİBHUTİ YOGA- İLAHİ GÖRKEM YOGASI 10-126

SANATKUMARA, SANAKA, SANATANA VE SANANDANA. 10-129

11) VİŞVARUPA DARŞANA YOGA- EVRENSEL FORMUN VİZYONU YOGASI 11-135

12) BHAKTİ YOGA- ADANMIŞLIK YOGASI 12-145

MEDITASYON İÇIN ÜÇ KAÇINILMAZ KOŞUL 12-150

13) KŞETRA KŞETRAJNA VİBHAGA YOGA – 13-153

RUHANİ UYANIŞA YARDIMCI OLAN AHLAKİ NİTELİKLER 13-158
VASANALAR VE YENIDEN DOĞUŞ 13-162
MEDITASYON YOLUYLA ÖZ'Ü GÖRENLER- MEDITASYON 13-165
VİCHARA 13-166
İNSANIN HAYATI 13-169

14) GUNATRAYA VİBHAGA YOGA- ÜÇ NİTELİK AYRIMI YOGASI 14-171

"PRAKRITI'DEN DOĞAN GUNALAR" 14-172

15) PURUŞOTTAMA YOGA- YÜCE VARLIK YOGASI 15-178

MEDITASYONUN NIHAI OLARAK VAAT EDILEN SONUCU VERMESI IÇIN IKI KOŞUL 15-183
BENLIK ŞU ŞEKILDE TANIMLANMIŞTIR: 15-184
MANEVİ BİLİM (BRAHMA-VİDYA), 15-185

16) DAİVASURA SAMPAD VİBHAGA YOGA - İLAHİ VE ŞEYTANİ TİPLER 16-186

17) ŞRADDHATRAYA VİBHAGA YOGA- ÜÇ TÜR İNANÇ AYRIMI YOGASI 17-190

BEDENSEL AUSTERITE (SHAAREERAM TAPAS) 17-195
DOĞRU, HOŞ VE FAYDALI KONUŞMA (SATYAM-PRİYAM-HİTAM) 17-196
ÖZ-KONTROL 17-197

18) MOKŞA SANNYASA YOGA- ÖZGÜRLEŞME VE FERAGAT YOGASI 18-199

VAZGEÇME, FERAGAT DURUMUNUN GERÇEK İÇERİĞİDİR 18-200
SANNYASA (VAZGEÇME) İKEN, TAYAGA, TERK ETME (ABANDONMENT) 18-201
BU DÖRT INSAN SINIFININ TÜRLERINI 18-210
OM TAT SAT 18-222
BHAGAVAD GİTA'DA ARJUNA ÇEŞİTLİ İSİMLERLE ANILIR 18-222
BHAGAVAD GİTA'DA KRİSHNA, ÇEŞİTLİ İSİMLERLE ANILIR 18-223

Bhagavat Gita

Giriş

Bhagavad Gita, Hint destanı Mahabharata'nın bir bölümü olarak kabul edilen kutsal bir metindir. Olaylar, Hindistan'ın kuzeyindeki Kurukshetra adlı geniş bir ovada, iki kardeş aile olan Pandavalar ve Kauravalar arasındaki büyük bir savaşın (Kurukshetra Savaşı) arifesinde gerçekleşir. Bu destansı savaş, güç, adalet ve dharma (görev/ahlak) mücadelesini simgeler.

Bhagavad Gita'nın Geçtiği Yer, Zaman ve Olayların Kısa Özeti

Yer: Bhagavad Gita, Hindistan'ın antik destanı Mahabharata'nın bir bölümü olarak Kurukshetra'da geçer. Kurukshetra, bugün Hindistan'ın Haryana eyaletinde bulunan tarihi bir bölgedir. Bu diyalog, iki ordu arasında büyük bir savaşın başlamak üzere olduğu savaş alanında gerçekleşir.

Zaman: Bhagavad Gita'nın tam olarak hangi tarihte geçtiği kesin değildir, ancak Mahabharata'nın geleneksel olarak M.Ö. 3102 civarında, Kali Yuga'nın başlangıcında geçtiği varsayılır. Bu, mitolojik ve dini bir bağlamda ele alınır ve tarihsel doğruluktan çok sembolik bir zaman dilimini ifade eder. Gita, savaşın ilk günü, iki tarafın (Pandavalar ve Kauravalar) karşı karşıya geldiği anda geçer.

Olayların Kısa Özeti: Bhagavad Gita, Pandava prensi Arjuna ile onun arabacısı ve rehberi Lord Krishna arasında geçen bir diyaloğu içerir. Kurukshetra Savaşı başlamak üzeredir ve Arjuna, karşısında akrabalarını, öğretmenlerini ve sevdiklerini görünce savaşma isteğini

kaybeder. Moral çöküntüsü içinde Krishna'ya dönerek ne yapması gerektiğini sorar. Krishna, Arjuna'ya ruhsal ve pratik bir rehberlik sunar. Bu öğretiler, 18 bölüm ve 700 ayetten oluşan Gita'da yer alır.

Ana Temalar: Krishna, Arjuna'ya görevini (dharma) yerine getirmesi gerektiğini, ancak bencil arzulara kapılmadan, sonuçlara takılmadan hareket etmesi gerektiğini öğütler. Ruhun ölümsüzlüğü, madde ile ruhun ayrımı (Prakriti ve Purusha), yoga yolları (Karma Yoga, Bhakti Yoga, Jnana Yoga, Raja Yoga) ve evrensel düzen gibi konuları açıklar.

Olayların Gelişimi: Arjuna'nın tereddütleri, Krishna'nın evrensel formunu (Vishvarupa) göstererek onun ilahi doğasını ve evrenin hakikatini ortaya koymasıyla çözülür. Arjuna, sonunda Krishna'nın rehberliğini kabul eder ve savaşmaya karar verir.

Sonuç: Gita, savaşın kendisiyle değil, Arjuna'nın içsel dönüşümüyle biter. Bu, bireyin kendi iç çatışmalarını aşarak hakikati bulmasının bir metaforudur.

Bhagavad Gita, bir savaş anlatısından çok, insan yaşamındaki ahlaki ikilemler, ruhsal uyanış ve evrensel bilgelik üzerine derin bir felsefi metin olarak kabul edilir.

Ana Kişiler:
1. **Arjuna**: Pandava kardeşlerin üçüncüsü, yetkin bir okçu ve savaşçı. Gita'nın merkezindeki karakterdir. Savaş alanında akrabalarına ve öğretmenlerine karşı savaşma konusunda ahlaki bir çelişki yaşar.
2. **Krishna**: Komşu bölge prensi her iki taraf ile de yakın olduğu için bir tarafa ordusunu, bir tarafa kendini (aktif savaşmamak şartı ile) destek vermeyi önerir, ama **henüz onun avatar olduğunu bilmeden** Arjuna ordu yerine tek başına Krishna yı seçer. Arjuna'nın arabacısı ve rehberi, aynı zamanda Tanrı **Vishnu'nun bir enkarnasyonu** (avatar) olarak kabul edilir. Gita boyunca Arjuna'ya manevi ve felsefi öğütler verir.
3. **Pandavalar**: Yudhishthira, Bhima, Arjuna, Nakula ve Sahadeva'dan oluşan beş kardeş. **Adalet ve hakikat** tarafını temsil ederler.
4. **Kauravalar**: Duryodhana liderliğindeki yüz kardeş. **Hırs, kıskançlık ve adaletsizliği** simgelerler.
5. **Diğer Figürler**: Bhishma (kör kral büyükbaba), Drona (öğretmen), Karna (Arjuna'nın rakibi) gibi önemli karakterler savaşta yer alır ve Arjuna'nın ikilemini derinleştirir.

Metin, bir savaş sahnesinden çok, insanın içsel mücadelesini ve evrensel gerçekleri ele alan felsefi bir diyalogdur.

Upanişadlar insan, dünya ve Tanrı'yı tartışan felsefi ilkelerin ders kitaplarıysa, Gita her insanın Vedanta'nın ince felsefi ilkelerini gerçek günlük dünyasında nasıl yaşayabileceğine dair talimatların el kitabıdır.

Şrimad Bhagavad Gita, Tanrı'nın İlahi Şarkısı, Mahabharata'nın Bhishma Parva bölümünde yer alır ve 25'ten 42'ye kadar olan on sekiz bölümden oluşur. Bu büyük pratik yaşam el kitabı, Hinduizm'de olumlu bir devrim işaret etti ve Puranik Çağ'ı takip eden dönemler için bir Hindu rönesansını başlattı.

Tanrı'nın Şarkısı olan Gita'da, **Şair-Kâhin Vyasa**, Vedik gerçekleri Himalaya mağaralarının yalıtılmış ortamından politik yaşamın aktif alanlarına ve yaklaşan bir kardeş kavgası savaşının kafa karıştırıcı gerilimlerine taşımıştır. Bazı psikolojik uyumsuzlukların stresi altında, Arjuna zihinsel dengesini yitirmiş ve gerçek ayırt edicilikle hareket etme kapasitesini kaybetmiştir. Lord Krişhna, Arjuna'nın bu nevrotik zihnini, Vedik gerçeklerle bir tedavi için eline alır.

Din, eylem halindeki felsefedir. Zaman zaman eski bir felsefe, yeni çağların bağlamında akıllıca yeniden yorumlanmaya ihtiyaç duyar ve bilgelik insanları, peygamberler ve kâhinler, sıradan insana eski yasaları günümüzdeki hayatında nasıl etkili bir şekilde uygulayacağını rehberlik eder**. Gita'nın tavsiyelerinin Vedik bilgeliğin ışığındaki etkilerini düzgün bir şekilde sindirmeye çalışırsak, bencillik arzuları olmadan gerçekleştirilen eylemlerin zihni derinlere kök salmış izlenimlerden nasıl arındırdığı ve onu sonsuz ötesine doğru daha büyük uçuşlar için giderek daha incelikli bir şekilde nasıl hazırladığı açıkça ortaya çıkar.**

Bunu açıklamak için, zihnin kavramsallaştırılmasını ve günlük yaşamdaki işlevlerini biraz gözden geçirelim.

Zihin insandır. Zihin nasılsa, birey de öyledir. Zihin rahatsızsa, birey rahatsızdır. Zihin iyiyse, birey iyidir. Bu zihin, bizim inceleme ve anlayışımız için, iki farklı taraftan oluştuğu düşünülebilir: biri, dünyadaki nesnelerden gelen uyarılara bakan dış taraf; diğeri ise bu uyarılara tepki veren 'iç' taraf. Nesneye dönük dış zihin, objektif zihin olarak adlandırılır, Sanskritçe'de buna "Manas" deriz. İç zihin ise sübjektif zihin olarak adlandırılır, Sanskritçe'de "Buddhi".

Objektif ve sübjektif zihin yönleri bir uyum içinde çalışan birey bütün ve sağlıklıdır; şüphe anlarında, OBJEKTİF ZİHİN kolayca SÜBJEKTİF ZİHNİN disipline edici etkisi altına girer. Ancak ne yazık ki, nadir birkaç kişi hariç, çoğumuzun zihinleri bölünmüştür. Sübjektif ve objektif zihin yönleri arasındaki bu bölünme, esas olarak bireyin bencil arzular katmanı tarafından yaratılır. Bu iki zihin yönü arasındaki mesafe ne kadar büyükse, bireyin içindeki kafa karışıklığı o kadar artar ve bireyin hayatta sergilediği egoizm ve düşük arzular o kadar büyür.

Beş 'bilgi kapısı' olan algı organları aracılığıyla, uyanık olduğumuz her an çevremizdeki nesnelerin dünyasını deneyimleriz. Duyularımızla (alıcılar) etkileşime giren sayısız uyarı, OBJEKTİF ZİHNİ etkiler ve bu dürtüler, bireyin bencil arzularının araya giren katmanları aracılığıyla sübjektif katmana kadar süzülür. Bu şekilde bir kişinin SÜBJEKTİF ZİHNİNE ulaşan dürtüler, sübjektif katmanda dikkatlice saklanan geçmiş eylemlerinin mevcut izlenimleriyle tepki verir ve beş eylem organı (etkileyiciler) aracılığıyla dış dünyada kendini ifade eder.

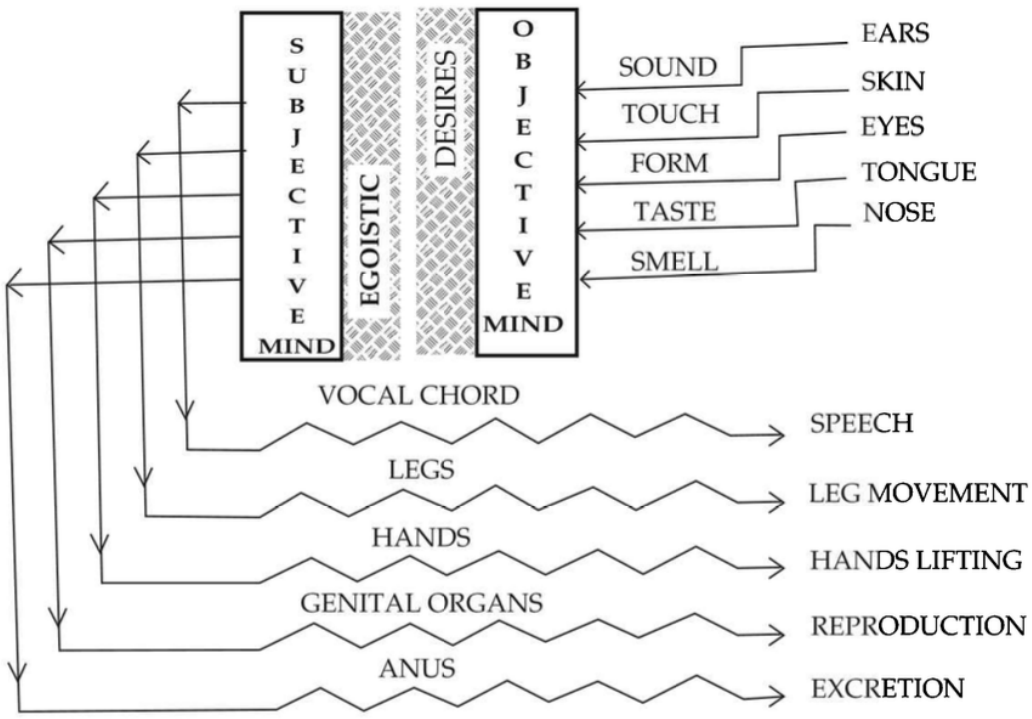

Diyagram 'A', insanın dış dünyada gerçekleştirdiği her bir faaliyetin tasarımını, belirli bir uyarı setine bilinçli olarak tepki verdiğinde sembolik olarak gösterir.

Her an, insan bu uyarıların farklı modelleriyle karşılaşır ve böylece sürekli olarak 'sübjektif zihin" de yeni izlenimler toplar. Ona ulaşan her bir dürtü seti, yalnızca içinde zaten var olan izlenim katmanlarına eklenmekle kalmaz, aynı zamanda içinde birikmiş olan vasanaların (geçmiş yaşamların izleri) kalitesiyle de renklenir. Bunlar eyleme dönüştürüldüğünde, eylemler 'sübjektif zihin' deki mevcut vasanaların lezzetini taşır.

Hepimiz sürekli olarak çeşitli deneyimler yaşarız ve her olayda algılarız, algıladığımızla tepki veririz ve dış alanda eyleme geçeriz. Bu süreçte, farkında olmadan kendimizde giderek daha fazla yeni izlenim kirini biriktiririz. 'Sübjektif zihin', geçmiş anlarımızın üst üste binen imzalarıyla giderek daha fazla granüle olur. Bu granülasyonlar 'sübjektif zihin" 'i donuk ve opak hale getirir ve sanki kişiliğimizin çekirdeğinde hepimizde ebediyen saf Bilinç olarak parlayan manevi İlahi ile aramıza aşılmaz bir duvar örermiş gibi olur.

Vedanta teorisi, **vasanaların azaltılmasının zihni volatilleştirme** aracı olduğunu yineler. Bir aynaya baktığımda yüzümü göremiyorsam, bu aynanın önündeki nesneyi yansıtmadığı için değil, belki de aynadaki kalın toz tabakası yüzünden yansıyan görüntünün görüşüme algılanabilir olmamasıdır. **Bir toz beziyle aynayı temizlediğimde, temizleme eylemi yüzün yansımasını YARATMAZ, yalnızca zaten orada olan yansımayı ortaya çıkarır. Benzer şekilde, insan bugün ilahi manevi doğasının farkında değildir çünkü onu yansıtan 'sübjektif zihin', dünyadaki bencil, tutkulu varlığı sırasında biriktirdiği donuk vasanalarla kalın bir şekilde kaplanmıştır.**

Sübjektif ve objektif zihin yönlerini, 'objektif zihin' in 'sübjektif' rehberliğine sadık bir şekilde hareket edecek şekilde iyi disipline edildiği mutlu bir evliliğe bir araya getirmek, Gita'da işaret edilen Yoga'dır. Bu, ayrıştırıcı faktör olan bencil arzuların kaldırılmasıyla gerçekleştirilir. Gita'da bu pratik Yoga uygulamasını belirtmek için kullanılan tipik kelime, kendi kendini açıklayıcıdır: **Buddhi Yoga**.

Sübjektif ve objektif zihin yönleri arasında bu mutlu evlilik gerçekleştiğinde, sonrasında o dengeli Yogin eylemlerde ustalaşır ve 'objektif zihni' ile dış uyarılara akıllıca ve sadık bir şekilde tepki verir; eylemleri, 'sübjektif zihninde' zaten var olan vasanaların bir arınması haline gelir. Böylece, akıllıca eylemlerle bir birey mevcut izlenimlerini tüketebilir ve nihayetinde 'sübjektif zihnini'

granülasyonlardan kurtararak daha berrak ve kristal hale getirebilir. Bu fikir, Shankara gibi büyük yorumcular tarafından vurgulanmıştır; onlar, bencilsiz eylemlerin, ilahi ideale egosuz bir hayranlık ve saygı ruhuyla gerçekleştirildiğinde, nihayetinde içsel arınmaya yol açacağını tekrar tekrar belirtirler. Shankara'ya göre bu, 'sübjektif zihnin' içe dönerek Benliğin, Manevi Gerçekliğin sığınağını yeniden keşfetmesi için kaçınılmaz bir ön koşuldur.

Manevi açıdan bakıldığında, 'sübjektif zihin' böylece insanda, içinde birikmiş izlenimlerin çıkış yolu olarak kullanılması gereken gizli bir silahtır. Ancak trajedi şudur ki, **ortalama bir insan, cehaletiyle bu tehlikeli silahı yanlış kullanır ve kendi yok oluşunu getirir. Onu bir GİRİŞ olarak kullanır ve bencilce, düşük motiflerle gerçekleştirilen faaliyetleri sırasında yeni bir zihinsel izlenim stoğu oluşturur.**

Bunların tükenmesi için doğa yeni ekipmanlar (bedenler) sağlar ve aynı ego, hayatlar boyunca tekrar tekrar bu bedenlerde yaşamaya gelir. Gita'nın mesajı açıkça şunu belirtir: **Eylemlerden kaçınılması gerekmez ve nesneler dünyası reddedilmemelidir**. **Tam tersine, bunları akıllıca kullanarak, bencil olmadan çaba göstermeli ve samsara'nın bize zihinsel kirlerimizi tüketmek için bir alan sağlamasını zorlamalıyız**.

Daha önce açıkladığımız gibi, kendi içinde bölünmüş sağlıksız bir zihin, bir dizi psikolojik hastalığa kolayca av olur. Yapısı zayıfladığında, tüm bulaşıcı hastalıklara kolayca adak gider. Arjuna, ortalama bir eğitimli insandı ve Mahabharata'nın detaylarından onun büyüdüğü ortamları biliyoruz. Ancak tüm Mahabharata olmasaydı, Arjuna'nın zihinsel durumunu tam olarak takdir edemezdik; bu olmadan Krişna'nın mesajı okuyucular üzerinde yavan kalırdı. Bu nedenle, Gita, Mahabharata'nın ayrılmaz bir parçasıdır ve eğer Srimad Bhagavad Gita olmasaydı, bu klasik, öz ve onur olmadan karmakarışık bir hikâye olurdu ve Gita, Mahabharata arka planı olmadan yalnızca bir filozofun bilmece-şiiri olurdu. **Hikâye ve şiir birlikte organik bir bütündür; biri diğerinden yoksun olursa etkisiz ve boş kalır**.

Modern psikoloji, duyguların bastırılması ve baskılanmasının kasvetli sonuçlarını bize ciltler dolusu açıklayarak tüketir. **Hayatımızda, duygularımızı BİLEREK bastırdığımız birçok an vardır; ancak günlük hayatımızda daha sık olarak, duygularımızı BİLİNÇDIŞI olarak baskılarız. Baskılanmış duygular, ifade için bir alan aramak zorunda olan**

muazzam bir dinamik enerji biriktirir. Bu enerjiler doğru bir şekilde yönlendirilmezse, geri teper ve bireyi yok eder.

Arjuna'da duyguların baskılanmasına dair doğrudan açıklamalar olmasa da hikâyeyi dikkatle inceleyen bir öğrenci, savaş alanındaki büyük kahramanın baskılanmış durumlarının etkisi altına girdiğini ve tam bir nevrozdaki gibi davrandığını kolayca teşhis edebilir.

Onun duygusal baskılanmalarının nedenleri uzak değildir. Kendi gücüne güvenen büyük bir kahraman, Makyevelist kuzenlerinin haksız zulmü arasında yaşamak zorunda bırakılmıştı. Aynı zamanda, büyük okçu, en büyük kardeşi Yudhishthira'nın '**her ne pahasına olursa olsun barış'** politikası nedeniyle doğasına uygun bir çıkış bulamıyordu. Bu baskılanmış duygular, ormanlardaki hayatı boyunca gerçekleştirdiği yoğun tapas'ta sağlıklı bir ifade alanı buldu.

Pandava ailesi, kimliklerini gizleyerek geçirdikleri son yılda, Virata Raja'sının sarayında hizmetçi olarak çalışmak zorunda kalmıştı. Durumun iğneleyici adaletsizliği ve acımasız aşağılamaları, şüphesiz Arjuna'nın zihninde çok fazla baskılanmaya neden olmuştu. Ancak bunlar , Virata gücüne meydan okumaya gelen Duryodhana'nın ordularına karşı savaşmak zorunda kaldığı savaşta sağlıklı bir ifade alanı buldu.

Uzun ve zorlu sınavlarından sonra Pandavalar nihayet kendi krallıklarına ulaştığında, zalim kuzenleri, hiçbir mantık ve neden olmaksızın, onlara krallığın yarısına haklarını ve tüm uzlaşma koşullarını reddetti.

Kauravaların babası, kurnaz ve kör Dhritarashtra, muhtemelen büyük savaşçı Arjuna'nın psikolojik durumunu anlamıştı. Bu yüzden büyük savaşın önceki gününde, elçisi Sanjaya'yı Arjuna'ya gizli bir mesajla gönderdi. Bu mesaj, kötü niyetle dolu, Arjuna'nın zihninde tehlikeli fikirlerin tohumlarını ekti ve baskılanmış enerjilerini yanlış kanallara yönlendirdi; böylece büyük meydan okuma karşısında çaresiz bir nevrotik haline geldi. Birinci Bölüm'de, Arjuna'nın önceki gün amcasından aldığı mesajdan sadık bir şekilde tekrarladığı aynı argümanları ve fikirleri okuyacağız.

O kader gününde, her iki ordu da pozisyon alırken, Arjuna, **arabacısı Lord Krişna'dan**, düşman hatlarını gözden geçirebilmek için arabasını iki taraf arasındaki bir noktaya sürmesini ister. Sayıca daha büyük, daha iyi donanımlı, daha bol erzaklı ve tanınmış kişilikler tarafından komuta edilen Kaurava düzeni, bir 'kartal' gibi genişleyerek

Pandavaların daha küçük ordusuna saldırmak için hazır duruyordu. Bu, Pandava kahramanının zihinsel dayanıklılığını ciddi şekilde zorlayan bir manzaraydı.

Uyarıların etkisi altındaki 'objektif zihni', bencil varsayımları ve arzu kaynaklı kaygıları nedeniyle tamamen dağılmış olan bu iki yön arasında 'sübjektif zihninden' (Buddhi) herhangi bir tepki bulamadı. Baskılanmalar nedeniyle zihninde serbest kalan dinamik güçler, Dhritarashtra'nın sözlerinin önerileriyle doğru bir şekilde kanalize edilmedi, aksine yanlış yönlendirildi ve böylece dönemin en büyük kahramanı Arjuna, aniden umutsuz, şaşkın bir nevrotik hastaya dönüştü.

Bu psikolojik bozukluk hastasına uygulanan 'Krişna tedavisi', son bölümde Arjuna'nın "tüm yanılsamalarım sona erdi" diye açıkça beyan ettiğini duyduğumuz için kesinlikle spesifik bir tedaviydi. Kendi benliğine kavuştuktan sonra nasıl yeniden canlanmış, muazzam bir güç ve cesaretle dolu bir savaşçı haline geldiğinin geri kalan hikayesi, bu büyük klasiğin tüm öğrencileri tarafından iyi bilinir.

Farklı derecelerde, her insan bu 'Arjuna Hastalığının adağıdır ve 'Krişna tedavisi' spesifik olduğu için, Gita felsefesinde her zaman hepimize sunulur.

İkinci Bölüm'de, ki bu neredeyse Gita'nın tamamının bir özetidir, Krişna iki ana tedavi yolunu belirtir**. Biri, Arjuna'yı zihninden, egosundan ve aklından daha büyük bir Gerçekliğe yönlendiren bir 'İdealizm tedavisidir" ve böylece zihninin 'sübjektif' ve 'objektif' yönleri arasındaki ayrılık bir dereceye kadar ortadan kalkar. Aynı bölümün ikinci yarısında, bencilsiz eylemlerin bireydeki vasanaları nasıl arındıracağını okuyacak ve anlayacağız.**

Arjuna bir Kşatriya olduğu için zihni Rajasik-guna (aktivite) izlenimiyle renklenmişti ve bu izlenimleri tüketmek için bir savaş alanına ihtiyacı vardı.

Böylece, Krişna'nın arkadaşını tekrar tekrar "Kalk ve savaş" sözleriyle teşvik ettiğini görürüz. Bu, Gita'nın mutlaka yönetici sınıfın savaş kışkırtıcı bir kutsal kitabı olduğu anlamına gelmez. **Bu, her birimize kendi vasanalarımıza (Swadharma) göre kendi hayatımızın savaşını vermek için kalkıp savaşmamız gerektiğine dair bir çağrıdır; böylece onları tüketebilir ve içsel saflık kazanabiliriz**. Şarkıyı kıta kıta ele aldığımızda, Krişna'nın aynı gerçeği farklı bakış açılarından nasıl gösterdiğini ve farklı kelimelerle nasıl açıkladığını görmeye çalışacağız.

1) Arjuna Vişada Yoga – Arjuna’nın Çaresizlik ve Üzüntü Yogası

Arjuna Kederi / Arjuna'nın Dönüşümü / Giriş durum özeti

Upanişadlar, öğretmen ile öğrenci arasındaki konuşmalar şeklinde kaydedilmiştir. Ancak Gita’da, Hindu felsefesinin en yüksek ve en iyisi, toplam bir savaşın gürültüsü ve kargaşası içinde daha ayrıntılı ve dramatik bir düzende yeniden ifade edilmiştir. Krişna Arjuna’ya, savaş alanının nefes alan, çarpıntılı ortamında, çatışma ve katliamın ortasında aradığı cevapları verir.

Yüz sayıdaki Kauravalar, insanın göğsündeki sayısız tanrısal olmayan olumsuz eğilimleri temsil ederken, Pandavalar şüphesiz onun içindeki ilahi dürtüleri temsil eder. Her birimizin içinde, tüm önemli eylem anlarımızda sürekli bir Mahabharata savaşı yaşanmaktadır ve her durumda, içimizdeki olumsuz güçler sayıca daha fazla ve genellikle etkinlik bakımından daha güçlüdür, içsel ilahi ordu ise her zaman sayıca daha az ve görünüşte daha az etkilidir. Bu nedenle, her birey, içsel bir kontrol anında, Arjuna’nın çaresizliğini hissetmek zorundadır.

Mahabharata hikayesi, insana umut dolu bir iyimserlik notası sunar: İlahi dürtüler sayıca az gibi görünse de eğer bunlar tamamen organize edilir ve Yüce Tanrı Krişna’nın, yani Benlik ’in rehberliğine teslim edilirse, O’nun rehberliğinde, şehvet ve açgözlülük güçlerine karşı gerçek ve kalıcı bir zafer kolaylıkla elde edilebilir.

Olumsuz eğilimleri ve bir ölümlünün göğsündeki günahkâr motifleri temsil eden Kauravalar**, kör doğmuş bir prens olan yaşlı kral Dhritarashtra’nın çocukları olarak doğarlar. O, gözlerini gönüllü olarak bağlayarak kendini kör eden Gandhari ile evlenmiştir! Yorumcular bunda çok uygun bir anlam görmeye meyillidir.**

Zihin, hakikate karşı kör doğar ve aynı zamanda körlüğü üstlenmiş bir akılla birleştiğinde, düşük motiflerle birleşen olumsuz içgüdüler ancak yüz tane suç ve günah doğurabilir!

Ruhsal gelişim alanındaki (Dharmakshetra) içsel savaşta, alt içgüdüler ve yüksek idealler kendilerini savaşmak için dizdiğinde, gerçek bir arayıcı, ilahi ayırt edici zekasının rehberliğinde, düşman hatlarını gözden geçirmek amacıyla iki taraf arasındaki tarafsız bölgeye gider ne içindeki iyiye ne de kötüye kendini tamamen bağlamadan. O anda, içe dönük meditasyonlarında, egoist varlık bir tür morbid çaresizlik hisseder ve içsel savaşında, zafer umuduyla mücadele etme konusunda, genellikle kendini yetersiz hisseder. Bir arayıcının bu tuhaf zihinsel durumu, açılış bölümünde Arjuna'nın çöküşüyle güzelce tasvir edilmiştir.

Sanskrit eserlerinde, açılış kıtasının genellikle metnin tüm temasını belirtmesi tanınmış bir gelenektir. Kitabın büyük kısmı**, farklı görüşleri uzun uzadıya tartışır ve tüm olası argümanları sunar; ta ki sonuç kısmında, son kıta genellikle kitabın açılış bölümünde belirtilen tema hakkındaki nihai sonuçları özetleyene kadar**. Bu şekilde, Gita'yı ele aldığımızda, İlahi Şarkının 'Dharma' kelimesiyle başladığını ve 'Benim' (Mama) terimiyle sona erdiğini görürüz; bu nedenle Gita'nın içeriğinin – diyebiliriz ki – **'Benim Dharma'm'** (Mama Dharma) olduğunu söyleyebiliriz.

Dharma terimi, Hindu felsefesindeki en karmaşık terimlerden biridir. 'Dhar' (Dhri) kökünden türetilmiş olup desteklemek, sürdürmek, ayakta tutmak anlamına gelir; Dharma terimi, "bir nesnenin farklı yönlerini ve niteliklerini bir bütün halinde tutan şeyi ifade eder. Genellikle Dharma terimi, dini kod, doğruluk, ahlak sistemi, görev, hayırseverlik vb. olarak çevrilmiştir. Ancak orijinal Sanskritçe terim, bu çevirilerden herhangi biriyle tam olarak yakalanamayan özel bir anlama sahiptir. Şimdiye kadar karşılaştığım Dharma teriminin en iyi çevirisi, "varlık Yasası'dır, yani "bir şeyi ya da varlığı olduğu gibi yapan şey" anlamına gelir. Örneğin, ateşin yanması ateşin Dharma'sıdır, güneşin parlaması güneşin Dharma'sıdır vb.

Dharma, bu nedenle, yalnızca doğruluk ya da iyilik anlamına gelmez, bir şeyin temel doğasını ifade eder ki, bu olmadan bağımsız varlığını sürdüremez. Örneğin, soğuk ve karanlık bir güneş imkansızdır, çünkü ısı ve ışık güneşin Dharma'sıdır. Benzer şekilde, eğer dünyada gerçekten dinamik insanlar olarak yaşayacaksak, bunu ancak gerçek doğamıza sadık kalarak yapabiliriz ve Gita bana 'benim Dharma'mı' açıklar.

Birinci şahıs iyelik sıfatını kullanarak, bu kutsal metin belki de on sekiz bölüm boyunca söylenen İlahi Şarkı'nın, her öğrencinin kendi hayatında öznel olarak yazılması, yaşanması ve kişisel olarak deneyimlenmesi gerektiğini ima eder.

Arjuna ve Krishna değişik isimleri ve anlamları en sonda verilmiştir. Burada çok sayıda isim geçiyor, mahbaratanın tamamını bilen için daha anlamlı, devam eden bölümlerde yer almayacaklar.

Dhritarashtra (arjuna)
1. O Sanjaya! Benim halkım ve Pandavaların takipçileri, savaşmak için Kurukshetra'nın kutsal topraklarında toplandıktan sonra ne yaptılar?

Sanjaya (Krishna) cevap verdi
2. Pandavaların ordusunun savaş düzeninde dizildiğini gören Kral Duryodhana, öğretmeni Drona'ya yaklaştı ve şu sözleri söyledi:
3. Öğretmen! Drupada'nın oğlu, senin yetenekli öğrencin tarafından düzenlenmiş olan Pandu'nun oğullarının bu büyük ordusunu gör!
4. Bu orduda Bhima ve Arjuna ile savaşta eşit olan birçok cesur okçu var- Yuyudhana, Virata ve Drupada gibi büyük savaşçılar;
5. Dhrishtaketu, Chekitana ve cesur Kashi kralı; Purujit, Kuntibhoja ve en iyi adam Shaibya;
6. Güçlü Yudhamanyu, cesur Uttamauja, Subhadra'nın oğlu ve Draupadi'nin oğulları - bunların hepsi gerçekten tanınmış savaşçılardır.
7. O Brahmanaların en iyisi, ordumuzun seçkin liderlerinin isimlerini senin bilgin için vereceğim.
8. Kendin, Bhishma ve Karna, zafer kazanan Kripa, Ashwatthama, Vikarna ve Somadatta'nın oğlu Jayadratha.
9. Bunlar ve benim için canlarını vermeye hazır birçok cesur adam burada mevcut. Hepsi deneyimli savaşçılardır.
10. Sayısal olarak üstün olmamıza rağmen, Bhishma tarafından savunulan ordumuz yetersizken, Bhima tarafından korunan orduları yeterlidir.
11. Bu nedenle, her biriniz kendi bölümlerinizi koruyarak Bhishma'yı koruyun.
12. Cesur büyükbaba Bhishma, Kuru'nun en yaşlısı olarak bir aslan kükremesi gibi yüksek sesle konç çaldı.
13. Ardından konçlar, davullar, ziller, trompetler ve inek boynuzları aniden çalmaya başladı ve muazzam bir ses çıkardı.

14. Sonra Shri Krishna ve Arjuna, beyaz atlarla çekilen büyük bir savaş arabasında oturarak göksel konçlarını çaldılar.
15. Shri Krishna Panchajanya konçunu çaldı, Arjuna Devadatta'yı çaldı ve korkunç işler yapan Bhima büyük konç Paundra'yı çaldı.
16. Kunti'nin oğlu Yudhisthira Anantavijaya konçunu çaldı; Nakula ve Sahadeva ise sırasıyla Sughosha ve Manipushpaka'yı çaldılar.
17. Büyük okçu Kashi kralı, güçlü savaşçı Shikhandi ve Dhrishtadyumna ile yenilmez Satyaki;
18. Drupada'nın kralı, Draupadi'nin oğulları, güçlü Subhadra'nın oğlu bunların hepsi tekrar tekrar konçlarını çaldılar.
19. Olayın gürültüsü gökyüzünde ve yerde yankılanarak Dhritarashtra'nın takipçilerinin kalplerine işledi.
20-21. O Kral! Arjuna, Hanuman'ın bayrak tepesine sahip lideri olarak Dhritarashtra'nın takipçilerinin savaşa hazır dizildiğini görünce okunu kaldırdı ve Shri Krishna'ya şunları söyledi:
22. O Achyuta! Lütfen arabamı iki ordu arasında yerleştir ki bu savaşın eşiğinde karşılaşacağım tüm kişileri görebileyim ve kimlerle mücadele edeceğimi öğrenebileyim.
23. Kötü niyetli Dhritarashtra'nın oğullarına yardım etmek için buraya gelenleri görmek istiyorum.
Sanjaya dedi ki:
24-25. O Kral Dhritarashtra! Arjuna'nın bu sözlerine karşılık olarak Shri Krishna, en güzel arabayı iki ordunun ortasına yerleştirerek Bhishma'ya, Drona'ya ve tüm o başkanlara karşı şöyle dedi: "O Arjuna! Kuru ordusunun savaşa toplandığını gör."
26-27. Orada iki ordunun içinde- babalar, büyükbabalar, amcalar, kardeşler, oğullar, torunlar, dostlar, kayınpederler ve yakın arkadaşlar duruyordu. Tüm bu akrabalarını gören Arjuna büyük bir merhametle doldu ve şöyle dedi:
Arjuna dedi ki:
28-29. Bu akrabaların savaşa hazır durduğunu görünce uzuvlarım sarsılıyor, ağzım kuruyor. Vücudum titriyor ve tüylerim diken diken oluyor.
30. Okum Gandiva elimden kayıyor. Cildim yanıyor gibi hissediyorum. Ayakta durmak imkânsız geliyor ve zihnim sanki sarhoş gibi dönüyor.
31. O Kesava! Olumsuz işaretler görüyorum. Akrabalarımı öldürmekten hiçbir hayır geleceğini düşünmüyorum.
32. O Krishna! Zaferi veya krallığı ya da zevkleri istemiyorum. O Govinda! Krallığın, zevklerin veya hatta hayatın kendisinin ne faydası var?

33-34. Krallıklar için arzulanan şeyler- bu öğretmenler, babalar ve oğullar ile birlikte büyükbabalarım, amcalarım, kayınpederlerim ve diğer akrabalar burada savaşa hazır duruyorlar.
35. Üç dünyanın egemenliği için bile onları öldürmek istemiyorum; kendim öldürülsem bile- bu dünyasal krallık için ne kadar daha az!
36. Dhritarashtra'nın oğullarını öldürmekten bize ne sevinç gelebilir? Onlar katil caniler olsa da onları öldürmekten yalnızca günah kazanırız.
37. Bu nedenle O Madhava! Akrabalarımızı öldürmek doğru değil; kendi akrabalarının katliyle nasıl mutlu olunabilir?
38-39. O Janardana! Bu insanlar açgözlülükleriyle akıllarını kaybetmiş olsalar da ailelerin çöküşünün kötü olduğunu göremiyorlar; biz neden böyle bir günahtan kaçınmayı öğrenmeyelim?
40. Bir aile çökerse eski gelenekleri yok olur; gelenekler yok olursa tüm aile gerçekten kanunsuzlaşır.
41. O Krishna! Kanunsuzluk hâkim olduğunda ailelerin kadınları bozulur; ey Vrishni'nin soyu! Kadınlar bozulduğunda sınıf karışıklığı (aile dışı ilişkiler) meydana gelir.
42. Sınıf karışıklığı yalnızca bu ailelerin yıkıcıları için cehenneme yol açar; ayrıca ailenin üyeleri için de öyle olur; çünkü meşru çocukları olmadığında atalarının ruhları düşer; pirinç topu ve su sunumlarından mahrum kalırlar.
43. Bu ailelerin yıkıcılarının kötü eylemleriyle eski gelenekler yok edilir.
44. O Janardana! Gelenekleri yok olan insanların cehennemde yaşayacaklarını duyduk.
45. Ne büyük bir günah işlemeye karar verdik ki akrabalarımızı krallık zevki uğruna yok etmeyi düşündük!
46. Eğer Dhritarashtra'nın oğulları beni silahlarla öldürürse daha iyi olurdu; ben silahsız ve direnmeden!
47. Böyle söyleyerek Arjuna acıyla dolmuş zihniyle okunu bıraktı ve savaş arabasının koltuğuna oturdu.

Bu bölümün son kıtası, Sanjaya'nın savaş meydanında gördüklerinin yorumunu yaptığı sözleri içerir. Yorgun argümanlarıyla bitkin düşen Arjuna, içten içe tamamen parçalanmış bir şekilde, açık arabadaki bayrak direğine geri çökerek, kraliyet silahlarını yere attı.
Bu, Gita'nın Birinci Bölümünde Arjuna'yı bırakacağımız sahnedir.

Upanishad, bir öğretmenin yanında oturarak (shad), alıcı uysallık ve teslimiyet (ni) ruhuyla çalışılması gereken bir bilgiyi ifade eden bir kelimedir. Kutsal kitapların içerikleri dünyanın her yerinde her zaman aynıdır. Bize, algıların, duyguların ve anlayışın

sürekli değişen fenomenal dünyasının arkasında değişmeyen bir Gerçeklik olduğunu öğretirler. Hindu kutsal kitaplarında ilan edilen bu büyük Tekil(advaita) GERÇEK, Brahman olarak adlandırılır ve bu nedenle, bize Brahman'ın doğasını öğreten ve onu gerçekleştirmenin yollarını gösteren ders kitabına Brahman bilgisi (**Brahma-Vidya**) denir. **Batı felsefesinden farklı olarak, Hindu felsefelerinde, ancak filozof bize, tüm arayanların o felsefede belirtilen hedefi keşfedip deneyimleyebilecekleri pratik bir teknik önerdiğinde felsefe olarak kabul edilir.** Böylece**, tüm Hindu felsefelerinde iki ayrı bölüm vardır: biri teoriyi açıklar ve diğeri uygulama tekniğini açıklar. Felsefeyi yaşamanın ve öznel bir deneyime son vermenin tekniğini açıklayan bölüme "Yoga Şastra" denir**. Yoga kelimesi Yuj = birleşmek kökünden gelir. **Bir bireyin mevcut kişiliğini yükseltmek ve onu daha yüksek, mükemmel bir ideale uyum sağlamak için yaptığı herhangi bir bilinçli girişime Yoga denir ve Yoga bilimine Yoga Şastra denir.**

Felsefe ve Yoga teması, çok bilimsel olduğu ve algılanamayan ideolojilerle ilgilendiği için dünyanın sıradan insanları için çok çekici olamaz. Matematik, bir matematikçi dışında heyecan verici bir okuma olamaz ve matematik, buna hiç ilgi duymayanları görmezden gelmeyi göze alabilir. Ancak din herkese hizmet etmeye çalışır ve tüm peygamberlerin kaygısı, tüm nesillerdeki herkese hizmet etmektir. Bu nedenle, zor bir temayı evcilleştirmek ve onu evrensel kabul görmüş bir ders kitabının kapsamına almak için, eski zamanların öğretmenleri, öznel ideolojilere önemli bir nesnelliğin çekici bir görünümünün verilebileceği yöntemleri keşfetmek zorundaydı. Bu, öğretmenin ayrıntılı bir resmini vererek, zihinsel imgemizde o kadar aşina hale getirilerek, sözlerini de bize çok tanıdık bir şey olarak hissetmemiz sağlanarak yapıldı. **Hindu ders kitaplarının geleneğinde, büyük Rishiler kristalleşmiş gerçekleri içeren ince fikirleri Dharma adı verilen kolayca sindirilebilen bir kapsüle dönüştürdüler.**

Gita'nın bu ihtişamı, Sankalpa Vakya'nın **bunun Rab ile bir ölümlü arasındaki bir konuşma** olduğunu söylediğinde belirtilmiş olur**.**

Bu bölüm kendiyle çelişen bir başlıkla anılır. "ARJUNA'NIN KEDERİ Yogası" olarak adlandırılır. Eğer 'keder' Yoga olabilseydi, neredeyse hepimiz, bir seçim olmadan, zaten Yogileriz.

Bu bölümün yorumunda, Arjuna'nın mutlak umutsuzluk durumunun, Gita tohumlarının ekileceği ve Krishna mükemmelliğinin çiçeklerinin toplanacağı hayırlı zihinsel tutum olduğunu belirttim. İster bir bireyde ister bir toplumda ister bir toplulukta ister bir ulusta olsun, din ve felsefe ancak kalp Arjuna kederini deneyimlediğinde talep görecektir.

Kutsal metinler, kendi başlarına, kimseye yardımcı olamaz. Bu zihinsel durum gerçek Yoga'ya başlamadan önce kaçınılmaz olduğundan, başlangıçtaki zihinsel duruma bile istekli bir beklentiyle Yoga denir. Gita'yı öğrenmek ve yaşamak için, Arjuna-durumu ilk sadhanadır.

2) Sankhya Yoga - Bilgi ve Ayrım Yogası

Bilgi Yogası / Bilgi Yolu

İkinci bölüm, 'Sankhya Yoga' başlığı altında, Gita'nın felsefi içeriğinin kapsamlı bir özetini sunmaktadır.

İlk on dize, Arjuna'nın 'Krishna etkisi' ne tamamen teslim olduğu koşulları açıklamaktadır. On birinci dizeden kırk altıncı dizeye kadar, burada Sankhya felsefesinin tekrarı değil, bir **felsefede düşünce mantığını ifade eden bir terim olarak Sankhya'nın özeti bulunmaktadır**.

Kırk yediden altmışa kadar olan dizelerde, Gita'nın genelinde belirtilen **Eylem Yogası'nın (Karma Yoga)** hızlı bir taslağı yer almaktadır.

Altmış birden yetmişe kadar olan dizelerde, **İbadet Sevgi Yolu (Bhakti Yoga)** belirtilmiş ve yetmiş bir ve yetmiş iki numaralı dizelerde ise**, Terk Yolu (Sanyasa Yoga)** kısaca önerilmiştir.

Böylece, Gita'nın ikinci bölümü, tüm Gita'nın özeti olarak alınabilir.

1. Böylece acıma ve umutsuzluk içinde kalan, gözleri yaşla dolmuş ve endişeli olan Arjuna'ya, Madhusudana şu sözleri söyledi.
2. Bu tehlikeli durum, bu üzüntü, Ari olmayan, cenneti dışlayan, utanç verici durum sana nereden geldi, ey Arjuna?
3. Acizliğe boyun eğme, ey Partha. ! Sana yakışmıyor. Bu aşağılık kalp zayıflığından kurtul! Ayağa kalk, ey Parantapa (Ey düşmanların yakıcısı)!

4. Arjuna” Ey Madhusudana, düşmanların yok edicisi, tapınılmaya layık olan Bhishma ve Drona'ya karşı oklarla nasıl savaşabilirim!
5. Aslında bu dünyada dilenciliğin ekmeğini yemek bile, öğretmenlerin en asilini öldürmekten daha iyidir. Ama onları öldürürsem, bu dünyada tüm zenginlik ve arzularımın zevkleri kanla lekelenecektir.
6. Hangisinin daha iyi olacağını pek söyleyemem, onları fethetmemiz mi yoksa onların bizi fethetmesi mi. Yaşamasını istemediğimiz karşımızda duran Dhritarashtra'nın oğullarını bile, öldürdüğümüzü görmek istemeyiz.
7. Kalbim merhamet altında ezildi, zihnim görev konusunda karıştı. Sana soruyorum. Bana kesin olarak neyin benim için iyi olduğunu söyle. Ben senin müridinim. Sana sığınan bana, öğret.
8. Yeryüzünde müreffeh ve eşsiz bir hakimiyete veya hatta tanrılar üzerinde bir Egemenliğe ulaşsam bile duyularımı yakan bu üzüntünün, ortadan kalkacağını düşünmüyorum.
9. Düşmanların yok edicisi Gudakesha , Hrishikesha’ya böyle söyledikten sonra Govinda'ya : "Ben savaşmayacağım" dedi ve sustu.

Arjuna durum özeti, kararı ve teslimiyeti

10. İki ordu arasında ümitsizliğe düşen Hrishikesha ya sanki gülümseyerek, **'Ey Bharata**', dedi.

Bharat Hindistan topraklarının eski ismi

Shankara’nın Bhagavat Gita Bhasya ’sı (açıklamaları) 2. Bölüm 10. Mantradan başlar.

Kendi isteğiyle bir Kşatriya görevi olarak savaşa girmiş olmasına rağmen, **ayrımcı içgörüsünün üzüntü ve yanılgı tarafından bastırılması** nedeniyle bu savaştan vazgeçmiş ve sadaka ile yaşamak gibi başkalarının görevlerini üstlenmeyi seçmiştir.

Bu nedenle, zihinleri üzüntü, yanılgı vb. kusurların etkisi altına giren bütün canlıların, doğal olarak kendi görevlerini terk edip yasak olan işlere yönelmeleri sonucu ortaya çıkar. Kendi görevlerini yerine getirseler bile, konuşma, zihin, beden vb. yoluyla gerçekleştirdikleri eylemler, kesinlikle ödül hırsıyla motive olur ve benmerkezcilikle birlikte seyreder. Benmerkezcilik, bir eylemi yapan ve işin sonucunun zevkini tadanın bizzat kendisi olduğunu sanmaktır.

Bu doğrultuda, erdem ve kusurların birikmesiyle oluşan; arzulanan ya da arzulanmayan doğumlar aracılığıyla gerçekleşen geçiş süreci ve beraberindeki mutluluk ile üzüntü deneyimleri —yani doğum ve ölüm döngüsü— kesintisiz bir şekilde sürer. Bu süreçte erdemli davranışlar cennete ve mutluluğa; günahkar eylemler hayvan veya diğer alt varlık formlarında doğmaya ve kederlenmeye; hem erdemli hem de günahkar eylemlerin birleşimi ise insan olarak doğmaya ve dolayısıyla mutluluk ile üzüntünün birlikteliğine yol açar. Bu nedenle üzüntü ve yanılsama, doğum ve ölüm döngüsünün temel kaynaklarıdır.
Bu döngünün sona ermesi, tüm sorumlulukların bırakılmasından önce gelen "Öz-bilgi" (Benlik bilgisi) dışında başka bir yolla mümkün değildir. Dolayısıyla, bu bilgiyi tüm dünyaya sunmak isteyen Tanrı Vasudeva, Arjuna'yı aracı kılarak, "Üzülmemen gerekenler için üzülüyorsun" gibi ifadelerle Öz-bilgiyi tanıtmıştır.

11. Bilgelik dolu sözler söylüyorsun ama üzülülmemesi gerekenler için üzülüyorsun. **Bilgeler ne yaşayanlar ne de ölüler için üzülmezler.**
12. **Hiçbir zaman ben yok olmadım (geçmişte), sen de yok olmadın, bu insanlar da yok olmadı. Gelecekte de hiçbiri yok olmayacak**.
13. **Tıpkı bu bedende bedenlenmiş olanın çocukluğa, gençliğe ve yaşlılığa geçmesi gibi, başka bir bedene de geçer**. Sağlam adam bundan dolayı üzülmez.

Reenkarnasyon döngüsü açıklaması.

14. Ey Kunti oğlu, **duyuların nesnelerle temaslarının, sıcağa ve soğuğa, hazza ve acıya sebep olan, bir başlangıcı ve bir sonu vardır, geçicidirler, bunlara cesurca katlan**, ey Bharata'nın soyundan gelen
15. Ey insanların en büyüğü**, haz ve acının aynı olduğu o sağlam adam, Benliğin Ölümsüzlüğünü gerçekleştirmeye uygundur.**
16. **Gerçek olmayanın varlığı yoktur, Gerçek'in var olmayanı da yoktur**. Bu gerçek, Gerçek Bilgeler (veya Özün Görücüleri) tarafından görülmüştür.
17. **Bütün bunların içine nüfuz eden, yok edilemez olanı bil. Hiç kimse O'nu — Yok Olmazı — yok edemez**.
18. Yok olacağı söylenenler, **Sınırsız Ruh 'un bedene büründüğü bu bedenlerdir ve yok edilemez.** Bu nedenle, savaş, ey Bharata soyunun evladı!

Ebedi olan dışında gelip geçici bir şey gerçek olamaz. "**Geçmişte olmayan ve gelecekte olmayacak olan, ancak yalnızca şimdide var gibi görünen şeye GERÇEK DIŞI denir**".

Karika dilinde, "Başlangıçta ve sonda var olmayan, zorunlu olarak ara aşamalarda da var olmayandır, gördüğümüz nesneler yanıltıcıdır, yine de gerçek olarak kabul edilirler. **GERÇEK, var olan her şeyi saran, deneyimlediğimiz tüm algı dünyalarının özü ve maddesi olan şeydir**. "**Savaş" burada, boş sözleri ve yenilgici zihniyetini bir kenara bırakıp, hayatının her alanında, varoluşunun her anında durumlarla tüm kalbiyle ve samimiyetle yüzleşmesi için dini bir çağrı anlamına gelir**.

19. Kendini katil sanan ve kendisinin öldürüldüğünü sanan, ikisi de bilmez. O öldürmez ve öldürülmez.
20. O ne var olur ne yok olur ne doğar ne de ölür. Doğmamış, Ebedî, Değişmez ve Kadimdir, bedeni öldürüldüğünde öldürülmez.
21. O'nun Yok Edilemez, Ebedi, Doğmamış ve Tükenmez olduğunu bilen kişi, nasıl öldürebilir veya başkalarının öldürülmesine nasıl sebep olabilir?
22. **Tıpkı bir insanın eskimiş giysilerini çıkarıp yenilerini giymesi gibi, bedenlenmiş Benlik de eskimiş bedenlerini çıkarıp yeni olanlara girer**.

Yine bu bölümde re-enkarnasyon gerçeğinin altı çiziliyor.

23. Silahlar onu parçalamaz, ateş onu yakmaz, su onu ıslatmaz, rüzgâr onu kurutmaz.
24. Bu Benlik kesilemez, yakılamaz, nemlendirilemez veya kurutulamaz. O ebedidir, her yeri kaplayan, sabit, hareketsiz ve kadimdir
25. Bu (Benlik) Tezahür Etmemiş, Düşünülemez ve Değişmez olarak söylenir. Bu nedenle, Bunun böyle olduğunu bilerek, üzülmemelisiniz.
26. **Eğer O'nun sürekli doğup sürekli öldüğünü düşünürsen, yine de ey güçlü kollu, üzülmemelisin.**
27. **Doğrusu, doğanlar için ölüm kesindir, ölenler için doğum kesindir, bu nedenle kaçınılmaz olan için üzülmemelisiniz.**
28. **Başlangıçta tezahür etmeyen ve sonunda tekrar tezahür etmeyen varlıklar ortada tezahür ediyor gibi görünüyor, ey Bharata. O zaman üzülecek ne var?**

Bu son kısım re-enkarnasyon gerçeğini algıladığında, günlük üzüntülerin ve beden olma yanılgısının yarattığı acıların için üzüntünün ne kadar gereksiz olduğunu anlatıyor.

Nesnelerin maddi dünyası kesinlikle nedensellik yasasını takip ediyor. 'Etkiler' dünyası 'nedenler' dünyasından doğar. Çoğu durumda, etkiler belirgindir ve nedenler

belirgin değildir. Belirsiz olandan belirgin olana projeksiyon yapmak, bir şeyin yaratım programıdır ve kesinlikle Nedensellik yasasını takip eder. **Bir döngü oluşturur.**

29. **Birisi bunu bir mucize olarak görür, bir başkası bundan bir mucize olarak bahseder, bir başkası bunu bir mucize olarak duyar, fakat işittiği halde hiç kimse bunu hiç anlamaz!**

Gerçek bilgi, bir insana kendisinin 'Bedenli Ruh' olduğunu fark ettirir, ancak şimdi cehaleti içinde, kendisinin 'ruhu olan bir beden' olduğunu düşünür.

İyi DİNLEYENLER, duyduklarını DÜŞÜNMEYE ve Öz'ü fark edene kadar MEDİTASYON yapmaya teşvik edilir.

Zeki olmayan dinleyicilerde, bu bilginin nadirliğini ifade eden aynı ifadeden, **tekrar tekrar dinleme (shravana), sürekli düşünme (manana) ve uzun tefekkür (nididhyasana)** girişimlerinde bulunmaya teşvik edilir.

Nididhyasana'nın Adımlar

Shravana (Dinleme/Öğrenme)
Bu ilk adım, kutsal metinleri (Upanishadlar gibi) yetkin bir öğretmenden (Guru) dinlemeyi veya incelemeyi içerir. Amaç, Atman ve Brahman'ın doğası hakkında doğru ve kapsamlı bir bilgi edinmektir. Bu, bilginin başlangıç aşamasıdır ve genellikle entelektüel bir kavrayışı ifade eder

Manana (Tefekkür/Düşünme)
Sravana'da edinilen bilginin mantıksal olarak üzerinde düşünme, akıl yürütme ve içselleştirme adımıdır. Bu aşamada, öğrenilen kavramlar hakkında derinlemesine analiz yapılır, olası şüpheler ve çelişkiler akılla giderilir. Amaç, bilginin sağlam bir şekilde anlaşılmasını sağlamaktır. "Neden bu böyledir?", "Bu ne anlama geliyor?" gibi sorular sorulur

Nididhyasana (Derin Düşünme/Meditasyon)
Bu, üçlemenin en son ve en dönüştürücü adımıdır. Sravana'da edinilen ve Manana'da akılla pekiştirilen bilginin sürekli ve aralıksız bir şekilde zihinde tutulması, üzerinde yoğunlaşılması ve meditasyon yapılmasıdır. Amaç, edinilen bilginin sadece

entelektüel düzeyde kalmamasını, aynı zamanda derin bir sezgisel ve deneyimsel gerçekliğe dönüşmesini sağlamaktır.

30. **Bu herkesin bedeninde ikamet eden yok edilemezdir**, ey Bharata ve bu nedenle, hiçbir yaratık için yas tutmamalısın.
31. Ayrıca, kendi görevine bakarken tereddüt etmemelisin, çünkü bir KSHATRIYA için doğru bir savaştan daha yüce bir şey yoktur.
32. Ey Partha, KSHATRIYA'lar gerçekten de mutludurlar, çünkü bu savaş kendiliğinden cennete açılan bir kapı gibi gelir.
33. Fakat eğer bu haklı savaşı yapmazsanız, o zaman kendi görevinizi ve şöhretinizi terk etmiş olursunuz, günah işlemiş olursunuz.

Sanata yatkınlığı olan bir çocuk, bir iş adamı veya ekonomist olmak üzere başarılı bir şekilde eğitilemez, çünkü bunlar onun doğasına aykırıdır. **Aşırı endişeli bir ebeveyn, sevgi adına büyüyen bir çocuğa kendi niyetlerini ve planlarını yansıtırsa, genç çocuğun ezilmiş bir kişiliğe sahip olacağını kaçınılmaz olarak görürüz.** Bu tür örnekler dünyanın her yerinde, özellikle de ruhsal alanda görülür. **Ruhsal gelişim için aşırı hevesli birçok arayıcı vardır, bunlar sadece bir sefaletin ortaya çıkmasıyla veya bir üzüntü tehdidiyle 'Tanrı'yı aramak' için ormanlara kaçmaya karar verirler**. Değişmez bir şekilde hayat boyu süren trajik bir felaketle sonuçlanırlar. **İçlerinde, ancak kendi apartmanlarının çatısı altında bir ailenin kucaklaşmasıyla tatmin edilebilen duyusal vasanalar vardır, ancak hepsini reddederek, Himalaya mağaralarına ulaşırlar ve sonra tüm gün boyunca ne Rab üzerinde meditasyon yapabilirler ne de duyusal zevk için bir alan bulabilirler**. Doğal olarak zihinlerinde giderek daha fazla ajitasyona, günah olarak adlandırılan karmaşaya yer verirler.

Hinduizm'deki günah, "zihnin, Öz olarak temel doğasına aykırı hareket ettiği bir hatadır". Zihnin nesneler dünyasında arzuladığı, bundan bir neşe ve tatmin elde etmeyi umduğu herhangi bir duygusal eylem, zorunlu olarak kendi içinde artan ajitasyonlar yaratır ve bu tür bir **zihin hatasına günah** denir.

34. İnsanlar da sonsuza kadar sizin onursuzluğunuzu anlatacak ve Şereflendirilmiş olanın o kişiye şerefsizlik ölümden beterdir.
35. Büyük tabur komutanları, korkudan dolayı savaştan çekildiğinizi düşünecekler ve geçmişte sizin ve kahramanlığınızın değerini bilenler tarafından aşağılanacaksınız.

36. Ve düşmanlarınız güçleriniz hakkında söylenemeyecek birçok söz söyleyecekler. Bundan daha acı verici ne olabilir?
37. Öldürülürsen cenneti elde edeceksin, galip gelirsen dünyayı tadacaksın; bu yüzden ayağa kalk ey Kunti oğlu, savaşmaya kararlı ol.

Bu kıtadan sonra Karma yoga mantığını açıklamaya başlıyor. **Ne yaptığın, nasıl yaptığın, ne amaçla yaptığın.**

38. Haz ve acıyı, kazanç ve kaybı, zafer ve yenilgiyi aynı şey sayarak, savaş uğruna savaşa girin, böylece günah işlemezsiniz.

Bu kıta Krishna'nın Öz-Mükemmelleştirme tekniği üzerine ilk net söylemi.

Denge

Krishna'nın verdiği tavsiye, kişinin varoluşun ilgili düzeylerindeki tüm bu farklı iniş çıkışlarda kendini **“denge” de** tutmayı öğrenmesi gerektiğidir.

Arjuna, savaşı yalnızca **kendi duyguları düzeyinde değerlendirdiği** için durumu yanlış değerlendiriyor. Karşıt güçler akrabalarıyla dolup taşıyor, onları öldürmek ve yok etmek gerçekten de etik bakış açısına aykırıydı. Ancak bu duygusallık onu alt etti ve bu tam içsel kaos anında, dengesini yeniden kazanmasına yardımcı olabilecek diğer düşünceleri tamamen gözden kaybetti.

Bir zihnin yapması gerektiği gibi, içsel “ayırt edici zekâ'”yı Krishna'ya (tanrı-ilahi öz) teslim etti. Bu nedenle, Arjuna'ya rehberlik etmeyi üstlenen Rab, ona farklı bakış açılarından toplanmış tüm mevcut verileri sağladı.

Gita boyunca Krishna, Upanishad-terimi anlamında gerçek bir arabacı sembolü gibi olan bir bireyde 'ayırt edici zekâ' rolünü oynar. Böylece sorunla ilgili tüm olası ruhsal, entelektüel, etik ve Arjuna'nın değerlendirmesi için geleneksel bakış açılarını yerleştirdikten sonra Krishna, daha önceki kıtada Arjuna'nın savaşması gerektiği sonucuna varır.

Bu kıtada Krishna, bu girişimde nasıl davranması gerektiğini açıklamaya çalışır. Bir bireyin, kendisini Ben-olmayanla (Anatma) özdeşleştirdiğinde genellikle karşılaştığı tüm endişelerden, yani zekasının seviyesinde acı ve haz kavramı, zihninin seviyesinde kazanç ve

kayıp korkuları ve beden seviyesinde fetih ve yenilginin huzursuzluğu, tamamen uzak durarak savaşı sürdürmesi gerektiği söylenmiştir.

Tüm bu zihinsel zorluklarda sükûnet, hayatta gerçek başarıyı garantileyen bir faktördür. Daha önce, insan zihninin, yaşamın belirli alanında çalışırken açık tutulması gerektiğini açıklamıştık, böylece yaşam mücadelesinin ortasında yaşarken, içinde zaten bulunan vasanaları tüketebilir.

Bu arınma, yani Ruhun katarsisi, her canlı yaratığın tezahür etmiş yaşam platformuna geldiği zorlayıcı amaçtır. Bu şekilde bakıldığında, her bir canlı yaratık, bitki, hayvan veya insan, sadece bir vasana demetidir.

Vasana, geçmiş yaşamlardan veya deneyimlerden zihinde kalan enerji kalıpları, alışkanlıklar, eğilimler veya karmik izlerdir.

Burada tavsiye edildiği gibi**, tüm durumlar karşısında sükûnet, zihni dışa akışı için her zaman açık tutmanın gizli yöntemidir. Ego duygusu ve egoist arzular tarafından bulutlandığında, dışarı akış boğulur ve yeni eğilimler içeri akmaya başlar. Ego, bir birey tüm bu zıt çiftlerden, örneğin sevinç ve üzüntüden, rahatsız olmaya başladığında doğar. Dengeli kalma çabası, ancak eylem egodan ayrılırsa başarılı olur**.

Bu nedenle, **zihinsel arınma (vasana-katarsis**), **gerçek yaşamın ve doğru eylemin iyi huylu sonucudur ve bu Yoga'dır.** Bu, Gita'nın bir sonraki bölümünde, Karma Yoga olarak ayrıntılı olarak açıklanmaktadır.

Pratik din, kişinin anladığı felsefeyi yaşamasından oluşur.

Bundan sonra vedantik felsefeyi karma yoga aracılığı ile yaşama tekniklerini açiklamaktir.

39. Sana öğretilen bu, SANKHYA ile ilgili bilgeliktir. Şimdi YOGA ile ilgili bilgeliği dinle, bunu bildikten sonra, ey Partha, eylem bağlarını çözeceksin.
40. **Bunda ne bir çaba kaybı vardır ne de bir zarar (zıt sonuçların üretilmesi) vardır. Bu bilginin azı bile, YOGA'nın azıcık pratiği bile, kişiyi büyük korkudan korur.**

41. Arjuna! Bu yolu izleyenlerde, inanç üreten **Buddhi (akıl/anlayış),** tek bir amaca yönelmiştir. Manevi inancı olmayanlarda ise anlayış dağılır ve sayısız hedef peşinde koşar.
42. O Arjuna! Veda'ların övgü dolu ifadelerinden hoşlanan ve Veda'ların anlamının bunlardan ibaret olduğunu savunan insanlar vardır**. Onlar tamamen dünya arzularıyla doludurlar, cennet onların en yüksek hedefidir ve manevi anlamda tamamen kördürler.**
43. Arzularla dolu olanlar, cenneti hedefleyenler, eylemlerinin ödülü olarak yeni bir doğum vaat eden süslü sözler söylerler ve zevk ile hakimiyet elde etmek için çeşitli özel eylemler önerirler.
44. Yukarıda tarif edilen zevklere ve güce düşkün olan bu insanların zihinlerinde, gerçeği ortaya çıkarabilecek sarsılmaz bir bilgelik asla doğmaz. Çünkü zevke ve hakimiyete tutunanlar, bu tür öğretilerle zihinleri çelinmiş olanlar ne kararlı ve azimli olabilirler ne de sürekli meditasyon ve SAMADHI için uygun hale gelebilirler.

Krishna'nın sözlerinde yansıyan güçlü eleştirisi, Vedalar'ın ritüelistik kısmını 'bilgelerin süslü sözleri' olarak nitelendirdiğinde açıkça görülür.

Vedalar'ın ritüelistik bölümleri, zevke ve güce derin bir şekilde bağlı olanlara hitap eder, bu kişilerde Gerçek ile Gerçek olmayanı ayırt etme kapasitesi olan ayırt edici güç, Karma'nın sonuçları ve ödülleriyle ilgilendikleri için ellerinden alınmıştır. Onlar ritüellerle uğraşırdı, ancak bu ritüellerin bir araç olduğu Yüce Hedef ile ilgilenmezlerdi.

Bu nedenle, manevi açıdan Vyasa, bunların güçsüz din yöntemleri olduğunu düşünür. **Ritüelist, asıl Hedef'e yönelmeden araçlarla oyalanır**

45. Vedalar üç niteliği (Guna) ele alır; sen **bu üç niteliğin ötesine geç**, ey Arjuna, zıtlık **çiftlerinden kurtul, her zaman SATTVA'da (iyilikte) kal, edinme ve koruma** düşüncelerinden özgürleş ve Öz'de sabit ol.

VEDAS üç nitelikle ilgilenir; sen bu üç niteliğin (GUNAS) üstünde ol, Ey Arjuna, kendini zıtlık çiftlerinden kurtar ve her zaman SATTVA'da (iyilikte) kal, tüm edinme ve koruma düşüncelerinden kurtul ve Öz'de yerleş.

Ancak sen, maddi tüm değerleri, mala mülke olan bağlılığı ve hayatın zıtlıklarıyla -zevk ve acı, sıcak ve soğuk gibi- ilgilenmeyi terk ederek, Ruh 'ta, onun değişmez saflığında sabit ol.

Üç ayrılmaz guna, her canlı varlığın iç yapısında, farklı oranlarda daima bulunur. Zihin ve akıl bu üçlü maddeden oluşur. Bu üç mizacın ötesine geçmek, kelimenin tam anlamıyla zihnin ötesine gitmektir

Upanişadların doğrudan dilinde, insana zihni ve aklı aşması öğütlenmiş ve böylece bireyin kendini Tanrı olarak yeniden keşfedeceği vaat edilmiştir. Bu doğrudan açıklama, Hindu halkını Aryan topluluğundan (bilgiyi taşıyanlar) korkutup uzaklaştırdı. Bu yüzden burada yeniden doğuş çağrısı, aynı anlama gelse de farklı kelimelerle ifade edilir: "Arjuna, gunaları aş."

46. Kendini bilen için, tüm VEDALAR her yer sel olan bir yerdeki su deposu kadar faydalıdır.

Ego var olduğu sürece, Vedaların kutsamalarını arzular. Ego son bulduğunda, Sonsuz İlahiliği içindeki Öz, Vedaları bile kutsayabilir.

47. Yalnızca çalışmaya yetkinliğin var, meyvelerini talep etmeye değil. **Eyleminin motive edici gücü meyvelere duyulan özlem olmasın. Aynı zamanda, bu tutum seni tembel bir hareketsizliğe de sabitlemesin.**

"Senin sadece görevini yapmaya hakkın vardır, ama işin meyvelerine hakkın yoktur."
Bu ayet, sonuçlara bağlı kalmadan özverili şekilde görev yapma ilkesini vurgular.
Şankara'nın Advaita Vedanta yorumunda merkezi bir öğreti olarak yer alır.

48. Zihnin Yoga 'da sabit kalarak kendini eyleme ada. **Bağlılıkları terk et, ey Arjuna ve başarıda da başarısızlıkta da sarsılma. Tüm koşullardaki bu sarsılmaz Zihin dengesine YOGA denir.**

Karma "aksiyon" demek. Karma "serbest irade" demek. Karma "aksiyon" sonucu "tepki demek.

Karma/Eylem

Her din serbest irade ile işler hale gelir.

Meyveler için arzu duymayan tek odaklı ilahi adanmış Karma, ruhsal uyanışın ön koşulu olan içsel arınmayı getirecektir. "HİÇBİR SONUÇ BEKLENTİSİNDE OLMADAN hayatta hareket etmek", kıtayı sadece zihinsel olarak anlamaya çalışan birine

neredeyse imkânsız gibi görünür. Ancak aynı birey, karma yoga çalışmalarından sonra hayatın açık alanlarına çıktığında ve orada uygulamaya çalıştığında, bunun tek başına tüm gerçek başarıların sırrı olduğunu keşfedecektir.

Bu tür çalışmalar her zaman parlak bir başarıyla sonuçlanır. Bu, dünyadaki Ebedi faaliyet yasasıdır. (Bu avataran vaadi)

Eğer kişi şimdide sağlıksız ve verimsiz hale gelirse, kesinlikle daha iyi bir gelecek için umutlanmak için hiçbir nedeni yoktur.

"Başarıyı arıyorsanız, o zaman asla meyvelerle ilgili kaygılar ve korkularla dağılmış bir zihinle çabalamayın." 'eylem meyveleri' derken tam olarak demek istediği bir eylemin ödülü, eylemin kendisinden farklı bir şey değildir.

ŞİMDİ 'de yapılan ve GELECEK bir zamanla koşullandırılan bir eylem, eylemin meyvesi olarak görünür. Aslında, eylem yalnızca tepkisinde sona erer veya kendini gerçekleştirir ve tepki eylemden farklı bir şey değildir. Şimdide yapılan ve gelecek bir an açısından tanımlanan bir eylem, onun tepkisidir.

Bu nedenle, eylemlerin ödülleri için "endişeler üzerinde endişelenmek" ve kendimizi bunlarla meşgul etmek, dinamik ŞİMDİKİ andan kaçmak ve henüz doğmamış bir GELECEK anda yaşamaktır!

Kısacası, **Rab 'bin buradaki tavsiyesi, insana şimdiki anını sonuçsuz hayaller ve korkularla harcamaması, bunun yerine en iyisini, içindeki en iyinin hepsini ŞİMDİKİ ana getirmesi ve her anı canlı bir şekilde yaşaması için bir çağrıdır. Vaat, geleceğin kendi kendine bakacağı ve Karma Yogine ilahi olan başarıları ve en yüce olan kazanımları sağlayacağıdır. Bu nedenle, Arjuna'ya şu tavsiyede bulunulur: "Şimdi sana verilen tek şey, harekete geçmen ve eylemin nedeninin asil olduğunu bilerek, içindeki en iyiyi eyleme getirmen ve kendini eyleme daldırmandır**

Gerçek bir Karma Yogisi,
(a) endişesinin yalnızca eylemle ilgili olduğunu
(b) sonuçlarla ilgilenmediğini
(c) belirli bir eylem için bir meyve elde etme güdüsünü beslememesi gerektiğini ve
(d) bu fikirlerin, eylemsizliği kurarak geri çekilmesi gerektiği anlamına gelmediğini anlayan kişidir.

‘Bağlılık’ teriminin buradaki anlamı; yanlış hayaller, sahte beklentiler, eylemlerin meyveleri hakkında kurulan gündüz düşleri, sonuçlar için duyulan kaygılar ve henüz hayatımızı tehdit etmemiş gelecekteki felaketler için korkular.

Bu şekilde, kaçınılması gereken hatalar listesi olarak sunulduğunda, Yoga yolunda çaba gösteren herhangi bir gerçek Karma Yoginin bunu uygulaması imkânsız hale gelir**.** Ancak Upanişadların anlayışıyla bunu daha fazla analiz ettiğimizde, bu bilmeceyi kolayca çözebiliriz. **Yukarıda belirtilen tüm sinir bozucu hatalar, yanıltıcı ego merkezine aittir.**

Egonun yapıldığı malzemeyi yakından analiz ettiğimizde, bunun GEÇMİŞİN ANILARI VE GELECEK İÇİN UMUTLAR VE BEKLENTİLERDEN oluşan bir demet olduğunu kolayca fark edebiliriz.

Artık var olmayan ölü anlar geçmişi oluşturur. Gelecek ise henüz doğmamış ve bize ait değildir. Dolayısıyla egoda yaşamak ya ölü anların mezarlıklarında ya da henüz doğmamış geleceğin şimdi dinlendiği zamanın rahminde yaşamaktır. Tüm bu meşguliyetlere kapılarak, bize şu anda eyleme geçmek, çabalamak, kazanmak ve başarmak için verilen anları kaybederiz. Vyasa’nın dehası, **“Denge içinde sabit kalarak eyle, bağlılığı terk et”** derken işaret ettiği şey, bu akılsızca yapılan hayaller ve düşüncelerle mevcut şansların zenginliğini harcamaktır.

Böylece, tamamen kendini unutarak şimdiki anda üstlenilen faaliyetlerle kendinden geçmek, içimizdeki en iyi şeylerle canlı, tam ve bütün bir şekilde yaşamaktır.

Geçmişimizi, geleceğimizi, umutlarımızı, korkularımızı böylece ŞİMDİ’nin ateşli içeriğine eritmek, ilhamla çalışmaktır. İlhamla yapılan iş her zaman en büyük getirileri vaat eder. Bir sanatçı, çalışırken kendini işinin coşkusunda unutması bunun örneğidir. Bunun için illa büyük bir sanatçı olmaya da gerek yoktur. Zihni ve aklıyla herhangi bir işe ilgiyle çalışan biri, o anda tesadüfen gelen bir yabancının farkına hemen varmaz. Sanatçının, neşeli ruh halinin diyarlarından egosunun kristalleşmesine inip yabancıyı tanıması, onun sorusunu anlaması ve akıllıca bir cevap vermesi zaman alır. Tüm ilham verici faaliyetlerde, çalışan, yaptığı işte kendini unutur.

Böyle faaliyetlerin tümünde, çalışan neredeyse kendini unutma durumuna ulaştığında, faaliyetinin başarısı veya başarısızlığıyla ilgilenmez, çünkü sonuçlar için endişelenmek geleceği düşünmektir ve gelecekte yaşamak, şimdide yaşamamak demektir. İlham, her

anın coşkulu sevincinin neşeli içeriğidir. Denir ki, bir anın bu içeriği kendi içinde 'tüm Sonsuz Mutluluktur.

Krishna, Arjuna'ya etkili bir şekilde şunu söyler: **"Böylece dengede sabit kalarak, benmerkezci tüm bağlılıkları terk ederek, faaliyetlerin başarısı veya başarısızlığı için endişelenmeyi unutarak eylem yap."** Ve ekler ki, **büyük Yoga, tüm durumlarda bu dengeyle çalışmak demektir.**

49. Ey Arjuna, yalnızca bağlılıkla yapılan eylem, zihnin dengede olduğu bir eylemden çok daha aşağıdadır. **Bu arzusuz bir zihnin İlahi ile birleşmesiyle ortaya çıkan sarsılmaz denge durumunda sığınak ara. Kendi çıkarları için çalışanlar gerçekten acınacak haldedir.**

Bu kıta, eylemin sonuçlarına odaklanmanın yerine bilgelik ve içsel bilgiye yönelmenin önemini vurgulamaktadır.

Yoga tek odaklı sevgi

Buddhi, Upanishadlarda tanımlandığı gibi, zihin ve bireyin iç donanımında önemli bir rol oynayan akıl anlamına gelir. Buddhi, daha kararlı bir anlamda aklı ifade eden Nishchyatmika'dan ve zihinle ilgili olan Samshayatmika'dan ayrılır. ZİHİN, dalgalı ve huzursuz düşüncelerle karakterize edilirken, AKIL sakin ve odaklanmış olup zihni netlik ve kararlılığa yönlendirir. Buddhi Yoga, bu nedenle akla olan bir bağlılık pratiği olarak anlaşılmaktadır. Bu, kişinin kararlılığını korurken zihninin bu ayrımcı aklın kontrolü altında olmasını sağlamayı içerir.

Bu şekilde yaşamak, bireyin hem iç hem de dış dünyasında ustalaşmasına olanak tanır ve nihai yaşam hedeflerini göz ardı etmeden görevlerini yerine getirmesine yardımcı olur. Zihnin nesnel işlevlerinin aklın öznel yönlendirmeleriyle uyumlu hale getirilmesi, yeni vasana bağımlılıklarının birikmesini önler ve mevcut vasanalardan kaynaklanan zihinsel sıkışıklığı hafifletir.

Özünde **Buddhi Yoga,** kişinin eylemlerinin daha yüksek bir anlayış ve bilgelikle bilgilendirildiği disiplinli bir yaşam yaklaşımını teşvik eder ve daha tatmin edici bir varoluşa yol açar.

Zekanın kontrolü altında yaşamamız için sağlam bir neden var. Zihnin sıkıntıları tarafından savrulan zihinsel bölgede yaşayanlar, eylemlerin meyveleri için endişe duyarak huzursuz

olurlar. Bu tür insanlar burada 'sefil' olarak adlandırılır. Bu, Vyasa'nın bu tür düşüncesiz, akılsız insanları şu şekilde kınadığı güçlü bir ifadedir:

SONUÇLAR İÇİN HAREKET EDENLER KEDERLİDİR.

50. Zihinsel dengenin Bilgeliği ile donatılmış olan kişi, bu hayatta hem iyi hem de kötü eylemlerin bağlarını atar. Bu nedenle, kendinizi YOGA'ya adayın, Eylemdeki beceri YOGA'dır.

Zihin dengesi, dışsal değişikliklere rağmen sabit kalan bir zihinsel durumu ifade eder.

Bu durum, huzur ve denge ile karakterizedir. YOGA, eylemlerin sonuçlarına bağlı kalmadan, sadece eylemin kendisine odaklanmayı gerektirir. Bu yaklaşım, bireyin içsel huzurunu korumasına yardımcı olur. Bu düşünce yapısı, bireylerin yaşamda karşılaştıkları zorluklara karşı daha dayanıklı olmalarını sağlar. Sonuç olarak, YOGA'nın özü, eylemlerimizde dengeyi bulmak ve içsel huzuru korumaktır.

51. Bilgi sahibi olan akıllılar, eylemlerinin meyvelerini terk etmiş, doğum zincirlerinden kurtulmuş olarak, tüm kötülüklerin ötesinde olan duruma giderler.
52. **Aklınız yanılgının bataklığından öteye geçtiğinde, işitilmiş olana ve işitilecek olana karşı kayıtsızlığa ulaşacaksınız.**
53. **Aklınız- duyduklarınız karşısında şaşkınlığa uğramış olsa da- Öz'de sarsılmaz ve sabit kaldığında, o zaman Öz-gerçekleşmeye ulaşacaksınız**.

Bu kıtadan sonra aydınlaşmış kişinin deneyimlediğinin ne olacağı tanımlanıyor

54. Ey Keshava, sabit Bilgeliğe sahip olan ve Süper Bilinç durumuna birleşmiş olanın tanımı nedir? Sabit Bilgeliğe sahip olan biri nasıl konuşur, nasıl oturur, nasıl yürür?
55. Ey Partha, **Bir adam zihnin tüm arzularını tamamen terk ettiğinde ve Öz'de Öz aracılığıyla tatmin olduğunda, o zaman onun sabit-Bilgeliğe sahip olduğu söylenir.**
56. **Zihni zorluklarla sarsılmayan, refah içinde zevk peşinde koşmayan, bağımlılıktan, korkudan ve öfkeden uzak olan kişiye "Bilgelik Bilgesi" denir**
57. Her yerde, bağlanmadan bulunan, iyi veya kötü herhangi bir şeyle karşılaştığında ne sevinen ne de nefret eden kişinin bilgeliği sabittir.
58. Kaplumbağanın her taraftan uzuvlarını çekmesi gibi, duyularını da duyu nesnelerinden çektiği zaman, O'nun Hikmeti sabitleşir.

59. İffetli insandan duyuların nesneleri geride özlem bırakarak uzaklaşır, ama Yüce'yi görünce o özlem de onu terk eder
60. Ey Kunti oğlu, Çalkantılı duyular, manevi yolda gayretle çabalayan ve hatta ayırt etme yeteneğine sahip bir kişinin zihnini bile şiddetle çeker ve uzaklaştırır."
61. Hepsini kontrol altına aldıktan sonra, kişi tamamen bana adanmış olmalıdır. Duyuları kontrol altında olan kişinin bilgeliği sağlam bir şekilde yerleşmiştir.
62. **Bir insan nesneleri düşündüğünde, onlara karşı 'bağlanma' doğar, bağlanmadan 'arzu' doğar, arzudan 'öfke' doğar...**
63. **Öfkeden 'aldanma' gelir, aldanmadan 'hafıza kaybı', hafıza kaybından 'ayrımcılığın yıkımı', ayrımcılığın yıkımından, 'yok oluş'.**

Bu beyitten itibaren, Lord Krishna beş asil beyitte insanın Tanrısallıktan düşüşünü açıklayan Hindu psikolojik teorisini anlatmaktadır. Bu, yalnızca Arjuna'ya, güçlü kollu savaşçıya, tüm indriyalarını (duyu organlarını) her yönden fethetmesi gerektiğini kavratmak içindir. Krishna, böyle bir adamın, Hindu kutsal kitaplarında tasvir edilen, düşünülen, açıklanan ve yüceltilen Mükemmel İnsan olduğunu sonucuna varır.

Bu bölüm aynı zamanda uzun süreli uygulamalar sonrası başarısızlık ve hayal kırıklığı kayalıklarına çarpan tüm arayıcıların otobiyografik örüntüsünü açıkça sunar. Vedanta'da gerçek bir arayıcı için düşüş asla mümkün değildir. Başarısız arayıcı örnekleri az değildir. Hepsinde gözlemlenen hata, nihayetinde duyulara bağlılığa yenik düşmeleridir ve bu vakaların tümünde düşenlerin bu bağlılığın en kötü sonuçlarını tattıkları görülür. Böyle mağdurlar için ara yol yoktur, bir tökezleme, onların tamamen yok oluşu anlamına gelir!

Düşüş merdiveni burada çok güzel bir şekilde tasvir edilmiştir. Bir arayıcı için yıkım yolu bu beyitlerde o kadar ayrıntılı anlatılmıştır ki, bizler düştüğümüzde bile, nasıl eski görkemimize ve içsel mükemmelliğimize döneceğimizi bileceğiz.

Bir tohumdan çıkan ağaç gibi, tüm kötülüğün kaynağı kendi yanlış düşüncelerimizden veya yanlış hayallerimizden başlar. DÜŞÜNCE YARATICIDIR, BİZİ YA YÜKSELTİR YA DA YOK EDER. Doğru şekilde yönlendirilirse yapıcı amaçlar için kullanılabilir; yanlış kullanılırsa tamamen yok edici olabilir.

Bir duyusal nesne hakkında sürekli düşündüğümüzde, BU DÜŞÜNCENİN TUTARLILIĞI içimizde o nesneye KARŞI BİR BAĞLILIK yaratır. Bu bağlılığa yönelik düşünceler arttıkça, nesneyi sahiplenme ve tadını çıkarma isteği olarak YANAN BİR ARZU haline

kristalleşir. Aynı hareketin gücü, arzularımızın gerçekleşmemesine engel teşkil eden engellere yöneldiğinde, buna öfke denir.

Öfkeyle dolu bir zihin, KANDIRILMA halini yaşar ve kandırılmış zihin ayırt etme gücünü yitirir, çünkü GEÇMİŞİN TÜM HATIRALARINI kaybeder. Öfkeyle dolu kişi, kendini ve çevresiyle olan ilişkilerini tamamen unutarak hareket edebilir. Sri Shankaracharya bu bağlamda, böyle kandırılmış bir aptalın, kendisine borçlu olduğu saygıdeğer öğretmenleri veya ebeveynleriyle bile kavga edebileceğini belirtir.

Böylece, birey yanlış düşünce kanallarıyla bir nesneye BAĞLANIR, bu bağlılık o nesneyi sahiplenme arzusuna dönüşür. Arzuyu engelleyen bir durum onu öfkeye sürüklediğinde, bu duygunun yol açtığı zihinsel karışıklık, bireyin oran duygusunu ve çevresindeki varlıklarla ilişkisini UNUTMASINA neden olur. Böylece, kandırılmış zihin kültürünün onurunu unutur ve ayırt etme yetisini kaybeder, bu yeti halk arasında 'vicdan' (Buddhi) olarak adlandırılır. Vicdan, iyiyi kötüden ayırt eden ve çoğunlukla içimizde bir standart oluşturan, aklı uyararak onun şehvetli duyusallık ve hayvani eğilimlerine karşı koymasını sağlayan bilgidir. Bu 'vicdan' körelince, insan orantı duygusunu yitirmiş iki ayaklı bir hayvana dönüşür; içindeki daha ince çağrılara kulak vermez, sadece bedenin acil ve hırçın isteklerini duyar. Böylece, bu kişi kendini tamamen yok oluşa mahkûm eder çünkü böyle bir kalp Yüceyi, Yürekli olanı ve İlahi olanı algılayamaz ve onlara ulaşmak için çaba gösteremez.

64. Fakat nesneler arasında hareket eden, duyularını kısıtlayan ve hem çekimden hem de itmeden özgür olan özdenetimli insan huzura kavuşur

Mükemmel özdenetim ve Tanrı tefekkürünün sonucu olarak zihinde huzur oluşur ki buna Manevi Lütuf veya İlahi Huzur (Ishwara Prasada) denir.

Bir zihin Özdenetim içinde yaşamak ve Duyusal nesneler arasında hareket ederken ne onlara bir bağlılık ne de bir nefret duymak, duyusal büyülenmelerin zihinde neden olduğu rahatsızlıklar ve çalkantıları derhal kontrol altına almak için eğitildiğinde, **Zihnin bu durumuna dinginlik veya huzur denir (Prasada).**

65. O huzurda bütün acılar yok olur; çünkü, sakin zihinli olanın aklı kısa zamanda sağlamlaşır.
66. **Kararsız olan için Öz-Benliğin bilgisi yoktur, kararsız olan için meditasyon yoktur, meditasyon yapmayan için huzur yoktur, huzursuz olanın ise nasıl mutluluğu olabilir?**

67. Zira, dolaşan duyuların peşinden giden zihin, ayırt etme yeteneğini, rüzgârın sular üzerindeki bir tekneyi sürüklemesi gibi, sürükler.
68. Bu nedenle, ey Kudretli Kollu, duyuları duyusal nesnelerden tamamen uzak olanın bilgisi sabittir.

Zihin organlarının (duyu organlarının) nesne dünyasında dolaşması, bir kişinin kendini geliştirmesi için dış dünyayı algılama yeteneklerini yok etmesi gerektiği anlamına gelmez, bu, hayatın tadını çıkarma kapasitesinden yoksun olduğu anlamına da gelmez.

Duyusal zayıflık, daha iyi bir bilginin göstergesi değildir. **Burada kastedilen, beş bilgi kapısından süzülen nesne dünyasının, mükemmel bir insanın zihnini kaos ve huzurunu bozacak şekilde doldurmayacağıdır**. Sıradan birey, egosantrik varoluşunda duyusal organlar tarafından mağdur olurken; EGO'yu fethetmiş ve maddi kimliklerin ötesine geçmiş olan kişi, özgürlük ve tiranlık yapan duyusal organlar üzerinde mükemmel bir kontrol ile yaşamaya başlar.

69. "Bütün cahil varlıklara gece gibi gelen şey, Atman bilincine sahip olan özdenetimli bilge için uyanıklıktır ve tüm cahil varlıkların uyanık olduğu duyusal hayat, bu aydınlanmış bilge için gece gibidir."
70. "Her türlü arzu, dört bir yanından dolup taşan okyanusa suyun girmesi gibi, ona giren kişide huzuru bulur; ama arzuların peşinde koşan kişi huzura eremez."

Herhangi bir anda mutluluk, o anda aynı birey tarafından taşınan 'yerine getirilen arzuların sayısının, 'toplam arzuların sayısına' bölünmesiyle elde edilen bir oran.

71. "Her türlü arzuyu terk eden, özlem duymadan, 'benlik' ve 'Benimlik' duygusu olmadan dolaşan kişi huzura erer."

"Tüm arzularını tamamen terk eden, yaşamı sadece temel ihtiyaçlarıyla geçiren, bedensel varlık için gerekli olan şeyleri bile kendisine ait görmeyen, bilgisiyle gururlanmayan, o terk eden kişi, işte bu sabit bilgiye sahip olan ve Brahman'ı bilen kişi, huzura (Nirvana) ulaşır; dünyevi varoluşun (Samsara) tüm acılarının sonuna erer. Kısacası, o Brahman olur."

72. "Bu, Brahmik haldir, O Pritha'nın Oğlu. Buna ulaşan kimse yanıltılmaz. Bu halde sabit kalan kişi, yaşamın sonunda bile, Brahman ile birliğe ulaşır."

"Yanlışın reddi ve Doğrunun inancı" Upanişadlar'da işaret edilen yoldur. Aynı yol, pratik uygulamasıyla burada Gita'da, Vyasa'nın orijinal katkısı olan Karma Yoga olarak belirtilmiştir**. Bağlanma, arzular, egoizm ve kibir olmadan, her ikisinde de başarıda ve başarısızlıkta mükemmel bir dengede olarak çalışmak, egonun tüm faaliyet alanını reddetmek ve bilinçsizce Benlik olan daha büyük Gerçeği iddia etmektir.** Dolayısıyla, teknikte, Gita'nın Karma Yogası, Meditasyonun Vedantik tekniğinden hiç de farklı değildir. Ancak Arjuna, Krishna'nın sözlerini çok kelimesi kelimesine aldığı için kafası karışmış ve şaşkına dönmüştür ve bu nedenle, sonraki bölümde, zihinsel karışıklığını açılış satırlarında ifade eder. Bu nedenle, Rab, Karma Yoga'yı sonraki bölümde ayrıntılı olarak açıklar.

Bu bölüm 'Sankhya Yoga' olarak adlandırılmıştır, Krishna tarafından burada özetlenen veya ödünç alınan Sankhya felsefesi anlamında değil. Burada Sankhya kelimesi yalnızca etimolojik anlamıyla, **"doğru düşüncenin herhangi bir satırındaki mantık dizisi ve belirli bir entelektüel sonuca varılan argümanların mantıksal sayımı**" olarak kullanılmıştır.

"Zıtların yarattığı zihinsel çalkantıları yenerek, yaşam savaşını ver."

3) Karma yoga- Eylem Yogası

Bu durmaksızın devam eden ego-motivasyonlu eylem kısır döngüsünden çıkış yolu, Doğru Eylem yoludur. **Ego-motivasyonlu eylem kısır döngüsü vasanalar yaratır ve bunlar kendilerini tüketmek için daha fazla alan talep eder, burada birey tekrar egosunu şişirir ve yeni arzular kümesini eğlendirmeye başlar. Tanrı'ya adanmış özverili eylemler, bağlılık ve kendini teslim etme ruhuyla gerçekleştirilir, mevcut vasanaları tüketir ve kendiliğinden daha fazla trajik izlenim yaratmaz**

Arjuna dedi ki:

1. Ey Janardana, eğer senin görüşüne göre ayırt edici kavrayış (discriminative insight) eylemden üstünse, neden beni bu korkunç eyleme (savaşa katılmaya) zorluyorsun?"
2. Görünüşte çelişkili sözlerinle anlayışımı karıştırıyorsun. Bana yalnızca en yüksek iyiliğime kesin olarak yol açacak olanı söyle.

Kutsal Lord dedi ki

3. Eski zamanlarda, ey günahsız olan, benim tarafımdan iki türlü manevi yol öğretildi: Samkhya'lar (saf tefekkürle uğraşanlar) için 'Bilgi Yolu' ve Yogiler (ayrılmış çalışma ile bağlılığı birleştirenler) için 'Eylem Yolu' (ki bu da özverili çalışmayı içerir).

Dindar adamların manevi disiplini iki ayrı kategoriye ayrılır, **aktif olanlar ve tefekkür edenler.**

Bu nedenle, Krishna burada açıkça, Öz-gelişimin iki yönlü yolunun dünyaya reçete edildiğini açıklıyor. MEDITATIVE'e giden Bilgi yolu ve AKTİF'e giden Eylem yolu. Bu sınıflandırmanın ve iki farklı insan türü için dikkatli reçetenin yaratılışın en başından beri var olduğu ekleniyor.

EYLEM YOLU, BİR AMAÇ İÇİN BİR ARAÇTIR, DOĞRUDAN DEĞİL, YALNIZCA BİLGİ YOLUNA HAZIRLIK OLARAK, OYSAKİ SONRADAN GELEN BİLGİ YOLU**,** EYLEM YOLU ARACILIĞIYLA ELDE EDİLİR VE DOĞRUDAN AMAÇTA SONUÇ GETİRİR, BAŞKA BİR YARDIMA GEREK DUYMADAN**.**

4. Bir insan, eylemi terk etmekle manevi pasiflik durumuna (veya Naishkarmya denen benliksiz eylemsizlik haline) ulaşamaz. Yalnızca dışsal vazgeçişle (Samnyasa) mükemmeliyete ermez

Sadece eylemden vazgeçmekle (sannyasa) hiç kimse Mükemmelliğe ulaşamaz. **Hayattan kaçmak, evrimin en yüksek hedefine ulaşmanın yolu değildir**

5. Hiçbir insan bir an bile eylemsiz kalamaz. “PRAKRİTİ” Doğanın dürtüleri onu bu konuda özgür bırakmaz ve eyleme zorlar.
6. **Kim eylem organlarını kontrol altına alır, ancak zihninde duyusal nesneleri düşünürse, o kişi, yanılgılı bir anlayışa sahiptir ve ikiyüzlü olarak adlandırılır.**

Prakriti herhangi bir şeyin orijinal veya doğal biçimi veya durumu, orijinal veya birincil öz” dür. Prakriti'nin üç farklı doğuştan gelen niteliği (guṇa) vardır,

İnsan, içinde var olan **Saflık (sattva), Aktivite (rajas) ve Hareketsizlik (tamas)** üçlü eğilimlerinin etkisi altında her zaman tedirgindir. Tek bir an için bile tamamen hareketsiz kalamaz. Tamamen hareketsizlik, tamamen duyarsız maddenin karakteridir. Fiziksel olarak dinlensek bile, zihinsel ve entelektüel olarak derin uyku hali hariç, her zaman aktifizdir. Bu üç zihinsel eğilimin (Gunas) etkisi altında olduğumuz sürece, çaresizce çalışmaya ve hareket etmeye teşvik ediliriz.

7. Ama tüm duyusal organları kontrol eden ve bağlılık duymadan özverili eylemle yaşayan kişi, KARMA YOGA'ya (Eylem Yolu'na) yönlenen kimse, işte böyle biri üstündür.
8. **Ödevini yerine getir. Çünkü eylem, eylemsizlikten üstündür. Tamamen eylemsiz olursan, bedeninin varlığı bile imkânsız hale gelir.**
9. O Kunti'nin oğlu! Bu dünyada **tüm eylemler**, Tanrı'ya sunulmadıkça (Yajna olarak) **bağlanmaya neden olurlar**, kölelik nedenidir. Bu nedenle, kişisel bağlılıklardan uzak olarak Tanrı için çalış.

Her eylem, yapan kişide esaret yaratmaz. Zihindeki izlenimleri kalınlaştıran ve böylece **ego merkez ile içimizdeki sınırsız İlahi Yaşam kıvılcımı arasında kalın ve geçilmez bir duvar inşa eden yalnızca akılsız eylemlerdir.**

Benmerkezci arzularla motive edilen her eylem, perdeyi kalınlaştırır ve temel İlahiliğin tek bir ışınının bile içinden geçip içimizdeki yaşamı aydınlatmasına izin vermez.

Geleneksel çeviriye göre, Yajna-eylemleri dışındaki tüm eylemler vasana-esaretleri yaratacak ve bireyin nihai gelişimi ve büyümesi durdurulacaktır.

Yajna burada **"herkesin kutsaması için, kendini adama ruhuyla üstlenilen herhangi bir özverili çalışma**" anlamına gelir. Ancak insanlar iş birliği ve özveri ruhuyla hareket etmek için öne çıktıklarında, toplum kendisini yoksulluk ve üzüntü zincirlerinden kurtarabilir.

10. Başlangıçta Prajapati, insanları Yajna (Tanrı'ya adanmış özverili iş veya adak) ile yarattı ve "Bu şekilde çoğalacaksınız. Bu size her ihtiyacınızı karşılayacak Bereket İnekleri olsun!" dedi.
11. Bununla, tanrıları beslersiniz ve o DEVALAR sizi besler, böylece birbirinizi besleyerek En Yüce İyiliğe ulaşırsınız.
12. Adakla beslenen Devalar, size arzulanan nesneleri verecektir. Gerçekten, Devalar tarafından verilen nesnelerden, karşılığında onlara bir şey sunmadan, zevk alan kişi, gerçek bir hırsızdır.

Üretken potansiyel (Deva), 'fedakârlık ruhuyla (Yajna) gerçekleştirilen özverili çalışmayla' beslendiğinde, istenen nesneleri sağlayacaktır. Bu, hayatın yasasıdır.

Ancak hiçbir canlı, toplam çabaya kendi payına düşeni katmadan başkalarının eylemlerinin faydalarından yararlanmamalıdır.

13. Fedakârlık artıklarını' yiyen kişiler bütün günahlardan arınmışlardır, fakat sadece kendileri için yemek pişirenler günahkârlar, gerçekte sadece günah yerler.
14. Yiyecekten varlıklar doğar, yağmurdan yiyecek üretilir, adaktan yağmur doğar ve adak eylemden doğar.
15. Eylemin Yaratıcıdan geldiğini ve Yok Olmazdan geldiğini bil. Bu nedenle her yeri kaplayan BRAHMAN (Tanrı ilkesi) her zaman adakta dinlenir.

"Doğru eylemin prensibi, hatta eylem gücü bile, Yaratıcının kendisinden ortaya çıkmıştır ve Yaratıcı, Baki Yüce'den başkası değildir. Eylem, yeni doğmuş canlı bebekte mevcuttur, eylem, Yaratıcıdan bir armağandır! Bu nedenle, Her Şeyi Kapsayan Yüce, bir veya birçok insan tarafından, tümünün iyiliği için, samimi bir özveri ruhuyla takip edilen tüm girişimler içinde her zaman merkezdedir.

BU EYLEM ÇARKI İLE UYUM İÇİNDE YAŞAYAN KİŞİ, HAYATIN AHENGİNE KATKIDA BULUNUR.

16. **Bu karşılıklı bağımlılık ve hizmet döngüsünde görevlerini yerine getirmeyen günahkâr ve duyularına düşkün kişinin hayatı boştur.**
17. Fakat yalnızca Benlik'te sevinen, Benlik ile tatmin olan, yalnızca Benlik'te huzur bulan insan için, gerçekten de yapılacak başka bir şey yoktur
18. **Bu dünyada eylemle kazanacağı hiçbir şey yoktur. Eylemden kaçınarak da hiçbir şey kaybetmez. Onun için burada, yapılan ya da yapılmayan şeylere dair hiçbir çıkar yoktur; ne de herhangi bir nesne için herhangi bir varlığa bağımlıdır**
19. Bu nedenle, her zaman yapılması gereken eylemleri, bağlanmadan gerçekleştirin çünkü eylemi bağlanmadan gerçekleştiren insan Yüce'ye ulaşır.

"Başarı ya da başarısızlığa bağlı kalmadan, dengeli bir şekilde görevini yap."
Bu ayet, bağlılıksız eylem yolunu (karma yoga) güçlendirir ve Şankara'nın yorumunda temel bir öğreti olarak yer alır."

20. Janaka ve diğerleri, yalnızca eylem yoluyla Mükemmelliğe ulaştılar, kitleleri korumak amacıyla bile olsa, eylemde bulunmalısınız.
21. Büyük bir adam ne yaparsa, diğer insanlar da onu yapar (taklit eder), o neyi standart olarak koyarsa, dünya (insanlar) onu takip eder.

22. Ey Partha, üç dünyada Benim tarafımdan yapılması gereken hiçbir şey yoktur ve benim tarafımdan elde edilmesi gereken hiçbir şey yoktur, yine de Kendimi eyleme adıyorum.
23. Çünkü, eğer ben kendimi hiçbir zaman gevşemeden eyleme koymazsam, insanlar da her şekilde benim Yolumu takip ederler, ey Pritha'nın oğlu.
24. Eğer ben çalışmasaydım, tüm bu dünyalar yok olurdu. İnsanlar arasında karışıklığa **neden olur ve nihai yıkımlarına yol açardım.**
25. **Ey Bharata, 'cahil' adamlar eyleme bağlılıktan hareket ettikleri gibi, 'akıllı' adamlar da dünyanın refahını dileyerek bağlılıktan uzak hareket etmelidirler.**
26. Aydınlanmış bir insan, cahil insanların zihinlerinde (davranışlarıyla) karışıklık yaratmamalıdır. Kendisi dinginlikle çalışarak, onları tüm faaliyetlere ilgi duymaya teşvik etmelidir.
27. **Tüm eylemler, her durumda, yalnızca Doğadaki Nitelikler (GUNAS) tarafından gerçekleştirilir. Zihni egoizm tarafından aldatılan kişi, "Ben yapanım" diye düşünür.**

Ruhsal CEHALET entelektüel düzeyde ARZULAR olarak ifade edilir, ki bu yine zihinsel bölgede DÜŞÜNCELER olarak tezahür eder ve zihinsel eğilimlerimizle (Sattva, Rajas ve Tamas) renklenen düşünceler, dış nesneler dünyasında EYLEMLERİMİZ olarak kendilerini gösterirler. Böylece, zihnin eğilimleri (vasanalar) dış dünyada eylemler olarak ifade edilir.

Asil düşünceler varsa, orada asil eylemler tezahür eder**.** Düşünceler harekete geçtiğinde, eylemler de belirsiz, sendeleyen ve karışıktır. Ve düşünceler donuk ve hayvansal olduğunda, onlardan kaynaklanan eylemler de buna uygun olarak temelsiz, kötü niyetli ve zalimdir. Böylece, zihnin dış dünyadaki projeksiyonları, aslında, zihinsel vasana'nın dünyanın nesneleri arasında bir tür kristalleşmesidir ve bunlar 'eylemleri'' oluşturur.

Bu eylemler bu nedenle zihin tarafından ÜRETİLİR, zihin içinde GÜÇLENDİRİLİR ve sonuçta zihinle GERÇEKLEŞTİRİLİR.

Ancak birey, kendi zihniyle yanlış özdeşleşmesi nedeniyle, kendisinin 'eyleyen'-'yapan' olduğu yanlış düşüncesine kapılır. Hak iddia eden ego doğal olarak eylemlerin başarısı için bir kaygı ve eylemlerinin sonucu için yakıcı bir bağlılık hissetmeye başlar.

Bir rüyada, kendimize ait bir dünya yaratırız ve kendimizi bu şekilde yaratılan dünyayla özdeşleştiririz ve bu TANIMLAYICI 'rüya gören' olarak adlandırılır. Hepimiz rüyanın üzüntülerinin hepsinin 'rüya görene ait olduğunu ve başka hiç kimseye ait olmadığını biliyoruz. **'Rüya gören' rüya krallığıyla özdeşleşmesini bitirdiğinde acılarından kurtulur.**

"Dış dünyadaki eylemler, kişinin kendi zihninde var olan vasanalardan başka bir şey değildir; bu eylemler kendiliğinden hiçbir bağlılık veremez, ancak kişi kendi zihinsel durumlarıyla özdeşleştiğinde bağlılık hissedilir."

Kişi bu basit gerçeği anladığı anda, kişinin tüm bağlanmaları sona erer ve bu nedenle kişi mükemmel bir huzur içinde yaşar. Bu zihinsel durumla özdeşleşme, kendisine "Ben yapanım" fikrini dayatan yanlış bir ego duygusu yaratır. "Yapan", eylemlerinin MEYVELERİNİ talep eder. Bu bağlılıktan kurtulmak, bu yanlış anlamayı sona erdirmek demektir.

28. Gerçeği bilenler, doğanın eğilimlerinin ve bunlardan kaynaklanan eylemlerin Öz'den (Benlik'ten) ayrı olduğunu anlarlar. Bu anlayışla, bu eylemlere bağlanmazlar. Çünkü onların farkındalığı, bu eylemleri gerçekleştirenin Öz değil, doğanın eğilimleri olduğunu gösterir.

Bu eğilimler, organlar aracılığıyla ortaya çıkar ve yine aynı eğilimlerin ürünleri olan nesnelere yönelir.

Gerçek bir savaşçı, yalnızca iç dünyasında yorulmadan savaşabilen ve kendi zihni ve bağlılıkları üzerinde zafer kazanabilen kişidir.

29. Doğanın nitelikleriyle aldananlar (GUNAS), niteliklerin işlevlerine bağlıdır. Mükemmel-Bilgi adamı, kusurlu bilgiye sahip olanları rahatsız etmemelidir.
30. Ben'deki tüm eylemlerden vazgeçerek, zihni Ben'e odaklayarak, umuttan ve egoizmden (sahip olmaktan) özgür, (zihinsel) ateşten özgür olarak, (sen) savaş!

Benzer şekilde, eylem yalnızca bencil arzularla dolu bir kalple yapıldığında esarete yol açar. Arzular olmadan gerçekleştirilen eylemler, herhangi bir acı verici tepki üretme kapasitesine sahip olmadıkları için, eylem değildir.

Burada, eylemden vazgeçmek yalnızca eylemlerin ardındaki yanlış güdülerden vazgeçmek anlamına gelir.

Güdülerin arınması ancak zihnin sürekli olarak Benliğin ihtişamını öven İlahi Şarkıları söylemesi sağlandığında mümkündür. Gerçeğin şarkısında kalp en yüksek İlahi dürtülerle atmaya başlar. Böyle bir birey tarafından dış dünyada gerçekleştirilen eylemler artık sıradan eylemler değildir, fakat o birey aracılığıyla Yüce İdare'nin ifadeleri haline gelirler.

UMUT, 'henüz tezahür edip GELECEK BİR ZAMAN DÖNEMİNDE olgunlaşmamış bir olayın beklentisidir. Umut ne olursa olsun, şimdiye ait değildir, henüz doğmamış bir dönemi ifade eder.

EGO, kendimize dair benmerkezci kavramımız, 'geçmiş anlarda gerçekleşen veya kazanılan bir olaylar ve başarılarımız demetinden başka bir şey değildir. Bu nedenle ego, 'geçmişin gölgesidir' ve yalnızca GEÇMİŞİN ÖLÜ ANLARINA atıfta bulunarak var olan bir gerçekliğe sahiptir.

Umut böylece doğmamış geleceğin çocuğuysa, ego ölü bir geçmişin kalıcı hatırasıdır. Ego ve umutla eğlenmek ya geçmişin ölü anlarıyla ya da geleceğin doğmamış anlarıyla yaşamaya yönelik bir girişimdir.

TRAJEDİ, 'ŞİMDİKİ ZAMAN'I, AKTİF DİNAMİK 'ŞİMDİKİ ZAMAN'I, BİZE YARATMAK, İLERLEMEK, BAŞARMAK VE KEYİF ALMAK İÇİN VERİLEN TEK ASİL ŞANSI KAÇIRMAMIZDIR.

Krishna, bu nedenle Arjuna'ya hem umuttan hem de egodan vazgeçerek hareket etmesini tavsiye eder, bu gerçekten de içimizdeki en iyiyi 'şimdiki zamana' nasıl dökeceğimize, içsel kişilik enerjilerimizin 'geçmişte' ve 'gelecekte' akılsızca ve düşüncesizce dağılmasını nasıl engelleyeceğimize dair birincil bir talimattır.

Şimdiye kadar önerilen teknik, ölü anların cenaze ateşleri arasında ve doğmamış zamanın rahimlerinde tüm enerji israfını önleyebilse ve önlese de eylem adamının potansiyellerini tam da 'şimdiki zamanda' boşa harcama şansı vardır. Bu genellikle doğuştan gelen doğamız aracılığıyla, kendimizi mevcut faaliyetlerimiz sırasında gereksiz yere **aşırı endişeli** hale getiririz. Bu ATEŞLİ KAYGI burada 'ateş' (Jwara) terimiyle belirtilir. Krishna, Arjuna'nın tüm eylemleri Rab'be terk etmesini ve hem umuttan hem de bencillikten kurtularak, tüm zihinsel ateşten arınmış bir şekilde savaşmasını öğütler.

Bu tekniğin ne kadar eksiksiz olduğu şimdi Gita'nın tüm öğrencileri tarafından açıkça görülecektir.

'Savaş' terimi burada 'hayatın sessiz savaşında koşullarla bireysel savaşımız' olarak anlaşılmalıdır. Bu nedenle, tavsiye yalnızca Arjuna için değil, aynı zamanda hayatı dolu dolu ve akıllıca yaşamak isteyen tüm insanlar içindir

31. Benim bu öğretilerimi sürekli olarak inançla ve itirazsız uygulayan insanlar da eylemlerin etkilerinden kurtulurlar.

Burada açıkça belirtilmiştir ki, **yukarıdaki teknik, yalnızca bir çalışmayla değil, ancak yaşamda doğru bir şekilde uygulandığında bize nimet verebilir.**

Hayatı, günlük rutinini yapan ve sürücünün kırbaçları altında terleyen bir yük hayvanı gibi yaşamak doğru değildir.

Çalışmak yalnızca kasları sertleştirir, içsel kişiliğimize sağlık ve canlılık katmak için, iç kalp ve zihin donanımlarımızı dış dünyada ellerimiz ve bacaklarımızla gerçekleştirdiğimiz işe katmamız gerekir. **Bu, daha önce tavsiye edilen Karma Yoga'yı tam inanç ile ve eleştiri olmadan takip ederek başarılır.**

Aslında, inanç olmadan hiçbir eylem mümkün değildir ve 'inanç', entelektüel bir ikna olmadan büyüyemez.

Şraddhā (Şraddha), Sanskritçe'de "inanç" anlamına gelen bir terimdir, ancak İngilizce ‘de tam olarak karşılık bulamaz. Şankaracarya'nın açıklamasına göre, şraddhā, yalnızca entelektüel bir anlam taşır ve arayıcı için doğrudan duygusal bir çekiciliği yoktur.

Vedanta'daki inanç, azizlerin tavsiyelerinin ve kutsal yazıların beyanlarının tüm anlamını zihinsel olarak hazmetme ve entelektüel olarak kavrama yeteneği demektir. Aslında, inanç olmadan hiçbir faaliyet mümkün değildir ve 'inanç', entelektüel kanaatin tam anlamıyla devreye girmediği yerde büyüyemez. Bu SADECE yaşayarak anlaşılabilir ve deneyimlenebilir.

Bu teknik yaşamda uygulandıkça inanç artar, inanç artıkça tekniğin etkisi artar.
İnanç bir dine değil, bu bilgiye ve tekniğe, sonuçta bu garantiyi veren bir avatar.
İlahi bilgide kusur aramak inancın tam tersidir, Kusur bulmadan anlamaya çalışmak gerekir.

32. Fakat Benim öğretime itiraz eden ve onu uygulamayanlar, her türlü bilgide aldanmış ve ayırt etme yeteneğinden yoksun olanlar, onların yıkıma mahkûm olduklarını bilin.

Karma Yoga, bir yaşam tarzıdır ve onun lütfuna erişmek istiyorsak bunu yaşamalıyız.

Çalıştığı yol, içimizdeki arzuların ortadan kaldırılması süreciyle ilerler. Ego ve egosantrik arzular ortadan kaldırıldığında, böyle saf bir zihinle yapılan işler gerçek ilahi eylem haline gelir ve kalıcı başarılar elde etme potansiyeline sahip olur. Birey bu etkili çalışma yolunu uygulamadıkça, ayrımcı kapasitesi kaybolur ve nihayetinde yok olur.

İnsanı hayvanlardan üstün kılan nimet, onun ayrım yapabilme ilahi yeteneğidir.

Bu bağlamda, Karma Yoganın özünü anlamak için eylemlerimizin sonuçlarına bağlı kalmadan hareket etmenin önemini kavramamız gerekir. Karma Yoga, eylemlerimizi başkaları için faydalı olacak şekilde gerçekleştirmeyi teşvik ederken, kişisel kazanç beklentisinden arınmayı da sağlar.

33. Akıllı bir insan bile kendi doğasına göre hareket eder, varlıklar kendi doğalarını takip edeceklerdir, kısıtlama ne yapabilir?

Bilge insan, bu bölümde açıklanan Eylem tekniğini tamamen okuyup anlayan insanı ifade eder. Tekniği bilse bile, Tanrı'nın dediğine göre, bunu uygulamak kolay değildir, çünkü aklı, düşüncelerini egosantrik ve bencil kanallardan geçirerek sürekli bazı arzular kazanma peşindedir**.**

Geçmiş izlenimler (vasana) nedeniyle, dürüst bir öğrenci bile bu basit görünen tekniği hayatında uygulamakta zorluk çeker.

Bunun evrensel bir nedeni vardır: "VARLIKLAR KENDİ DOĞALARINI TAKİP EDER." Doğa çok güçlü olduğunda "KISITLAMANIN NE FAYDASI VAR?" ifadesi, Krishna'nın felsefesinde bir umutsuzluk çığlığı değildir. Bu, Krishna'daki filozofun dürüst ve her şeyi gören görüşüdür, daha yüksek yaşam yollarının herkes için uygun olmadığını kabul eder. En alt evrimsel basamakta kalabalıklaşan insanlar, kendi hayvani tutkuları tarafından ezilirler ve bunları terk etme kapasitesine sahip olmadıkları için Eylem yolunu takip edemezler.

Sadece biraz evrimleşmiş, heyecan dolu, aktif ve ilerleme tutkusu taşıyan bir varlık, bu kutsal 'Yolu' takip edebilir ve kendine fayda sağlayabilir. Bu dürüst itiraf, Krishna'nın evrensel öğretmen olarak geniş görüşlülüğünü ve hoşgörüsünü gösterir.

Eğer her varlık sadece kendi doğasına göre hareket ediyorsa- ve kendi doğası olmayan hiç kimse yoksa- o zaman kişisel çaba için bir alan kalmaz ve öğreti anlamsız hale gelir. Tanrı aşağıdaki şekilde açıklar

34. **Her organın, her duyuya ait nesnelere karşı doğal olarak çekim ya da itki hissetmesi doğaldır. Bunların egemenliği altına girme, çünkü onlar tüm manevi arayış içindekiler için düşmandır.**

Gita'nın felsefesi, duyusal nesneler dünyasından herhangi bir kaçışı ima yoluyla bile önermez. Krishna'nın inancı**, TAM BURADA ve ŞİMDİ yaşamaktır; hayatın durumlarının ortasında, bu dünyada, beden, zihin ve akıl gibi kutsal araçlarımız aracılığıyla bunları deneyimlemektir. Tek ısrar edilen şey, her durumda bilge bir insanın bu araçların efendisi olması gerektiği, bu maddi örtülerin çaresiz bir adağı olmamasıdır.**

Ve BU HAYATTAKİ USTALIĞIN SIRRI, BAĞLILIKLARIN VE NEFRETİN TİRANLIKLARINDAN ÖZGÜR YAŞAMAKTIR. Hem beğenilerimizden hem de hoşlanmadıklarımızdan kendimizi ayırmak için, sahte benmerkezci kibirlerimizden kurtulmamız gerekir. Beğeniler ve hoşlanmamalar egoya aittir. Bu nedenle, daha önce açıkladığımız gibi, tüm egosuz eylemler vasanaların arınmasını sağlar.

Vasanalar zihni yaratır, zihin nerede varsa, orada ego hüküm sürer. Vasanalar azaldığı ölçüde, zihin de yok olmuş olur. Zihnin sona erdiği yerde, bilinç yansıması olan 'ego' da sona erer.

VASANA ARINMASINI NASIL GERÇEKLEŞTİREBİLECEĞİMİZİN YÖNTEMLERİ AŞAĞIDA AÇIKLANMAKTADIR:

35. Kişinin kendi Dharması (görevi), göz alıcı olmasa bile, kişinin gelişimine yabancı olan bir görevden (Paradharmah) daha iyidir, bu görev ne kadar iyi yerine getirilirse getirilsin. Çünkü kendi görevini yaparken ölmek bile kişinin iyiliğine yol açar, oysa **kişinin gelişimine yabancı bir görev**, düşüş korkusuyla yüklüdür

Dharma temelde, dünyadaki herhangi bir şeyin varlık yasası anlamına gelir. Bir adamın kişiliğini diğerinden belirgin bir şekilde farklı kılan şey, onun zihninde taşımış olduğu düşüncelerin dokusudur. Bu düşüncelerin dokusu, kişinin zihninin geçmişten edindiği düşünme kalıpları (vasanalar) tarafından belirlenir. Bu nedenle Dharma, burada zihnimizdeki vasanalar olarak düşünülmelidir, çünkü başka bir açıklama doğru

olmayacaktır, zira şu anki tartışma zihinsel kontrol üzerinedir. **'Görev' kelimesi, bu özel anlamda vasanalar olarak anlaşılmalıdır**.

Swadharma ve Paradharma- Swadharma, bireyin 'kastı' nedeniyle kazanılan görev değildir, bu doğuştan gelen bir tesadüftür. Doğru anlamıyla swadharma, kişinin kendi zihninde keşfettiği vasanaların türünü ifade eder. Kişinin kendi zevkine, doğuştan gelen ve doğal olanına göre hareket etmesi, huzur ve neşe içinde, başarı ve tatminle yaşamanın tek bilinen yoludur. Kişinin kendi vasanalarının aleyhine hareket etmesi, Para-dharma açısından hareket etmek demektir ve bunun tehlikelerle dolu olduğu çok iyi bilinmektedir. **Bizdeki zorlayıcı derin dürtüler, geçmişteki eylem alanlarımızda toplanmış olanlar- şu anda mevcut duygusal profilimizi belirleyenler- 'Vasanalar'dır.**

Burada savaşçı bir prens arjuna'nın görevi belli ama modern dünyada herhangi bir kimse kendi görevini nasıl anlayacak?

36. Arjuna sorar "Ancak, insan, istemediği halde, neyin etkisiyle günah işler, âdeta bir zorunlulukla kısıtlanmış gibi?" nedir o şey ki, insan istemediği halde, sanki zorla günahkâr bir hayat yaşamaya itilir?
37. "**Bu şehvettir, bu öfkedir; Raja guna'dan doğar, doyumsuzdur ve insanı büyük günahlara sürükler. Bunu (insanın manevi hayatındaki) düşman olarak bil.**
38. **"Ateşin dumanla, aynanın tozla, embriyonun rahimle sarıldığı gibi, "bilgelik" de "arzu veya öfke" tarafından örtülmüştür."**
39. "Bu 'arzu' biçimindeki sürekli düşman, bilge kişilerin bilgeliklerini sarıp sarmalamıştır, O Kunti'nin Oğlu; arzu ise yatıştırılması zor bir düşmandır."
40. "Duyular, zihin ve akıl onun koltuğu olarak adlandırılır; bunlar aracılığıyla, "arzular" bedensel olanı kandırarak onun bilgeliklerini örtbas eder."

Aldatılmış ego, aptalca bedenle özdeşleşerek, duyusal zevkler arzular. Düşüncesizce zihinle özdeşleşerek, sonsuz bir açlıkla giderek daha fazla duygusal tatminler deneyimlemek ister. Son olarak, zekayla özdeşleşerek, duyusal zevklerin ve zihinsel sevinçlerin hatırlanan deneyimlerini yeniden yaşamayı planlar.

41. Bu nedenle, ey Bharataların en iyisi, **önce duyuları kontrol ederek, bu günahkâr şeyi, bilgi ve bilgeliğin yok edicisini öldür.**
42. **"Duyuların bedenden üstün olduğu söylenir, duyulardan üstün olan zihin, zihinden üstün olan akıldır, akıldan bile üstün olan O'dur (Atman**)."

Bu anlamda, akıl zihinden daha yaygın bir etkiye sahiptir ve bu nedenle, zihinden daha ince olduğu düşünülmektedir. Akıldan öte olan şey, Yüce olan, Atman olarak adlandırılır. İnsan içindeki bilinci, kendisindeki entelektüel fikirleri aydınlatan şey, mutlaka akıldan daha ince olmalıdır. Upanişadlarda nihayetinde, Benlik (Atman) dışında daha ince bir şey olmadığı ilan edilmiştir.

Meditasyon tekniği, bedenimizle, zihnimizle ve aklımızla olan tüm kimliklerimizin bilinçli bir şekilde geri çekilmesinde yatmaktadır.

43. "**Bu şekilde, akıldan üstün olan O'nu bilerek ve Benlik ile kendini kontrol ederek, şüphesiz fethedilmesi zor 'arzu' biçimindeki düşmanı yok et, ey güçlü kolların sahibi**."

Bu dörtlükle, bölüm sadece sona ermekle kalmaz, aynı zamanda Arjuna'nın talep ettiği özel tavsiye de nihayet verilmiştir.
'Bilgi' yoluyla 'cehalet' sona erer, yalnızca Benlik deneyimi ile, Benlik cehaletimizi sona erdirebiliriz. Sadece Öz'ün yaşanmış bir deneyimi ile, Öz'e dair cehaletimizi sona erdirebiliriz.

Bu ruhsal 'cehalet', daha önce bulduğumuz gibi, 'arzular' yaratır. Daha önce 'Arzu'nun duyular, zihin ve akıl alanlarında işlediğini ve geliştiğini belirtmiştir. Meditasyon süreçleri aracılığıyla, nesnelerle, beden ve zihinle olan yanlış özdeşleşmelerimizden geri çekildiğimizde, şimdiye kadar dış alanlarda dolaşan ve işlev gören 'arzu' yeteneği, toplanır ve akılda yerleşir.

Kendimizde madde örtülerinin sınırlayıcı eklentilerini sürdürdüğümüz sürece, ilahi potansiyellerimizi gerçekleştiremeyiz.

Gita'nın felsefesinin yaşamı yapıcı bir şekilde yeniden düzenlemeyi öğrettiğini ve yaşamın olanaklarını yok etme veya reddetme olmadığını belirtmek oldukça ilginçtir.

Bu bölüm Karma Yoga olarak adlandırılır.

Yoga **terimi, alçak olanı yükseğe bağlama eylemini ifade eder**, bu da kişinin kendi kendini geliştirme tekniğidir. **Bizdeki alçak olanın eğitim ve öğretim yoluyla daha yüksek bir yaşam tarzında yaşamasını sağlamak için kullanılan herhangi bir yöntem Yoga olarak adlandırılır.** Bu hem dış yaşamımızda hem de iç yaşamımızda daha etkili bir kontrol

kazandığımız bir yaşam tarzıdır. **Karma Yoga eğitimi, bizi hayatın savaş alanlarındaki daha büyük mücadelelere hazırlar.**

4) Jnana Karma Sannyasa Yoga- Bilgi, Eylem ve Feragat Yogası

Eylemi bilgiyle sonlandırmak / Bilgide Eylemin Feragat Yogası

Kutsal Lord şöyle dedi:

1. Bu Yok Olmaz YOGA'yı Vivasvan'a öğrettim, Vivasvan bunu Manu'ya öğretti, Manu da bunu Ikshvaku'ya öğretti.

Bu bölümün girişinde söylediğimiz gibi, Lord açık bir ifade ile, şimdiye kadar söylediklerinin ölümsüz Veda'ların içeriğinin akıllıca bir yinelemesinden başka bir şey olmadığını belirtiyor. İlahi bir hatırlanma ile ilham alan Lord, yaratılışın en başında, Veda'ların bilgisini Güneş'e aktardığını ve daha sonra Güneş-tanrısının bunu Hindistan'ın eski yasalar koyucusu Manu'ya ilettiğini ilan ediyor.

Vedik edebiyatın teması öznel ilahi olanı ifade ettiğinden, dil bunu tamamen ifade etme konusunda yetersiz kalır. **Hiçbir derin deneyim kelimelerle tam olarak ifade edilemez**.

Bu nedenle, kutsal metinlerin bireysel olarak incelenmesi, öğrencinin zihninde doğru bir takdir yerine yanlış anlamalar yaratma eğilimindedir. Bu nedenle, Hindistan'da ruhsal derslerin doğrudan gerçek bir Usta'dan, Ruh' un alanında canlı iç deneyimlere sahip olan birinden duyulması zamanla yerleşmiş bir gelenektir. Bu bilgi, Usta'dan talebe aktarılmış ve burada Brahma-Vidya'nın en eski öğrencilerinin kimliği verilmiştir.

2. Bu bilgi, böylece düzenli bir devamlılıkla aktarılmıştır. Bu öğretmenlerden öğrencilerine aktarılan Yoga, Rajarishi'ler (kraliyet bilgeleri) tarafından biliniyordu. Ancak uzun bir zaman dilimi nedeniyle dünyadan kayboldu.
3. Sen Benim adanmışım ve dostumsun bu yüzden bugün aynı kadim 'YOGA' yı sana öğreteceğim, Bu Yüce bir Sırdır.
4. Arjuna dedi ki: "Senin doğuşun daha sonra oldu, Vivasvan'ın (Güneş) doğuşu ise öncedir; bu durumda, bu YOGA'yı başta senin öğrettiğini nasıl anlayabilirim?"
5. Benim birçok doğumum da seninki gibi geçti, ey Arjuna; ben hepsini biliyorum ama sen onları bilmiyorsun, ey Parantapa (düşmanları yakan).
6. Doğmamış ve yok edilemez bir doğaya sahip olsam da ve tüm varlıkların Efendisi olsam da kendi Doğam üzerinde hüküm sürsem de kendi MAYA'm tarafından doğarım. Tüm varlıkların Efendisi olarak Doğumsuz ve ölümsüz olsam da yine de Ben (Ebedi Varlık), kendi gizemli Gücümle (Atma-mayaya) ve maddi Doğamın (Prakriti) saf ya da Sattva yönünü kullanarak doğarım.

O zamanın aldatılmış nesline hizmet etmek için dünyada belirli bir bedende kendini gösterir. Rab için, O'nun 'cehaleti' yaşanmış bir gerçek değil, sadece edinilmiş bir pozdur.

Bir ölümlü, Avidya's, ("**bilgisizlik**", "**cehalet**", "**yanlış anlama**" veya "**yanılsama**" olarak Vidya'nın, bilgelik, bilginin zıttıdır.) tarafından adak edilirken, Rab, Maya 'sının Efendisidir. Lord, doğası gereği doğmamış ve değişmez olmasına rağmen, maddelerin efendisi olarak, Maya'sını tamamen kendi kontrolü altında tutarak, kendi özgür iradesiyle dünyaya gelir. Her zaman kendi İlahi statüsünün ve sorgulanmaz ayrıcalığının tamamen bilincindedir. Diğerleri gibi geçmiş Karma'sı tarafından zorlanarak var olmaz; doğanın esareti altında burada yaşamaz. Zihinsel eğilimleri tarafından bağlı değildir,

7. Ey Bharata**, ne zaman doğrulukta bir düşüş ve haksızlık yükseliş olursa, o zaman ben kendimi gösteririm.**
8. **İyilerin korunması, kötülerin yok edilmesi ve doğruluğun tesisi için her çağda doğdum.**

9. Ey Arjuna! Benim bedenlenmem ve eylemlerim hakkındaki gerçeği böylece anlayan kişi, mevcut bedenini terk ettiğinde yeniden doğmaz. O, bana ulaşır.

Burada belirtilenin sadece bir anlayış veya bilme olmadığı, GERÇEK IŞIKTA (tattwatah) kelimelerinden açıkça anlaşılmaktadır, yani Yüce Atman'ı içimizde öznel olarak deneyimlemeliyiz. Bugün, şüphesiz, bireysel olarak, sınırlı ölümlü hayvanlar olarak yaşıyoruz, ancak belirli anlarda, saf, özverili 'arzular' beslediğimizde, içimizdeki aynı Yaşam kıvılcımı, ilahi bir gücü tezahür ettirmek için gelir.

Kıta ayrıca, kişinin ruhsal gelişimi için, Rab'bin mutlu formunun Upasana'sını(ibadet) uygulamanın, biçimsiz Benlik üzerine meditasyon kadar etkili bir yöntem olduğunu da incelikle belirtir. İster bir biçimle (Saguna) ister biçimsiz (Nirguna) Hakikat Upasana'sı yoluyla olsun samimi ve tüm hararetle uygulayan biri için ikisi de aynı sonuca ulaşır.

Nirguna ve Saguna, Mutlak Gerçekliğin iki farklı ancak tamamlayıcı yönünü temsil eder. Nirguna, Mutlak'ın aşkın, niteliksiz ve kavranamaz yönünü ifade ederken; Saguna, Mutlak'ın kişisel, nitelikli ve insan zihninin ilişki kurabileceği tezahürünü ifade eder. Nirguna Brahman, doğrudan deneyimle (sezgi veya aydınlanma yoluyla) kavranabilir, ancak entelektüel olarak tanımlanamaz. Bu, özellikle Advaita Vedanta gibi felsefi okullarda vurgulanır. Saguna Brahman'a ibadet, adanmışlık (bhakti yoga), ritüeller ve meditasyon yoluyla yaklaşılır. Bu, özellikle Dvaita ve Vişiştadvaita gibi teistik Vedanta okullarında önemlidir.

Krishna burada Yüce Mükemmellik durumunu, KİŞİNİN TEKRAR DOĞMADIĞI Varoluş durumunu belirtmektedir. Daha önceki Vedik edebiyatında Tanrısallık hali Ölümsüzlük hali olarak tanımlanırken, daha sonraki Vedik edebiyatında yavaş bir değişim görüyoruz ve Ebedilik, KİŞİNİN TEKRAR DOĞMADIĞI hal olarak açıklanıyor. Bu kavramın evrimi, o dönemde bu ülkedeki entelektüel gelişimi açıkça gösteriyor. **Bir toplum olgunlaşmadığında, üyeleri ölümden korkar, ancak büyüdükçe ve evrimleştikçe, onları korkutan şey ölüm değil, yeni bir doğum olasılığıdır**, çünkü bu, kusurlu ortamlarda yeni bir acı dolu varoluş dönemi başlatır. **Ölümsüzlük halinin kendisinin Doğumsuzluk hali olduğu açıktır, çünkü ölüm yalnızca doğmuş olana gelebilir.**

10. Bağlanma, korku ve öfkeden kurtulmuş, Bana dalmış, Bana sığınmış, Bilgi Ateşi tarafından arınmış, birçok kişi Benim Varlığıma ulaşmıştır.
11. Ey Partha! Her kim Bana hangi yolla yaklaşırsa, Ben gerçekten de onları o yolla kabul eder ve kutsarım. İnsanlar her yerde benim yolumu izler.

12. Bu dünyadaki eylemlerden tatmin arayanlar, tanrılara adaklar sunarlar, çünkü nesneler dünyasındaki bu tür eylemler çabucak meyve verir.
13. Dörtlü kast, GUNA ve Karmanın farklılaşmasına göre Benim tarafımdan yaratıldı, yaratıcısı Ben olsam da benim Beni eylemsiz ve değişmez olarak bilin.

Bu, son zamanlarda Hindistan'daki kast sistemi adı altında sosyal bir suçun savunucuları tarafından çokça yanlış kullanılan bir dizedir. Varna, farklı doku veya renk tonları anlamına gelir ve burada Yogik anlamda kullanılmaktadır. Yoga Şastra'da, üç guna'ya belirli renkler atfedilmiştir, daha önce de belirttiğimiz gibi, guna'lar 'zihinsel mizaçlar' demektir. Böylece, sattva beyaz, rajas kırmızı ve tamas siyah olarak kabul edilir. İnsan, esasen taşıdığı düşüncelerdir. Bireyden bireye, düşünceler yüzeysel olarak aynı olsa bile, mizaçlarından tanınabilir belirgin farklılıklar vardır.

Bu mizaç farklılıkları temelinde, tüm insanlık, ruhsal çalışma amacıyla dört 'varna' yani 'kast'a sınıflandırılmıştır. Tıpkı bir metropolde, ticaret veya meslek temelinde insanları doktor, avukat, profesör, tüccar, politikacı, faytoncu vb. olarak ayırdığımız gibi, zeki varlıkların taşıdığı farklı düşünce dokuları temelinde de geçmişte dört 'kast' etiketlenmiştir. Devlet açısından bir doktor ile bir faytoncu, bir avukat ile bir tamirci kadar önemlidir. Aynı şekilde, toplumun sağlıklı yaşamı için tüm 'kastlar' rekabetçi değil, birbirini tamamlayan, birbirleriyle rekabet etmeyen iş birliği birimleri olmalıdır.

Ancak, Hindistan'ın erken orta çağlarındaki güç siyaseti içinde, bu toplumsal duygu, günümüzdeki çirkin haliyle ortaya çıkmış ve o dönemde sıradan halkın genel cehaleti içinde, ucuz panditler bu tür dizeleri parçalar halinde alıntılayarak varsayılan bilgilerini sergileyebilmişlerdir.

Çürümüş Hindu-Brahman, bu dizenin ilk çeyreğini çok uygun bularak, "BEN DÖRT VARNAYI YARATTIM" diye tekrar etmiş ve bu trajik sosyal parçalanmaya ilahi bir görünüm, tanrısal bir onay vermiştir. Bunu yapanlar, aslında Hinduizmin karşılaşmak zorunda kaldığı en büyük küfür sahipleri olmuştur. Çünkü Vyasa, aynı çift dizede, sanki aynı nefeste, bu sınıflandırmanın temelini şöyle açıklar: "İNSANLARIN ZİHİNSEL KALİTESİ VE FİZİKSEL EYLEMLERİNİN FARKLILAŞTIRILMASIYLA".

Varna'nın bu tam tanımı, yalnızca günümüzdeki yanlış anlamaları ortadan kaldırmakla kalmaz, aynı zamanda onun gerçek anlamını kavramamız için bazı veriler sağlar. İnsan, Brahman (Brahmin) doğuştan değildir, yalnızca iyi niyetler ve soylu düşünceler geliştirerek Brahmanlık'a ulaşabiliriz. Dışsal fiziksel işaretler veya dış dünyadaki bedensel eylemlerle Brahman gibi görünemeyiz. Tanım, yalnızca düşünceleri sattvik ve eylemleri de sattvik

olanın Brahman olduğunu vurgular. Kshatriya, düşünceleri ve eylemleri rajasic olan kişidir. Shudra ise yalnızca düşünceleri tamasic olan değil, aynı zamanda düşük gayretlerle, hayvani tutkularını ve bedensel isteklerini tatmin etmek için yaşayan kişidir. Bu tanımın bilimsel tutumu, "GUNA VE KARMA FARKLILAŞTIRMASINA GÖRE" ifadesinin kapsamlı anlamlarından bellidir.

Benlik'in, kendi kendini unutması (Maya) yoluyla, zihinsel ve entelektüel yaşamın üç farklı durumu olarak ortaya çıktığını açıklamaya çalışmıştık: Hareketsizlik, Hareketlilik ve Durağanlık. Bu üç kanal aracılığıyla, bedenlenmiş Yaşam'ın farklı fikirleri, çalkantıları ve eylemleri akmaktadır. Yaşamın dokunuşu olmadan varoluşun hiçbir garipliği mümkün olmazdı.

Yaşam Kaynağı olarak Krishna, burada kesinlikle belirtir ki, O her şeyin yaratıcısıdır tıpkı okyanusun tüm dalgaların, köpüklerin, kabarcıkların yaratıcısı olduğunu söylemesi gibi ve altının, dünyadaki tüm altın takıların yaratıcısı ve sürdürücüsü olduğunu iddia etmesi gibi, çünkü altın unsuru olmadan hiçbir altın takı var olamaz.

Ancak, aynı zamanda Sonsuz, her yerde mevcut olan, daha önce açıkladığımız gibi, hiçbir eyleme katılamaz ve bu nedenle, Tanrı, aynı nefeste, "HER ŞEYİN YARATICISIYIM" derken, kendi gerçek doğasında "AYNI ZAMANDA BİR EYLEMCİ DEĞİLİM" demektedir.

Vedanta'daki bu tür çelişkiler, öğrenciler için, ÇALIŞMANIN SIRLARI'na giriş yapılmadığı sürece kafa karıştırıcı olur. Günlük konuşmalarımızda, "Otobüsle on mil uzaklıktaki varış noktasına ulaştım" ya da "Treni yakaladım ve buraya geldim" gibi ifadeler duyarız; anlamlarını anladığımız için bu tür ifadelerdeki çelişkileri çözmeye çalışmayız. Oturarak seyahat edilemez. Tren yakalayarak mesafe kat edilemez. Ama yine de doğrudur. Otobüs veya trende otururuz, hareket etmeyiz sadece koltuklarımıza tutunuruz! Ama yine de mesafe kat ederiz çünkü oturduğumuz araç hareket eder. Başka bir deyişle, aracın hareketi bize atfedilir.

Benzer şekilde, mizaçların yaratılması, zihin ve entelektüele atfedilmesi gerekirken, Tanrı'ya atfedilir. Aslında, Tanrı, özünde değişmez ve her yerde mevcut olduğundan ne bir eylemci ne de bir yaratıcıdır.

"GERÇEKTE, BEN, SİZİN BENİ YARATICI OLARAK DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ O EYLEMLERİN YARATICISI DEĞİLİM."

14. Eylemler Beni lekelemez, eylemlerin meyveleri için de bir arzum yoktur. Beni bu şekilde bilen kişi eylemleriyle bağlı değildir
15. Bunu bilerek, eski kurtuluş arayanlar eylemde bulundular. Bu nedenle sen de çağlar boyunca bu eski bilgelerin yaptığı gibi çalışmalısın
16. Eylem nedir? Eylemsizlik nedir? Bu konuda 'bilgeler' bile aldanmıştır. Bu nedenle, size eylemi (eylem ve eylemsizliğin doğasını) öğreteceğim, bunu bilerek, kötülükten (SAMSARA'nın- doğum ve ölüm çarkının) kurtulacaksınız.
17. 'Faydalı eylemin doğası hakkında gerçek anlaşılmalı, 'zararlı eylem' ve 'eylemsizlik' hakkında da öyle. Eylem yolu gerçekten anlaması zor bir konudur.

Hayat, aktivite demektir. Sadece aktif yaşamda ilerleyebilir veya kötüleşebiliriz. Durgun bir su birikintisi çürür oysa bir nehrin akan suyu her zaman taze, saf ve temiz kalır. Hayat dinamik olduğundan, bir an bile işlevini durduramaz. Hayat var olduğu sürece, aktiviteleri tamamen durdurmak imkansızdır.

Bu nedenle, aktivite hayatın temel taşıdır. İnsan, hayatı boyunca her zaman aktif olarak var olmak zorunda olduğundan, eski büyük Görenler tarafından hayatı değerlendirirken, tüm aktivite olasılıkları dikkate alınmıştır.

Antik Görücülere göre, faaliyetler iki tür olabilir, yapıcı veya yıkıcı. Bireyin evrimine katkıda bulunan yapıcı faaliyetler burada Karma olarak adlandırılır. Yıkıcı faaliyetler, bireyi geriletme eğiliminde oldukları için şastralar tarafından tamamen kınananlardır ve bunlar ders kitaplarımızda Vi-karma olarak adlandırılır. Yapıcı faaliyetler (Karma) üç tür olabilir: Nitya-sürekli görevler, Naimittika-özel günlerde özel görevler ve Kamya-istenilen bir sonucu veya ödülü kazanmak için amaçlı ve kendi kendine belirlenmiş çalışma.

Krishna, antik Vedik doktrin üzerine inşa edilmiş olarak burada ayrıntılı bir öz-gelişim Teorisi açıklar. Hayatın sürekli faaliyetler için bir isimden ibaret olduğunu söyler. Bu faaliyetler Karma ve Vi-karma olarak iki ayrı sınıfa ayrılabilir. Lord Krishna'nın Arjuna'ya tavsiyesi, **yasak eylemlerden (Vi-karma) kaçınmak** ve yapıcı **ve yaratıcı öz-gelişim faaliyetlerini (Karma) sürdürmektir.** Bu bilimsel analizde, herhangi bir formalite veya zihinsel çekince olmaksızın Krishna, **'eylemsizliği' (A-karma) tamamen reddeder**. Burada, çalışkan bir hayat yaşamaya çalışan, maddi ilerlemesine ve ruhsal öz-gelişimine katkıda bulunan gerçek bir arayıcının, bir faaliyetler paketi olarak kabul edilen bu üçlü yaşam sınıflandırmasını mutlaka bilmesi gerektiği söylenir.

Krishna, üç açık ve belirgin sınıflandırmayı bu kadar güzel bir şekilde tanımladıktan sonra bile, sıradan bir insan için **birini diğerinden ayırmanın ve tüm faaliyetlerini bu üç başlık**

altında kolayca ve başarılı bir şekilde sınıflandırmanın kolay olmadığını kabul eder, çünkü Krishna, "KARMANIN DOĞASI HESAPLANAMAZ" der. Bu ifadede, bir eylemin yalnızca yüzeysel değerine göre değil, arkasında çalışan güdünün samimi bir şekilde değerlendirilmesi gerektiği yönündeki gizli öneri yatar.

Eğer birinin güdüsü, arzusu veya niyeti saf ve yapıcıysa, o zaman eylem de o belirli birey için asil ve değerlidir.

18. Eylemde eylemsizliği ve eylemsizlikte eylemi tanıyan kişi, insanlar arasında bilgedir. O bir YOGİ'dir ve tüm eylemlerin gerçek bir icracısıdır.

Eylem, daha önce gördüğümüz gibi, dış dünyada, entelektteki bilinen veya bilinmeyen, derin bir 'arzunun' kaba bir ifadesidir.

Gerçek ve çalışkan bir insan, fiziksel eylemsizlikte bile yoğun bir zihinsel ve entelektüel aktivitenin olabileceğini kendi içinde keşfedebilir ve tanıyabilir ve ayrıca kendisinin, en yoğun aktivitelerde bile, kendisinin, bunun bir gözlemcisi olarak, 'eylemsizlik' (Akarma) içinde zevk aldığını da fark edebilir. Bu, en yüksek sattvik durumdur. Böyle bir birey, böylece, başarılı bir meditasyon hayatı yaşarken neredeyse kaçınılmaz olan Büyük Sükûnet durumuna ulaşmıştır.

Burada, genellikle inanıldığı gibi, doğru eylemin bizi Sonsuza götüreceği söylenmemektedir. Bu imkansızdır. Eylemin kendisi 'arzu'nun bir çocuğu olduğundan, yalnızca eylem yoluyla şeyler yaratabiliriz ve yaratılan 'sonuçlar', kendi doğaları gereği sonludur. **Shankara ve diğer büyük Acharyalar, doğru eylemin, bağlılık ve adanmışlık duygusuyla gerçekleştirilmesinin, öğrencinin göğsünde, sanki kendisi içinde ve dışında olan her şeyin ilgisiz bir gözlemcisiymiş gibi, tam bir kopukluk duygusu yarattığını yorulmadan tekrarlamışlardır**.

Bir birey böylece kendisinde meditasyon uygulaması için elzem olan tarif edilemez bir denge kazanır.

Bir birey sadece sessiz kaldığı için, onun hareketsiz olduğu sonucuna varamayız. Fiziksel hareketsizlik, birini tembel olarak adlandırmak için bir ölçüt değildir. Öte yandan, hepimizin bildiği bir gerçektir ki, yoğun bir şekilde düşündüğümüzde- yaratıcı düşünme durumunda olduğumuzda- fiziksel olarak değişmez bir şekilde sessiz ve hareketsiz oluruz. Bu nedenle, birinin fiziksel hareketsizliğinde onun derin 'içinde' yoğun bir aktivite tespit edebiliriz.

İncir ağacının altındaki bir Buda, şövalesinin başındaki bir sanatçı, enstrümanının başındaki bir müzisyen, masasının başındaki bir yazar- hepsi aktivitelerini 'yoğun hareketsizliğin durgun anları' ile noktalıyor- buna hareketsizlik denir- ve sanatsal ve edebi yaratımlarını ortaya dökmek için öne eğiliyorlar. Tüm bu fiziksel durma anları, sadece hareketsizlik değil, zihin ve zekanın en yüksek hızda çalıştığı gerekli sükûnet ve sessizliktir. Bu nedenle, iç gözlem kapasitesine sahip olan kişi, tam hareketsizlikte mükemmel eylemi kolayca tespit edebilir.

19. Girişimleri bencil hedeflerden yoksun olan, bilgeliğin ateşi ile yanmış olan kişi bilge olarak adlandırılır

Planlama, kişinin faaliyetlerinin özgürlüğüne bir zincirdir. Tüm planlamalarda, koşulları istenen bir kalıba, arzulanan bir kalıba zorlarız. Durumları böylece planlanmış bir kalıba zorlayarak kendimizi tüketiriz ve korkunç olasılıklara karşı boşuna mücadele ederiz. Bu faaliyet yöntemi, çalışandan tüm ilhamı ve neşeyi tüketir.

Bir faaliyet sırasında sonuçlara duyulan arzunun enerjilerimizi nasıl dağıttığını daha önce tartışmıştık. Bir eylemin meyveleri ancak gelecekteki bir zaman diliminde olgunlaşabilir; bu nedenle, sonuçları arzulamak, şimdiki andan kaçmak ve henüz doğmamış zaman dilimlerinde yaşamaktır. Evrensel bir yasa vardır: Etkiler tamamen nedenlere bağlıdır. Dolayısıyla, faaliyetlerimizde samimi ve eksiksiz olmak, tüm başarılı sonuçlar için en büyük garantidir.

Krishna**, mükemmel bir Bilge'nin, PLAN YAPMADAN ve MEYVELERİ ARZULAMADAN hareket eden kişi olduğunu söyler**. Bu bağlamda, mükemmel bir eylemin bu iki niteliği, şefkat ve anlayışla ele alınmalıdır. Bu iki terimin literal bir anlamı burada kullanılmamalıdır, aksi takdirde ifade absürt hale gelir.

PLANLAMADAN VE ARZUSUZ HAREKET ETME talimatı, dengeli bir insanın, ilham aldığı faaliyetlerinde **zekasını kullanmaması veya istenen bir sonucu elde etmek için faaliyetlerini planlamaması gerektiği anlamına gelmez. Bu yalnızca,** ÇALIŞIRKEN**, yetenek ve kapasitelerinin, işinin sonuçlarına dair zihinsel meşguliyetler ve duygusal korkularla israf edilmesine izin vermemesi gerektiği anlamına gelir**. Vedanta, insanın aklını hiçbir şekilde göz ardı etmez. Gita'da önerilen yaşam tarzı, daha etkili bir şekilde hareket etmek, başarmak, yaşamak ve keyif almak için, kendi potansiyellerimizi daha akıllıca geliştirip uygulamayı sağlar.

Böylece akıllıca yaşamayı ve gayretle çalışmayı öğrenmiş bir birey, elindeki işe tamamen adanır ve kendi ilhamının neşesiyle öyle bir kendinden geçer ki, eylem onun üzerinde en ufak bir tepki izi bırakmaz. Zihnimiz ve aklımız, daha yüce ve ilahi bir şeye tutunmadıkça, bilinmeyen olasılıklar ve tehlikeler üzerine endişelenmek için dışarıya doğru maceraya atılır.

Mükemmel bir Bilge, zihni her zaman İlahi'nin farkındalığına bağlı olan kişidir, böylece dış dünyada işlev görürken bile, içindeki kendi Bilinci'nde mest olur.

20. Eylem meyvelerine olan bağlılığı terk etmiş, her zaman memnun, hiçbir şeye bağlı olmayan, eylemlerde bulunsa da hiçbir şey yapmayan kişidir.

Burada eylemlerin meyvelerinden vazgeçmemiz veya onları görmezden gelmemiz istenmiyor, sadece 'beklenen meyvelere' ZİHİNSEL KÖLELİĞİMİZDEN ve ENTELEKTÜEL TUTUNMAMIZDAN vazgeçmemiz konusunda uyarılıyoruz. Sadece eylemlerimizin beklenen meyveleriyle meşgul olduğumuzda kendimizi tüketiriz ve böylece faaliyetlerimizde verimsiz hale geliriz. Eylemin meyvelerine (Karma-phala) tutunmamızı terk ederek , toplumun refahı için çabalamamız ve bunu başarmamız tavsiye edilir. Gerçekten de Kendini Gerçekleştirenler, Sonsuz Gerçekliği kendi Benlikleri olarak deneyimledikten sonra, her şeyden tamamen bağımsız hale gelirler. Yine, eylemin meyveleri için duyulan kaygı, hoşnutsuzluk hissi ve dünyadaki şeylere ve varlıklara bağımlılık hissi- hepsi ego-merkezinin yanlış anlaşılmış kavramına aittir.

Benliğini yeniden keşfeden böyle bir birey, GÖRÜNÜŞTE FAALİYETTE BULUNSA DA hiçbir şey yapmaz. Beden, zihin ve akıl nesneler dünyasında hareket eder, ama içimizdeki Her Yeri Kapsayan Benlik -Yaşam- hareket etmez.

YAŞAM olmadan, beden işlev göremez ama beden işlev gördüğünde, YAŞAM'ın işlev gördüğü söylenemez. Bu nedenle, Benliğinde yerleşik olan birinin, eylemde bulunmuş olsa bile, herhangi bir eylemde bulunduğu söylenemez. Tren hareket edebilir ama buharın hareket ettiğini söylemek yanlış olur.

21. Arzulardan özgür olan, zihni iyi kontrol edilen ve sahiplik duygusundan yoksun olan kişi, yalnızca fiziksel eylemler yaptığı için günah işlemez.
22. **Hesaplamalar olmaksızın gelen her şeyle tatmin olan, yaşamın zıt koşullarının üstünde yükselen, rekabet ruhundan uzak ve başarı ile başarısızlıkta eşit olan bir kişi çalışsa bile günah işlemez.**
23. Bağlılık ve etki duygusundan uzak olan ve zihni Tanrı bilgisinde tam olarak yerleşmiş olan kişinin eylemleri, Tanrı'ya adandığı için eğilimleriyle birlikte eriyip gider

BAĞLANTIDAN YOKSUN Rishiler tarafından elde edilen ilahilik, bilinmeyen ve gizli bir yerden garip bir şekilde edindikleri yeni bir statü değildir. Bu, her birinde zaten bulunan Mükemmelliğin yeniden keşfidir. **Sonlu nesneler dünyasına olan bağlılığımız nedeniyle**

kendimizden sürgün edilmişiz. Dolayısıyla, 'bilge' bir adam, dünyadaki sonlu şeylere olan tüm bağlılıklarının yok olduğu kişidir.

ÖZGÜRLEŞMİŞ, arayanların çoğunluğunun bu özgürleşmenin ne anlama geldiğine dair sadece belirsiz bir fikri vardır. Bağlar, kişiliğimiz ve hayatımız üzerinde kendimizden başkası tarafından yaratılmaz. Sayısız olan bu bağlar, şeylere olan bağlılığımızın ince akorları tarafından üretilir. Aldatılmış ego, yalnızca nesneler dünyası aracılığıyla tatmin hisseder. Böylece, bir beden olarak, duyu nesnelerinin dünyasına bağlanır; bir zihin olarak, duygular dünyasına köle olarak yaşar ve bir zekâ olarak, kendi fikirleriyle bağlanır.

Krishna, onun tarafından üstlenilen ve icra edilen tüm bu faaliyetlerin her zaman **'adanmış faaliyet' (Yajna) ruhu** ile yapıldığını söyler. Bir Bilge böylece Yajna ruhuyla hareket ettiğinde, bu eylemin kendisi herhangi bir tepki veya yeni oluşan vasanalarla daha kalın bağlar oluşturmaz ve oluşturamaz.

Ego olmadan gerçekleştirilen ve kişinin benmerkezci arzularıyla motive edilmeyen tüm eylemler Yajna kategorisine girer.

SONRAKİ ALTI STANZA boyunca, herkes tarafından, her fırsatta, her alanda, her koşulda uygulanabilen yaklaşık on iki farklı Yajna'nın bir listesini alırız

24. **BRAHMAN adaktır, BRAHMAN arıtılmış tereyağıdır, sunuları oluşturur, BRAHMAN aracılığıyla adak BRAHMAN'ın ateşine dökülür, gerçekten de her eylemde BRAHMAN'ı gören kişi BRAHMAN'a ulaşacaktır.**

Bu, Hindular yemeklerini yemeden önce sofrada bir dua olarak Hindistan'ın her yerinde söylenen ünlü bir kıtadır, ancak bugün, bu kıtayı yemeklerinden önce söyleyenlerin yüzde doksanı bunun anlamını anlamıyor veya takip etmekle ilgilenmiyor. Yine de sonsuz öneriler içeriyor ve Vedanta'nın neredeyse tüm felsefi içeriğini özetliyor.

Metafor, Vedaların çok iyi bilinen ilahi ritüelizminden, Yajnalardan ödünç alınmıştır. Her Yajna'da dört temel faktör vardır: (1) adakların sunulduğu çağrılan tanrı, (2) adakların döküldüğü ateş, (3) adakları oluşturan maddi şeyler ve (4) Yajna'yı gerçekleştiren kişi. Burada kıta, Mükemmel Bilge'nin Yajna'yı gerçekleştirirken ki zihinsel tutumunu ve deneyimini açıklar. Ona göre yalnızca Hakikat vardır ve eski cehaletinin zihninde yarattığı aldatıcı çoğulluk yoktur. Bu nedenle, ona göre tüm Yajna'lar Brahman'dan kaynaklanır; (I-14, 15) Brahman'da Hakikat, icra edendi, kutsal ateşe sunulan Brahman, maddidir ve bu da Brahman'dan başka bir şey değildir; yalnızca Brahman'ı çağırır.

Yaşamak için yemeliyiz. Yemek varoluş için gereklidir. Yiyecek türü ne olursa olsun, biri aç olduğunda yemeklerinin tadını çıkarır. Öneri şudur ki, bu doğal zevk anında bile, **Brahman'ın Brahman'ı yediği büyük Gerçeği unutmamalıyız ve yemeklerimiz sırasında Brahman'a, Brahman olan yemeği, Brahman'ın lütfundan başka hiçbir şeyi çağırmadan sunmaktayız**.

RAB ARJUNA'YA HAYAT BOYUNCA, TÜM EYLEMLERİMİZİN NASIL BİR 'YAJNA' OLARAK DÖNÜŞTÜRÜLEBİLECEĞİNİ GÖSTERMEYE ÇALIŞIYOR.

DOĞRU BİLGİ (BHAVANA) HER EYLEMİ BİR 'YAJNA' YAPAR.

25. Bazı Yogiler özellikle devaları memnun etmek için adaklar sunarlar, diğerleri ise adak olarak Atman'ı, kendisi sunarlar (Yajna) Brahman ateşinde.
26. Bazıları işitme gibi bilgi organlarını kısıtlama ateşinde adak ederken, diğerleri duyularının algılarını kendi duyularının ateşinde adak olarak alırlar.
27. Diğerleri ise bilgi ile ateşlenmiş öz disiplin ateşinde tüm duyularının işlevlerini ve yaşam enerjisini adak ederler.

Hem algıların hem de bilginin duyu organlarının kontrolü, Arayıcının zihni tamamen "Benliğin Tefekkürüne" çevrilene kadar mümkün değildir, bu nedenle buna Benlik tarafından benliğin (bireysel kişiliğin) kısıtlanması denir.

28. Aynı şekilde diğerleri de katı yeminler ve sıkı uygulamalarla zenginliklerini, öz disiplinlerini, Yogik uygulamalarını ve günlük Veda okumalarını adak olarak sunarlar

Dravya-Yajna (Zenginlik Sunma)-Zenginlik adağı, en geniş anlamıyla anlaşılmalıdır. Dürüstçe kazanılmış servetin, samimi bir bağlılık ruhuyla ve topluma veya iyilikseverliğin alıcısı olan bireye hizmet ederek dağıtılması ve hayırseverlik yapılması, Dravya-Yajna olarak adlandırılır. Bu, sadece para veya yiyecek sunmaktan daha fazlasını içerir. Dravya terimi, yalnızca dış dünyadaki değil, aynı zamanda duygu ve fikir dünyalarımızdaki sahip olduğumuz her şeyi içerir. Böylece bir hayırseverlik hayatı sürdürmek, dünyaya elimizden gelenin en iyisini yapmak, fiziksel, zihinsel ve entelektüel olarak sahip olduğumuz her şeyle, 'zenginlik adağı' adı verilen asil bir adaktır. **Bunu gerçekleştirmek için, adanmışın maddi olarak zengin olması hiç de gerekli değildir**. Fakir ve fiziksel olarak güçsüz olsak bile, acı ve yoksulluk yatağımızdan, yine de hayırsever olabiliriz, çünkü içimizdeki sevgi,

nezaket, sempati ve şefkat hazinedarları ne maddi koşullarımıza ne de fiziksel durumumuza bağlıdır. Bazen, samimi bir sempati sözcüğü, bir sevgi bakışı, gerçek şefkatin bir gülümsemesi veya gerçek dostluğu ifade eden bir sözcük, alıcıya kalpsiz bir çekten daha fazlasını verebilir, çok yüklü bir miktar olsa bile.

Tapo-Yajna, Bazıları Rablerine sunarak, çile dolu bir hayat yaşarlar. Dünyada, bir şekilde veya başka bir şekilde, çile dolu yaşam dönemleri öngörmeyen hiçbir din yoktur. Bu çileler (vratalar) her zaman Rab adına yapılır. Bazı aşırı durumlarda gerçekten çok acı verici olan bu etkinlik, adanmışın duyusal yaşamında kendini kontrol etmeyi öğrenmesi için yapılır. Bu çabada, **Upasana** adı verilen kalbin Rabbine adanmış ibadet, birincil bir yöntemdir. Kalbin Rabbine sunulan bu ibadet ve sevgi, herhangi bir arzu veya amaç olmadan yapıldığında, arayan kişinin öz-gelişimini doğrudan hızlandırdığı için **Yoga** olarak da adlandırılır.

Swadhyaya-yajna – "kutsal metinlerin günlük derin çalışması" swadhyaya olarak adlandırılır. Kutsal metinleri tam olarak incelemeden, ruhsal uygulama adına yaptığımız şeyin mantığını bilme konumunda olmayacağız ve bu bilgi olmadan uygulamalarımız kesin ilerleme için gerekli olan keskinliği ve derinliği kazanamaz. Bu nedenle, tüm dinlerde, kutsal metinlerin günlük olarak incelenmesi, arayan kişinin ilk günlerinde temel bir eğitim olarak ısrarla vurgulanır. Öz-farkındalıktan sonra bile, Bilgelerin tüm boş zamanlarını kutsal metinlerdeki tükenmez ayrıntı ve öneri zenginliğini okuyarak ve düşünerek geçirdiklerini görüyoruz. Öznel çıkarımlarında, swadhyaya, kendi içsel zayıflıklarımızı anlamak için uygulanan iç gözlem sanatı da dahil olmak üzere 'öz çalışma' anlamına gelir. Eğer bir arayan kişi için bu, kendi ruhsal ilerlemesini tahmin etme tekniğiyse, bir Gören kişi için bu, kendi Benliğinde zevk almak için olacaktır.

Jnana-Yajna-Bilgi-adağı: bu kelime Gita'da çok sık kullanılmıştır ve Vyasa'nın Rab'bin bildirilerini güzelleştirmek için ortaya attığı birçok orijinal terimden biridir. **Bilgi, insanın tüm cehaletini terk edip, kendisi TARAFINDAN ve İÇİNDE yakılan bilgi ateşine girdiği aktiviteye verilen terimdir. Bu, iki yönden oluşur, yanlışın reddi ve Öz'ün Gerçek Doğasının bilgisi. Bu iki aktivite, arayıcının meditasyonu sırasında etkili bir şekilde gerçekleştirilir**. Bir Yajna'da, kutsal olukta Ateş Tanrısı çağrılır ve ona adanmışlar tarafından adaklar sunulur. Bu benzetmeden yola çıkarak, "Bilgi Kurbanı" anlamına gelen Jnana Yajna terimi Gita'da kullanılmıştır. **Kutsal metinlerin çalışılması ve onların derin anlamları üzerine düzenli düşünme, içimizde "Bilgi Ateşi" ni yakar ve bu ateşe arayıcı, yanlış kimliklerini, olumsuz eğilimlerini ve cehaletini adak olarak sunar. İşte bu, Jnana Yajna'nın anlamıdır.** Om üzerine meditasyon, mantra japası gibi uygulamalar zihni Vedanta vizyonunu yaşamaya hazırlar.

Bu beş Öz-gelişim yönteminin hepsi- servet, çile, Yoga, çalışma ve bilginin Adağı yalnızca katı kararlılığa sahip kişiler tarafından uygulanabilir ve bu büyük hedefe ulaşmak için kendilerini sürekli olarak adamak için kendilerinde tükenmez bir coşku bulabilirler. Bu yolları bilmemiz veya bu gelişmeleri elde etmeye karar vermemiz yeterli değildir. **Maneviyatta ilerleme ancak uygulamalarında samimi ve tutarlı olanlara gelebilir.**

29. **Diğerleri ise, dışarı verilen nefesi içeri almayı, içeri alınan nefesi dışarı vermeyi adak olarak sunarlar, dışarı verilen ve içeri alınan nefeslerin seyrini kısıtlarlar, sadece nefesin kısıtlanmasına odaklanırlar**.

Pranayama

Başkaları, dışarı çıkan nefesi içeri alınan nefese, içeri alınan nefesi de dışarı verilen nefese sunar, dışarı ve içeri verilen nefeslerin akışını kontrol ederek, yalnızca nefesin kontrolüne odaklanırlar. Bu dizede, günlük yaşamda duyusal nesneler arasında hareket ederken kendilerini tam bir özdenetim altında tutmak isteyen bazı arayıcılar tarafından düzenli olarak uygulanan nefes kontrolü tekniği tanımlanmaktadır.

Bir kurban olarak, bazıları DIŞARI ÇIKAN NEFESİ İÇERİ ALINAN NEFESE, bazıları ise İÇERİ ALINAN NEFESİ DIŞARI VERİLEN NEFESE SUNAR. İkincisi, Pranayama tekniğinde Puraka olarak adlandırılır ve dolum süreci anlamına gelir. İlki ise Rechaka olarak adlandırılan dışarı verme sürecidir. Bu iki süreç, nefesin bir süre tutulduğu ara ile dönüşümlü olarak uygulanır, bu ara Kumbhaka olarak adlandırılır. Puraka-Kumbhaka-Rechaka-Kumbhaka süreci, belirli bir oranda uygulandığında nefes kontrolü (Pranayama) tekniği haline gelir. Bu teknik, burada bir Yajna (kurban) olarak açıklanmakta olup, uygulayıcının uzun vadede tüm yardımcı Pranaları ana Pranaya sunmayı öğrenmesini sağlar.

Prana, nefes değildir, bu genel bir yanlış anlamadır. Nefes kontrolü yoluyla, içimizdeki Pranaların faaliyetleri üzerinde tam bir hakimiyet elde ederiz. Yakından incelendiğinde, Hindu kutsal metinlerinde kullanılan Prana teriminin, yaşayan bir bedendeki hayatın çeşitli tezahür etmiş faaliyetlerini ifade ettiği görülür. Genellikle beş farklı Prana türü sayılır ve doğru anlaşıldığında, bunların her canlı bedendeki beş farklı fizyolojik fonksiyondan başka bir şey olmadığı ortaya çıkar.

Bunlar şunlardır: (1) algı fonksiyonu, (2) dışkılama fonksiyonu, (3) sindirim ve özümseme fonksiyonu, (4) vücudun tüm bölümlerine besin dağıtan dolaşım sistemi ve son olarak (5) yaşayan bir varlığın zihinsel bakış açısını ve entelektüel yaşamını geliştirme kapasitesi.

Ortalama bir insanın tamamen farkında olmadığı bu içsel yaşam faaliyetleri, Pranayama süreci aracılığıyla bireyin tam kontrolü altına alınır, böylece arayıcı, bu yolla tüm algılarını geri çekme yeteneğine tam anlamıyla sahip olabilir. Bu, meditasyon yapan biri için gerçekten büyük bir yardımdır.

30. **Bazıları da yiyecek düzenlemeleri yaparak Prana'yı yiyeceklerde mevcut yaşam enerjisi olarak adak ederler; bu şekilde bedeni canlandıran Prana'yı Prana ile sunarlar. Tüm bunlar adakın gerçek doğasını bilirler ve Yajna ile tüm kötülükleri temizlenirler.**
31. Adak kalıntıları olan nektarı yiyenler ebedi Brahman'a ulaşırlar. Ey Kuru'nun en iyisi! Adak etmeyen için bu dünya kaybolur; ahiret için ise hiç söylenmez bile.
32. Böylece birçok adak biçimi Veda'larda belirgin bir şekilde ortaya konmuştur (Brahman'a giden yollar olarak). Tüm bunlar beden, zihin ve konuşma ile yapılan çalışmalardan doğar; bunu bilerek kurtuluşa ulaşacaksın.
33. Ey düşmanları yok eden! **Bilgi içeren adak, maddi nesnelerle yapılan adakdan üstündür**. çünkü ey Pritha'nın oğlu! Tüm işler istisnasız bilgiye ulaşır
34. Bilge kişilere- Gerçeği bilenlere saygıyla yaklaş; onlara hizmet et ve saygıyla tekrar tekrar sorular sor (şüphelerin açıklığa kavuşuncaya kadar). Bu bilge kişiler sana bu ilahi Gerçeğin bilgisini vereceklerdir.

Bu ayet, bize Bilgi yolunu öğretebilecek ve bizi tüm yaşamda büyük bir sonuca ulaştırabilecek tek kişi olan bir öğretmende gerekli olan nitelikleri açıklar. Ayrıca, başarılı bir öğrencinin Guru ile temasının verimli olabilmesi için benimsemesi gereken zihinsel tutumu ve entelektüel yaklaşımı açıklar. Burada kastedilen tek şey, öğrencinin, kendisine yaşamın sırrını öğretmesi gereken öğretmene yaklaştığında, teslimiyet ve uysallık, saygı ve itaat içeren entelektüel bir tutuma sahip olması gerektiğidir. İç dünya ve onu kontrol etme yöntemleri konusunda, öğrenciler genellikle tamamen cahildir ve bu nedenle öğretmene, talimatlarını anlamaya, kavramaya ve takip etmeye hazır bir şekilde yaklaşmalıdırlar. Tıpkı suyun her zaman daha yüksek bir seviyeden daha düşük bir seviyeye akması gibi, 'Bilgi' de yalnızca daha düşük bir seviyeye akabilir. Bu nedenle, öğrencinin içinde bir secde ruhu olması gerekir, böylece öğretmenden akan 'Bilgi' ile doldurulabilir. Dolayısıyla**, burada kullanılan secde, öğrencinin Üstadının ayaklarının dibine düşmeye fiziksel olarak hazır olmasından daha çok, onun gerekli zihinsel ve entelektüel tutumunu tanımlar.**

Mükemmel bir Guru, sorulardan, öğrencideki yanlış düşünce çizgisini hemen tespit eder ve şüpheyi ortadan kaldırırken, öğrencinin iç düşünce hayatındaki doğru düşünce biçimini fark edilmeden düzenler ve yeniden düzenler. Bu entelektüel güreş uzun süre uygulandığında, öğretmendeki mükemmellik kokusu, sanki, öğrencinin hayatına aktarılır!

Bu nedenle, Hindular arasında öğretmen ve öğretilen arasında **satsang** adı verilen açık tartışmalar yapmak ölümsüz bir gelenek olmuştur. Bu ayrıcalık dünyadaki tüm dinlerde mevcut değildir. Aslında, Vedanta tek başına zihin için mükemmel bir özgürlük ilan etmeye cesaret eder. Asla arayanların kör inancına göre hareket etmez. Diğer tüm dinlerde inanç büyük bir güç ve kuvvettir ve bu nedenle, kutsal kitaplarındaki entelektüel kusurların çoğuna tamamen cevap verilemez.

Manevi yolda tamamen yararlı bir öğretmen için gerekli olan iki temel nitelik şunlardır: (a) kutsal metinlerin mükemmel bilgisi ve (b) Sonsuz Gerçekliğin tam bir öznel deneyimi.

Bu iki faktör burada belirtilir. **Her biri, diğeri olmadan, bir arayıcıya rehberlik etmede tamamen işe yaramazdır. Sadece kutsal metinlerin bilgisi, yalnızca bilgili bir Pandita yapabilir, Mükemmel Bir Üstat değil**. Gerçekle ilgili samimi deneyime sahip bir adam, kendi içinde tamamen sessizleşecektir, çünkü kendi aşkın deneyimini diğer arayıcılara açıklamayı ve ifade etmeyi imkânsız bulacaktır.

35. Onlar sana o ilahi bilgiyi aktaracaklar ki onu bildiğinde bir daha böyle bir yanılsamaya düşmeyeceksin; çünkü o zaman tüm varlıkları Benlikte ve bende bütünlük içinde göreceksin.
36. En kötü günahkâr olsan bile ilahi bilginin kayığıyla tüm günahlardan geçeceksin.
37. Nasıl ki iyi yakılmış bir ateş odun yığınını kül haline getiriyorsa, ilahi bilginin ateşi de tüm günahları kül haline getirir.
38. Gerçekten bu dünyada bilgiden daha arındırıcı bir şey yoktur; Yoga 'da mükemmel olan kişi bunu zamanla kendinde keşfeder.
39. **İmanla dolu olan, O'na adanmış olan ve duyularını itaat altına almış olan kişi, (bu) 'Bilgi'yi elde eder ve 'Bilgi'yi elde ettikten sonra, çok geçmeden Yüce Huzur'a gider.**

Bir bireyin İlahi Bilgi'ye güvenmesi üç büyük nitelik belirtilmiş. Bu 3 niteliği anlamak, sözde arayıcıların samimi öz-uygulama iddialarına rağmen aslında gelişim merdivenine yakın bir yere ulaşamamalarının nedenini anlamaktır.

İnanç, bağlılık ve özdenetim, şu anki ölümlü yüklerimizden ilahi bir konuma gelişmeyi umabilmemiz için edinilmesi gereken üç zorunlu gerekliliktir. Ancak bu üç kelime, doğru bir şekilde değerlendirilmekten çok yanlış anlaşılmaktadır.

Şraddhā (İnanç) ve Maneviyat, Hinduizm'de "inanç" veya "güven" anlamına gelen bir Sanskrit terimidir. Bu kavram, ruhsal sorunlar karşısında inananların başvurabileceği bir rehber olarak kendilerini tanıtan bazı kişilerin istismarına maruz kalmaktadır. Bu tür istismar, sıradan inananların genellikle fanatikleşmesine ve zihinsel gelişimlerinin gerilemesine yol açmaktadır. Şraddhā'nın "kör inanç" olarak yanlış anlaşıldığı görülmektedir; oysa Şankarâ, şraddhā'yı "bir bireyin kutsal metinlerin gerçek anlamını ve öğretmenin önemli sözlerini anlamasını sağlayan şey" olarak tanımlar.

Tanrı'ya Adanmışlık (Tatparah), Kişinin izlediği manevi gelişim yolunun ne olursa olsun, arayış içinde olan kişinin bu yola tam dikkat vermesi ve sürekli olarak Tanrı'nın bilincini aklında tutması gerekmektedir. Sadece kutsal metinlerin entelektüel bir çalışması, içsel dönüşüm için yeterli olmayacaktır. Upanişadların önerdiği yaşam biçimini içselleştirmek gerekir.

Duyuların Kontrolü, Şraddhā ve bilgi (jnana) sürekli bir çaba gerektirir; bu nedenle arayıcıların kendilerini sürekli olarak öz disiplin içinde tutmaları önemlidir. Duyular, bireyleri aşırı haz peşinde koşmaya yönlendirir ve bu durum ruhsal değerlere ulaşmayı zorlaştırır. Manevi yolda yürümek, duyusal yaşamın kirlerinden arınmak demektir. Duyusal aşırılık ile Tanrı'nın mutlak yaşamı birbirine zıttır; biri varken diğeri olamaz.

Mutlak Huzur (Param Shantim), Hayatın amacı, her türlü çatışmanın sona erdiği ve tüm arzuların tatmin edildiği "mutlak mutluluk" veya "huzur" olarak tanımlanabilir. Her canlı, yaşamı boyunca daha büyük bir mutluluğu elde etmeye çalışmaktadır. Bu bağlamda, hayatın nihai hedefi "mutlak huzur" dur. Bu huzur, tüm düşüncelerin ve kaygıların sona erdiği bir durumu ifade eder; dolayısıyla mutlak mutluluk, mutlak huzurdur. Bu anlayışla birlikte, ruhsal gelişim yolunda ilerleyenlerin kendilerine olan inançları ve dinin bilimsel yönüne olan güvenleri ile sürekli olarak Tanrı'yı hatırlamaları gerektiği vurgulanmaktadır.

40. Cahil, imansız, şüphe eden benlik yıkıma gider, şüphe eden için ne bu dünya vardır ne öteki ne de mutluluk.
41. Eylemleri YOGA ile terk eden, şüpheleri 'Bilgi' ile parçalanan, kendine hâkim olan kişinin eylemleri onu bağlamaz, ey Dhananjaya.
42. Bu nedenle Bilgi kılıcıyla, 'cehalet 'ten doğan, kalbinizde ikamet eden Öz'ün şüphesini parçalayın ve 'YOGA'ya sığının. Ayağa kalk, ey Bharata.

Bu son kıtada, Rab'bin tavsiyesi kesindir ve sevgi dolu bir ısrarla verilir. BİLGİ kılıcıyla, Arjuna cehalet bağlarını kesmeye ve KALPTE YATAN KENDİNE DAİR BU ŞÜPHEYİ PARÇALAMAYA teşvik edilir.

Burada manevi şüphe, kalpten işleyen bir şey olarak açıklanır. Bu, modern bir insana oldukça garip gelebilir, şüphe zihinden gelmelidir, kalpten gelemez. Vedanta'daki geleneksel inanç, 'aklın kalpte oturduğu 'dur. Burada KALP, 'tüm sevgi ve sempatinin, tüm asil insan duygularının kaynağı' anlamına gelir. Empatik sevgi, şefkatli hayırseverlik ve benzeri diğer soylu niteliklerin atmosferinden ve aracılığıyla işleyen bir zekâ ancak felsefe bilimi bağlamında insan aklı olarak kabul edilebilir. Bu nedenle, Upanişadlar kalpte kristalleşmiş şüphelerden bahsettiğinde, Rişiler, bu şüphelerin, bazı arayıcıların ruhun görüşünü hissetme ve takdir etme yetisini engelleyen entelektüel sapmalar olduğunu kastederler. Bu şüpheler ancak birey, içindeki Benlik'in samimi ve öznel deneyimini kazandığında tamamen ortadan kaldırılabilir.

Bu yalnızca Yoga ile başarılabilir — Himalayalar'ın bilinmeyen karanlık mağaralarında gizlice, gizemli nadir Guru grupları tarafından birkaç kişiye öğretilen garip mistik bir süreç değil, tamamen doğal olmayan yoksunluklarla dolu korkunç bir yaşam sürdürmeyi gerektiren bir yöntem değildir. Gita' da Yoga kelimesi sonsuza dek evcilleştirilmiş ve hepimizin yanında, yaşamımızın her anında sadakatle hizmet eden bir kavram haline getirilmiştir. **Bu son dizede Krishna, Yoga terimiyle, kendisinin öznel Yajna'lar olarak açıkladığı 'on iki Teknik'i kastetmektedir.**

5) Karma Sanyasa Yoga- Eylemsizlikte Eylem Yogası
Gerçek Feragat / Feragat Yogası

Burada, bu bölümde, Pandava Prensi yalnızca şu iki seçenekten hangisinin daha soylu ve daha üstün olduğunu soruyor: "eylemlerden vazgeçme" mi yoksa "eyleme katılma" mı? Sorunun yapısı bile, Arjuna'nın Krishna'nın "doğru eylem ve tüm olumlu kötülüklere karşı bilinçli direniş" savunusuyla ne kadar doğru bir şekilde ikna edildiğini gösteriyor. Büyük Acharya, Arjuna'yı içsel psikolojik felaketinden büyük ölçüde çekip çıkarmıştı. Arjuna, bir miktar dengeyi yeniden kazanmış ve akıllıca sürdürülen eylemin, ilerleme ve öz-gelişim için doğru yol olduğunu anlamış ve kabul etmişti.

Arjuna için Karma, Yajnalar, Yagalar gibi Vedik ritüeller anlamına geliyordu; Sannyasa ise her şeyden vazgeçmeyi ve sessiz bir Himalaya ormanına tamamen çekilmeyi, sürekli hareketsizlik içinde, garip bir öz-inkâr ve belki de bilinçli öz-eziyet içeren bir yaşamı ifade ediyordu.

Karma Yoga'yı (III ve IV. Bölümler) böylece tarif ettikten sonra, Krishna, Karma'dan nasıl akıllıca vazgeçileceğini ve mükemmeliyete ulaşma yolculuğunu tamamlamak için daha soylu bir manevi tekniğe nasıl geçileceğini tarif etmek zorundaydı. İnsanı uykulu ataletinden uyandırmak için, burada ilk adım olarak güçlü bir etkinlik önerilir.

Bu aşamada etkinlikler, bireyin ben-merkezci arzuları tarafından motive edilir. Atalet (tamas) böylece "dinamik etkinliğin çalkantıları" (rajas) haline getirilir. Bu durum, "herkese karşı iyi niyet ve sevgi ruhuyla üstlenilen, ben-merkezci olmayan ilahi etkinlikler" yoluyla aşılmalıdır, bu Gita'da özellikle Yajna olarak adlandırılır. Böylece yüceltilen birey, belirli bir sakinlik ve huzur, saflık ve neşe (sattva) durumuna ulaşır. Ancak bu zihinsel sakinlikte, kişi doğru bir şekilde meditasyon yaparak sonlu olanın sınırlarına ulaşabilir ve sonsuz olanın durumunu deneyimleyebilir.

Arzuya dayalı etkinlikler, arzusuz etkinlikler ve nihayetinde saf meditasyon olmak üzere, öz-gelişimin bu üç kesin aşamalı teorisi, Mahabharata ve Gita'nın filozofu-şairi Vyasa'nın orijinal bir katkısı değildir. Burada da bunun yalnızca Vedalarda zaten belirtilmiş olan tekniğin akıllıca bir yeniden yorumu olduğunu görüyoruz.

Vedik literatürde de Öz-Mükemmeliyet tekniğinin sistematik bir gelişimini buluruz. Vedaların "Mantra" kısmı, doğanın güç ve güzellikteki genişliğine hayran kalan yanılsamalı bireyin tamamen büyülenmiş bir hayret duygusunu ifade eder. "Brahmana" kısmı, maddi arzuların tatmini için ritüelistik etkinliklerin nasıl üstlenilebileceğine dair yollar ve yöntemler önerir. Brahmana kısmından sonra, tüm Vedik metinlerde "**Aranyakalar**" adı verilen açık bir bölüm bulunur. Bu bölüm, arzudan arınmış saf zihinler tarafından üstlenilmesi gereken çeşitli ibadet yöntemleri olan **Upasanaları** önerir. Bu arzusuz etkinlikler (Yajnalar), arayış sahiplerinin zihin ve akıl donanımlarında ince ayarlar yapar ve onlara, sonludan doğrudan sonsuzun diyarlarına uçabilecekleri bir çift kanat sağlar.

III ve IV. Bölümler Yajna'yı tarif etmiştir ve VI. Bölüm meditasyon yolunu açıklayacaktır. Bu nedenle, bu bölüm haklı olarak "Eylemden Vazgeçme Yogası" olarak adlandırılmıştır. Vazgeçme ruhu nedir, "Eylemden Vazgeçme Yogası" nasıl uygulanabilir, bu özel zihinsel tutumla bu etkinlik yolunu uygulamanın sonucu ne olur ve bu, insan kişiliğinin içsel gelişimine ve büyümesine ne kadar katkıda bulunabilir- tüm bunlar bu bölümde tartışılır.

Aslında, V. Bölüm, Karma Yoga ile Saf Meditasyon arasında bir köprü olarak durur. Vedalarda bu tartışma zincirindeki bu ince nokta neredeyse eksiktir. Gita'nın V. Bölümü, Vedik düşüncedeki bu "eksik bağlantıyı" bizim için yeniden keşfeder.

1. Arjuna dedi ki, Krishna! Bir nefeste hem eylemleri terk etmeyi hem de eylemler aracılığıyla birlikteliği övüyorsun. Şimdi bana kesin olarak söyle, hangisi insanın iyiliğine götürür?
2. Kutsal Lord dedi ki hem eylemleri terk etmek hem de eylemler aracılığıyla birliktelik kurtuluşa götürür. Ancak **bunlar arasında eylemler aracılığıyla birliktelik, eylemleri terk etmekten üstündür.**
3. Ey güçlü kolları olan! **Ne nefret eden ne de arzu eden kişi, terk etme durumunda sabit olan biri olarak bilinmelidir. Gerçekten de bu tür zıtlıkların üstünde olan kişi, kölelikten kolayca kurtulur.**
4. **Samkhya'dan (yani işin terk edilmesiyle birlikte gelen bilgi)** ve **Yoga'dan (yani ayrılmış ve adanmış iş aracılığıyla birleşme)** farklı şeyler olarak bahsedenler yalnızca çocuklardır, bilge kişiler ise bu ikisinden birinde bile bir şekilde yerleşen kişinin her ikisinin de ortak hedefine ulaştığını görür. (Yani, kullandıkları araçlar bakımından farklı görünürler, ama nihai amaçları veya sonuçları aynıdır.)
5. Samkhya ile elde edilen durum, Yoga ile de elde edilir. Her iki yolu da bir olarak gören kişi gerçeği görmüş olur.
6. Ey güçlü kolları olan Arjuna! Samkhya disiplininin gerektirdiği "Gerçek eylemden vazgeçiş" uygulaması, özverili çalışmanın disiplininde yeterince gelişmemiş biri için zordur. Ancak Yoga'da ustalaşmış bilge, Brahman'a kısa sürede ulaşır.
7. Özverili ve bağımsız eylemde bulunan, saf olan, zihni ve duyuları kontrol altında tutan ve tüm varlıkların benliği ile özdeşleşen kişi, çalışıyor olsa bile asla bağlı değildir.

Önceki beyitte, **Karma Yoga'yı meditasyonla birlikte uygulayan kişinin, kendi kişisel deneyiminde çok geçmeden Mükemmellik durumuna ulaşacağı** kapsamlı bir genellemeyle söylenmişti. Bilimsel titizlik ve mantıksal kesinlikle**, Karma Yoga aracılığıyla bir bireyde gerçekleşen tüm farklı gelişim ve değişim aşamaları burada sıralanmıştır**.

Karma Yoga'da iyice yerleşmiş olan kişi, zihninin arınmasını gerçekleştirir. İnce bedendeki herhangi bir arınma, içeride daha iyi bir dinginlik durumu anlamına gelir. Arzularımız veya duygularımız tarafından içimizde meydana gelen çalkantılar ne kadar az olursa, Vedanta tarafından o kadar saf olarak kabul ediliriz.

Özverili ve meyveler için kaygı duymayan eylem yoluyla, uygulayıcı var olan vasanalarını tüketir. İçsel donanım arzu dalgalarından temizlendiğinde, zorunlu olarak, daha da sessiz ve huzurlu hale gelir.

Arzuların sel kapılarını kontrol eden birinin duygusal ve duygusal hayatı, otomatik olarak evcil ve dengeli hale gelir. Karma Yoga yoluyla, bir insan hem zihinsel hem de entelektüel düzeylerinde içsel huzura kavuştuğunda, onun için duyu organlarını ve onların hiç bitmeyen iştahlarını reddetmek ve sınırlamak, kontrol etmek ve yönlendirmek çocuk oyuncağı haline gelir. Böylece bedenini, zihnini ve zihnini kontrol eden bir arayıcı (Yogi), en yüksek meditasyon için en uygun kişidir.

Aslında**, meditasyondaki tüm engeller, duyusal iştahların, duygusal çalkantıların ve arzu sorunlarının kilometre taşlarından** başka bir şey değildir. Bu zincirler bir kez kırıldığında, o, Benliğin yeniden keşfinin anında ve eksiksiz olması gereken derin meditasyonun doğal durumuna gelir. Benliğin bu farkındalığı kısmi olamaz; eğer meditasyon yapan kişi **yalnızca kendisinin İlahi olduğunu anlıyorsa, bu farkındalık değildir. Farkına varanlar için, İlahilik veya Benlik Sonsuzdur ve Her Yeri Kapsayandır.** Ruhun en içteki kutsal yerinden, dışarı baktığında, İlahilikten başka hiçbir şeyi fark etmez **her yerde, herkeste, her zaman**. Bir dalga, gerçek doğasını okyanus olarak fark ettiğinde, gerçek okyanus vizyonunda, okyanus özünden başka hiçbir dalga olamaz.

> 8-9. **"Ben hiçbir şey yapmıyorum, sadece duyular nesneleriyle meşguldür" düşüncesi, eylemde bağımsız olan ve gerçeğe sabitlenmiş biri için olmalıdır. Görmekte, duymakta, dokunmakta, koklamakta, yemek yemekte, yürümekte, uyumakta, nefes almakta, konuşmakta, dışkılamada, tutmada ve gözleri açıp kapamada bile.**
> 10. **Tüm eylemlerini Brahman'a bırakan ve kişisel bağlılıklardan uzak çalışan kişi günah tarafından lekelenmez, suyun üzerinde duran lotus yaprağının sudan etkilenmemesi gibi, günah tarafından lekelenmez**

Önceki kıtada söylenenler, Hakikati fark eden ve Tanrı bilincinde olan nadir kişiler için doğru olabilir. Ancak, tamamen etki etme duygusundan vazgeçebileceğimiz garip bir kopuş hayatı, hepimiz için mevcut değildir. Bizler sadece bu Mükemmelliğin adayları ve arayıcılarıyız.

Gita'nın fikirleri hakkında konuşmaktansa Gita'yı YAŞAMAK isteyen tüm gerçek Gita Öğrencilerinin, "Etki etme duygusundan vazgeçmek için kendimizi eğitme şekli" sorun olacaktır.

Bu kıtada, her birimizin hayatta zekice kopuş hayatını yaşayabileceği bir reçete var.

BRAHMAN'A TESLİM OLMAK

İnsan zihni için tamamen kopuş imkansızdır ve tam olarak bu, ruhsal arayıcıların sıklıkla anlayamadığı şeydir. Bir zihin olduğu sürece, bir şeye bağlanmak zorundadır. Bu nedenle, **sahte olandan kopuş ancak kendimizi Gerçek'e bağladığımızda başarılı olabilir.** Bu psikolojik gerçek, Lord Krishna'nın arayıcıya **tüm bağlılıklarını Brahman'a teslim etmesini ve çabalamaya devam etmesini tavsiye ettiği** bu kıtada b ifade edilmiştir.

Bir ideali sürekli olarak hatırlamak, idealin mükemmelliklerine giderek daha fazla uyum sağlamak demektir. Eylemlerimizdeki tüm etki duygumuzu Brahman'a teslim edebilmemiz için, şu anda sınırlı egomuzu hatırladığımız kadar sık bu Gerçek kavramını hatırlamalıyız**.**

Rab'be yönelik düşüncelerimizin sıklığı, şu anda ego fikrini hatırladığımız sıklık kadar yüksek olduğunda, Brahman idealini şu anda kendi benliğimizi bildiğimiz kadar yakından fark edeceğiz.

Kısacası, bugün EGO-GERÇEKLEŞTİRİLMİŞ RUHLARIZ, Gita'nın insana çağrısı RUH-GERÇEKLEŞTİRİLMİŞ EGOS olmaktır.

Gerçek Doğamız gerçekleştiğinde, bedenin, zihnin ve aklın eylemleri artık Öz'de hiçbir izlenim bırakamaz. **Erdemler ve kusurlar egoya aittir ve asla Atman'a ait değildir**. Bir aynadaki yansımalarımın kusurları benim kusurlarım olamaz, ancak yalnızca yansıtıcı yüzeydeki çarpıtmalar nedeniyle olabilir. Yansıma, baktığım aynanın türüne göre kısaltılmış veya uzamış görünebilir. Benzer şekilde, ego kendi eylemlerinin mükemmel ve kusurlu tepkilerine maruz kalır.

Sıradan Karma'nın Karma Yoga'ya dönüştürülebileceği iki yöntemden, burada kişinin eylemlerindeki eylemlilik duygusundan vazgeçme tekniği ayrıntılı olarak açıklanmıştır

> 11. Zihinsel saflığı elde etmek için ruhsal arayıcılar (Yoginler), bedenleriyle, zihinleriyle, zekalarıyla veya hatta sadece duyularıyla bağlılıktan uzak eylemde bulunurlar.

12. Eylemlerin meyvelerini terk eden bir kişinin kontrol altındaki zihni kalıcı huzura ulaşır ama kontrolsüz zihne sahip olan ise eylemlerin meyvelerine duyduğu arzu nedeniyle bağlılık kazanır.
13. Kendi kendini kontrol eden bir ruh, tüm işleri zihinsel olarak (yukarıda tarif edildiği şekilde) terk ederek, dokuz kapılı bu bedensel konakta (bir tanık olarak) huzur içinde yaşar ne kendisi hareket eder ne de başkalarının hareket etmesine neden olur
14. Rab dünya için ne bir faaliyet ne de bir eylem yaratır ne de eylemlerin meyveleriyle bir birlik. **Eylemde bulunan Doğa'dır**.

Sannyasa sadece fiziksel bir kaçış değil, akılsız ve düşüncesiz şeylerden zihinsel bir geri çekilmedir. Zihinsel bir tutumdur ve dışsal bir sembol değildir. Bu nedenle, kendini kontrol eden ve tüm duyusal iştahlarını mükemmel bir şekilde kontrol altına almış ve tüm benmerkezci ve arzuya dayalı eylemlerinden vazgeçmiş olan kişi, içindeki derinliklerden fışkıran isimsiz bir neşe, memnuniyet ve huzuru deneyimlemeye ve yaşamaya gelir.

Böylece 'dokuz kapılı şehir' de memnun ve mutlu kalır. Bu, Upanişadlar'da arayıcının fiziksel bedenini belirtmek için kullanılan ünlü bir metafordur. Beden, dokuz ana kapısı olan bir kale şehri olarak kabul edilir; bunlar fiziksel yapıdaki dokuz açıklıktır, bunlardan yedisi yüzdedir (iki göz, iki burun deliği, iki kulak ve bir ağız) ve ikisi gövdede, genital organda ve boşaltım organındadır. Bu dokuz delik veya en azından çoğunluğu olmadan, beden içindeki yaşam imkansızdır. Kalede kalan bir Kral, bakanları aracılığıyla krallığını yönetir ve onlara sadece varlığıyla cesaret, güç ve onay verir. Aynı şekilde, fiziksel yapının içindeki Atman, Kendisi biliş ve eylemde bulunarak, içeride ve dışarıda ve hepsindeki YAŞAMI yönetir

15. Her yeri her şeyi kaplayan Varlık, hiç kimsenin günahlarını ya da erdemlerini kabul etmez. İlahi Ruh hakkındaki bilgi, cehalet tarafından örtülmüştür ve bu nedenle varlıklar yanılgıya düşer.
16. Ancak Atman bilgisiyle cehaleti yok olmuş olanlar için, o bilgi onlara yüce Gerçeği açığa çıkarır, tıpkı güneşin dünyadaki nesneleri aydınlatması gibi.
17**. O'nu sürekli düşünenler, O'na tam anlamıyla bağlı kalanlar ve O'nu amaçları olarak görenler, ilahi bilgi ile günahlarından arınır ve dünyasal hayata geri dönmeyecekleri bir duruma ulaşırlar**.
18. **Bilgisi ve alçakgönüllülüğü olan Aydınlanmış insanlar, bir inekte, bir filde, hatta bir köpekte ya da köpek eti yiyen bir dışlanmışta aynı Atman'ı görenler, eşit gözle bakanlardır.**

19. Bu bedenlenmiş durumda bile bu aynılığı görenler doğum ve ölüm döngüsünü aşarlar, gerçekten Brahman lekesiz ve saf olandır. Bu nedenle bu aynılığı görenler Brahman'da sabitlenmiş sayılırlar.

Puranik Hinduizm ve tüm Sami dinleri, varoluşun ve manevi çabanın görkemli hedefi olarak bir Cennet vaat eder. Ancak, zeki bir adam için bu vaat, büyüleyici bir halüsinasyondan başka bir şey değildir ve olumlu bir kazanç değildir. Böylesine belirsiz bir hedef, zeki bir adamdan tüm coşkusunu ve samimiyetini çıkarmak için yeterince cesaretlendirici olamaz. Bu belirsiz umuda aykırı olarak, Krishna, Rishilerin daha önce binlerce kez iddia ettiklerini tekrarlar.

Sınırlı bir ego-merkez olarak göreceli varoluşun sona erdirilebileceği ve kusurlu bireyin kendisini Sonsuz Tanrısallık olarak gerçekleştirebileceği açıkça belirtilir.

Bu hedefe yalnızca ölüm sonrası bir aşamada değil, aynı zamanda bu yaşamda, bu bedende, bu dünyevi nesneler arasında ulaşılabilir. **Kişi, aldatılmış ego-duygusunun olgunlaşmamışlıklarından kendini geliştirerek Tanrı Bilincinde yaşayabilir**.
Kendisinde bu üstünlüğü kim kazanabilir? Bu mükemmel öz-kurtuluşun etkili bir şekilde yerine getirilebileceği gizli yöntem nedir?

Zihni dengelilikte dinlenen, bir Tanrı-insanın İlahi dinginliğine kavuştuğu söylenir. Patanjali Yoga-Sutra aynı gerçeği farklı kelimelerle de açıklar.

Eşitsiz ve spazmik zihinsel dalgalanmalar yaratan düşünce akışı nerede durdurulursa, orada zihin sonlanır. Zihin yaşamın sınırlı bir ego olarak ifade ettiği donanım olduğundan, nerede sona ererse, bu ayrılıkçı varoluş duygusu da sona erer.
Ego sona erdiğinde, samsaranın benmerkezci esareti de sona erer. Böylece samsarik üzüntülerinden sıyrılan ego, kendisinin Kendi özünden başka bir şey olmadığını yeniden keşfeder. Zihnini fethetmiş ve yaşamın tüm koşullarında, tüm ilişkilerinde mükemmel bir dinginlik içinde yaşamaya gelmiş böyle bir birey için Krishna hararetle şunu iddia eder, "O GERÇEKTEN BRAHMAN'DA sabitlenir". Bu ilk okumada oldukça mantıksız görünebilir ve bu nedenle, bir parantez içinde bir açıklama olarak Krishna böylesine cüretkâr bir iddianın nedenlerini verir; "BRAHMAN EŞİT VE HER ZAMAN MÜKEMMEL OLDUĞUNDAN" der. Brahman homojendir ve Her Yeri kaplar. Her şey O'NUN İÇİNDE olur ve yine de O'NA hiçbir şey olmaz. Böylece, Hakikat değişmez ve her zaman aynı kalır, içinde akan su birimleri her zaman değişse de tıpkı nehir yatağının her zaman hareketsiz kalması gibi.

20. Sarsılmaz ve yanıltılmamış olan Brahman bilgisini bilen kişi O'nda sabitlenmiş olup **ne hoş deneyimlerde sevinir ne de nahoş deneyimlerde sarsılır.**
21. Dış dünyanın temas deneyimlerine bağlı olmayan bir arayıcı içsel benlikteki mutluluğu kazanır, Brahman ile birleşmiş zihni ile sonsuz mutluluğun tadını çıkarır.
22. Duyusal temastan doğan her türlü zevk yalnızca acı kaynağıdır çünkü bunlar başlangıcı ve sonu olan şeylerdir. Bilge kişi bunlarda hiçbir zevk bulamaz.
23. **Burada bedende iken şehvet ve öfke nedeniyle meydana gelen sarsıntılara karşı koyabilen kişi kendini kontrol eden kişidir; o mutlu kişidir.**
24. İçsel mutluluğu olan Yogin, içsel huzuru olan kişi ve içsel ışığı deneyimleyen kişi kendisini Ruh olarak gerçekleştirir ve Brahman'da mutluluğa ulaşır.
25. **Gerçekten günahsız olanlar, şüpheleri yok edilmiş olanlar, kendilerini kontrol altında tutanlar ve herkesin iyiliğinde sevinç duyanlar Brahman'da mutluluğa ulaşırlar.**
26. **Şehvet ve öfkeden özgür olan, zihinlerini kontrol eden ve gerçek doğalarını ruh olarak bilen kendini kontrol edenlerin Brahman'da mutluluğa ulaşması yakındır.**
27-28. **Tüm duyusal algıları dışlayarak ve tüm dış temasları kapatarak, bakışlarını kaşların arasına odaklayarak sanki kaşların arasına sabitleyerek, burun deliklerinin içinde hareket eden Prana'nın (dışa giden nefes) akışını ve Apana'nın (içeriye giren nefes) akışını dengeleyerek, eşitleyerek**, **böylece zihni, duyuları ve zekayı kontrol ederek, kurtuluşu hedefleyen aşkıncı, arzudan, korkudan ve öfkeden özgürleşir. Her zaman bu durumda olan kişi kesinlikle özgürleşmiştir.**
29. Benim tam bilincinde olan, Beni tüm ibadetlerin ve öz disiplinlerin alıcısı olarak bilerek, tüm dünyanın Yüce Lordu olarak bilerek, tüm varlıkların dostu olarak bilerek insan maddi sefaletin sancılarından kurtularak sonsuz huzura ulaşır.

Arayanların yukarıdaki talimatları sıklıkla çok gerçekçi bir şekilde algılamaları büyük bir hatadır.

Meditasyon amacıyla gözbebeklerini birleştirir ve kaşların arasındaki boşluğa bakarlar. Bu bir abartıdır, ancak burada belirtilen talimatlara sadık bir şekilde uyar. Sankara'nın dediği gibi**, iki kaş arasındaki noktaya 'GÖRÜNTÜLÜ GİBİ' bakmak olarak anlaşılmalıdır. Sanki kaşlara doğru' baktığımızda, bakışımız dikey omurgaya göre yaklaşık kırk beş derece yukarı doğru dönecektir, bu Psikolojik olarak çok doğru olan, yukarıya doğru bakışın bu tavrında, insan zihni yukarı kaldırılır ve daha yüksek tefekkür için doğru araç haline gelir.**

İçimizdeki nefes akışının ritmi ile kendi zihinsel düşünce koşullarımız arasında yakın bir ilişki vardır**. Zihin ne kadar tedirgin olursa, nefesimizin ritmi o kadar spazmodik ve belirsiz hale gelir**. **Bu nedenle, nefes akışımızı BURUN DELİKLERİ İÇİNDE BİLE kontrol etmemizi tavsiye eden buradaki talimatlar, zihni nispeten daha sessiz bir varoluşa ikna etmek için elverişli bir fiziksel uygulama haline gelir**. **Bu talimatların hepsi esas olarak elverişli bir zihinsel atmosfer yaratmak için fiziksel ayarlamalardır**. Aşağıdaki kıtada, zihinsel ve entelektüel kılıfları kontrol etmek için gerekli ayarlamalar ima edilir. Yorulmak bilmeyen arayıcıdan, tüm dışsal ve içsel faaliyetlerini Mükemmelliğe ulaşma gibi tek büyük ebedi hedefe adayarak duyusal iştahlarını, zihinsel salınımlarını ve entelektüel fırtınalarını kontrol etmesi istenir.

Aklın evcilleştirilmesi söz konusu olduğunda, Krishna'nın verdiği tavsiye, arayan kişinin **ARZULARDAN, KORKULARDAN VE ÖFKEDEN FERAGAT ETMESİ** gerektiğidir. Bu üç niteliği sıralarken, Krishna psikolojik olarak konuşursak, kapsamlı bir öz-gelişim ve içsel büyüme teorisini açıklamıştır. **Bu üçü arasında yakın bir ilişki vardır:**

ARZU, KORKU VE ÖFKE.

Arzu, daha önce keşfettiğimiz gibi, zihnin sürekli olarak belirli bir nesneye doğru koştuğu ve onu elde etme ve sahip olma konusunda endişeli bir beklenti içinde olduğu düşünce örüntüsüdür. Arzunun olduğu yerde, korkuyu deneyimlemeye başlarız. Ve çok iyi bilinir ki, bir şeyi kaybetme korkusuyla yaşayacak kadar arzuladığımızda, kendimizle arzu nesnemiz arasındaki herhangi bir engel tehdidine karşı çıldırtıcı bir öfke her an kendini gösterebilir. Bu üç duygu- arzu, korku ve öfke- kontrol altına alındığında, aklımızın neredeyse tüm çılgın dürtülerini kontrol etmiş oluruz.

Bu şekilde arzu, korku ve öfkeden kendini kurtaran, duyularını, zihnini ve aklını, kurtuluş için her şeyi tüketen hırsında kontrol altına alan ve nefesinin akışını sakinleştiren kişi, dış dünyayla temas kurmadan, gözleri sabit ve yukarı doğru bakan bir şekilde, Hakikat 'in tefekküründe kalabilir.

Tapas, egonun gerçek kimliğini Sonsuz ile bütünleştirmek ve canlandırmak amacıyla üstlendiği tüm öz-denetim ve öz-feragat uygulamalarını ifade eder.

Benlik kesinlikle Maheshwara'dır- tüm lordların Lordu, tüm tanrıların Tanrısıdır. Burada **Ishwara, tüm faaliyet alanlarının kontrol edeni olarak anlaşılmalıdır: algı ve ifade faaliyetleri.**

6) Dhyana Yoga- Meditasyon Yogası - Meditasyon Yoluyla Birlik

Gita'nın on sekiz bölümü üç kesin bölüme ayrılır, her biri altı bölümden oluşur ve bunlar kutsal Vedik mantra "Tat Twam Asi”- "SEN OSUN” un imalarını ve anlamlarını açıklamak üzere gruplanır. İlk altı bölüm birlikte, 'Sen' (Twam) kelimesinin işaret ettiği felsefi önemin bir açıklamasını oluşturur

Gita, kişisel olarak ve özellikle, kendisini bekleyen sorun karşısında tamamen şaşkın hissettiği bir anda, kafası karışık ortalama bir adam olan Arjuna'ya hitap eder.
Doğal olarak, en yüksek ince meditasyon yöntemleri, kişinin tüm meşguliyetlerinden vazgeçebileceği zihinsel tatbikat, vb. güvenle uygulanabilecek kolay yöntemler değildir.

Dış dünyadaki faaliyetler, amaçları ne kadar asil olursa olsun, işçinin göğsünde derin ülserasyonlar ve acı verici huzursuzluk bırakmaktan başka bir şey yapamaz. Eylemin 'tepkilerini' (Karma Phala) hafifletmek ve kanayan zihinsel yaraları yatıştırmak için bir merhem olarak, zihni dinginlik ve rahatlık içinde tutmanın yeni yöntemleri Bölüm IV'te 'Bilgide Eylemden Vazgeçme' başlığı altında açıklanmıştır.

Bölüm IV'te, zihnin geçmişin acı dolu izlenimlerinin (vasanas) kendi hastalığından kurtulması için kaçınılmaz bir tedavi reçete edilir.

Krishna'nın teorisine göre, tüm insan çabalarına başkanlık eden Büyük İlkenin farkındalığını zihinde sürekli olarak tutarak, işçi, faaliyetlerin en yoğun olduğu zamanlarda bile sağlıklı ve iyi havalandırılmış bir iç yaşamı sürdürebilir.

Doğal olarak, Arjuna'nın sınırlı zekâsı aşırı derecede karıştı, çünkü öğretmen başlangıçta 'eylem'i, sonunda da Eylemden Vazgeçmeyi savundu. Bu nedenle, Bölüm V'te Vazgeçme yolu açıklanır ve zihnimizin, faaliyetteyken bile, tepkilerden bağışıklığını garantileme tekniği açıklanır. Yajna ruhu- daha büyük çoğunluğun yararına ve herhangi bir kendini beğenmiş çıkar için değil, adanmış faaliyet ruhu- Krishna'nın dünyada çalışacak bir zihin ve zekâ için reçete ettiği antiseptiktir.

Bölüm V'te, Feragat yolu, aynı hedefe ulaşmanın iki yöntemini gösteren iki farklı kategori altında açıklanır;

(a) faaliyetlerdeki eylemlilik duygumuzdan ve
(b) eylemlerimizin meyveleriyle ilgili düşüncesiz meşguliyetlerimizden kaynaklanan akılsız endişelerimizden feragat.

Bölüm bu iki tekniği, faaliyetlerimizden vazgeçerek veya eylemlerimizin meyvelerine olan bağlılığımızdan vazgeçerek etkinliklerimiz sırasında kişiliğimizi genellikle zincirleyen vasana-bağlarından kurtulabileceğimizi açıklıyor. Bu eğitimle geliştirilen bir zihin, artık kararlı eğitmeninin, arayıcının kendisinin zeki iradesi altına girmeye eğitilir. Böylece toplanan ve eğitilen zihin, kesinlikle daha iyi donanımlıdır

1. **Yüce Tanrı Kişiliği şöyle dedi: Ateş yakmayan ve hiçbir görevde bulunmayan kişi değil, İşlerinin meyvelerine bağlı olmayan ve üzerine düşeni yapan kişi, feragat yaşam düzenindedir ve gerçek mistiktir; o bir SANNYASIN ve bir YOGİ'dir,**

2. **Feragat olarak adlandırılan şeyin, Yüce ile bağlantı kurmak olan yoga ile aynı olduğunu bilmelisin, ey Pāṇḍu'nun oğlu; çünkü hiç kimse duyusal tatmin arzusunu terk etmeden düşüncelerden vazgeçmeden gerçekten bir YOGİ olamaz**
3. **Ruhsal birliğin (Yoga) zirvelerine giden yolda yükselmek isteyen kişi için, "bağlılıklarından ayrılmış (detached) çalışma" araçtır. Oraya yükselmiş olan için ise, sükûnet gerçekten araçtır**
4. Bir kişinin tüm maddi arzularını terk ettiğinde, ne duyusal tatmin için hareket eder ne de meyve veren faaliyetlere katılırsa, o kişi yoga da yükselmiş sayılır.
5. **Kişi zihninin yardımıyla kendini kurtarmalı ve kendini alçaltmamalıdır. Zihin, şartlanmış ruhun dostudur ve aynı zamanda düşmanıdır. Kişi, aşağı benliğini yüksek benliğiyle yükseltmelidir.**

Kişi kendi kendini ezmemeli veya aşağılamamalıdır. Çünkü,

Benlik/zihin , kişinin hem dostu hem de düşmanıdır

Geeta, tam bir şastra olarak, ülkenin belirli bir döneminde geleneklerin inananlara neyi kabul ettirmiş olursa olsun, yalnızca ve yalnızca Gerçeğe sadık kalmak zorundadır. Gerçek bir arayıcının yolunda sürekli olarak dışsal bir kaynaktan gelen Lütfun ona yardım ettiğine inanmak çok sağlıksız değildir; ancak bu düşünce, karşılık gelen yoğun bir öz çabayla tamamlandığında gerçekten sağlıklıdır.

İNSAN KENDİNİ KENDİSİ YÜKSELTMEK ZORUNDADIR ifadesi, hiç kimse değil, bizzat Yüce Krishna tarafından açıkça beyan edilmiştir. Bu söz, Jamuna kıyılarında gopilerle birlikte neşeli bir oyun ve kahkaha anında şakacı bir tavırla söylenmemiş, hayatının bir Avatara olarak en ciddi anında savaş alanında Arjuna'ya haykırılmıştır.

İnsan, içinde şu anda uykuda yatan daha büyük kültürel ve ruhsal olanaklara yücelmek istiyorsa, kendisindeki düşük olanı, kendi gerçek ve ebedi özü olan daha büyük mükemmelliğe yükseltmek zorundadır.

Herkesin içinde idealin bir resmi vardır. Bu entelektüel kendilik kavramı her birimizde her zaman çok canlıdır. Ancak ne yazık ki, bu ideal yalnızca düşünce alanında kalır ve etkinlik dünyasında yaşanmaz. Entelektüel olarak ne olmamız gerektiğine dair net ve canlı bir resme sahip olabiliriz, ancak zihinsel ve fiziksel olarak, kendi ideal kavramlarımızın tam tersiymişiz gibi davranırız.

İDEAL BEN ile GERÇEK BEN arasındaki uçurum, insanın mükemmelliğinden düşüşünün ölçüsüdür.

Çoğumuz genellikle içimizdeki bu ikiliğin farkında değildir. Kendimizi ideal olarak yanlış tanır ve genellikle kendi GERÇEK kusurlarımıza kör oluruz. Böylece toplumda kötü şöhretli bencil bir insan, komşusundaki en ufak bencillik izini sıcak ve samimi bir şekilde eleştirir. Ayna olmayan bir dünyada, şaşı bir adam başka bir şaşıya gülebilir çünkü gülen kişi kendi gözlerinin birbirine hangi açıyla baktığını bilmemektedir.

Kendimizde dikkatlice izlersek, entelektüel olarak ahlaki açıdan güçlü, etik olarak mükemmel, fiziksel olarak sevgi dolu ve sosyal olarak disiplinli bir insan olma kavramımızın net olduğunu keşfedebiliriz. Ancak duygularımız ve hislerimizin zihinsel alanlarında, kendi bağlılıklarımız, beğenilerimiz ve hoşlanmazlıklarımız, sevgi ve nefretlerimiz, iştah ve tutkularımız tarafından rahatsız ediliriz. Bu nedenle, yol kenarındaki kanalizasyondan beslenen köpekler gibi davranır ve aynı türden başkalarıyla kuru ve özsüz kemikler üzerinde sürekli kavga ederiz.

Birey, içinde bu ikili kişiliğin varlığını fark etmedikçe, onun için herhangi bir din olamaz. Bir birey, içinde 'iki bölüme ayrılacak kadar yeterlilik' olduğunu keşfettiğinde ve alt olanı üst kadar parlak ve saf tutmak istediğinde, bu arzuyu gerçekleştirmek için kullanacağı teknik DİN olarak adlandırılır.

Zihin, bizi mükemmellikten uzaklaştıran, bedene ve kırılgan tatmin nesnelerine köle yapan sabotajcıdır. Zihin, ideali çarpıtan ve içimizde alt olan şeytani, duyusal benliği yaratan koşullandırmadır; bu, daha yüksek Benliğin tezahür etmesi için entelektüel donanımla uyum içinde olmalıdır. Kısaca, sınırlı bir entelektin akılcı ve ayırt edici yetenekleri, dalgalanan ve yönünü şaşıran, duygu odaklı zihne otoritesini uyguladığında, alt olan disiplin altına alınır ve içimizdeki daha soylu ve kutsal olanla uyumlu hale getirilir. Alt olanın, üst olanın doğrudan yönetimi ve disiplini altına alınması süreçlerinin tümüne ruhsal teknikler denir

Alttaki, daha yüksek olanın disiplinini kabul etmek ve etkisi altına girmek için mutlaka yavaş ve istikrarlı bir şekilde eğitilmelidir. Bu süreçte, öğretmen, kutsal kitap ve Tanrı'nın evleri, hepsinin uygun şekilde belirlenmiş görevleri ve sınırlı etkileri vardır. Kendi zayıflıklarımızı fark etmek, yanlış olanı reddetmek, daha iyiyi iddia etmek ve genel olarak elimizden geldiğince daha yüksek yaşam tarzını yaşamaya çalışmak iç gözlem sürecidir. Ancak bu, tüm sürecin sadece yarısıdır ve tamamı değildir.

İçimizdeki Şeytan'ın bu kendini rehabilite etme ve kendini kurtarma süreci, ihaleye çıkartılıp en düşük teklif verene verilerek gerçekleştirilemez!

Herkes bunu tamamen kendi başına yapmak zorundadır.

"Tekbaşına Yalnızlığa, Tamamıyla Tek Başına" Yol budur. "

(“ALONE TO THE ALONE ALL ALONE" IS THE WAY.)

Hiçbir Guru sorumluluğu üstlenemez, hiçbir kutsal kitap bu kurtuluşu vaat edemez, hiçbir sunak, ilahi kutsamasıyla alt olanı üst yapamaz. Alt olan mutlaka yavaş ve kararlı bir şekilde eğitilerek üst olanın disiplininin etkisini kabul etmeye ve altına girmeye hazırlanmalıdır. Bu süreçte öğretmen, kutsal kitap ve ibadet yerleri, hepsi kendilerine ayrılmış görevleri ve sınırlı etkileri ile yer alır. Ancak gerçek gerçekleşme, ne ölçüde kendi kendimizi yanlış anlamalarımızın kanalizasyonlarından çekip çıkarabileceğimize bağlıdır.

Şimdiye kadar Bhagavan, birçok yönüyle modern psikolojide iç gözlem olarak adlandırılabilecek kapsamlı bir işlem önermiştir. Kendi zayıflıklarımızı fark etmek, yanlış olanı reddetmek, daha iyiyi savunmak ve genel olarak mümkün olan en iyi şekilde daha yüksek yaşam yolunu yaşamaya çalışmak, iç gözlem sürecidir. Ancak bu sürecin yalnızca yarısıdır ve tamamı değildir.

Diğer yarısı da burada Krishna tarafından vurgulanmaktadır. İçimize bakıp zayıflıklarımızı fark etmek, onları silmek, karşıt iyi niteliklerle değiştirmek ve kendimizde daha iyiyi geliştirmek yeterli değildir. Ayrıca, Şeytan'ın bölgesinden kazandığımız küçük zaferlerin tekrar Şeytan'ın egemenliğine geri verilmemesini sağlamalıyız. Krishna neredeyse aynı nefeste uyarır:

“KENDİNİN DAHA SONRA DÜŞMESİNE VE YİNE ESKİ, DAHA UCUZ YAŞAM DÜZEYİNE SÜRÜKLENMESİNE İZİN VERME” diye.

Dizedeki ikinci satır, Vyasa'yı neredeyse ölümsüzleştiren, ifade güzelliğiyle şekillendirilmiş görkemli bir fikri içerir. Kendimizi hem kendi dostumuz hem de kendi düşmanımız olarak kabul ederiz. Hayatı gözlemleyen ve analiz eden herhangi akıllı bir insan bu ifadenin doğruluğunu onaylayacaktır ancak burada, felsefi olarak, göze çarpandan daha fazlası kastedilmektedir. Genellikle, ÖZ BENLİK KENDİNİN DOSTUDUR dediğimizde anlamını tam kavrayamayız.

İçimizdeki alt olan, Üst olanın uyumuna yükseltilebilir ancak Üst olan yalnızca alt olanın etkisine açık olduğu ölçüde etkide bulunabilir. İçimizdeki daha az olan, Üst olanın etkisine teslim olduğu ölçüde, Üst olan alt olanın büyük bir dostu olabilir. Ancak alt olan, içimizdeki Kutsal Olanın etkisi altına girmeyi reddederse, İlahi Varlık kendimiz için düşman olarak algılanır. Bunun nedeni, yaşamın dinamizminin hem daha yüksek arzularımız için hem de düşük ayartılarımız için enerjisini sağlamasıdır. Sonuçta, kutsal olan ya da lanetleyen kişi kendimiziz. Gelişim potansiyeli, kendini büyütme şansı, kendi yanlış anlamalarımızdan kendimizi çekip çıkarma gücü her zaman mevcuttur. Ancak her şey bunları nasıl kullandığımıza bağlıdır.

Şimdi sorulabilir: "KENDİNİN DOSTU OLAN KİŞİ NASIL BİR İNSANDIR VE KENDİNİN DÜŞMANI OLAN KİŞİ NASIL BİR İNSANDIR?" CEVAP ŞÖYLEDİR:

6. **Aklını fetheden kimse için akıl en iyi dosttur, fakat bunu başaramayan kimse için akıl en büyük düşman olarak kalır.**

Adi Şankaracharya'nın yorumuna göre, **bu ayetler kişinin kendi içsel gücüne ve zihinsel disipline vurgu yapar. İnsan, kendi zihnini kontrol ederek ve olumsuz düşüncelerden arınarak kendini yükseltebilir. Zihin, eğer kontrol edilmezse, kişinin gelişimini engelleyen bir düşman haline gelir**. Bu yüzden kişinin zihnini dost olarak benimseyip, onu olumsuzluklardan arındırması gerekir. **Bu, yoga ve meditasyon yoluyla sağlanabilir. Şankara, bu ayetleri kişinin kendi çabasıyla özgürleşme yolunu anlatan önemli öğretiler olarak açıklar**

7. **Zihni fetheden biri için, Üst Ruh zaten ulaşılmıştır, çünkü o dinginliğe ulaşmıştır. Böyle bir adam için mutluluk ve sıkıntı, sıcak ve soğuk, onur ve onursuzluk hepsi aynıdır.**

Zihnini fethetmiş olan kişide, Benlik, sıcak ve soğuk, zevk ve acı, onur ve onursuzluk gibi zıtlık çiftlerinin deneyiminde istikrarlı ve sarsılmaz kalır.

SICAKLIK VE SOĞUK- bunlar beden tarafından **beden seviyesinde** hissedilen ve deneyimlenen uyaranlardır. İster sıcakta ister soğukta olsun, düşüncelerin genişlemediğini veya küçülmediğini biliyoruz ve fikirler titreyip terleyemez. Tüm bu tepkiler yalnızca bedende olabilir.

HAZ VE ACI- ikinci zıt çiftle, Rab sembolik olarak **zihinsel bölgede** çekilen tüm kaderleri belirtir. Haz ve acı beden tarafından değil, her zaman zihin tarafından deneyimlenir. Bir insanın hayatında bir anda zihinsel alanı tehdit edebilecek farklı duygularımızın tüm tiranlıklarını içerir. Nefret ve sevgi, şefkat ve kıskançlık, nezaket ve zulüm... bin çeşit duygu 'içeride' fırtına gibi esebilir; Ancak bunların hiçbiri, Krishna'ya göre, çalışkan ve samimi olanın tefekküründe kararlılıktan kendini kaybetmesi için bir mazeret değildir.

ONUR VE ONURSUZLUK-son zıt çift, **entelektüel alanda** herhangi bir fırtına tehdidi. Onur ve onursuzluk yalnızca akıl tarafından değerlendirilir ve tepki verilir.

8. **Bilgi ve bilgelikle tatmin olan, sarsılmaz kalan, duyuları fetheden, bir toprak parçası, bir taş ve altının kendisi için aynı olan YOGI'nin uyumlu olduğu söylenir (yani, NIRVİKALPA SAMADHI'ye ulaştığı söylenir**

Bu kişinin kendini gerçekleştirmede yerleşik olduğunda ve edindiği bilgi ve gerçekleştirme sayesinde tamamen tatmin olduğunda bir yogi [veya mistik] olarak adlandırılır. Böyle bir kişi aşkınlıkta konumlanmıştır ve kendini kontrol eder. Her şeyi -ister çakıl taşı ister taş ister altın olsun aynı olarak görür.

9. Bir kişi**, dürüst iyi niyetlileri, şefkatli hayırseverleri, tarafsız olanları, aracıları, kıskananları, arkadaşları ve düşmanları, dindarları ve günahkârları eşit bir zihinle değerlendirdiğinde** daha da ilerlemiş sayılır.
10. Bir Yogi her zaman **bedenini, zihnini ve benliğini Yüce ile ilişki içinde** tutmalıdır, tenha bir yerde yalnız yaşamalı ve zihnini her zaman dikkatlice kontrol etmelidir. **Arzulardan ve sahiplenme duygularından özgür** olmalıdır.
11. Yoga yapmak için, kişi tenha bir yere gitmeli ve yere kuśa otu sermeli ve ardından bir geyik derisi ve yumuşak bir bezle örtmelidir. Koltuk ne çok yüksek ne de çok alçak olmalı ve kutsal bir yerde bulunmalıdır.
12. **Yogi daha sonra çok sağlam bir şekilde oturmalı ve zihnini, duyularını ve faaliyetlerini kontrol ederek ve zihnini tek bir noktaya sabitleyerek kalbini arındırmak için yoga yapmalıdır.**
13. **Vücudunu sıkıca tutsun, başı ve boynu dik ve hareketsiz olsun burnunun ucuna baksın, etrafına bakmasın.**
14. Sakin zihinli, korkusuz, BRAHMACHARYA yemininde kararlı, zihnini kontrol etmiş, **Beni düşünerek ve dengede, otursun, Beni Yüce Hedef olarak alsın. Bu nedenle, kişi sakin, sakin, korkudan uzak, cinsel yaşamdan tamamen arınmış bir zihinle, kalbinde Beni meditasyon yapmalı ve Beni hayatının nihai hedefi yapmalıdır.**

Meditasyon yapan kişi meditasyonu bu şekilde belirli bir süre uyguladığında, uygulamasının bir sonucu olarak zihninde daha büyük bir sükûnet ve huzur deneyimlemeye başlar. Bu son derece incelikli içsel huzur biçimi burada '**Prashanta**' terimiyle belirtilir. Bu içsel sessizlik, aşırı neşe ve memnuniyet atmosferinde bir coşku- bireyin İlahi Benlik'te var olan daha asil ve daha ilahi nitelikleri ifade etmek üzere eğitilebileceği durumdur. Yogi, duyusal vasanalarından yavaş ve istikrarlı bir şekilde çözülürken, sanki kendi zihinsel ahtapotunun acımasız kucaklamasından kurtulur.

Bu aşkınlık anında, hazırlıksız arayıcı, kendisini HİÇLİK'e çözdüğü düşüncesinden ölümcül bir şekilde korkar.

Ego, kendi sınırlamalarına yakın bir yerde yaşama alışkanlığından dolayı, Yüce, İlahi ve Sonsuz bir Varoluş olduğuna inanmayı bile zor bulur.

İlerleme böyle bir bireyin koynuna ulaşsa bile, öznel korkusunun yükselen fırtınası nedeniyle onu reddetmek zorunda kalacaktır.

Zihin son derece huzurlu ve neşeli hale gelmiş ve kutsal metinlerin incelenmesi ve düzenli meditasyonun sürekli uygulanmasıyla tüm korku duygusundan vazgeçmiş olsa da ilerleme garanti değildir. Başarısızlık olasılığı, mükemmel Brahmacharya'da yerleşmek için çok çabalamadığı sürece, arayıcının başının üzerinde asılı kalacaktır. Genellikle 'bekârlık' olarak tercüme edilen Brahmacharya'nın özel bir anlamı vardır, ancak terimin daha geniş ve daha genel bir anlamı da vardır. Brahmacharya SADECE cinsel dürtülerin kontrolü değil, aynı zamanda duyusal dürtülerin ve duyusal tatminlerin tüm yollarında öz-kontrol uygulamasıdır. Arayan kişi mükemmel bir zeki öz-kontrol kafesi inşa etmediği sürece, tüm nesneler dünyası onun göğsünü dolduracak ve orada bitmeyen bir kaos durumu yaratacaktır. Duyusal uyaranların akışıyla bu şekilde çalkalanan bir zihin, tamamen dağılmış ve mahvolmuş bir zihindir. Esasen zihnin dış nesneler dünyasına kur yapmasından tamamen kopma durumunu gösteren bu anlamın dışında, bu önemli ve ünlü terime daha derin bir ima vardır. Brahmacharya, bu haliyle, Sanskritçede 'Brahma-Vichara'da dolaşmak' anlamına gelebilecek bir terimdir.

Zihnimizi Benliğin, Yüce Gerçekliğin tefekkürüne dahil etmek, zihni dış nesnelerden geri çekmemize gerçekten yardımcı olabilecek kurtarıcı faktördür. İnsan zihninin kendini meşgul edebileceği bir alanı veya bir başka alanı olmalıdır. Üzerine

meditasyon yapabileceği bir iç alan verilmediği sürece, dışa dönük meşguliyetlerinden kurtulamayacaktır. 'Tam bekarlıkta' tüm başarıların ardındaki sır budur. Başarılı Yogi'ye doğada nadir görülen bir fenomen olarak bakılmamalıdır. Onun başarısı, ancak kendimizi bu içsel özdenetimde nasıl kuracağımızı bilirsek, herkesin başarısı olabilir.

İnsanların, duyu organlarının cazibelerinin sürekli ve başarılı bir şekilde reddedilmesi ve tamamen reddedilmesi için uygulanacak pozitif yöntemlerden habersiz olmaları nedeniyle çabalarında her zaman başarısız olurlar.

Doğal olarak, yukarıda belirtilen üç niteliğin hepsini kendisinde kazanmış olan birey için, kendisinde bulunan yeni enerjileri kontrol etmek ve yönlendirmek kolaylaşır. Zihnin bir özelliği olan içsel huzur, ancak ayırt edici yetenek nispeten sessiz olduğunda gelir. Korkusuzluk, zihinsel bölgedeki yorucu düşünce karmaşaları üzerinde büyük bir kontrol sağlar.

Bu bölümdeki en önemli beyitteki son talimat şudur: "BEN" EN YÜCE HEDEF OLARAK YOGA'DA OTURSUN, . Daha önceki bir bölümde, meditasyon yapanın meditasyona devam etmesi gerektiği ve çok geçmeden (achirena) meditasyonunun tamamlanacağı söylenmişti. Burada da aynı fikir öneriliyor. Zihni evcilleştirip, onu kendi sonsuz dağılmalarından uzak tutarak, tek odaklı zihni İlahi Benlik ve Onun Ebedi Doğası üzerine tefekkürde tutmamız talimatı veriliyor. Bu talimatın hemen ardından, "BENİ EN YÜCE HEDEF OLARAK" başka hiçbir şey aramadan bu meditasyon tavrında kalmamız gerektiği emri geliyor. Çok geçmeden, içerideki sessizlik ve dinginlikte, solan zihin ve diğer ekipmanlar kendilerini tüketecek ve arayan kişi kendi Sonsuz, Ebedi, Mutlu ve Sessiz Doğasını, Benliğini fark etmek için uyanacaktır.

15. Böylece, zihni daima dengede tutarak, zihni kontrol altında olan YOGİ, Ben'de var olan Huzur'a ulaşır ve bu da tam kurtuluşla (NİRVANA veya MOKSHA) sonuçlanır.
16. **Gerçekten, YOGA ne çok yiyen ne hiç yemeyen ne çok uyuyan ne de her zaman uyanık olan için mümkün değildir, ey Arjuna.**
17. **YOGA, yeme ve dinlenmede ölçülü olan, hareketlerinde efor sarf etmekte ölçülü olan, uyku ve uyanıklıkta ölçülü olan kişi için acının yok edicisi olur.**
18. Mükemmel bir şekilde kontrol edilen zihin yalnızca Öz'de dinlendiğinde, tüm arzu nesneleri için özlemden özgür olduğunda, o zaman şöyle denir: "O birleşmiştir" (YUKTAH).
19. **Rüzgârsız bir yerdeki bir lamba nasıl sallanmazsa, zihni kontrol edilen aşkıncı da aşkın Benlik üzerindeki meditasyonunda her zaman sabit kalır.**

20. **Zihin, YOGA uygulamasıyla sınırlandığında sakinliğe eriştiğinde ve Öz'ü öz aracılığıyla gördüğünde, kendi Öz'ünde tatmin olur.**

"Chitta'nın (zihin maddesinin), Yoga pratiğiyle hareketleri kısıtlanarak huzur bulduğu o yüksek zihnin Ruhu sezmesiyle doğan manevi neşenin deneyimlendiği durum.

Trans veya samādhi adı verilen mükemmellik aşamasında, kişinin zihni yoga uygulamasıyla maddi zihinsel aktivitelerden tamamen uzak tutulur. Bu mükemmellik, kişinin saf zihinle Öz'ü görme ve Öz'de zevk alma ve sevinç duyma yeteneğiyle karakterize edilir. Bu neşeli durumda, kişi aşkın duyular aracılığıyla gerçekleştirilen sınırsız aşkın mutluluk içinde yer alır. Bu şekilde yerleşmiş olarak, kişi asla hakikatten ayrılmaz ve bunu elde ettiğinde daha büyük bir kazanç olmadığını düşünür. **Böyle bir konumda yerleşmiş olarak, kişi asla sarsılmaz, en büyük zorlukların ortasında bile.** Bu gerçekten de maddi temastan kaynaklanan tüm sefaletlerden gerçek bir özgürlüktür.

21. YOGI bu durumda, duyuların kavrayışının ötesinde olan, ancak arınmış akıl tarafından sezilen o sonsuz mutluluğu deneyimler. Bu duruma yerleştiğinde gerçeklikten asla uzaklaşmaz
22. Bunu elde ettikten sonra hiçbir başka kazanç daha büyük sayılmaz, bu durumda kalarak, en ağır acılar bile kişiyi sarsamaz.
23. Acı ile bağlantının kesilmesi, Yoga olarak tanımlanır. **Bu, kararlılıkla ve yorulmadan pratik yapılmalıdır. Bu YOGA umutsuz olmayan bir zihinle uygulanmalıdır**.

Zihin, yukarıdaki dört kıtada açıklandığı gibi tamamen kısıtlandığında, dingin bir sessizliğe kavuşur ve bu sessizlikte ben (öz)'in deneyimini kazanır, kendisinden ayrı bir şey olarak değil, kendi gerçek doğası olarak. Zihnin bu kendini yeniden keşfetmesi aslında İlahi Bilinçli prensip 'ten başka bir şey değildir, Sonsuz Mutluluk halidir. Öz'ün bilişine uyanış ancak bireysel ego sınırlayıcı eklerini parçaladığında ve böylece beden, zihin ve zekâ ile özdeşleşmelerini aştığında gerçekleşebilir.

Normalde, deneyimlerimizi dış dünyadaki duyu organlarımız aracılığıyla kazanırız. Bu nedenle kıta, bu Öz-tanımanın Mutluluğunun yalnızca saf akıl aracılığıyla algılanabileceği konusunda açıkça ısrar eder.

Saf akıl duyu organına dönüşür.

Bu açıklamalardan sonra bile, Rab Kendisi şüpheci bir adamın aklına gelebilecek şu soruyu gündeme getirir. Vedanta'yı sadece aklıyla anlamaya çalışan bir öğrencinin, İlahiyat deneyiminin stres ve üzüntü anlarında ve sefalet ve yas dönemlerinde bile sürdürülüp sürdürülemeyeceğinden şüphe etmesi oldukça doğal olacaktır.

Başka bir deyişle, **din zenginlerin ve güçlülerin lüksü, zayıflar için batıl bir tatmin, kaçanlar için hayal ürünü bir rüya cenneti** değil midir? Din ve vaat ettiği mükemmellik, hayatın tüm zorluklarında, yani yaslar, kayıplar, hastalıklar, yoksulluk, açlıkta, etkilenmeden durabilir mi?

Bu şüphe -ki günümüzde de oldukça yaygındır- burada "KİŞİNİN KURULDUĞU YERDE EN AĞIR ÜZÜNTÜLERDE BİLE HAREKET ETMEZ" şeklindeki cüretkâr bir ifadeyle açıkça cevaplanmıştır. Özetlemek gerekirse: Konsantrasyonla kazanılan zihnin dinginliğiyle, kişi kendi Benliğini yeniden keşfettiğinde, o Mutlak Mutluluk 'tur. Ona ulaşıldığında artık geri dönüş yoktur.

Krishna, bu **Yoga'nın, HEVESLİ VE KARARLI BİR ZİHİNLE uygulanması gerektiğini** ısrarla vurguluyor. Kesin bir kararlılıkla ve umutsuzluğa kapılmayan bir kalple pratik yapmak, meditasyon uygulamasında en yüksek başarının basit sırrıdır.

24. **Hayal gücünden(sankalpa) doğan tüm arzuları tamamen terk ederek ve tüm duyuları zihin tarafından her taraftan tamamen kısıtlayarak ve sabit bir akıl yönlendirmesiyle zihni Benlik üzerine sağlamca yerleştirerek**
25. Yavaş yavaş, adım adım, tam bir inançla desteklenen zekâ vasıtasıyla kişi transa geçmeli ve böylece zihin yalnızca "Kendi" 'ne odaklanmalı ve başka hiçbir şey düşünmemelidir.

Önceki bölümde, Yoga'nın tüm amacı,
ZİHNİN, KONSANTRASYON UYGULAMASIYLA KENDİNİ KESİNLİKLE KISITLANDIRILMASI durumu olarak belirtilmişti.

Zihni tek noktaya odaklamanın sırları ve bundan sonra bu zihinle konsantrasyonda ne yapılacağı ve Gerçeğe nasıl yaklaşılacağı ve nihayetinde bilinçli ve kasıtlı bir olma eylemiyle nasıl gerçekleştirileceği, hepsi bu iki önemli kıtada ayrıntılı olarak belirtilmiştir.

Asheshatah terimi, Yogadaki bu mükemmelliğe olan arzunun bile, sonunda, tamamen terk edilmesi gerektiği anlamına gelir!

Burada arzulardan vazgeçmek çok gerekli ve önemli bir nitelik olarak tavsiye edilir. 'SANKALPA'DAN DOĞAN' terimi, tamamen ve tümüyle terk edilmesi gereken arzuları niteleyen çok önemli bir terimdir.

'Sankalpa' terimi tüm ajitasyon üreten arzulardan vazgeçmek anlamına gelir. Rahatsız edici arzulardan vazgeçme bir kez başarıldığında, bireyin zihni kendini göstermek için güç ve dayanıklılık kazanır, ilk önce duyu organlarının vahşi atlarını evcilleştirerek daha fazla kontrol altında koşmalarını sağlar ve sonra tüm duyu organlarını tüm duyusal nesnelerden her taraftan engeller. Zihnimizin duyu organlarımızı kontrol edemediği bilimsel olarak çok doğrudur, çünkü kendi sahte arzularının neden olduğu kalıcı çalkantılar nedeniyle zayıf ve tamamen güçsüz hale gelmiştir.

“Katha Upanişad’daki araba benzetmesinde”, “beden araba”, “duyular atlar”, “zihin” atları kontrol eden dizginlerdir, “buddhi (zekâ, kavrayış)” ise arabayı süren şofördür ve “bilinç (Benlik, Atman)” gerçek sahibi olan yolcudur.

“Bilinç kendisi yönlendirme yapmaz ya da duyuları ve bedeni aktif olarak kontrol etmez.” Asıl kontrol eden ise “zekâ (buddhi)”dir, o karar veren, arabayı süren ve hız, dönüş gibi yönlendirmeleri yapan kişidir.

“Bilinç, seyreden, gözlemleyen, pasif yolcudur.” İçinizdeki “küçük bir adam” gibi butonlara basan veya her şeyi kontrol eden bir özneden bahsedilmez. Bilinç, saf farkındalıktır, değişmeyen ve eylemsiz bir durumdur. Tüm sistemin (beden-zihin-zekâ-duyular) işlemesine olanak sağlar ve deneyimlenmesini mümkün kılar.

Vedanta felsefesinde bu ayırım çok önemlidir:

- **“Duyular (atlar)” çevreye bağımsızca tepki verir.**
- **“Zihin (dizginler)” duyuları odaklar ve yönlendirir.**
- **“Zekâ (şoför)” değerlendirir, plan yapar ve karar verir.**
- **“Bilinç (yolcu)” ise bunların hepsini izler ama aktif olarak müdahale etmez.**

Zekâ, bilincin “varlığında ve onun için” hareket eder. Bilinç olmadan zekânın faaliyetinin deneyimlenmesi mümkün değildir. Ancak bilincin özü, bu faaliyetlerden tamamen ayrıdır.

Bilinç arabadaki yolcu gibidir, zekâ ise araba kullanan sürücüdür; zihin direksiyon, duyular ise arabayı hareket ettiren tekerleklerdir. Yolcu, arabayı sürmez; yolculuğu yaşar. Benzer şekilde, bilinç kontrol etmez, sadece gözlemler.

Zihni sakinleştirme süreci asla aceleci bir eylemle veya herhangi bir hayal gücüyle veya herhangi bir garip ve gizemli yöntemle gerçekleştirilemez. Gita'nın bu kıtada yaptığı ısrarla, arayan kişinin DUYUSAL NESNELERE İLİŞKİN DÜNYADAN DERECE DERECE ÇEKİLMESİNİN BİR SONUCU OLARAK SAKİNLİĞE KAVUŞMASI gerektiği açıkça belirtilir. Yavaş yavaş (shanaih-shanaih), zihin giderek daha fazla sükûnet kazanır.

Bu tavsiye her arayıcı için son derece önemlidir, çünkü meditasyon yapan kişi meditasyonu sırasında zihninin çabasıyla duyular dünyasından tamamen geri çekilmeyi başardığında, programın bir sonraki maddesini verir.

Duyular dünyasının tamamen reddedilmesi ancak meditasyon sırasında mümkündür. Bu şekilde nispeten sakin bir duruma getirilen zihin, meditasyon yapan kişinin daha da incelikli kişilik katmanı olan zekâsı tarafından kontrol edilecektir. Duyu organları zihin tarafından kontrol edilip kısıtlandığı gibi, zihin de şimdi ayırt edici zekâ tarafından tedavi edilir ve tamamen kısıtlanır. Zihin, tüm dikkatini tek bir fikre odaklayarak ve diğer tüm fikirleri tamamen dışlayarak kısıtlanamaz. Zihin DÜŞÜNCE AKIŞIDIR ve bu nedenle, Benliğin Doğasının sürekli düşünülmesi, zihnin zekâ tarafından kısıtlanması gereken egzersiz olacaktır.

Benliğin istikrarlı tefekkürüne karışmış bir zihin durgunlaşır ve ilahi bir dinginlik onun özünü kaplar. Bu, kasıtlı ve bilinçli eylemin (purushartha) herhangi bir arayıcıyı götürebileceği yolculuğun son turudur.

Krishna'nın her samimi mürit tarafından uygulanabilen kapsamlı teorisi, bu iki kıtada, arayanın içsel sessizlik ve huzur anında nelerden kaçınması gerektiği konusunda bir uyarıyla son bulur.

İlahi Flütçü, bir kez bu içsel huzur durumuna ulaştığında, "HİÇBİR ŞEY DÜŞÜNMESİNE İZİN VERMEYİN" der. 'Duruş anından' sonra, arayıcının harekete geçip başarabileceği başka bir şey yoktur.

Tek yapması gereken, yeni bir hayal çizgisi başlatmaktan kaçınmaktır.

"HİÇBİR YENİ DÜŞÜNCE DALGASINDAN RAHATSIZ OLMADAN, İÇSEL SESSİZLİĞİNİ KORUSUN VE DAHA DA DERİN YAŞAMASINA İZİN VERİN"
meditasyon tekniğinin meditasyon yapana verdiği tek talimattır.

26. **Zihin titrek ve dengesiz yapısı sebebiyle nereye giderse gitsin, mutlaka onu oradan çekip, Nefsin kontrolü altına sokmak gerekir**.
27. Zihni sakin, tutkuları bastırılmış, kusurlardan arınmış ve Brahmik durumda olan bir Yogiden Yüce Mutluluk fışkırır.
28. Böylece, zihni ruhsal birleşmede sabit tutmaya uğraşan ve zihnin tüm kusurlarını böylece yok eden Yogin, Brahman ile temasın sonsuz Mutluluğunu kolayca deneyimler.
29. **Zihin Yoga ile uyumlu hale geldiğinde, Kendi Benliğini tüm varlıklarda, tüm varlıkları da Benlikte görür, her yerde aynı şeyi görür**. Manevi içgörüye sahip olan ve aynı görüşlülükte yerleşmiş olan insan, Öz'ü tüm varlıklarda ikamet ederken ve tüm varlıkları Öz'de dinlenirken görür.

Kendini bilen ya da Tanrı'yı gerçekleştiren mükemmel kişi sadece kendi ilahiliğini fark eden biri değildir; aynı zamanda, tüm yaratıklardaki ilahiliği de özdeş şekilde anlamış ve içten deneyimle yaşamış kimsedir. Bizdeki Farkındalık, isimler ve biçimler içindeki Farkındalıktır ve bu İlahi Farkındalık, algıların ve deneyimlerin tüm dünyasının esasını oluşturur. İçimizdeki Sonsuzlukla bağlantı kurmak, her yerdeki Ebedi ile bağlantı kurmaktır.

Fiziksel bedenimizle fiziksel dünyayı algılarız, duygusal düzeyimizden başkalarındaki duyguları anlarız. Aynı şekilde sadece entelektüel düzeyimizle başkalarının düşüncelerini akıl yoluyla kavrayabiliriz. Önceki bölümde belirtildiği gibi, kişi entelektüel sınırları aştığında kendi İlahi Doğasını yeniden keşfeder. Bu ruhani merkezden dış dünyaya baktığında, kendisini her yerde pervaz eden Benliği bulur. Meditasyonu aşan kişi Benlikle BİR olur; Benlik için sadece Benlik vardır. Çamur için başka testi yoktur; altın için başka ziynet eşyası yoktur.

30. **Beni her yerde gören ve her şeyi Bende gören, o asla benden ayrılmaz, ben de ondan ayrılmam**.
31. Tüm varoluşun birliğinde yerleşmiş olan ve tüm varlıklarda mevcut olan bana hizmet eden bir Yogin, yaşam tarzı ne olursa olsun, **beni, tüm varlıkların içinde içsel**

olarak kutsal biçimde seven Yogi, ne yaparsa yapsın, her durumda bende kalır. En yüce YOGI olarak kabul edilir

32. Ey Arjuna! Benim görüşüme göre, **tüm varlıklarda aynı Atman'ı algılamasından dolayı başkalarıyla özdeşlik hisseden ve onların sevincini ve acısını kendiymiş gibi hisseden Yogin en iyisidir.**

Gerçek meditasyon yapanlar, entelektüel bilgi ve ruhani deneyime dayalı olarak, İlahi Varlığın her yerde var olduğunu sezgisel olarak anlarlar. Mükemmel yüceler, tüm eril aktivitelerde Benliğin büyüsünü görürler ve kendi bedenlerinin işlevlerini de Benlik lütfu olarak değerlendirirler. Onlar için deneyim her zaman İlahi'dir. Dış dünyada ve iç alemde yaşanan her şey Ebedi Benlikten çıkan bir yansıma, bir yayılımdır.

Geeta'ya göre, en yüksek Yogi, başkalarının acılarını ve mutluluklarını kendi bedeninde hissediyormuş gibi duyan kişidir. "Başkalarına kendinize yapılmasını istediğiniz gibi davranın" kuralı ortalama insan için itici gelebilir çünkü bencilliği kolayca başkalarını kendisi gibi görmez.

Yukarıdaki dizeler, sevginin neden gerekli olduğunu ortaya koyar. Yogi, gerçek Benlik deneyimiyle, tüm dünyayı kendi parçası olarak görür. Bedenin tüm uzuvları gibi, farklı canlıları da kendisinin bir parçası olarak hisseder. Dili kendi dişi yanlışlıkla ısırsa dişe kızmaz çünkü hem dilde hem dişte kendisini aynı anda hisseder.

Kendini realize eden kişi, her yerde var olan Benliği hissederken, evren ona tek biçim olarak görünecektir ve her an, "Ben yalnızca varım" diyecektir. Böyle bir kişi gerçek Yogi olarak anılır. Kısaca, Benliği gören kişi doğuştan merhametlidir, topluma kendinden fazla verir, yaşadığı sürece toplumda zararından daha fazla iyilik yaratır. Onun nefesi sevgidir, besini iyiliktir.

Krishna, böyle mükemmel bir yogi resmini çizerek, ailesel ve sosyal sorumluluklar içindeki Arjuna'nın ruhani yetersizliklerini fark ettirir ve Arjuna, bu idealleri gerçekleştirmede zorlanacağını açıkça dile getirir.

33. Arjuna dedi ki: Ey Madhusūdana, özetlediğin yoga sistemi bana uygulanamaz ve dayanılmaz görünüyor, çünkü zihin huzursuz ve istikrarsız. Zihnin kararsızlığı nedeniyle, senin tarafından öğretildiği gibi, eşitlik yoluyla ruhsal birliktelikte sağlam bir şekilde kurulmanın hiçbir yolunu bulamıyorum

34. Ey Krishna! **Gerçekten de zihin kararsız, çalkantılı, güçlü ve uzlaşmazdır. Onu kontrol etmenin, rüzgârı kontrol etmek kadar zor olduğunu düşünüyorum.**

35. Ey Kuntī'nin güçlü kollu oğlu, huzursuz zihni dizginlemek şüphesiz çok zordur, ancak uygun uygulama ve pratik ile, bağımsızlık(zihin) ile mümkündür.

Şüphesiz zihin kararsız ve kontrol edilmesi zordur, yine de beklentisizlik ve ruhsal uygulama ile kontrol altına alınabilir.

Krishna, zihnin çalkantılı, güçlü, boyun eğmez ve huzursuz olduğunu ve kontrol edilmesinin çok zor olduğunu ve bu nedenle, mükemmel ve kalıcı dinginlik hedefine KOLAYCA ulaşılamayacağını kabul eder. Zihin, şüphesiz, büyük bir düşmandır- ancak, düşman ne kadar büyükse, zafer o kadar asildir.

Uygulama ve feragat yoluyla, zihin başlangıçta ve nihayetinde mükemmel bir 'durma' noktasına kadar kontrol altına alınabilir- bu, Gita'daki Rab'bin kendine güvenen, güven verici beyanıdır.

Feragat, Gita'da daha önce sannyasa olarak tanımlanmıştır ve
(a) dünyanın nesnelerine olan tüm yapışkan bağlılıklardan,
(b) eylemin meyvelerine yönelik sürekli beklentilerden feragat olarak tanımlanmıştır.

Bu ikisi, düşünce akışının selini daha da yoğunlaştıran ve zihni kontrol edilemez hale getiren düşüncelerin çalkantısının ana nedenleridir.

Sankara'nın belirttiği gibi, 'uygulama' (abhyasa) 'bir ve aynı düşünce nesnesi hakkındaki bir fikrin sürekli tekrarıdır'. Her an yükselen yeni arzular tarafından kamçılanan düşünceler, farklı etkinlik kanallarına doğru ilerler, içsel dengeyi bozar ve böylece içsel kişiliğin gerçek canlılığını paramparça eder.

Bu şekilde bakıldığında**,**

Uygulama (abhyasa) feragati güçlendirir (sannyasa), bu da kopuşu (vairagya) oluşturur ve bu da meditasyonu derinleştirir (abhyasa). El ele, her biri diğerini güçlendirir. Böylece, toplam ilerleme istikrarlı bir şekilde korunur .

Her arayıcıya bir noktada şu soru gelir: **zihnine kendiliğinden gelen kopuş ruhunu beklemeli mi, yoksa uygulamaya mı başlamalıdır?**

Çoğunluk, **abhyasalarına başlamadan önce vairagya anının tesadüfen gelmesini boşuna bekler.**

Gita, bu kıtada, kopuş (vairagya) kelimesinden önce 'uygulama' (abhyasa) kelimesini koyarak, böyle bir beklentinin, **hiç ekmediğimiz mahsulün hasadını beklemek kadar saçma olduğunu açıkça beyan eder!**

Hayatı analiz edelim, deneyimlerini sorgulayalım, kendimizle tartışalım ve hayata ne kadar emek verdiğimizi ve karşılığında hayattan ne kadar kazandığımızı dikkatlice not edelim. **Kendi hayatlarımızın farkına varmaya başladığımız andan itibaren, 'uygulama' (abhyasa) alanındayız. Bunun bir sonucu olarak, bize otomatik olarak gelen kopuş, gerçek ve kalıcı 'kopuş 'tur (vairagya).** Geriye kalan her şey, bir insanı yıpratan ve zekasını histerik sayıklamalarla dolu ve psikolojik ülserlerle kanayan bir çirkinliğe dönüştüren aptalca bir kendini inkarın sahte gösterisidir.

Sadece Abhyasadan doğan Vairagya, özgür ruhsal büyümenin tüzüğüdür. Kendi isteğinizle, asla hiçbir şeyden vazgeçmeyin. Entelektüel büyümenizin bir sonucu olarak, şeylere olan bağlılığınızın kendiliğinden düşmesine izin verin.

Doğru 'uygulama' ile kalıcı 'kopuş' içsel yaşamlarımıza girdiğinde, o zaman, zihin kontrolümüz altına girer. Artık dolaşabileceği çoğulcu nesnelerin olduğu bir dünyası yoktur ve artık bildiği tek dünya, dinginlik ve aynılık dünyasıdır.

Bilge Patanjali, Yoga Sutralarında, abhyasa ve vairagya'nın (kopuş) yogik bir zihin durumuna ulaşmak için önemini açıklar. Patanjali, abhyasa'yı, benlikle uyum içinde bir duruma ulaşmak ve bu durumda kalmak için kullanılan uygulama veya disiplin olarak tanımlar.

Büyük bilge, abhyasa uygulamak için üç temel şeyi önerir,
Daha uzun süre pratik yapmak,
Kesintisiz pratik yapmak ve
Uygulamaya bağlı kalmak.

36. YOGA'nın, kontrolsüz benliğe sahip birinin elde etmesinin zor olduğunu düşünüyorum ama kendini kontrol edebilen, çabalayan biri, (uygun) yollarla bunu elde edebilir.

37. Arjuna dedi ki: Ey Kṛiṣṇa, başlangıçta inançla kendini gerçekleştirme sürecine giren, ancak daha sonra dünyevi zihniyet nedeniyle vazgeçen ve böylece mistisizmde mükemmelliğe ulaşamayan başarısız bir aşkıncının (yogi) sonu nedir?
38. Ey kudretli Kṛṣṇa, aşkınlık yolundan şaşkına dönmüş böyle bir adam hem ruhsal hem de maddi başarıdan uzaklaşıp, hiçbir alanda konumu olmayan, parçalanmış bir bulut gibi yok olmaz mı?
39. Ey Krishna, bu şüphemi lütfen tamamen gider, çünkü bu şüpheyi senden başka hiç kimse gideremez.
40. **Yüce Şahsiyet Tanrı şöyle dedi: Pṛthā'nın oğlu, hayırlı faaliyetlerde bulunan bir aşkıncı ne bu dünyada ne de ruhsal dünyada yıkımla karşılaşmaz, iyilik yapan kişi, dostum, asla kötülük tarafından alt edilmez.**
41. Düşmüş Yogi, ölümden sonra, erdemli insanların bulunduğu bir ailede veya zengin bir aristokrat ailede doğar.
42. Veya uzun yoga pratiğinden sonra başarısız olursa, bilgelikte kesinlikle büyük olan bir yogi ailesinde doğar. Böyle koşullarda yeniden doğuş, bu dünyada elde edilmesi son derece zor bir şeydir.
43. Önceki doğumunun ruhsal ayrımını yeniden kazanacak ve sonra mükemmellik için her zamankinden daha çok çabalayacaktır.
44. Önceki hayatının ilahi bilinci sayesinde, otomatik olarak yogik prensiplere çekilir- onları aramasa bile. Böylesine meraklı bir aşkıncı, kutsal metinlerin ritüelistik prensiplerinin her zaman üstünde durur.

Çaresiz olsa bile, önceki çabasının gücüyle Yoga yoluna doğru sürüklenecektir. Çünkü Yoga yolunda yeni başlayan biri bile, Vedik ritüalizmin yardımını gerektiren aşamanın üzerine çıkar (Yoga'da bir miktar ilerleme kaydetmiş olanlardan bahsetmiyorum bile).

45. Fakat gayretle çabalayan, günahlardan arınmış ve birçok doğumla (yavaş yavaş) mükemmelleşmiş YOGİ, ruhsal mükemmelliğe ulaşır ve zaman bedeninin esaretinden kurtuluştan oluşan en yüce Hedefe ulaşır.

Ve yogi daha fazla ilerlemek için samimi bir çabayla kendini adadığında, tüm kirlerden temizlendiğinde, sonunda birçok, birçok doğum pratiğinden sonra mükemmelliğe ulaştığında, yüce hedefe ulaşır.

46. **Bir Yogi (meditasyon yapan), bir çileci adamdan üstündür, bir alimden üstündür, bir ritüel uygulayıcısından da üstündür. Bu nedenle, YOGI olmaya çabala ey Arjuna.**

47. **Ve tüm yogilerden, kalıcı bir inançla bana ibadet eden kişi, Beni kendi içinde düşünen ve Bana aşkın sevgi dolu hizmet sunan kişi – o, yogada Benimle ruhsal birliktelikte en uyumlu olandır ve hepsinden daha yüce olan kişidir.**

Meditasyon, en azından başlangıçta, arayıcının düşüncelerini önceden belirlenmiş bir ilahi düşünce hattına kanalize etmeye çalıştığı kasıtlı bir eylemdir ve bu, zihnin farklı düşünce kanallarına girmesine izin verilmeyerek sürdürülür. Bu nedenle, meditasyon, meditasyon yapanın zihnini bir tefekkür nesnesine sabitleme çabasıyla başlamalıdır.

Meditasyon sanatı, seçilen tefekkür nesnesinin doğasına ve zihni çılgınca gezinmelerinden alıkoymak için benimsenen iknaların doğasına göre farklı türler altında sınıflandırılabilir. Böylece, uygulamalarımızın geleneğinde, bir sembol, bir formla Tanrı ilkesi, öğretmen, Kundalini, büyük elementlerden herhangi biri veya seçilmiş bir kutsal metin üzerine reçete edilen meditasyonlarımız vardır. Buna göre, uygulayıcılar farklı meditasyon türlerinin takipçileri olarak düşünülebilir.

Upanişadlar, Brahmasutra ve Gita'da (Prasthana Traya) sahip olduğumuz hacimli manevi edebiyatın tamamında, sadece meditasyon tekniğini değil, aynı zamanda olası tuzakları ve bunlardan nasıl başarılı bir şekilde kaçınılacağını da açıklayan bu kadar çok ayrıntı bulamayız, çünkü bunları burada çok açık ve canlı bir şekilde açıklıyor. Bu nedenle, bu bölümün "Meditasyon Yogası" olarak adlandırılması uygundur.

7) Jnana Vijnana Yoga- Bilgi ve Gerçekleşme Yogası
Bilgi ve Bilgelik / Bilgiyle Birlik / Bilgi Yogası

Gita, Vedik bilgelerin özünü yeniden yorumlayan bir kitap olarak, "O Sensin" (Tat Tvam Asi) Mahavakya'sının gerçeğini ifade eder.

Mahavakyalar dört tanedir

(1) Prajnanam Brahma	**Bilinç Brahman'dır**
(2) Aham Brahmasmi	**Ben Brahman'ım**
(3) Tat Tvam Asi	**Sen O'sun**
(4) Ayam Atma Brahma	**Bu Benlik Brahman**

Her biri dört Veda'dan birini temsil eder ve hepsi aynı kutsal gerçeği işaret eder.

"O Sensin" (Tat Tvam Asi) 'öğretici mesaj' (Upadesha Vakya) olarak adlandırılır. Bu kısa cümle, tüm Vedik bilgeliği ve felsefesini özetler ve bu üç kısa kelimenin gerçek anlamını açıklamak için hacimli yorumlar gereklidir.

Bazı Gita eleştirmenlerine göre**, Kutsal Şarkı'nın ilk bölümü olan ilk altı bölüm, bu Mahavakya'daki 'Sen' (Twam) teriminin anlamını açıklar. İkinci bölüm, yedinci bölümle başlayıp on ikinci bölümle sona erer ve aynı beyanattaki 'O' terimini açıklar. Bu bölümden itibaren, Hindu kültürel geleneğinde belirtilen 'ruhsal bilimin hedefi' hakkında gerçek bir bakış açısı kazanacağız. Son altı bölüm ise doğal olarak 'Sensin' (Asi) teriminin anlamını ifade eder ve 'O-nitelik' ile 'Sen-anlamı' arasındaki kimliği açıklar.**

Önceki bölüm, **kendini gerçekleştirme tekniğini, konsantrasyon ve meditasyon yöntemleriyle birlikte vermiştir** ve ayrıca Krishna'nın farklı yolları izleyen arayıcılar arasında kimlerin en soylu olduğu konusundaki kişisel görüşüyle sonuçlanmıştır.

Vrindavana Lorduna göre,

Kendini özneye odaklamaya çalışan bir meditasyoncu, bu bedene tüm duyusal zevkleri reddedenlerden (Tapaswins), kutsal metinler üzerine derin ve öğrenilmiş araştırmalar yapanlardan (Jnani) veya topluma özverili hizmet edenlerden (Karmis) üstündür.

Önceki bölümün son dizesinde, **tüm meditasyoncular arasında saf bilinç doğasına zihinlerini başarıyla birleştiren kişinin en yüksek arayıcı olduğu ve Tanrı'nın en sevdiklerinden biri olduğu belirtilmiştir.**

Arjuna'nın sınırlı ve ölümlü bir zihin ve aklın, sonsuzluğu nasıl kavrayabileceğine dair bir şüphesi olacağı doğal olarak düşünülebilir. Bu şüpheyi gidermek için Krishna, bu bölüme başlarken Arjuna'ya teorik ve spekülatif yönleriyle tüm bilimi açıklayacağına dair bir vaatle başlar. Gerçekten de kapsamlı bir ele alış ve derinlikte bir açıklama açısından Gita ile kıyaslanabilecek başka bir dini kitap yoktur.

1. O Pṛthā'nın oğlu, nasıl tam bir bilinçle yoga pratiği yaparak, zihnini bana bağlayarak, Beni tamamen, şüphelerden arınmış bir şekilde bilebileceğini dinle.

2. Bu bilgiyi, bilinçle birleştirilmiş olarak tam olarak beyan edeceğim, bu bilindiğinde, burada bilinecek başka bir şey kalmayacaktır.
3. **Binlerce insan arasında, belki de biri mükemmelliğe çabalıyor, bu başarılı çabalayanlar arasında bile, belki de sadece biri Beni özümde biliyor**.
4. **Toprak, su, ateş, hava, eter, zihin, entelekt, ego – bunlar Benim sekiz katlı PRAKRITI, bunların hepsi birlikte benim ayrılmış maddi enerjilerimi oluşturur.**

Vedik dönemin büyük düşünürleri, dış dünyayı madde ve ruhun evliliği olarak açıklamaya çalışırken felsefi yetkinliklerini kullanmış ve bize Sankhya Felsefesini sunmuşlardır. Onlara göre, **belirli bir madde örtüsüne başkanlık eden manevi faktör (Purusha), hareketsiz maddeyi dinamikleştirir ve duyarsız mineral topluluğunu, sanki zeki ve canlıymış gibi hareket ettirir.** Bu fikir, modern dünyadan bir örnek aldığımızda daha net hale gelir. Çelik ve demirle bir üretici buhar makinesi yapar ve soğuk makine yüksek basınçlı buhara bağlandığında iş yapar. Buhar tek başına dinamik kapasitesini ve gücünü asla ifade edemez; öte yandan, belirli bir ekipman üzerinden çalıştırıldığında, hareketsiz demir topluluğuna hareket ve performans katabilir.

Bu, aynı zamanda ruh ve madde arasındaki ilişkiyi de açıklar. Felsefede bu iki unsur için kullanılan teknik terimler şunlardır:

Madde örtüleri için "Prakriti" ve manevi faktör için "Purusha".

Sankhya felsefesi de benzer şekilde bilinç (purusha) ile maddi doğa (prakriti) arasındaki ilişkiyi açıklar. İki ayrı gerçeklik vardır, biri bilinç, diğeri maddesel yapı. **Bilinç, maddesel yapı olmadan etkisizdir, maddesel yapı da bilinç olmadan kördür. İkisi birlikte çalışır.**

- “**Bilinç (Atman) aktif bir kontrolör veya kumandacı değildir**.”
- O, “gerçek benlik, saf farkındalık ve nesnel gözlemcidir.”
- **Kontrol asıl olarak “zekânındır (buddhi).”**
- Bilinç, deneyimi mümkün kılar ama eylemde bulunmaz.

Yani bilinç, “var olan ve farkındalık sağlayan “yapandır, ama zihin ve duyuları kontrol etmek, yönlendirmek anlamında “yapmayan”’dır.” Bilinç değişmeyen ve tüm yaşam yolculuğunu izleyen, ona rağmen ondan bağımsız gerçek yolcudur.

Krishna, bu ve sonraki ayetlerde, yaşayan bir insanda maddeyi ve manevi varlığı oluşturan tüm unsurları açıklar. Birey, madde ile ruh arasındaki ayrımı net bir şekilde anladığında, ruhun maddeyle özdeşleşmesinin tüm acılarının nedeni olduğunu ve bu özdeşleşmeden

ayrıldığında, kendi özsel doğasını Mükemmeliyet ve Mutlak Mutluluk olarak yeniden keşfettiğini fark eder.

Ruhun maddeyle özdeşleşmesi ve hareketsiz ekipmanın kaderini paylaşması "ego" (Jeeva) olarak adlandırılır.

Ego, kendisinin maddeye başkanlık eden ruhtan başka bir şey olmadığını yeniden keşfeder. Arjuna'ya Benliğin gerçek doğasını, tüm ilahi kudreti ve ihtişamıyla nasıl anlayacağını fark ettirmek için Lord Krishna, her bireydeki maddi yönü, manevi Hakikat' ten ayrı olarak sıralamaya çalışır.

Gita'ya göre, beş büyük element ve zihin, akıl ve ego, cahillik yoluyla Hakikat üzerine bindirilmiş sekiz katmanlı Prakriti'yi oluşturur. Beş büyük kozmik element, mikro kozmosta, bireyin duyusal nesneler dünyasında deneyim yaşadığı beş duyu organıyla temsil edilir. Böylece, Prakriti'yi oluşturan liste, duyu organlarından oluşan ince beden ve onun ifade araçlarından başka bir şey değildir.

Duyu organları, uyarıların içe ulaştığı kanallardır ve beş duyu organının iç odak noktası "zihin" olarak adlandırılır. Zihnin aldığı dürtüler, akıl tarafından rasyonel olarak sınıflandırılır ve algı bilgisine sistematik hale getirilir.

Duyu algısı, zihinsel alım ve entelektüel özümseme olmak üzere bu üç düzeyde sürekli bir "ben" hissi vardır ki bu "ego" olarak adlandırılır. Bunlar, yaşamın dokunuşuyla insanın zeki bir varlık olarak işlev gördüğü ekipmanları oluşturur.

Erken Vedalarda Purusha, tanrılar tarafından feda edilmesiyle tüm yaşamı yaratan kozmik bir varlıktı. Bu, Vedalarda tartışılan birçok yaratılış mitinden biriydi. **Upanişadlarda Purusha kavramı, ebedi, yıkılmaz, biçimsiz ve her yeri kaplayan Benlik, Ruh ve Evrensel İlkenin soyut özünü ifade eder.**

Keşmir Şaivizm'inde Purusha, zaman (kāla), arzu (raga), kısıtlama (niyati), bilgi (vidyā) ve ayrılık (kalā) olmak üzere beş kılıfa sarılmıştır; bu **birçok bireysel Benlik (jīvātman) gibi sınırlamalar altında olan evrensel Benliktir (paramātman).**

5. **Bu (sekizli unsur) aşağı (apara) doğadır, aparā-prakṛti'di. Fakat bunun ötesinde, ey güçlü kollu, benim yüce (parā) doğamı, parā-prakṛti'mi bil: jīva-hâline (canlılık biçimi) bürünmüş olan o doğa sayesinde bu âlem (jagat) taşınır/ayakta tutulur."**
6. Tüm yaratılmış varlıklar bu iki doğadan kaynaklanmaktadır. Bu dünyadaki tüm maddi ve manevi olan her şeyin kaynağı ve çözülmesi için kesin olarak Beni bil
7. Ey Arjuna! Benden daha yüksek bir varlık yoktur. **İncilerin bir ipe dizilmesi gibi, tüm dünyalar Bende bir arada tutulur.**
8. Ey Kunti'nin oğlu! Suda tat benim, güneş ve ayda onların parlaklığı, tüm Vedalarda Om ses sembolü, gökyüzü unsurunda ses ve insanlarda yetenek Benim.
9. Ben, dünyanın saf kokusu ve ateşin parlaklığıyım. Ben, tüm varlıkların yaşam gücü ve münzevi kişilerin kefaretiyim.
10. Ey Partha! Beni tüm varlıkların ebedi tohumu olarak bil. Bilgelerde onların bilgeliği ve güçlü insanlarda onların cesareti benim.
11. Güçlülerde, **arzu** ve bağlanmadan(**tutku)** dolayı bozulmamış güç "Benim" ve canlı varlıklarda, erdeme aykırı olmayan arzu "Benim".
12. Sattva, Rajas ve Tamas 'tan doğan ne kadar tezahür varsa, hepsi benden gelmiştir. Onlar Bende'dir, Ben onlarda değilim. (Saf, aktif ve hareketsiz olan her türlü varlık (ve nesne), onların Benden geldiğini bil; fakat **Ben onların içinde değilim, onlar Benim içimdedir.)**
13. Prakriti'nin üç Guna'sından (niteliklerinden) kaynaklanan zihinsel durumlar tarafından aldatılan bu dünya, bu Guna'ları aşan, bu yok olmayan Beni tanımaz, Beni Değişmez ve onlardan ayrı olarak bilmez. Oysa Ben modların üstündeyim ve tükenmezim
14. Üç Guna'dan oluşan ilahi Maya'm (gücüm) aşılması zordur. Kim bana tam bir bağlılıkla sığınırsa, onu aşar.
15. En düşük insan tipi, kötü, akılsız ve şeytani doğaya sahip olanlar, Maya tarafından doğru anlayıştan yoksun bırakıldıkları için asla Bana bağlılıkla sığınmazlar. Kendi aldanışları yüzünden ayırt etme yetenekleri yok olmuş olanlar, iblislerin yollarını izlerler.
16. Ey Arjuna, Bharata soyunun en büyüğü! **Dört tür dindar insan "Bana" dua eder. Acı çeken, bilgi arayan, zenginlik arayan ve bilenler**.

Yanılmış ego merkezleri, cehalet ve keder alanlarında yaşamak isteseler bile, gerekli enerjiyi ve bilinci, Saf Bilinç olan Benlik'ten almak zorundadırlar. Acı anlarında teselli

aradıklarında, beden talepleri için tatmin peşinde koştuklarında, zihnin dürtülerini, aklın sorularını ya da arzularını tatmin etmek için çabalayan sıradan insanlar olduklarında enerjiye, hissetme kapasitesine ve hareket etme yeteneğine ihtiyaç duyar. Bu dinamik itici güç, ancak Ruh çağrıldığında ve temas edildiğinde, cansız maddeye ulaşıp onu canlandırabilir.

Belirli bir kanal üzerinden akması ve orada faaliyet göstermesi için gerekli enerji türünün çağrılması, dua (Bhajana) olarak adlandırılır.

Tüm gerçek dualarda ego, belirli bir faaliyet düzeninde kendini göstermesi ve işlev görmesi talebiyle Ruha teslim olur. Bir benzetme olarak, duvardaki bir elektrik prizini nasıl kullandığımızı örnek alabiliriz. Fan, ısıtıcı, tost makinesi veya buzdolabı gibi çeşitli ekipmanlar- bunların hepsi kendi başlarına hiçbir iş yapma kapasitesine sahip olmayan demir ve çelik aletlerdir. Ancak elektrik akımı içlerinden geçtiğinde bu makineler topluma hizmet edebilir.

Eğer bir fanı prize takarsam, bu, fanın dinamik 'akımı' içinden akması için çağırdığı bir eylemdir. Doğru alet 'akım' ile temas kurarsa, ihtiyacım olan tezahürle bana hizmet edilir. Ama diyelim ki kışın fanı çalıştırırsam, elektriğin bana zalimce davrandığından şikâyet etme hakkım yoktur. Eğer aklımdaki yanlış eğilimlerle uyumsuz bir şekilde ayarlanmış zihnim aracılığıyla Gerçeği yanlış bir şekilde çağırırsam, böyle bir araçtan akan Ruh, kendim için kederden ve başkaları için rahatsızlıktan başka bir şey getiremez.

Kendisine sayısız dua ile ulaşan çok sayıda insanın nasıl dört ayrı grup altında sınıflandırılabileceğini açıklıyor:

a) Hayattaki en iyilerden bile memnun olmayan insanlar (Artah), içlerinde tehdit eden manevi sıkıntıya karşı savaşmak ve ondan tamamen kurtulmak için bu Yaşam Enerjisi 'ne yaklaşırlar. İlahi öze yönelirler.
(b) Bilgi ve anlayış arayanlar (Jignasu), Benim Doğamı incelemek ve bilmek için basit bir meraktan yola çıkarak, sürekli olarak Ruh 'un lütfunu çağırırlar.
c) Tüm insanlar, yaşamları boyunca, arzularının kamçısı altında, şu ya da bu faaliyet alanında karşı konulmaz bir şekilde kendilerini harcarlar. Zenginlik, mevki, isim ve şöhret gibi arzuların yerine getirilmesi (Artharthi), yaşayan her varlığın ömrü boyunca durmaksızın hareket ettiği bir dürtüdür.
(D)Yine de nadiren, Ruh Tapınağı'nın en kutsal yerine yaklaşan birkaç kişi vardır; hiçbir şey talep etmeden, hiçbir şey beklemeden, yalnızca kendilerini bir sunu olarak yanlarında getirirler. Kendilerini, saf bir sevgiyle ilhamlanmış tam bir teslimiyet ruhuyla bir kurban olarak sunarlar. Kalplerindeki tek çığlık, Ruh 'un ayrılık hissini sona erdirmesi ve onları

kucaklaması geri kabul ederek Onunla bir yapmasıdır. Bu Jnani'ler, Ruh' u çağırmaya çalışan son türü oluşturur.

17. **Bunlardan her zaman kararlı ve Bir'e adanmış olan bilge, üstündür, çünkü ben bilgeye çok sevgiliyim ve o da bana sevgilidir.**
18. Hepsi elbette soylu olsa da bileni kendi Benliğim gibi görürüm, benim görüşüm budur. Çünkü daima birleşmiş olan o, benim en yüksek hedefi olduğuma dair inancında sabittir.
19. Birçok doğumun sonunda bilge kişi bana gelir **ve tüm bunların Vasudeva (en içteki Benlik) olduğunu fark eder, böylesine büyük bir ruhu (MAHATMA) bulmak çok zordur.**
20. Kendi doğalarından etkilenen ve sayısız arzuyla doğru yargıdan yoksun bırakılan insanlar, kendi tabiatlarının yönlendirdiği şu veya bu ritüeli izleyerek başka tanrılara giderler.

Dünyanın duyusal nesnelerine duyulan arzu ve duyusal tatmin dürtüsü, insan zekasındaki ayırt edici potansiyelleri bulandıran büyük faktörlerdir. **Güçlü ve kuvvetli bir ayrımcılık (gerçek ile gerçek olmayanı ayırmak) ışığında, bir bireyin kendi Benliğinin bilincine varmaması imkansızdır**.

Daha önce, Yajna'yı gerçekleştirdiğimiz tanrının, 'herhangi bir etkinlik alanındaki üretken potansiyelden' başkası olmadığı söylenmişti.

Arzular, düşüncelerin sürekli olarak gürleyerek zihinsel bölgeyi doldurduğu ve içindeki Hakikatin görkemli yansımasını bozduğu kaynaklardır. Zihin bu şekilde rahatsız edildiğinde, zihnin ayırt etme kapasitesi körelir, o zaman doğal olarak, o birey anlayışında Gerçek'i gerçek olmayandan ayırt edemez hale gelir.

Gerekli araçları bir araya getirme yöntemleri, bunların uygulama teknikleri, sonuçları olgunlaştırmak için gereken zaman aralıkları ve farklı uygulama türlerinden elde edilen kazanımların türü... bunların hepsi dünyada alandan alana farklılık gösterir. Bu nedenle, her biri arzularının türüne göre şu veya bu ritüeli takip etmek zorunda kalacaktır. Farklı kişilerin, 'VASUDEVA BUNLARIN HEPSİDİR' diyerek Öz'ü gerçekleştirmek için tüm samimi mücadeleleri bir kenara bırakarak, bu kadar farklı şekilde mücadele etmesinin nedeni burada ikinci satırda açıklanmıştır.

Her birey, daha önceki faaliyet ve düşünce anlarında topladığı zihinsel izlenimlere göre, geçici hayranlıklarının farklı alanlarında çaresizce işlev görür. Yaratıcının her birimize fikirler koyduğunu ve bu yüzden birinin iyi, diğerinin kötü olduğunu düşünmek, yenilgici,

aciz, tembel bir felsefedir. Gerçek eylem adamları, iyi gelişmiş bir zekanın cesaretiyle, insanları ve davranışlarını çok kolay bir şekilde görebilir ve her insanın kendi geçmiş eylemleri sırasında kendi tarafından korunan ve düzenlenen programa göre hareket ettiği şüphesiz sonucuna varabilirler.

Kısacası, aldatılmış bir kişi, şehvetin serabının peşinden koşarak, aynı anda hem sonsuz hem de ölümsüz bir tatmin elde etmeyi boşuna umarak çok çabalar, bir başkasının ise duyusal arayışın boşluğunu ve beyhudeliğini kendisi için keşfedecek incelikli bir ayırt etme yeteneğine sahip olduğu görülür. Bu ikinci tip, sonuçta kârsız olan tüm bu alanlardan çekilir ve hırsla Gerçek'e giden yolu arar.

21. Ben herkesin kalbinde Üst Ruh olarak bulunuyorum. Herhangi bir mümin, imanla ibadet etmek istediği her türlü biçime, bir yarı tanrıya tapınmak istediği anda, inancını sağlamlaştırırım ki kendini o belirli tanrıya adayabilsin.
22. Böyle bir imanla donatılmış olan kişi, belirli bir yarı tanrıya tapınmaya çalışır ve arzularını elde eder. Fakat gerçekte bu faydalar yalnızca Benim tarafımdan bahşedilir.
23. Doğrusu, bu az zekalı adamların elde ettiği 'meyve' sonludur. **DEVAS'a tapanlar ancak DEVAS'ın dünyasına gider ama Benim adanmışlarım Bana gelir.**

Devas Hinduizm'de (Sanskritçe: देव, "deva"), "tanrı", "ilahi varlık" ya da "parlayan" anlamına gelen, doğaüstü güçlere sahip, genellikle iyiliksever varlıklar olarak tanımlanır. Bu varlıklar, Hindu kozmolojisinde evrenin düzenini (dharma) sürdüren ve insanlarla doğa arasında bağlantı kuran önemli figürlerdir. **Asuras**, Devas'ın karşıtları olan asuras, genellikle "şeytani" veya "kaotik" varlıklar olarak görülür.

Devas, belirli doğa fenomenlerini veya insan hayatını etkileyen unsurları yönetir (örneğin, Surya güneşi, Varuna suları temsil eder). İnsanlar, devas'a ritüeller (puja, yajna) ve dualarla tapınarak maddi veya manevi yardım talep eder (örneğin, bereket, koruma). Devas'a tapınma, genellikle belirli bir amaç için yapılır (örneğin, yağmur için İndra'ya, bilgelik için Saraswati'ye dua). Vedik ritüellerde (yajna) devas, kurban sunularıyla onurlandırılır. Modern Hinduizm'de tapınaklarda veya evlerde devas'a adanmış heykeller (murti) bulunur.

Önceki yaşamlarında iyi davranışlarda bulunan kişiler ile bu hayatta günahkâr eylemleri tamamen ortadan kaldırılmış olan kişiler yanılsamaların ikiliklerinden kurtulmuşlardır ve kararlılıkla Benim hizmetime adarlar.

24. Benim eşsiz ve değişmez olan aşkın doğama dair hiçbir içgörüye sahip olmayan, az anlayışa sahip insanlar, Bana, tezahür etmemiş bir durumdan tezahür etmiş, sıradan bir insan bireyi olarak bakarlar.
25. Ben, İlahi-'MAYA' tarafından örtülü olarak herkese açık değilim. Bu aldatılmış dünya, kökensiz ve yok edilemez olan Beni tanımıyor.
26. Ey Arjuna, geçmişin, şimdinin ve geleceğin varlıklarını biliyorum, ama hiç kimse Beni bilmiyor.
27. Ey Bharata**, Bütün canlı varlıklar, arzu ve nefretten doğan ikilikler karşısında şaşkınlığa düşerek, aldanarak doğarlar.**
28. Fakat günahları sona ermiş, zıtlıkların aldatmacasından kurtulmuş ve yeminlerinde kararlı olan erdemli amelleri olan kişiler Bana ibadet ederler.
29. Yaşlılıktan ve ölümden kurtuluş için çabalayan akıllı kişiler, Bana sığınanlar, aslında onlar Brahman'dır çünkü aşkınsal faaliyetler hakkında her şeyi tamamen bilirler.
30. Beni tam bilinçle tanıyanlar, beni maddi varoluşun, yarı tanrıların ve tüm adak yöntemlerinin yönetici ilkesi olarak bilenler, ölme anında bile beni, En Yüce Tanrı Kişiliği olarak anlayabilir ve bilebilirler."

Gerçekleşme anlayışına sahip bir kişi, yalnızca zihnin tüm karmaşalarını ve tüm eylemlerin doğasını anlamakla kalmaz, aynı zamanda nesneler dünyası (Adhibhuta) hakkında mükemmel bir bilgi kazanır, duyuların, zihnin ve aklın (Adhidaiva) işleyişinin ardındaki sırları öğrenir ve tüm algıların- fiziksel, zihinsel ve entelektüel (Adhiyajna)- en iyi şekilde gerçekleşebileceği koşulları bilir.

Bir Tanrı adamının pratikte verimsiz olduğu ve dünyada başarılı bir yaşam sürme kapasitesine sahip olmadığı yaygın görüşü, belirli bir tanrı formuna adanmış bir müridin ya da bir peygamberin durumu için doğru olabilir. Upasaka, duyguları ve düşünceleriyle o kadar meşguldür ki, kalbinin Tanrısına kendini adamıştır, bu nedenle dünyanın yollarını bilme isteği veya kapasitesi yoktur. Ancak, Vedanta biliminde tasavvur edilen Mükemmellik Adamı, yalnızca Ruh alanında deneyim sahibi değil, her zaman, her durumda ve her koşulda kendisinin ustasıdır ve dikkate alınması gereken dinamik bir güçtür.

Bu kişi, kendisi gibi tüm canlıların zihinlerinin de ustası olduğundan, dünyayı yöneten bir lider haline gelir. Sonrasında her şey onun için netleşir ve böyle bir Mükemmellik Adamı hem içte hem dışta dünya bilgisiyle Tanrı gibi yaşar.

"Beni bilen her şeyi bilir" şeklinde kesin bir ifadeyle sona erer, bu kişi yalnızca kendi zamanında değil, gelecekte de dünyanın kaderini yönlendirecek olan kişidir.

Bu bölümün son iki dizesi kendi başlarına kullanılan terimlerin tümünü açıklamıyor. Bunlar, sonraki bölümle bağlantı kurmanın geleneksel bir yöntemidir. Mantra biçiminde bu iki dize, takip eden bölümün içeriğini ve temasını belirtmektedir.

Sadece bilgi özel bir işe yaramaz. Bilgelik, bilginin bireye kazandırdığı ışıltıdır. Bir bireyde bilginin tatmin olması ancak onun Bilgelik Adamı haline gelmesiyle mümkündür. Bilgi aktarılabilir ama bilgelik verilemez. Tüm dinlerin felsefi kısmı bilgi sağlar, dinlerin eğitici bölümü ise bilginin özümseyip içselleştirilmesi için teknikler sunar, böylece her din bilgelik adamları yaratmayı hedefler ki bu kişiler yaşamlarını tamamlamış, dinlerini haklı çıkarmış ve içinde yaşadıkları nesillere bereket vermişlerdir.

8) Akşara Brahma Yoga- Ebedi Brahman Yogası
Yüce Olanı Elde Etmek / Brahman'a Giden Yol

Bu bölümde, İfade Eğilmez'i, Mutlak Gerçeği gösteren örnek tanımlar bulunmaktadır. Burada, bu fikir Lord Krishna tarafından açıklamalarıyla daha da netleştirilmiştir. Okyanusu bir kez bildiğimizde, dalgalar, küçük dalgalar, köpükler ve köpükler hepimiz tarafından bilinir.

Benzer şekilde, Benlik, tüm eylemlerin, eylem araçlarının ve algılar dünyasının üst üste bindirildiği Gerçekliktir ve bu nedenle, Benliği bilerek her şey bilinir.

1. Arjuna sordu: Ey Lord ‘um, Ey Yüce Kişi, Brahman nedir? Benlik nedir? Meyve veren faaliyetler nelerdir? Bu maddi tezahür nedir? Ve yarı tanrılar nelerdir? Bunu bana açıkla
2. Bu bedende ikamet eden Adhiyajna (adakların altında yatan ruh) kimdir ve bunu nasıl yapar? Kendini kontrol eden bir adam ölüm anında Yüce Varlığı nasıl meditasyon etmelidir? Ve ibadetle meşgul olanlar, ölüm anında Seni nasıl bilebilirler?

Mutlak (Brahman) nedir? Ruh (Adhyatma) nedir? İş (Karma) nedir? Ve maddi tezahürlerin (Adhibhuta) altında yatan nedir ve tanrısallıklar (Adhidaiva) nedir?

3. Yüce Tanrı Kişisi şöyle dedi: **Yok edilemez, aşkın canlı varlık Brahman olarak adlandırılır ve Brahman'ın her bedende göç eden benlik (Jiva) olarak tezahür eden gücü, onun sonsuz doğası (adhyātma) benlik olarak adlandırılır. Canlı varlıkların maddi bedenlerinin gelişimine ilişkin eylemlere karma veya meyve veren faaliyetler denir.**
4. Ey bedensel varlıkların en iyisi, Yok edilebilir sürekli değişen fiziksel doğaya **adhibhūta** [maddi tezahür] denir. Kozmik ruh, Güneş ve ay gibi tüm yarı tanrıları içeren Lord ‘un evrensel şekline **adhidaiva** denir. Ve ben, her bedensel varlığın kalbinde “üstün ruh olarak temsil edilen Yüce Lord’ um, **adhiyajña** [adağın Lordu] olarak adlandırılırım. Ben gerçekten Adhiyajna'yı, **insanların vücut ve zihinleriyle yaptıkları tüm ibadetin tek nesnesini oluştururum**

“Ey bedenlenmişlerin en yücesi (Arjuna)!

Adhibhuta fiziksel varoluşun temelidir,
Adhidaiva astral varoluşun temelidir,
Ve ben makro ve mikro kozmik olarak tezahür eden Ruh, Adhiyagya'yım.”

ADHIBHUTA, YOK OLAN VAROLUŞTUR- Yok olmayan (Akshara) ile karşıtlık içinde, yok olan ekipman (Kshara), yani Prakriti dünyasıdır, **bu dünya aracılığıyla Sonsuz Benliğin potansiyel dinamizmi,** enerjisi**,** canlılığı **ve ihtişamı kendini ifade eder**. Kshara ile Akshara arasında, bir buhar makinesi ile buhar, hareket eden bir araba ile benzindeki beygir gücü, şarkı söyleyen bir radyo ile radyoyu şarkı söyleten elektrik akımı arasındaki fark kadar fark vardır. Kısacası, "yok olan" (Kshara) terimiyle evrenin tüm fenomen dünyası işaret edilir. Öznel olarak, biliş, duygu ve algı ekipmanları, bizdeki yok olabilir veya geçici faktörleri oluşturur.

Fiziksel varlıklarda ve fiziksel kozmosta içkin bilinç Adhibhuta, fiziksel dünyadır, hem evrenin bütünü hem de onun tek tek parçaları ve varlıklarıdır.

ADHİYAJNA, BU BEDENDE, YALNIZCA BENİM- Daha önce Yajna'nın burada "algı, duygu veya düşünce eylemi" anlamına geldiğini görmüştük. Yajna'da olduğu gibi, burada da sunular, yani duyu nesneleri, Yajna sunağına, yani duyu organlarına dökülür; içindeki belirli yetkinlik olan Devata tatmin edildiğinde ve çağrıldığında, ondan bir nimet olarak algının bilgisi olan "meyve" yi elde ederiz. Bu Adhiyajna'da, öznel Yajna-algı eyleminde, tüm etkinliği domine eden tek hayati faktörün Benlik, Yaşam İlkesi olduğu açıktır.

Adhiyajña, Bhagavad-gītā'da tüm yajñaların tadını çıkaran *puruṣottama* olarak açıklanır, Tanrı'nın Yüce Kişiliği, Puruṣottama veya tüm canlıların en iyisi olarak bilinir.

ADHIDAIVA, İçindeki Sakin (Adhidaiva) terimi, yaşayan varlıklarda (Purusha) her bilgi ve etkinlik aparatını yöneten özel yetiyi ifade etmek için kullanılır. Duyu organlarının, zihnin ve aklın yönetici tanrıları Devatalar olarak adlandırılır; bunlar, gözlerdeki görme yetisi, kulaklardaki işitme yetisi, burundaki koklama gücü vb. 'den başka bir şey değildir.

Bu tanımları vererek, Tanrı genel olarak, **Sonsuz Benliğin tek Gerçek olduğunu ve geri kalan her şeyin onun üzerine yanılsamalı bir şekilde bindirildiğini** ima eden ince bir alt akım önerir. Bu nedenle, Benliği bilmek her şeyi bilmektir ve Ebedîyi kendi Gerçek Doğası olarak tanıdıktan sonra, kişi Benlik-olmayan alanlarda eyleme geçip geçmeme veya oynayıp oynamama konusunda özgürdür.

Adhidaiva, Hem kozmik düzeni yöneten ilahi prensip hem de astral dünyanın temeli olarak, maddi ve ruhani dünyalar arasında bir köprü görevi görür. Bu kavram, evrendeki ilahi düzeni ve Tanrı'nın hem içkin hem de aşkın doğasını anlamamıza yardımcı olur.

Adhidaiva kavramı, daha önce incelediğimiz adhiyagna kavramıyla yakından ilişkilidir ve birlikte Hindu felsefesinin kozmolojik ve ontolojik anlayışının temel taşlarını oluştururlar

Hem kurban eylemlerinin lordu hem de her canlının içindeki tanrısal varlık olarak, maddi ve ruhani dünyalar arasında bir köprü görevi görür. Bu kavram, kişinin kendi

içindeki tanrısallığı tanıması ve tüm eylemlerini bu tanrısal varlığa adama fikrini vurgular.

Adhidaiva, en temel anlamıyla "tanrıların yönetici gücü" veya "ilahi yaratıcı enerji" olarak tanımlanabilir. Bu kavram, özne ve nesnenin ötesinde, her ikisini de aşan bir ilahi varlığı temsil eder. Bhagavad Gita'da "purusha" (kişi veya kozmik varlık) olarak da tanımlanmıştır.

Adhidaiva, şu şekillerde de tanımlanmaktadır:
- Evrendeki her canlı ve cansız varlıkta bulunan yaratıcı veya zeki ilke
- Astral dünyadaki ve astral bedenlerdeki bilinç
- Evrenin kaderini belirleyen ve bir arada tutan kozmik prensip

Adhidaiva kavramı, Hindu felsefesinde üçlü bir sistemin bir parçasıdır. Bu üçlü sistem şöyle açıklanabilir:

1. Adhibhuta: Maddi dünya, dış veya somut olan her şey, geçici ve değişken maddi varlıklar
2. Adihyajna: Benlik, içsel öz, ruhsal varlık
3. Adhidaiva: Bu ikisi arasındaki bağlantıyı sağlayan, görünmez ve anlaşılması zor olan aşkın ilke

Krishna , adhidaiva'nın "purusha" olduğunu açıklar.

"Adhibhuta geçici varlıktır. Adhidaiva kişidir (purusha). Ve ben, bedenlenmiş olanların en üstünü olan bu bedende adhiyagna'yım.

Paramhansa Yogananda'ya göre, adhibhuta olarak Tanrı'nın fiziksel evrendeki varlığı sadece çıkarsanabilirken, adhidaiva olarak Tanrı'nın varlığı hissedilir.

Brahman terimi, fenomenal dünyanın ardındaki değişmez ve yok olmayan öznel Özü ifade eder. Bu, bedeni, zihni ve aklı, doğumdan ölüme kadar geçen sonsuz değişimlerle dolu yolculuklarında aydınlatan Bilinç İlkesi olan Benlik haline gelir. Benlik, şekilsiz ve ince olduğu için her yere nüfuz eder, yine de onun ihtişamı, gücü ve lütfu, her fiziksel yapı tarafından hissedilir, deneyimlenir ve yaşanır. Belirli bir beden aracılığıyla kendini ifade eden ve sanki onunla koşullandırılmış gibi olan bu Benlik, Adhyajna (Her bireysel beden de ki brahman varlığı) olarak adlandırılır.

Sankara, bu terimi "TÜM BEDENLERE ONLARIN TEMEL BENLİĞİ OLARAK LÜTUF VEREN İLKE" şeklinde çok net bir şekilde açıklar:

Her aktif aklın ardındaki yaratıcı dürtü, kendini şeylerin ve varlıkların yaratılışında gerçekleştiren bu ince manevi güç, "karma" olarak adlandırılır, geri kalan her şey ise sadece ter ve zahmet, toz ve kan, inleme ve ağlama, gülme ve şarkı söyleme, biriktirme ve israf etmedir.

Bu Bilginin Farkındalığında yaşayan bir birey, kişiliğinin tüm düzeylerinde- fiziksel, zihinsel ve entelektüel- Benliğin oyununu sürekli olarak bilinçli bir şekilde deneyimler; böyle bir birey, doğal olarak, ölüm sürecini bile bir İlahi Tanık olarak gözlemler, bu süreçte kendi seçtiği Benlik-olmayanla bağlantılarını katman katman keser!

5. Ve her kim bedeni terk edip, yalnız Beni anarak yola çıkarsa, ölüm anında Benim varlığıma kavuşur, bunda hiç şüphe yoktur.
6. Kim sonunda bedeni terk edip herhangi bir varlığı düşünürse, sadece o varlığa gider, Ey Kunti'nin oğlu, çünkü o sürekli o varlığı düşünür.
7. Bu nedenle, her zaman Beni hatırlayın ve zihniniz ve aklınız Bana odaklanmış (veya Bana dalmış) olarak savaşın, şüphesiz yalnız Bana geleceksiniz. Faaliyetlerinle Beni adamakla ve aklını ve zekanı Bende sabitleyerek, şüphesiz Bana ulaşacaksın.
8. Zihin başka hiçbir şeye doğru hareket etmeyerek, alışkanlık haline gelmiş meditasyon yöntemiyle sabitlenerek ve sürekli olarak Yüce PURUSHA, Parıldayan üzerinde meditasyon yaparak, ey Partha, kesinlikle Bana ulaşacaktır.
9. **Her kim ki, her şeyi bilen, Kadim, (tüm dünyanın) Hükümdarı, atomdan daha ince, her şeyin Destekleyicisi, akıl almaz bir Şekil sahibi, Güneş gibi parlayan ve cehaletin karanlığının ötesinde olan üzerine meditasyon yaparsa,**
10. **ölüm anında, sarsılmaz bir zihinle dolu bir bağlılıkla, 'YOGA'nın gücüyle tüm 'PRANA'yı' (nefesi) iki kaşın arasında sabitleyerek, o (arayıcı) Yüce Parlak 'PURUSHA'ya ulaşır."**

Zihinleri kararlı, adanmışlık ve ruhsal uygulamadan doğan güçle donatılmış olan kişi, ölüm anında tüm yaşam gücünü kaşlarının arasına sabitler ve her şeyi bilen, kadim, bir atomdan bile daha incelikli, her şeyin koruyucusu ve yöneticisi, güneş gibi görkemli ve eylemsizliğin ve cehaletin tüm karanlığının ötesinde olan O'na tefekkür eder- o kişi gerçekten de o Yüce Varlığa ulaşır.

Gita'daki bu bölüm, En Yüce üzerine tek odaklı meditasyonu anlatmaktadır**.**

Bu nedenle ÖLÜM ZAMANINDA ifadesi,
EGO'NUN ÖLÜM ZAMANINDA **olarak anlaşılmalıdır.**

Beden-zihin-zekâ ile tüm özdeşleşmeler, meditasyon süreciyle bilinçli olarak geri çekildiğinde, mükemmel içsel sessizlik ve dinginliğin DURMA ANINDA, ZİHİN HAREKETSİZ DURUMDA, meditasyon yapan kişi bu kıtada yer alan talimatları takip edebilir.

İlahi olana sağlam bir inanç ve tam bir inançla yöneltildiğinde, kendi içinde bir tatmin arayan özverili sevgiye, Bhakti denir.

Kısacası, âşıklar hem fiziksel hem de duygusal yaşamlarında sevdikleriyle bir olurlar. **Bu nedenle, Shankara Bhakti'yi 'egonun Gerçek Doğasıyla özdeşleşmesi' olarak tanımlar**.

Buradaki kıtanın bağlamında, meditasyon yapan kişiye verilen önemli öneri, **meditasyonunun, önceki kıtada ayrıntılı olarak belirtilen Farkındalık İlkesi ile yoğun bir şekilde özdeşleşmeye** hazır olması gerektiğidir.

YOGA GÜCÜYLE (Yoga-balena)-Burada gizli ve esrarengiz bir güçten bahsetmiyoruz -- Yılan Gücü- ki bu nadir birkaç kişinin çok iyi korunan sırrıdır ve Rab'bin adanmışları olduğunu iddia edenler arasında bile herkese açıklanmamalıdır. Bir meditasyoncunun, **Yüce üzerinde uzun bir süre düzenli olarak meditasyon yaptığında edindiği güç, burada belirtilen güçtür- YOGA GÜCÜ. Bu, zihin sonsuz çalkantılarından çekildiğinde ve zekâ Mutlak'ın sonsuz nitelikleri üzerine tefekkürlerinde huzur içinde dinlendiğinde büyüyen içsel güçten, içsel ateşten başka bir şey değildir. Meditasyon yapan kişi, nispeten kısa bir sürede, kendisinde zihinsel denge ve tarif edilemez bir verimlilik keşfeder ve tüm zihinsel donanımını içindeki Benliğin tefekkürüne getirmeye hazırdır.**

Bir birey bu şekilde meditasyona girdiğinde, tüm pranaları meditasyon noktasında yoğunlaşır- belki kaşların arasında, çünkü sabit düşüncenin merkezi olan frontal beyni temsil eder.

Prana, Vedanta biliminde, vücudun çeşitli araçları ve organları aracılığıyla yaşamın canlılığının tüm farklı ifadelerini belirtmek için kullanılan terimdir.

Yaşam, canlı bir fiziksel bedendeki çeşitli işlevler olarak kendini ifade eder ve çeşitli tezahürlerine göre beş ana başlık altında sınıflandırılır:

Prana: duyusal algılama yeteneği,
Apana: boşaltım sistemi,
Vyana: sindirim sistemi,
Samana: dolaşım sistemi
Udana: İçimizdeki mevcut bilgi dünyamızın ötesini, daha büyük bir kavramın alanına görme ve onu yaşama kapasitesi.

Bütün bu farklı aktiviteler, içimizdeki hayati dikkatin tüketildiği dağılma kanallarıdır. Bir birey, Öz ile birleşme anında içindeki sessizlikte kaybolduğunda, tüm bu yetenekler geçici olarak tutulur. Meditasyon yolunda yürüyen bir arayıcı için başka hiçbir şiddet içeren fiziksel uygulamaya ihtiyaç duyulmaz.

11. Vedik bilginlerin Yok Olmayan (Akshara) olarak adlandırdığı, dünyevi bağlardan arınmış Sannyasinlerin girdiği, insanlar bunun arzusuna kapılarak iffet ve çilecilik hayatını takip ettiği o durumu sana kısaca açıklayacağım

Ünlü bir Upanişad bildirisini anımsatan bu kıta, hedefi yüceltirken, Krishna'nın aşağıdaki dizelerde Mükemmelliğin Yüce varış noktasını ve ona ulaşmanın yollarını açıklayacağını vaat ediyor.

OM hecesinin ibadeti (Upasana), neredeyse tüm Upanişadlarda, **meditasyon yapanın zihin-zekâ-donanımında son ayarlamaları yapmanın kesin bir yöntemi** olarak sıklıkla tavsiye edilir, **böylece meditasyonda tam bir başarı sağlanabilir**.

Meditasyoncuların genellikle şikâyet ettikleri engeller, sonlu madde zarflarından **kendi öz-geri çekilme eksikliklerinden** kaynaklanır. Vedanta'nın, Öz-Mükemmellik bilimi olarak, yalnızca meditasyon tekniklerini vermekle kalmayıp, aynı zamanda **arayanlara yoldaki olası tuzakları da göstermesi ve onları, bu sıkışmış çukurlardan herhangi birine düşmeleri durumunda nasıl çıkabileceklerine dair tüm talimatlarla yeterince erken donatması** gerekir. **Bu ayet, meditasyon yolunda ilerlerken kolay bir yoldan nasıl emin olunabileceğini gösterir, kişinin duyusal iştahlarına hitap eden tüm dışa dönük arzulardan dikkatlice kaçınarak ve ciddi ve tutarlı bir özdenetim uygulayarak.**

BAĞLANTIDAN KURTULMAK **(Veeta-ragah)**-

Tüm Gita bir feragat Şarkısıdır, donuk zekalı ve yaratıcılıktan uzak bir feragat değil, her yerdeki tüm ilerleme ve gelişimin habercisi olan doğru bilgi yoluyla sağlıklı bir kopuştur. Arzulardan feragat, var olan iştahların psikolojik olarak bastırılması değil, zekanın doğal bir şekilde çiçek açmasının bir sonucu olarak gerçekleşir.

Benzer şekilde, Hindistan'ın Spiritüel Bilim'inde, şüphesiz, feragatin gerekliliğine vurgu yapılır, ancak bu, **bazı diğer dinlerin vaaz ettiği ve uyguladığı üzücü ve melankolik bir kendini inkâr veya kendini cezalandırma değildir. Etkili ayrımcılığın bereketli topraklarından çıkan bir feragat,** Upanişadların entelektüel devleri tarafından ısrarla vurgulanan şeydir.

'BAĞLANTIDAN KURTULMUŞ KİŞİ' terimi, bu nedenle, sonlu olana olan tutkulu bağlılıklarından, yani dünyanın önemsiz geçit töreninden, kurtulmuş, hayatının doğası ve amacı anlayışıyla daha olgun ve istikrarlı bir şekilde büyümüş biri olarak anlaşılmalıdır.

Ayrıca, arzuların sayısı arttıkça, zihinsel çalkalanma ve bunun sonucunda oluşan çalkantının da arttığı doğrudur. Zihindeki rahatsızlık arttıkça, ifade edilen zihinsel potansiyel de azalır. Bir meditasyoncunun başarısı, zihinsel dinamizmine bağlıdır ve yolculuğun zorluklarını hafifletebilecek tek zenginlik, kendi zihinsel dengesi ve içsel huzurudur. Bu nedenle, en az arzuya sahip olanların Bilgi yolunda en büyük başarıya ulaşma şansının en yüksek olduğu gerçeği verilir.

12. **Tüm duyumları engelleyerek, kalp merkezine odaklanarak ve hayati enerjileri başa çekerek ruhsal birliktelikte kurulan biri, Brahman'ı gösteren tek heceli mantra Om' un telaffuzuyla birlikte meditasyon yapmalıdır**.
13. Bu durumda bedenden ayrılarak kurtuluşa ulaşır.

Yogik durum tüm duyusal angajmanlardan kopuş halidir. Duyuların tüm kapılarını kapatıp aklı kalbe ve başın tepe noktasındaki yaşam havasına sabitleyen kişi yoga içinde kendisini kurar. Konsantrasyon uygulaması en etkili şekilde gerçekleştirilebilir ve ancak meditasyon yapan kişi tarafından **üç gerekli koşul** yerine getirildiğinde verimli bir şekilde devam ettirilebilir. Bunlar burada ayetlerde uygulanması gereken sırayla anlatılmaktadır.

Meditasyon yapan kişi tarafından Üç gerekli koşul

TÜM DUYULARI KONTROL ETMEK

Her duyu organı, fiziksel bedenin birer açıklığıdır. Gözenekli deri, kulak, burun, gözler ve tat alma tomurcukları, dış uyaranların zihinsel alana ulaşarak onu rahatsız ettiği beş ana kapıdır. Meditasyon alanına girmeyi uman kişinin, öncelikle bu beş kapıyı ayrımcılık ve bağlardan kopuş yoluyla kapatması gerekir. Bu kapılar, yalnızca dış dünyanın zihni fırtınaya tutup rahatsız ettiği giriş yolları değil, aynı zamanda zihnin duyusal bataklıklarda dolaşmak için dışa açıldığı tünellerdir. Bu rahatsızlık tünelleri bir kez bloke edildiğinde, yeni rahatsızlık akışı da durdurulmuş olur.

ZİHNİN KALPTE SINIRLANDIRILMASI

Zihin şu anda yeni duyusal uyaranların saldırılarına doğrudan açık olmasa da sonlu değişim ve haz dünyasındaki geçmiş deneyimlerinde toplamış olabileceği önceki izlenimler nedeniyle rahatsız edilebilir. **Bu nedenle, duygu ve hislerin aracı olan zihin, Vedanta'da 'kalp' olarak adlandırılan yere hapsedilmelidir. Vedanta'daki 'kalp' terimi, fiziksel dolaşım sistemini sürdüren pompalayıcı organ değil, edebiyat ve felsefe alanında sevgi, şefkat, iyilikseverlik, bağlılık ve teslimiyet gibi olumlu ve yüce düşüncelerin sürekli doğduğu zihinsel bir kavramsal merkezdir. Kaba uyaranlar zihne girmesi engellendiğinde, arayıcıya duygularını ve hislerini boğmaması, aksine onları kutsallaştırması tavsiye edilir. Zihin sadece kalbin asaletinde ve konumunda hareket etsin.** Daha önce de belirtildiği gibi, olumlu düşünceler zihne en az rahatsızlık veren düşüncelerdir. Negatif düşünceler ise zihinde fırtınalı, huzursuz koşullar yaratır.

FARKLI EKİPMANLAR ARACILIĞIYLA, HAYATIN HAYATİ MANİFESTASYONLARI OLAN TÜM PRANALARI ZEKÂYA/İNTELEKTE GERİ ÇEKMEK.

Bu, entelektüelin alt düzey kimliklerinden tamamen kopuşunu ve tüm algılarımızdan ayrışmayı ifade eder, aklın tüm alt düzeylerle özdeşleşmelerinden tamamen çekilmesi anlamına gelir, bu da kendimizi tüm algılarımızdan vb. ayırarak elde edilir. Bu, zihni-tasarıyı tamamen Benlik üzerine yoğunlaştırma süreciyle yani zihin-zekânın Benliğin tefekkürüne tamamen dahil edilmesi süreciyle gerçekleştirilir. Meditasyon yapan kişi, duyusal rahatsızlıklardan uzaklaşarak, kutsal düşünceler alanında arınmış bir zihinle ve Benlik üzerine yoğunlaşan bir entelektüel kontrolle zihnini sabit tuttuğunda, mevcut zihinsel durum konsantrasyon (Yoga-dharanam) uygulaması içinde sayılır.

Meditasyon yapan kişi, anlık duyusal çevresini unutmaya çalışıp, neşe ve tatminle dolup taşarken, ayırt edici entelektüelin tam kontrolü altına zihnini alabiliyor, kolaylıkla ve coşkuyla OM mantrasını zihninde tekrarlayabiliyor ve bu sessizleşmiş

zihinde yükselen OM dalgalarını gözlemleyebiliyorsa, OM ibadeti için hazırdır. Aşağıdaki cümle, bu görüşü anlam derinliğiyle açıkça ortaya koyar:

OM'U TEKRARLAYARAK BEDENİ TERK EDEN KİŞİ
OM'un anlamı üzerine tekrarlama ve düşünce yaparken, arayıcı tüm yanılsamalı madde örtülerinden koparak egosunu yüceltir; bu gerçek ölüm, yani BEDENİ TERK ETMEKTİR. Krishna'nın sözleriyle, OM'un anlamı üzerine tek noktaya odaklanmış, kendini unutan bu düşünceyle, arayıcı YÜKSEK AMAÇA ULAŞIR.

KENDİNİ YENİDEN KEŞFETMEK, MEDITASYON YOLUNDA YÜRÜYEN HERKES İÇİN EŞİT DERECEDE ZOR MUDUR?

14. **Her zaman Beni sapmadan hatırlayan kişi için Ben kolayca elde edilirim, Ey Pṛthā'nın oğlu; çünkü sürekli ibadetle meşgul, sürekli olarak hatırlayan, başka bir şeyi düşünmeyen o daima kararlı YOGI tarafından kolayca ulaşılabilir yüce olan.**
15. Beni elde ettikten sonra büyük ruhlar, ibadette yogîler bu geçici dünyaya asla geri dönmezler; çünkü en yüksek mükemmelliğe ulaşmışlardır.

Bana eriştikten sonra, bu MAHATMALAR (büyük ruhlar) bir daha doğmazlar, ki bu acı evidir ve ebedi değildir, onlar En Yüksek Mükemmelliğe, MOKSHA'ya ulaşmışlardır.

Felsefi olarak düşünenler için, yeniden doğuş tüm acıların ve kusurların başlangıç noktasıdır. Krishna ayrıca bu beyitte yeniden doğuşun bir ACI EVİ olduğunu ve GEÇİCİ olduğunu söyler. Upanişadlar'daki düşünce tarihinde, başlangıçta 'ölümsüzlük hali' (Amritatwa) olarak kabul edilen yaşam amacının, daha sonra 'yeniden doğuşun yokluğu' (Na-punar-janma) olarak kabul edilmesinin nasıl olduğunu görmek oldukça ilginçtir.

Başlangıçta, arayıcının kaygısı, kaçınılmaz ve tüm deneyimlerin en korkuncu olan 'ölümü sona erdirmekti. Yaşamda olup bitenlerin doğru değerlendirilmesiyle bilgi arttıkça, öznel araştırma-bilim insanları olan Rishiler için, ölümün, yaşamın farklı deneyimlerinden biri olduğunu anlayanlar için aslında hiç acı vermediği kısa sürede netleşti. Ölüm, varoluşun sürekliliğini hiçbir şekilde kesemez. Bu amansız düşünürler, düşüncelerinin mantığında, doğumun tüm acıların başlangıcı olduğu sonucuna vardılar ve bu nedenle, eğer başarılması mümkünse, yaşamın amacı, ARTIK YENİDEN DOĞMAMA DURUMU olmalıydı.

Yeniden doğuş ve onun kaderleri, aldatıcı egoya aittir ve bu, aldatıcı madde-zarflarıyla özdeşleşen Doğmamış Benlikten başka bir şey değildir.

Benzer şekilde, belirli bir zihin ve zekâ tarafından koşullandırılmış olan Benlik, yeniden doğuşu, kusurların acılarını, hastalığı, çürümeyi ve ölümü çeken egodur.

Ego, zihin-zekâ donanımı durdurulduktan sonra, kendisinin Ben'den başka bir şey olmadığını yeniden keşfeder.

Böylece Ben'i kendi Gerçek Doğası olarak deneyimleyen kişi, hissetme ve anlama donanımlarıyla hiçbir ilişkisinin olmadığını fark eder. Tıpkı uyanmış bir adamın kendi rüya-karısı ve çocuklarıyla hiçbir ilişkisinin kalmaması gibi, ego da Ben'in ruhsal bilişine uyandığında, acı ve sonluluğun dikenli yolundaki yürüyüşünü sonlandırır.

16. Maddi dünyanın en yüksek gezegeninden en düşüğüne kadar hepsi tekrar doğum ve ölümün gerçekleştiği acı dolu yerlerdir. Ama benim mekânıma ulaşan kişi, Ey Kuntī'nin oğlu, bir daha asla doğmaz.
17. İnsan hesabıyla bin çağ bir araya geldiğinde Brahmā'nın bir gününün süresini oluşturur. Ve onun gecesinin süresi de böyledir.
18. Brahmā'nın gününün başlangıcında tüm canlı varlıklar görünmeyen durumdan tezahür ederler ve ardından gece düştüğünde tekrar görünmeyene karışırlar.
19. Tekrar tekrar Brahmā'nın günü geldiğinde tüm canlı varlıklar meydana gelir ve Brahmā'nın gecesi geldiğinde çaresizce yok olurlar.

Bu iki kıtada, Yaratıcının kendisini, binlerce çağ süren gündüzü ve yine aynı uzunluktaki gece boyunca nasıl kullandığına dair bir açıklama yapılır. Ayrıca, Yaratıcının gündüzleri yarattığı ve gecenin yaklaşmasıyla tüm yaratılmış dünyanın 'tezahür etmemiş' (Avyakta) ile birleştiği de eklenir. Terimin dünyevi anlamında, 'yaratılış' genellikle yeni bir şeyin üretimi olarak anlaşılır. Felsefi olarak bakıldığında, 'yaratılış' daha incelikli bir öneme ve daha samimi bir anlama sahiptir. Bir çömlekçi çamurdan çömlekler 'yaratabilir', ancak aynı çamurdan yemek yaratamaz'!

'Yaratılış' eylemi yalnızca, aynı adın, biçimin ve niteliklerin zaten tezahür etmemiş bir durumda var olduğu bir ham maddeden, bazı özel niteliklere sahip bir ad ve biçimin üretilmesidir.

Herhangi bir günde yaşadığı haliyle herhangi biri, entelektüel düşüncelerinde, duygusal hislerinde ve fiziksel eylemlerinde yaşadığı sayısız dünün ürünüdür.

Geçmişteki eylemler, onun eğlendirdiği düşünceler ve kabul ettiği değerlendirmelerle desteklenerek, zihninde ve aklında belirgin bir tat bırakır ve gelecekteki düşünceler ve akışları daha önce yapılmış düşünce kanalları tarafından kontrol edilir ve yönlendirilir. Üremede türler arasında tutarlılık olduğu gibi, düşüncelerin çoğalmasında da fark edilebilir bir tutarlılık vardır. Tıpkı kurbağaların kurbağaları, insanların insanları üretmesi veya mango tohumlarının filizlenip büyüyerek mango üretmesi gibi, iyi düşünceler iyi düşünce akımları yaratarak ancak iyi düşünceler seline dönüşebilir.

Duyu organlarımıza ve sıklıkla kendi zihinsel ve entelektüel algılarımıza tezahür etmemiş olan zihindeki bu düşünce izlenimleri (vasanalar), kaba eylemler, düşünceler ve kelimeler olarak tezahür eder ve hayat yolumuzu, tezahür eden düşüncelerin dokusuna ve niteliğine göre ya pürüzsüz ya da engebeli hale getirir.

Bu, din ve felsefe dilinde 'yaratılış' olarak adlandırılır. 'Yaratılış' sürecinin bu doğru anlaşılmasıyla yaratılış ve çözülmenin kozmik süreçlerini anlamak bizim için kesinlikle kolay olurdu. Yaratıcı veya Toplam-zihin, binlerce eonluk uyanıklık saatleri boyunca zaten var olan vasanaları dışarı yansıtır.

Öznel olarak, bu beyan bize insanın kendi düşünceleri ve duyguları tarafından nasıl köleleştirildiğine dair daha net bir anlayış sağlar. Tutkularını tatmin etmek için sürekli olarak şehvetli bir hayat süren, kaba zulümler yapan bir hayvan-insanın bir gecede uyanıp, tüm mükemmelliklere sahip nazik bir insan olması mümkün değildir- öğretmeni ne kadar büyük, durum ne kadar ilahi olursa olsun ve yerin veya zamanın kutsallığı ne olursa olsun. Hiçbir öğretmen, öğrencisine öğretemez ve böylece onu anında ilahi bir kişiye dönüştüremez, tabii ki öğrencide gizli ve tezahür etmeye hazır ilahi eğilimler yoksa! Geçmiş her zaman gölgemiz gibi sadakatle bizi takip eder- bilginin ışığına sırtımızı döndüğümüzde yolumuzu karartır ve parlak Benliğe dönüp O'na doğru yol aldığımızda koruyucu bir melek gibi peşimizde itaatkâr bir şekilde bize eşlik eder.

20. Ancak başka bir görünmeyen doğa vardır ki bu ebedidir ve bu tezahür etmiş ve edilmemiş maddeden aşkındır. O yücedir ve asla yok olmaz. Bu dünyada her şey yok olduğunda o kısım olduğu gibi kalır.
21. Vedāntistlerin görünmeyen ve yanılmaz olarak tanımladığı şey, en yüksek hedef olarak bilinen şey, ona ulaştıktan sonra bir daha geri dönülmeyen yer- işte bu benim yüce mekânımdır.

22. Her şeyden daha büyük olan Yüce Tanrı Kişisi saf bağlılıkla elde edilebilir. O kendi mekânında mevcut olsa da her yeri kaplar ve her şey O'nun içindedir.
23. Ey Bhārata'nın en iyisi, şimdi sana bu dünyadan geçerken hangi yogînin ne zaman geri dönüp dönmediği açıklayacağım.
24. Ateş, ışık, gündüz, parlak ayın on beş günü, kuzey gündönümünün altı ayı, bu yolu izleyen, BRAHMAN'ı bilen insanlar BRAHMAN'a ulaşır.

Burada, kademeli kurtuluş yolu açıklanmaktadır. Upanişad geleneğine göre, ritüeller (Karmas) ve ibadet (Upasana) ile yaşayan bir kişi, bu eylemlerden kazanılan sonuçları tatmak için tanrıların yolunu (Devayana) izler ve Güneş üzerinden geçerek Brahma-loka'ya ulaşır. Orada, döngünün sonuna kadar süper-duyusal mutluluğu yaşar ve döngü sonunda, Yaratıcı ile birlikte tam kurtuluşa erer. Tanrıların bu yolu, Upanişadlardan alınan ve Rişi beyanlarını inceleyenler için zengin anlamlar taşıyan terimlerle belirtilmiştir. ATEŞ, ALEV, GÜNDÜZ, AYDINLIK ON BEŞ GÜN, GÜNEŞ'İN KUZEY SOLSTİSİNİN ALTI AYI. Bunlar, Güneş'in başkanlık ettiği tanrıların yolunu ifade eder.

Praşnopanishad'da bu, tek Büyük Hakikat'ten çokluğun yaratılışına dair bir teori ile canlı bir şekilde ortaya konmuştur. Prajapati'nin, yani Yaratıcı'nın, kendisi Güneş ve Ay olduğu açıklanır, bu iki fenomenal nesne sırasıyla enerji ve maddeyi temsil eder. Kendisindeki Dinamik Merkeze odaklanan bir arayıcı, bu hayatı yaşamaya çalışır. Böylesi bir Hakikat Upasaka'sı, dünyadaki mevcut tezahüründen ayrılırken, ömrü boyunca tefekkür ettiği nesneyi düşünür ve doğal olarak düşüncelerinin dünyasına gider- "ne düşünürsen o olursun". Hayat boyu evrimsel düşünceleri besleyen biri, mevcut bedenini terk ettikten sonra, burada "IŞIK VE ATEŞ YOLU, GÜNDÜZ, AYDINLIK ON BEŞ GÜN, GÜNEŞ'İN KUZEY SOLSTİSİ" olarak belirtilen tanrıların yolunda, evrimin yükselen yolunu izler. Böylece, Upanişadların mistik dilinde, Brahman'a, yani Ebedi 'ye adanmış büyük bhaktaların izlediği yol, kuzeye doğru uzanan bir yol olarak tarif edilir. Bu anlamlar özetlenir ve Upanişad Rişileri, 'Kademeli Kurtuluş' yolunu ifade etmek için sıklıkla 'Kuzey Rotası' terimini kullanır.

25. Duman içinde, geceleyin veya ayın küçüldüğü on beş günde ya da güneşin güneye geçtiği altı ay boyunca bu dünyadan geçen mistik ay gezegenine ulaşır ama tekrar geri döner.

DUMAN, GECE, KARANLIK AYIN ON BEŞ GÜNÜ, GÜNEY GÜNDÖNÜMÜNÜN ALTI AYI- bu işaretler, ataların dünyasına giden 'Ay Yolu'nu (Pitryana) belirler. Daha önce belirttiğimiz gibi, ay madde dünyasını temsil eder ve duyusal zevklerin koruyucu tanrısıdır. Bu kişiler, Ay'ın lütfuyla cennetin zevklerini bir süre elde ettikten sonra geri dönerler.

Kısaca, bu iki dize şunu gösterir: Hayatında, bir arayıcı madde katmanlarından ve onlarla özdeşleşmelerinden kendini kurtarmak için mücadele ederek daha yüksek manevi alemlere ulaşır, buradan, manevi ilerleyişinin akışında Nihai Olan'a ulaşır. Ancak, hazların peşinde koşan, duyusallık tapınağında sürekli şarkı söyleyen biri olursa, bu gelişmiş içgüdüleri gerçekleştirme yoluna düşer ve tekrar buradaki eylem alanına geri döner, burada kendini yeniden inşa edebilir ya da bozabilir.

26. Vedik görüşe göre bu dünyadan geçmenin iki yolu vardır- biri ışıkta diğeri karanlıkta. Işıkta geçen biri geri dönmez; ama karanlıkta geçen biri geri döner.

Ey Bharataların en iyileri, şimdi size bu dünyadan geçmenin farklı yollarını anlatacağım, bunlardan biri kurtuluşa, diğeri yeniden doğuşa götürür.

Yüce Brahman'ı bilen ve bu dünyadan ayrılanlar, güneşin kuzey seyrindeki altı ay, ayın parlak on beş günü ve günün aydınlık kısmı boyunca, yüce varış noktasına ulaşırlar.

Vedik ritüellerinin uygulayıcıları, güneşin güney seyrindeki altı ay, ayın karanlık on beş günü, duman zamanı, gece boyunca göçüp gidenler, göksel meskenlere ulaşırlar. Göksel zevklerin tadını çıkardıktan sonra tekrar dünyaya dönerler.

Bu iki aydınlık ve karanlık yol, bu dünyada her zaman vardır. Işığın yolu kurtuluşa, karanlığın yolu ise yeniden doğuşa götürür.

27. Oğul Pritha! Yogilerden kim bu iki yolu bilirse, asla yanıltılmazlar. Bu nedenle, O Arjuna, her zaman Yoga'da kararlı ol.
28. İbadet yolunu kabul eden kişi Veda okumaktan, adak sunmaktan, yoksunluklar geçmekten, hayırseverlik yapmaktan veya felsefi ve meyve veren faaliyetlerden elde edilen sonuçlardan mahrum kalmaz. Sadece ibadet yaparak bunların hepsine ulaşır ve sonunda yüce ebedi mekâna erişir.

Burada Krishna, meditasyonun**, buna en ufak bir yeteneği olan herkes tarafından yapılabileceğini vurgulamaktadır**. Meditasyon girişimleri, kişiliği yukarıda açıklanan daha yavaş süreçlerden bir milyon kat daha kolay ve hızlı bir şekilde bütünleştirebilir- adanmış meditasyoncunun kendisinde gerekli miktarda tarafsızlık ve ayırt edici düşünme geliştirdiği anlaşılmalıdır. Meditasyon düzenli ve içtenlikle sürdürüldüğünde bunlar bile gelişebilir. Bu nedenle, meditasyon yoluyla özverili Karma ve Upasanaların sonuçlarını elde eden bir meditasyoncu, uygulamalarına devam ettiğinde, daha yükseğe ve daha yükseğe uçmayı öğrenir.

9) Raja Vidya Raja Guhya Yoga – Raja Yoga
Kraliyet Bilgisi ve Kraliyet Sırrı Yogası

1. Yüce Tanrı Kişisi şöyle dedi: Sevgili Arjuna, **asla kıskançlık beslemediğin** için, sana bunu bilerek maddi varoluşun acılarından kurtulacağın bu en gizli bilgi ve anlayışı vereceğim. İtiraz etmeyenlere, şimdi bu en büyük sırrı, deneyimle (ya da farkındalıkla) birleştirilmiş en derin bilgiyi açıklayacağım, bunu bildiğinizde, hayatın üzüntülerinden kurtulmuş olacaksınız.
2. **Bu bilgi, eğitimlerin kralıdır, tüm sırların en gizlisidir**. En saf bilgidir ve kendini bilme yoluyla doğrudan algı sağladığı için dinin mükemmelliğidir. Sonsuzdur ve neşeyle icra edilir. Kraliyet Bilimi, Kraliyet Sırrı, en yüksek arındırıcı budur, **doğrudan sezgisel bilgiyle gerçekleştirilebilir**, DHARMA'ya göre çok kolay uygulanabilir ve

yok olmaz. Son derece arındırıcıdır, deneyimle kanıtlanabilir ve kalıcı sonuçlar verir, ayrıca uygulanması kolaydır ve ahlaki yasalarla uyumludur

3. **Bu ibadet hizmetinde sadık olmayanlar Bana ulaşamaz**, Ey düşmanları fetheden. Bu nedenle, bu maddi dünyada doğum ve ölüm yoluna geri dönerler. Bu DHARMA'ya (İlahi Benlik) inancı olmayan kişiler, ey Parantapa, Bana ulaşmadan yeniden doğuş yoluna dönerler; bu yol ölümle doludur. Samsara'da, doğumlar ve ölümler döngüsünde sıkışıp kalırlar
4. Benim görünmeyen formumda, bu evrenin tamamı Benimle doludur. **Tüm varlıklar Bende bulunur, ama Ben onlarda değilim. Bu dünyanın tamamı, Benim Açığa Çıkmamış formum (yüzüm) ile sarılmıştır**

Bir şeyin inceliği, onun kapsayıcılığıyla ölçülür ve bu nedenle en ince olan, zorunlu olarak her şeyi kapsayan olmalıdır.

Tüm sınırlı şeyler bir forma sahip olmalı, bu yüzden yalnızca her şeyi kapsayan Ebedi ve Sonsuz olabilir. Tüm formlar geçici maddelerdir (Dravya).

Böylece Öz, görünmeyen özsel doğasında, her şeyi kapsıyor olmalıdır, tıpkı çamurun, tüm çamur kaplardaki formları ve şekilleri kaplaması gibi.

Eğer Sonsuz, sonluyu kapsıyorsa, aralarındaki ilişki tam olarak nedir? Sonlu, Sonsuzdan mı doğdu? Yoksa Sonsuz, sonluyu mu ÜRETTİ? Sonsuz, kendi bir modifikasyonu olarak sonlu mu oldu, yoksa ikisi arasında baba-oğul ya da efendi-hizmetkâr gibi bir ilişki mi var?

Dünyanın çeşitli dinleri bu tür sorularla doludur. Düalistler, sonlu ile Sonsuz arasında şu ya da bu şekilde hayali bir ilişki tasavvur etme lüksüne sahip olabilir. Ancak Advaitinler (ikiciliği reddedenler) bu fikri kabul edemez, çünkü onlara göre Ebedi Öz, TEK ve YALNIZ GERÇEKLİKTİR.

5. Gizemli zenginliğime bak! **Tüm canlı varlıkların koruyucusu olmama ve her yerde olmama rağmen, bu kozmik tezahürün bir parçası değilim çünkü Benim Benliğim yaratılışın kaynağıdır.**
6. Güçlü rüzgârın her yerde eserken her zaman gökyüzünde durduğu gibi, tüm yaratılan varlıklar da Bende durur.
7. Ey Kuntī'nin oğlu**, bin çağın sonunda tüm maddi tezahürler Benim doğama girer ve başka bir bin çağın başlangıcında, gücümle onları tekrar yaratırım.**

8. **Tüm kozmik düzen Benim altımdadır. İradem altında otomatik olarak tekrar tekrar tezahür eder ve iradem altında sonunda yok edilir.**
9. Ey Dhanañjaya, tüm bu işler Beni bağlayamaz. Ben tüm bu maddi faaliyetlerden sürekli olarak ayrıyım sanki tarafsızmışım gibi oturuyorum.
10. Bu maddi doğa, benim enerjilerimden biridir ve benim yönlendirmem altında çalışmaktadır, hareket eden ve hareketsiz tüm varlıkları üretmektedir. Onun yönetimi altında bu tezahür tekrar tekrar yaratılır ve yok edilir.
11. Aptallar insan formunda indiğimde alay ederler. Onlar benim aşkın doğamı, her şeyin Yüce Lord'u olarak bilmezler.
12. Böylece sersemlemiş olanlar şeytani ve ateist görüşlere kapılırlar. O yanıltıcı durumda, kurtuluş umutları, meyve veren faaliyetleri ve bilgi kültürleri hepsi bozguna uğrar. Bu sapkın anlayışa sahip insanların umutları, işleri ve bilgileri boştur. Bunlar, Rakshasalar ve Asuralar'ın karakteristiği olan zalim, gururlu ve tutkulu doğaları tarafından aldatılmışlardır.
13. Ey Pṛthā'nın oğlu, yanıltılmamış olan büyük ruhlar ilahi doğanın koruması altındadır. Onlar Beni Yüce Tanrı Kişisi olarak bildikleri için tamamen ibadet hizmetine yönelmişlerdir; orijinal ve tükenmezdirler. Fakat yüce ruhlu olanlar, Devalar'ın karakteristiği olan erdemlerle donatılmışlardır. Beni Değişmez ve tüm varlıkların kaynağı olarak anlarlar ve Bana başka hiçbir şeyle dikkati dağılmamış bir zihinle taparlar
14. Her zaman benim yüceliklerimi haykırarak, büyük bir kararlılıkla çaba göstererek, önünde eğilerek bu büyük ruhlar sürekli olarak Bana ibadet ederler.
15. Diğerleri ise bilgi edinimi ile adak edenlerdir. Yüce Lord'u tek olmayan olarak, birçok çeşitlilikte ve evrensel formda ibadet ederler.

Jnana Yajna'da Ritüel Yoktur.

Jnana Yajna, uygulayıcısının deneyimlenen isimler ve formlar aracılığıyla, Tek Bilinç İlkesi' nin "Ben" liği görme ve kavrama yönündeki sürekli çabasıdır.

Burada Jnana Yajna'yı uygulayan arayıcı, değişmez Benliğin her şeyi kuşattığını, her şeye nüfuz ettiğini ve varoluşun homojen dokusunda fenomenal çoklukları ve bunların çeşitli etkileşimlerini bir arada tuttuğunu belirten Vedantik iddianın anlamını kavramıştır.

Benzer şekilde, Benlik arayıcısı, tüm isim ve formlarda, tüm durum ve koşullarda Benliğin ifadesini izler, gözlemler ve tespit eder. Elmasların hangi ortamda bir arada tutulduğuna

bakmaksızın, bir elmas tüccarı için hepsi parlaklık ve ışık noktalarıdır, onları mücevherin tasarımı veya güzelliğine değil, her birindeki ışık miktarına göre değerlendirir.

Gerçekleşmiş kişi, dünyada dolaşırken kendi Benliğini her hareketinde, eyleminde, sözünde ve düşüncesinde sürekli olarak ifade edilmiş olarak görür. Binlerce aynanın ortasındaki tek bir ışık, her yerde milyarlarca yansıma sağladığı gibi, Benlikte merkezlenmiş kişi dünyaya çıktığında, kendi Benliğinin her yerde dans ettiğini, etrafından ona bakışlar fırlattığını ve onu mükemmellik ve mutluluğun homojen coşkusuyla sürekli heyecanlandırdığını görür.

O gözlerin parıltısında, bir arkadaşın gülüşünde, düşmanın sırıtmasında, kıskançlığın sert sözlerinde ve sevginin yumuşak tonlarında, sıcaklık ve soğukta, başarı ve başarısızlıkta, insanlar arasında, hayvanlar arasında, ağaçların arasında ve cansız varlıkların yanında , evrenin tamamında MUTLAK VAROLUŞ, MÜKEMMEL BİLGİ veya SINIRSIZ MUTLULUK olarak Yüceyi kutsal bir şekilde görür

Bu, İshvara Darshana ya da Atma Darshana'nın anlamıdır ve dünya kutsal metinlerinde büyük bir coşkuyla övülür.

İsimler ve formlar örtüsünden İlahi'nin gülümsemesini izlemek ve keşfetmek, Jnana Yajna'nın sürekli ruhunda yaşamaktır.

Ona tüm görüntülerde tapmak, her durumda onu tanımak, her düşüncede onu hissetmek, Benlik hatırlanmasında sürekli yaşamaktır ve bu yüzden bu kişiler bilgeliğin kurbanı (Jñāna Yajña) yoluyla Benliğe ibadet ederler.

Başlangıçta, Benliği görme çabası bilinçli bir eylemdir ve rahatsız edici bir gerilim içerir. Ancak arayıcı, Benliğin kendi içindeki İlahi Farkındalığını geliştirdikçe, kendi parlak görkemiyle sayısız formda kendini yansıtan Tek Benliği tanımak kolaylaşır:

'BEN, HER ŞEKİLDE, HER YÜZDEYİM.'

Gerçekleşmiş kişi sadece Çokluğun donanımlarından etkilenmemiş Saf Benliği deneyimlemekle kalmaz, aynı zamanda aynı Benliği, evrende bulunan sonsuz çeşitli koşullanmalar arasında oynarken tanır.

Vedanta, hayatta İlahi'yi tanımayı ve Sonsuzu deneylemeyi öğretir. Bu, tesadüfi anlarda yaşanan geçici bir deneyim değildir. Hediye dağıtıp sonra sonsuza dek o deneyimden

çekilme zamanı da değildir. Tıpkı bireyin eğitim yoluyla kazandığı bilginin her zaman, her durumda, rüyasında bile onunla olması gibi, Benliği bilen kişi daha da güçlü, daha samimi ve kesin biçimde Benliğe dönüşür; bundan kuşku olamaz.

Vedanta' ya göre, kendini gerçekleştirme, yalnızca yalnızlıkta ve sessizlikte sükunetini ve dinginliğini koruyabilen kişi için tamamlanmış sayılmaz; İlahi'yi yalnızca nadir transandantal deneyim anlarında tanıyıp deneyimliyorsa, o, Upanişadların Rişileri tarafından yüceltilen Bilge kişi değildir. Bu, Yogilerin yolu değildir. Gerçek Bilgi sahibi kişi, Benliğin içte, dışta ve her yerde Tek Gerçek olduğunu bilen kişidir. "Bir olan her şeyi kuşatır ve hiçbir şey onu kuşatamaz." Onun için en yoğun gerginliklerin yaşandığı bir pazar yeri, Himalaya'nın sessiz vadileri ve derin mağaraları kadar Benliği kavramak için uygundur. Gözleri kapalıyken, kendi içindeki Sonsuzluk balkonundan dışarı bakar ve her yerde kendi Benliği dışında hiçbir şey deneyimlemez.

"Bacaklarımda da, ellerimde de her an eşit şekilde varım. Orada olduğumu bilirim. Bu bilginin ellerimi ve bacaklarımı, güneş doğarken sisin yok olması gibi yok ettiğini söylemek tam bir deliliktir ve gerçek bir bilimin iddiası değildir. Nasıl ki uyanık olduğum her an vücudumun her küçük parçasında varlık gösteriyor, tadını çıkarıyor ve deneyimliyorsam, gerçekleşmiş kişi de her zaman kendi Benliğinin tüm evreni, sonsuz egemenliğinde – BİR, AYRI VE ÇOKLU olarak – kuşattığını bilir."

Tüm bunlar burada da doğrulanır. Meditasyonla, zihin durduğunda, Saf Benlik, İkincisiz Tek O'nun bilinmesi kolaydır. Çamuru bilen, tüm çömleklerde çamuru kolaylıkla tanır; çömleğin şekli, büyüklüğü ve rengi onun için önemli değildir. Benzer şekilde, Gerçeklik üzerine binen görünüşlü, yanıltıcı isimler ve biçimler Gerçekliği gerçek olan gözden gizleyemez, gizlemez.

Gören sadece her bireyde Benliği tanımakla kalmaz, Vedanta'nın koruyucusu Krishna, Gerçeğin HER BİÇİMDE VE HER YÜZDE TANINDIĞINI yüksek sesle duyurur. Çömleğin özünü ancak çömleğin sağ alt köşesinde keşfetmek saçmadır; çamur tüm çömlekte, her yerde vardır; çamur olmayan yerde çömlek yoktur. Benlik olmayan yerde çoklu varlık algısı bile mümkün değildir.

16. Ama ben ritüelim, Ben tereyağıyım ve ateşim ve sunumum. Ben adağım (kratu), ben ibadetim (yajna), ben ataların sunusuyum (svadha), ben şifalı bitkiyim. Tekrar ben Vedik ilahiyim, ben adak malzemeleriyim. Ben adak ateşiyim

Gita'da daha önce ünlü bir dizede (IV-24) ifade edilen fikri tekrarlayarak, bu ayet, Öz'ün her yerde, tüm eylemlerde ve eylemleri oluşturan faktörlerde var olduğunu ifade eder.

Ritüelistik uygulamalardaki farklı reçetelerin hepsi **Benlik** tarafından yönetilmekle kalmaz, kurban töreninde kullanılan **tıbbi otlar (Oushaaha)**, ateş sunağına dökülen **ghee (Ajya - eritilmiş tereyağı)**, sunulan **adanmalar (Hutam)**, yakarılan **ateş (Agni)**, okunan **mantralar** - bunların hepsi de farklı alanlarda farklı ekipmanlar aracılığıyla ifade edilen **Benlik'ten**başka bir şey değildir

17. Bu dünyaya babayım, anneyim, büyükbabayım ve koruyucuyum. Ben bilinmesi gereken Kutsal Olan'ım, ayrıca Om hecesiyim, Rig, Sama ve Yajus'um
18. Ben hedefim, destekleyici, efendi, tanık, mekân, sığınak ve en sevgili arkadaşım. Ben yaratılışım ve yok oluşu, her şeyin temeli, dinlenme yeri ve ebedi tohumum.

BEN HEDEFİM (Gati)
Tüm arayışlarımız, tüm kusurların Mükemmel 'in tam deneyiminde yok olmasıyla sona erer. Halüsinasyon olarak algılanan ip parçasındaki yılan görüntüsünden korkan kişi, ancak ipi keşfettiğinde teselli ve tatmin bulabilir. Benlik, çoklukla dolu acı dolu evrenin temelidir; Benliği gerçekleştirmek, tüm sınırlayıcı duyguların ötesine geçmektir. Tüm bilginin elde edildiği Mutlak Bilgi burada Benlik olarak gösterilmektedir.

BEN DESTEKLEYİCİYİM (Bharta)
Çölde, susuz yolcunun hayal ettiği su birikimini çölde destekleyen gibi, Benlik her şeyin destekleyicisidir. Mutlak Varlık olarak, duyu organlarının algılarına gerçeklik görünümü verir ve böylece değişim selini tutarlı bir örüntüye, yani hayata dönüştürür.

BEN RAB'BİM (Prabhu)
Benlik, zihnin kışkırtmalarıyla sürdürülen kusurlu aleme lütfunu verirken, Saf Farkındalık olarak görünür evrenin sevinç ve kederlerinin ötesindedir. Elektrik, farklı araçlar aracılığıyla geçip görkeminin çeşitli ifadelerini gösterse de saf enerji olarak elektriğin kendisini kaybetmediği gibi, Benlik de varlık verirken sadece bir Tanık olarak kalır.

BEN TANIĞIM (Sakshi)—gerçek tanık, olayın içinde olmayan ne aşırı bağlı ne de nefret duyan, olayı kendi kendine gerçekleşirken gözlemleyen kişidir. Sonsuz, entelektin hareminde, zihnin arenasında, bedenin avlusunda ve dış dünyada olanların ilgisiz aydınlatıcısı olarak sonlu olanın tanığıdır.

BEN MESKENİM (Nivasah)
Gerçeklik, her varlık ve şeyin evidir. Masum bir yol kenarı direğinde, bazı yolcular gülümseyen bir hayalet, bazıları kanlı ağızlı ve parlayan gözlü korkunç bir hayalet, bazıları ise beyazlar içinde masum bir hayalet görmüştür. Hepsi, bireysel zihinlerinin aynı direğe yansıttığı yanılsamalardır. Doğal olarak, direk gülümseyen, sırıtkan, kanayan, korkunç ve şefkatli hayaletlerin meskenidir. Benzer şekilde, deneyim araçlarımız çokluk fenomenini kavradığında, hepsi için Benlik, Farkındalık, MESKEN, varlık ve güvenlik yeridir.

BEN SIĞINAĞIM (Sharanam)"
Yanılsama keder üretir, bilgi sevinç yaratır. Evren acı doludur çünkü yanılsama tarafından projeksiyon yapılmıştır. Doğal olarak, karmaşık egoyu fırtınalı samsara okyanusunun dağlık dalgalarından yansıtan sükûnet limanı, Benliğin özünün yeniden keşfidir. Benlik bireyselleştiğinde, entelekt, zihin ve beden araçlarıyla oyuna katıldığında, güvenli kıyıdan uzaklaşıp fırtınalı, yüksek macera denizlerine yelken açar. Ego adlı kırılgan tekne, yukarıdaki kararan bulutlar, aşağıdaki çarpan deniz ve çevredeki fırtınalarla tehdit edildiğinde, denizcinin tek sığınağı sakin liman, yani Benliktir.

BEN DOSTUM (Suhrit)
Sonsuz, sonlunun dostudur; kibrit kutusu ödünç alabileceğiniz selam veren biri değil, dostunun güvenliği ve iyiliği için endişelenen gerçek bir dosttur.

BEN KAYNAĞIM VE YOK OLUŞUM, TEMELİM, DEPOSUYUM
Tüm takılardaki altın ve tüm kaplardaki çamur gibi, Benlik tüm evrende vardır ve bu nedenle tüm şeyler, çoklu dünyayı oluşturan tüm isimler, formlar ve niteliklerin deposu olan görünmeyenden ortaya çıkabilir ve ona geri dönebilir.

BEN DEĞİŞMEYEN TOHUMUM (Beejam Avyayam)
Burada, filizlenip ağaç olan diğer tüm tohumlarla bir karşıtlık vardır. Benlik, şüphesiz Samsara ağacının kökenidir, ancak bu ağacın üretiminde Benlik değişmez kalır. Ebedi İlkenin yaratılan dünyaya dönüşmek için kendini değiştirdiği fikri, insan düşüncesinin mantığına aykırıdır ve Vedanta böyle felsefi açıdan yanlış bir kavramı reddeder. Ancak ikiciler, aksi takdirde argümanlarının temeli sonbahar gökyüzünde inşa edilmiş bir bulut kalesi gibi çökeceği için bunu kabul etmek zorundadırlar.

Daha önce belirttiğimiz gibi, bu dize, meditasyon yapan kişinin üzerinde düşünmesi için her biri birer yol açan basit terimlerle doludur ve hoş bir yürüyüşle Gerçeğin kapısına ulaşmayı sağlar.

19. Ey Arjuna, ben sıcaklık veririm; yağmuru tutarım ve gönderirim. Ben ölümsüzlüğüm; aynı zamanda ölümün kişileşmiş haliyim. Hem ruh hem de madde Bende vardır.

BEN ISI VERİRİM

Elektrik, ısıtıcının içinde ısı, ampulün içinde ışık, buzdolabının içinde soğuk verdiğini doğru bir şekilde söyleyebilir; çünkü elektrik, bu araçlar aracılığıyla kendini yukarıda belirtilen ısı, ışık ve soğuk olarak ifade eder. Benzer şekilde, Tek Varlık olan Benlik, Güneş olarak adlandırılan fenomene özdeşleşerek tüm evren için tüm ısının kaynağı olur.

BEN YAĞMURU TUTAR VE GÖNDERİRİM

Modern meteorologlar Güneş'in dünya iklim koşulları üzerindeki etkisini anladığı gibi, eski Rişiler de doğanın işleyişini ve davranışlarını mükemmel biçimde bilmekteydi. Güneş'in konumu, durumu ve doğası, dünyaya bereket veya lanet getiren iklimi belirler. Güneş'in etkisi, iklim koşullarını kontrol ettiği için, dünya üzerindeki her canlı varlığın deneyim alanlarını şekillendirir. Eğer Güneş birkaç derece daha fazla ısı gönderirse, tüm bitki ve hayvan örtüsü değişir. Aynı şekilde, Güneş şu anda yaydığı ısıdan sadece birkaç kalori bile tutarsa, dünyanın görünümü tamamen ve eksiksiz biçimde dönüşür. Hemen kuzey ve güney kutuplardan ekvatora doğru bir göç başlar; insanlar ve varlıklar dünya merkez kuşağına doğru sürülür, aşırı nüfus ve yetersiz besin nedeniyle daha yoğun acılar yaşanır!

"BEN" ÖLÜMSÜZLÜĞÜM VE AYNI ZAMANDA ÖLÜM

Eğer yaşam, yani Bilinç, deneyimleri aydınlatmıyor olsaydı, anlamsız ve amaçsız olurdu; Benlik, yaşam kıvılcımı olarak, ölüm olgusuna gerçekçi bir varoluş deneyimi kazandıran temel öğedir. Değişmez ve Ebedi olarak Benliği gerçekleştirmek, Ölümsüzlük durumuna ulaşmaktır. Değişim, ölümdür; bu nedenle ifade, "Benlik değişimin aydınlatıcısıdır, kendisi ise daima Değişmezdir" şeklinde anlaşılmalıdır.

"BEN" VARLIK VE YOKLUK

'Varlık' ve 'Yokluk'u algılamak ve deneyimlemek için, her ikisini de aydınlatan pozitif bir unsur gereklidir; aydınlatan Bilinç, Sat ve Asat'ı (var olan ve olmayan) kapsayan kapsamlı bilgiye sahip olmalıdır. Tam Yokluk'u bilmek ve deneyimlemek imkânsızdır; nerede Yokluk deneyimlenirse, orada 'var olan Yokluk' deneyimlenir.

Bu son derece ince felsefi yorumun dışında, ifadenin daha basit bir anlamı vardır. Vedanta'da Sat ve Asat terimleri 'neden' ve 'sonuç' anlamında kullanılır: Görünmeyen (UNMANIFEST) ve Görünen (MANIFEST). Benlik, bu Aydınlatıcı Faktör olarak, düşünceler (görünmeyen) ve nesneler (görünen) deneyimlenmeden önce vardır. Ebedi Benlik hem görünenin hem de görünmeyenin özü olarak kavranır. Çamur olmadan hiçbir kap mümkün

değildir; çamur ile tüm kaplar var olabilir, bu nedenle çamur şöyle der: "Ben her boyutta, şekilde ve renkteki kapların kendisiyim."

20. Veda'ları inceleyenler ve soma suyunu içenler cennetsel gezegenleri ararken Bana dolaylı olarak ibadet ederler. Günahkâr tepkilerden arındırıldıklarında Indra'nın kutsal cennetsel gezegeninde doğarlar; orada ilahi zevklerin tadını çıkarırlar.
21. Böylece geniş cennetsel hazlardan yararlandıklarında ve iyi faaliyetlerinin sonuçları tükendiğinde tekrar bu ölümlü gezegene dönerler. Böylece üç Veda'nın prensiplerine bağlı kalarak zevk arayanlar yalnızca tekrar doğum ve ölüme ulaşırlar.
22. Ama kim yalnızca Bana adanmış olarak, sürekli Bana tefekkür ve ibadetle meşgul olursa, böylesi her zaman kararlı adanmışların tüm ihtiyaçlarının (kurtuluş) karşılanmasını ve varlıklarının (dünyasal çıkarlar) korunmasını sağlarım.
23. Diğer tanrılara ibadet edenler ve onlara inançla ibadet edenler aslında yalnızca Bana ibadet ederler; Ey Kuntī'nin oğlu ama bunu yanlış bir şekilde yaparlar.
24. Ben tek başına tüm adakların tadını çıkaranım ve efendisiyim. Bu nedenle benim gerçek aşkın doğamı tanımayanlar düşerler.
25. Yarı tanrılara ibadet edenler yarı tanrılara; atalara ibadet edenler atalarına bana hayaletlere ve ruhlara ibadet edenler böyle varlıklara gider; ancak Bana ibadet edenler benimle yaşayacaklardır.
26. **Eğer biri Bana sevgiyle ve bağlılıkla bir yaprak, bir çiçek, bir meyve veya su sunarsa bunu kabul ederim.**
27. **Ne "Ne yaparsan yap ne yersen ye ne sunarsan sun ne verirsen ver ne oruç tutarsan tut, bunların hepsini bana adanmış olarak yap."**
28. Böylece iyi ve kötü meyveler taşıyan Karma'nın bağlarından kurtulacaksınız. Kalbiniz kesinlikle feragat üzerine kurulu olduğunda, özgürlüğe ulaşacak ve böylece Bana geleceksiniz.
29. Kimseye kıskançlık duymam, kimseye de taraflı değilim. Herkese eşitim. Ama Bana bağlılıkla hizmet eden kimse dostumdur, O bendedir ve ben de ona dostumdur.
30. Hatta kesin bir günahkâr bile, Bana sarsılmaz bir inanç ve bağlılıkla ibadet hizmetinde bulunuyorsa o kişi erdemli sayılmalıdır çünkü o gerçekten doğru kararı almıştır. Kararlılığında doğru bir şekilde yerleşmiştir.
31. Hızla erdemli hale gelir ve kalıcı barışa ulaşır. Ey Kuntī'nin oğlu, cesurca ilan et ki benim müridim asla yok olmaz.

Krishna'nın cesur iddiasının ardındaki mantıksal düşünceler bu dizede belirtiliyor. Kötü yollara sapmış bir insan, kararlı bir iradeyle tek odaklı bir adanmışlık hayatına geçtiğinde,

“KISA SÜREDE DOĞRU BİR İNSAN OLUR”. Dharma terimi daha önce Varoluş Yasası olarak açıklanmıştı. Ateşin özel niteliği (Dharma) sıcaklık olduğu gibi, onsuz ateş var olamaz.

İnsanın Dharma’sı da kalbindeki İlahi Atman’dır, onsuz kişilik katmanlarından hiçbiri kendini ifade edemez. Bu nedenle, dizedeki “**Dharmatma**’” terimi, **yalnızca ‘doğru bir insan’** olarak çevrildiğinde tam anlamıyla ifade edilmiş olmaz.

Tek odaklı adanmışlık ve kendini uygulama, konsantrasyonu geliştirir ve böylece zihnin algı inceliğini artırır. Böyle bir zihin, meditatif uçuşların en yüksek irtifalarında bile dengesini bulur. KISA SÜREDE, yani çok geçmeden, Sonsuz deneyimin parıltılarını elde eder ve böylece, motifleri, düşünceleri ve eylemleri aracılığıyla ilahi kokuyu yayan dinamik bir aziz olarak giderek daha fazla yaşamaya başlar.

Bizi güçlendiren ve varoluşumuzu pekiştiren bu sağlam huzur yapısı, zihnin çalkantıları ve heyecanları arasındaki çılgın şenliği durdurduğunda, özsel varlığımız olarak yaşamaya başladığımız ilahi sükûnettir. Dünyada, zihnin sakin olduğu zaman deneyimlenebilecek bu hedefi işaret etmeyen hiçbir din yoktur**.**

Sakin bir zihin, insanın Gerçeklik aynasında kendi yansımasını görmesine olanak tanıyan açık bir penceredir. Burada “gerçek bir adanmışın kısa sürede Yüce Huzur’a ulaşacağı” garantisi, bizden uzak bir destinasyon olarak değil, yalnızca “KENDİ GERÇEK DOĞAMIZI YENİDEN KEŞFETME” olarak doğru bir şekilde anlaşılmalıdır.

Dinlerde belirtilen mükemmeliyet, uyanık halimizin rüyadan uzak olduğu kadar bizden uzaktadır. Bu, odaklamayı doğru ayarlama meselesidir eğer bir kamera odak dışıysa, fotoğraf yalnızca bir peri masalı ülkesinin bulanık bir temsilini verir, oysa aynı sahne, aynı kamera ile iyi odaklanmış ve ayarlanmış olarak çekildiğinde, tüm muhteşem güzelliği ve detay zenginliğiyle fotoğrafı sunar. Arzuların ve tutkuların sürekli yükselen dalgaları arasında yalpalayan, yanlış ayarlanmış bir zihin ve entelekt, kendi içinde yatan Gerçeği fark etmek ve keşfetmek için **doğru araçlar değildir**.

Dizenin ikinci satırı, Krishna’daki eşsiz misyoneri ortaya çıkarır. O, kendi yükselen ateşi ve coşkusuyla bir iddiada bulunur. Kötü yollara sapmış bir insanın bile, zihnini yeniden eğitmek için kesin bir karar aldığı gün hac yolculuğuna başlayabileceğini, büyüme aşamalarını ve Yüce Huzur’a ulaşmasını belirttikten sonra, Krishna, sanki Arjuna’nın sırtını sıvazlayarak şöyle der: “BENİM ADANMIŞIM ASLA YOK OLMAZ.”

Rişilerin izinden giden Krishna, Arjuna'ya, **daha yüksek değerleri arayan birinin, kararlılığı sağlam ve kendi uygulamasında samimi olduğu sürece başarısızlık tanımayacağı tartışılmaz gerçeğini** evlerin çatılarından haykırmasını söyler.

Zihninin en azından bir köşesinde sürekli olarak İlahi İlke 'ye dair kesintisiz bir farkındalık besleyen ve bu farkındalığın zihninin geri kalan alanlarını etkilemesine izin veren kişi hem içsel yaşamında hem de dışsal yaşamında ilerleme ve büyüme için işaretlenmiş olandır. Tıpkı mavi bir sokak lambasının, altında geçen herkesin elbisesine, elbiselerin gerçek renklerinden bağımsız olarak mavi bir renk tonu katması gibi, İlahi Farkındalığın parıltısında, o zihinde yükselen hatta suç niteliğindeki düşünceler bile tanrısal mükemmeliyetlerin altın tonlarını toplar. Bir gardıropta saklanan naftalin toplarının içindeki tüm kıyafetleri koruması ve kurtçukları uzak tutması gibi, **Öz'ün İlahi Doğasına dair sürekli "Smarana" (hatırlama), insan kişiliğini içsel olumsuzluklarının yıkıcı kurtçuklarından korur.**

32. Ey Pṛthā'nın oğlu! Bana sığınanlar kadınlar, vaiśyalar [tüccarlar] ve śūdralar [işçiler] düşük doğumlu olsalar bile en yüksek hedefe ulaşabilirler.

Hemen önceki iki dizeye bir ek ve açıklayıcı bir not olarak, yalnızca yanlış etkiler altında olan ve elverişsiz dış koşullarda bulunanların değil, aynı zamanda zihinsel yapılarında ve entelektüel oluşumlarında doğuştan gelen uyumsuzlukların kurbanı olanların da Ebedi Gerçeklik 'in sürekli hatırlanmasıyla zihinlerini yeniden düzenleyip doğru bir şekilde akort edebileceği ekleniyor.

Şüphesiz, Vedalar'da, Puranalar'da ve Smritiler'de bu dizenin diline uygun gibi görünen ifadeler vardır. Kadınları, tüccarları (Vaişyalar) ve işçileri (Şudralar) düşük doğumlar olarak kınamak, dinin yalnızca toplumun küçük bir azınlığı üzerinde etkili bir etkisi olduğunu kabul etmekle eşdeğerdir. Bu, Krishna'nın açılış dizelerinden itibaren vurgulamaya çalıştığı şeyin inkârı olurdu. Bu nedenle, O'nun burada kullandığı kelimelerin gerçek anlamlarını doğru bir şekilde anlamamız gerekir.

Din, fiziksel bedeni geliştirmek için bir teknik değildir, ne de fiziksel bedenin oyunuyla tamamlanacak bir sanat.

Fiziksel bedenin durumu ve statüsü, dinin tüm vaazlarıyla hedeflediği evrimsel ilerlemeyle hiçbir ilgisi yoktur. Manevi uygulamalar, zihin ve entelektin bütünleşmesine ve onların kademeli olarak açığa çıkmasına katkıda bulunur, ta ki olgunlaştıklarında, kendilerini bırakana ve Öz'ü tüm ilahi ihtişamıyla çıplak bırakana kadar. Bu nedenle, bu dizede

kullanılan terimler, farklı bireylerde, farklı zamanlarda, çeşitli derecelerde tezahür eden insan zihin-entelekt donanımının özel niteliklerini belirtmek için anlaşılmalıdır.

Zayıf zihinler' (Striyah), derin bağlılıklar ve bağlayıcı tutkulardan daha büyük bir paya sahip olanlardır. Aynı şekilde, tüm düşünce ve eylemlerinde ticari bir tutum sergileyen, zihinsel yaşamlarında tüccar (Vaişyalar) gibi yaşayan, psikolojik yatırımlarından elde edilecek kârları sürekli hesaplayan insanlar vardır. Kâr arayışına sürekli odaklanan böyle bir hesapçı zihin, meditasyon yolunda kolayca evrilmeye uygun değildir. Eylemlerin tüm meyvelerinden vazgeçmek, zihni sakin tutmanın ve bir anın içeriğinde Sonsuzu canlı bir şekilde yaşamanın sırrıdır. Bu nedenle, manevi gelişim bilimi tüccarları kınadığında, bu yalnızca zihnin belirli ticari eğiliminin bir eleştirisidir. **Psikolojik olarak tüccar kategorisine girenler, İlahi Yolda ilerlemeyi umamazlar.**

Son olarak**, 'Şudra' terimi burada zihinsel uyuşukluk ve tembellik tutumlarını ifade eder**.

Bu terimlerin, o çağda tanıdık olan ve Krishna tarafından özel zihin-entelekt donanımlarını belirtmek için ödünç alındığını anladığımızda, dizeyi doğru anlamış oluruz böylece Gita'yı, insan için bir kutsal metin olarak hak ettiği saygınlık kaidesinden indirmemiş oluruz.

GÜNAH RAHMİNDEN DOĞANLAR- Vedanta'ya göre günah, geçmişteki sağlıksız düşünceler ve olumsuz yaşamdan kaynaklanan zihindeki yanlış bir eğilimdir. **Bu yanlış düşünce kanalları (vasanalar), insanı karşı konulmaz bir şekilde yanlış değerleri yaşamaya iter ve hem kendi hayatında hem de başkalarının hayatlarında karışıklık ve kaosa yol açar.**

Zihinsel alanlarda sürülen bu yanlış eğilimler, zihnin zayıf doğasının (Stritvam), entelektin ticari tutumunun (Vaişyatvam) veya içsel yaşamda genel bir donukluk ve hastalıklı uyuşukluğun (Şudratvam) kaynaklarıdır.

Kısaca, zihinde bu yanlış eğilimler olduğunda, Rişiler, büyük bir nezaketle, bu zihnin Vedaları çalışmasının faydasız olduğunu bildirmişlerdir. Bu nedenle, böyle zihinlerin bunu yapması engellenmiştir. Kutsal bilgiyi başarılı bir şekilde çalışmak için gerekli niteliği elde etmek için reçete, "Sadhana"' dır.

Tüm manevi uygulamalar (Sadhana) arasında en etkili olanı, sevgi ve adanmışlıkla taşan bir kalple Efendi'nin sürekli hatırlanmasıdır (Upasana). Vedanta'nın beyanı, Upasana yoluyla zihnin arındığını zihinsel zayıflıklardan kurtulduğunu bildirir.

Bir zihinden bu olumsuz nitelikler bir kez kaldırıldığında, düşüncenin ufuklarına uçuş için konsantrasyon, tek odaklılık ve denge kazanma gücünü elde eder. Donanım, hac yolculuğu için hazır ve donatılmış olduğunda, hedefe kısa sürede ulaşılır, bu nedenle Krishna, "ONLAR DA YÜCE HEDEFE ULAŞIR" diye vaat eder.

33. Erdemli brāhmaṇalar için de böyledir; müritler için de böyledir, erdemli krallar için de böyledir. Bu geçici ve mutsuz dünyaya gelmiş olan sen, kendini Bana tapınmaya ada
34. Aklını her zaman Beni düşünmeye yönlendir, Bana adanmış olun, Bana adak verin ve Bana eğilin. Böylece, Beni en yüksek hedefiniz olarak alarak ve zihninizde Beni birleştirerek, yalnızca Bana geleceksiniz

Bu dize, tüm bölümü güzel bir şekilde özetler ve diğer dizelere bir ışık seli döker. Özellikle bu dizenin, bölümdeki birden fazla ayet için bir yorum görevi gördüğünü söyleyebiliriz (14 ve 27. ayetler).

Vedanta (Brahma-Vidya) ders kitaplarının tümünde, **doğru Bilgi ve Meditasyon yollarıyla öz-gelişim ve öz-mükemmeliyet tekniği şu şekilde tanımlanmıştır:**

"O'nu düşünmek, O'ndan bahsetmek, O'nu karşılıklı tartışmak ve böylece zihinsel olarak manevi Gerçeklik 'in Mutluluk-kavramına batmış olarak yaşamak, O'nu bilenler tarafından Brahman'ın peşinde koşmak olarak adlandırılır."
Bu klasik tanımı akılda tutarak, Vyasa bu dizede estetik adanmışlık yolunu kararlılıkla çizer. Aynı fikir, bu bölümde daha önce birden fazla kez dile getirilmiştir.

"ZİHNİ HER ZAMAN BENİMLE DOLU OLAN ADANMIŞIM, TÜM KURBANLARI, TÜM SELAMLARI BANA SUNAR", ne tür bir işle meşgul olursa olsun, her zaman. Kısaca, zihnin evrimi, hayattaki tüm manevi reformların özüdür.

Ne içinde bulunduğumuz koşullar ne çevremiz ve alışkanlıklarımız ne mevcut yaşam yolları ne geçmişimiz ne de şu anımız, hiçbirisi manevi olarak evrilmek için bir engel değildir. Başarının sırrı, özenle sürdürülen "sürekli farkındalık" tır.

Krishna, Arjuna'ya şöyle bir söz verir: "EĞER BENİ YÜCE HEDEF OLARAK ALIRSAN, BANA ULAŞIRSIN." Bizler, düşüncelerimiz yüzünden olduğumuz gibiyiz**. Eğer düşünceler asil ve ilahi ise, biz de asil ve ilahi oluruz.**

Bu bölüm, haklı olarak Kraliyet Bilgisi ve Kraliyet Sırrını tartışan bölüm olarak adlandırılmıştır. Bu iki terim daha önce ayrıntılı olarak ele alınmıştır. Bölümün başında (2. ayet), **Saf Bilinç 'in, tüm koşullu bilgilerin mümkün kılındığı Bilgi olduğu için,** Mutlak' la ilgilenen bu bilimin haklı olarak Kraliyet Bilgisi olarak adlandırıldığı belirtilir. Upanişadlar'ın başka yerlerinde, bu, tüm bilgilerin Bilgisi olarak adlandırılmıştır; çünkü Mundaka upanişad, "bunu bildikten sonra bilinecek başka bir şey kalmaz" der.

10) Vibhuti Yoga- İlahi Görkem Yogası
Mutlak Olanın Zenginliği- İlahi İhtişamların Yogası

Herhangi bir sistematik düşünce seriminin ders kitabında, sonraki bölümler önceki bölümlere dayanır ve anlatının sürekliliği ile temaların gelişimindeki tutarlılık kaçınılmazdır. Her ne kadar bu bölümler ayrı ayrı adlandırılmış ve bu nedenle birbirinden neredeyse tamamen bağımsız gibi görünse de hepsini bir arada tutan algılanamaz bir fikir matrisi vardır. Bu açıdan bakıldığında, bu bölüm, daha önceki farklı bölümlerdeki yaklaşık bir düzine ayete kadar izlenebilir. Bunlar arasında en baskın ve çarpıcı kaynak, yedinci bölümdeki (VII-6) ayettir; burada, Ebedînin Yüksek ve Düşük Doğasını tarif ettikten sonra, Tanrı şu sonuca varır: "BÜTÜN EVRENİN KÖKENİ VE ÇÖZÜLÜŞÜ BENİM" ve bu nedenle

ekler, “BENİM ÖTEMDE HİÇBİR ŞEY YOKTUR. BÜTÜN BU, BİR İPTEKİ MÜCEVHER DİZİSİ GİBİ BENDE DİZİLMİŞTİR.” (VII-6, 7)

Bu bölüm, **Vibhuti Yoga** olarak adlandırılır, çünkü

(a) Kendiliğin Gücünü veya Hâkimiyetini ve

(b) Her Şeye Nüfuz Etmesini veya İçkinliğini tarif eder.

Bu bölümde **Benlik, çokluk dünyasının özü olarak tanımlanır bu nedenle Krishna, kendisini hem tüm varlık sınıflarının en belirgin ve başlıca unsuru, hem de her sınıfa ait varlıkların kendilerini var olarak sürdürebilmeleri için vazgeçilmez olan Yüce Unsur olarak gösterir.**

Arjuna, bu bölümde Krishna’ya, çokluk dünyasını algılayıp onun nesneleriyle etkileşimde bulunurken bile, nasıl sürekli olarak Ebedi Gerçeklik ile temas halinde kalınabileceğini sorar (X-17). Bu özel soruya yanıt olarak, bölümün geri kalanı, neşesiz sonlu nesneler arasında neşeli Sonsuzluk’a dair işaretlerle doludur.

Ancak bölüm, Krishna’nın umutsuzluk çığlığıyla sona erer; bu çığlık Arjuna’ya, bir öğretmenin dünyadaki tüm şeylerin ve varlıkların analizini asla tamamlayamayacağını ve her birinde, ayrı ama maddeden ayrı olmayan görkemli ruhu göstermek zorunda olduğunu anlatır. Hiçbir elektrik mühendisi, dünyadaki tüm ampul, vantilatör ve diğer elektrikli cihazları tek tek inceleyerek, her birinin elektrik akımından ayrı olarak ne olduğunu öğrenciye gösterebileceğini umamaz. Bölüm şu sözlerle biter:

“BU ÇEŞİTLİLİKLERİ BİLMEK SANA NE FAYDA SAĞLAR? BEN, KENDİMİN BİR PARÇASIYLA TÜM EVRENİ DESTEKLİYORUM.”

Vedanta’da, bireysel zihin ve entelekt tarafından koşullandırılmış, yansıtılmış veya işlev gören Benlik, kusurlarıyla sınırlı ve engellenmiş ego (Jiva) olarak tanımlanır.

Öte yandan, aynı Ebedi Benlik, tüm zihni ve entelekti kapsayan biçimde koşullandırılmış, yansıtılmış veya işlev gören Tanrı prensibi (Ishwara) olarak kabul edilir, sınırsız ve kendi Mükemmelliğinin her zaman Efendisidir.

Benlik, sınırlı zihin ve entelektimle özdeşleştiğinde ölümlü ego olur, her yönden bağlı ve koşullandırılmıştır.

Oysa Benlik, Tüm Zihin ve Entelekt ile özdeşleştiğinde, Kadir ve Kudretli, Her Şeyi Bilen ve Her Şeye Gücü Yeten Tanrı prensibi olur, kendisinde Yaratıcı (Brahma), Koruyucu (Vishnu) ve Yok Edici (Maheshwara) unsurları barındırır.

Deneyimle sabittir ki, dünyamız zihnimizin durumuyla renklendirilir. Mutlu olduğumuzda, dünya bize ışık ve kahkaha, neşe ve mutluluk dolu bir dans salonu gibi gelir, zihinsel durumumuz değiştiğinde ise aynı dünya acı ve gözyaşıyla dolu bir zindana dönüşür. Ayrıca, her birimizde, başarı ve sevinç ya da ızdırap ve keder dünyası, derin uykuda tamamen ve tamamen yok olur yani zihin-entelekt donanımımız işlev görmediğinde. Tüm bu gözlemler sınıflandırıldığında şöyle denebilir:

"Zihin nasıl ise dünya da öyledir, zihin yoksa dünya da yoktur."

Böylece, ben dünyamı zihnimle yaratırım, sen dünyanı zihninle yaratırsın, o da dünyasını zihniyle yaratır. Kuşkusuz, benim dünyam havuzuna, başkalarının dünyasından belirli yönler ve parçalar girip örtüşür, değişen sürelerle. **Felsefi açıdan bakıldığında, tüm biçimler ve varlıklar dünyası, bu evreni kavrayıp deneyimlemeye tamamen hazır zihinlerin sayısı kadar yaratılır, sürdürülür ve yok edilir. Bu Toplam Zihin, bitki krallığındaki 'zihin' algısının en ilkel biçimini, hayvan krallığının nispeten gelişmiş zihin ve entelektlerini ve ayrıca insanın gelişmiş zihnini içinde barındırır.** Vedanta'nın ortaya koyduğu Tanrı prensibi teorisi tamamen anlaşıldığında, tüm akıllı varlıkların akıl yürütme yetisine hitap eder.

Bu teorinin sonuçları çok geniştir. Sadece Tanrı'nın her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten olduğunu kanıtlamakla kalmaz, aynı zamanda Evrenin Efendisi **(Sarva loka maheshwarah)** olarak tanımlanan Yüce'ye anlaşılır bir anlam kazandırır.

Bu söyleşi sırasında, Arjuna transandantal deneyime yakın bir deneyimde kendinden geçmiş gibidir. Arjuna'ya verilen bu hazırlık, kozmik kendini genişletmede gerekli zihinsel yükselişi sağlar; bu olmadan, sonraki bölümde tanımlanan Kozmik-İnsan kavramını deneyimleme gücü asla mümkün olmazdı.

1. Kutsal Rab şöyle dedi; Dinle yine, ey güçlü kollu, Benim yüce gerçeğe dair sözlerimi. Senin iyiliğini isteyen Ben, sana açıklamak istiyorum, ey Benim için çok sevgili olan.
2. Ne tanrıların orduları ne de Maharishiler (büyük bilgeler) Benim kökenimi bilir, çünkü tüm o tanrıların ve büyük bilgelerin kökeni Ben'im.
3. Beni başlangıçsız, doğmamış ve dünyaların Efendisi olarak bilen- o ölümlüler arasında aldanmamış olur ve tüm günahlardan kurtulur.

4. **Zekâ, bilgi, akıl, sabır, gerçek, duygu kontrolü, akıl kontrolü, zevk, acı, doğum, ölüm, korku ve aynı zamanda korkusuzluk; zarar vermeme, aynı görüşlülük, memnuniyet, çilecilik, iyilikseverlik, şöhret ve kötü şöhret tüm bu zihnin çeşitli halleri tüm varlıklarda görülür.**
5. Tüm bu çeşitli nitelikler yalnızca Benim tarafımdan yaratılmıştır
6. Yedi büyük bilge (Marichi ile başlayanlar), Sanaka ve diğerleri gibi önceki dört bilge ve aynı şekilde Manular, benim düşüncelerimin yansımalarından doğarlar ve çeşitli gezegenleri dolduran tüm canlı varlıklar onlardan türetilmiştir. Tüm bu insan soyu onların neslidir.

Burada ikinci kıtada ima edilen fikir, Yedi Bilge, dört Kumara ve on dört Manu'nun hepsinin Rabbin kendi zihninden doğduğunu kanıtlamak için ele alınıyor; bu varlıklar birlikte dünyanın maddi ve etkili nedenlerini oluşturuyor, çünkü burada "BU YARATIKLAR DÜNYADA ONLARDAN DOĞMUŞTUR" deniyor.

YEDİ RİŞİ: Puranalarda **Yedi Bilge'nin** kişileştirilmiş temsili, öznel olarak anlaşıldığında, **kişinin zihni, egosu ve beş duyu uyarıcısından başka bir şey değildir, bunlar birlikte her birimizin deneyimlediği dünyayı oluşturur (X-2).**

Öznel olarak analiz edildiğinde, Yedi Rişi alegorisinin ima ettiği anlamı kavramak oldukça kolaydır. İçimizde düşünceler yükseldiğinde, bunlar bireysel tezahürlerinde bizi rahatsız etme gücüne sahip değildir. Ancak bir an gelir, içimizdeki bir arzu yoğunlaşır ve biz bu arzuyla özdeşleşerek onu dinamik bir düşünce akışıyla sürdürürüz. **Böylece dinamikleşen ilk düşünce, güçlü ve kudretli hale gelerek huzurumuzu ve sükûnetimizi bozar ve kendini dışa vurarak beş duyu nesnesinin dünyasına dair algılarımızı ve tepkilerimizi yaratır**. Düşünce akışı ve onun yansımaları birlikte, sevinçlerimiz ve kederlerimiz, zaferlerimiz ve başarısızlıklarımız, özlemlerimiz ve tatminlerimizle dolu küçük dünyamızın hem maddi hem de etkili nedenlerini sağlar.

DÖRT ESKİ VE MANULAR: Şri Şankara, yorumunda bu kıtayı "ESKİLER VE DÖRT MANU" olarak okur ve bu, Rabbin "hepsi BENİM ZİHNİMİN ÇOCUKLARI" dediği bir sonraki satırla desteklenen öznel bir analiz bağlamında ele alınır. Puranalarda anlatıldığı üzere, Yaratıcı Brahmaji, yaratılışın en başında kendi zihninden dört ebedi çocuk (Kumaralar) üretir:

Sanatkumara, Sanaka, Sanatana ve Sanandana.

Dört Kumaras, Vedik felsefede sannyasa (dünyevi bağlardan vazgeçme) ve jnana yoga (bilgi yolu) ideallerini temsil eder.

Onlar, bireyin ilahi gerçeği arayışında saflık, disiplin ve adanmışlığın önemini vurgular. Brahma'nın zihinsel oğulları (Manasaputra) olarak kabul edilirler. **Bu dört kardeş, spiritüel bilgelik, saflık ve ilahi bilgiyle ilişkilendirilir.**

Sanatkumara: "Ebedi genç" anlamına gelir. Bilgeliğin ve manevi aydınlanmanın sembolüdür. Çoğu metinde, diğer Kumaras'ların lideri olarak görülür. Özellikle **Chandogya Upanishad**'da, Narada'ya manevi öğretiler veren bilge olarak yer alır. Skanda Purana'da, Tanrıça Parvati'nin oğlu Kartikeya ile ilişkilendirilir.

Sanaka: "Eski" veya "kadim" anlamına gelir. Meditasyon ve derin tefekkürle ilişkilendirilir. Sanaka, genellikle evrenin yaratılış sürecine dair derin anlayışa sahip bir bilge olarak tasvir edilir.

Sanatana: "Ebedi" anlamına gelir. Zamanın ötesindeki ilahi gerçeklik ve sürekli var olan manevi prensiplerle bağlantılıdır. Sanatana Dharma (Hinduizm'in ebedi yasası) terimiyle de dolaylı olarak ilişkilidir.

Sanandana: "Neşeli" veya "mutlu" anlamına gelir. Manevi neşe ve saflıkla ilişkilendirilir. O da diğer kardeşleri gibi ilahi bilginin taşıyıcısıdır.

Bizdeki yaratıcı, herhangi bir alanda “yaratma dürtüsü” üzerinden işleyen yaşamdır. Yaratıcı dürtü kendini ifade ettiğinde, iç aygıtı (Antahkarana) oluşturan unsurlar ortaya çıkar ve tam bir canlılıkla çalışır. Evrenin Yaratıcısı “ifade etme dürtüsü” altına girdiğinde, sürekli bir **sankalpa (kararlı niyet)** sürdürmek zorundadır. Bu, anında “sürekli düşünceler” kanalını üretir ve iç aygıtlar için malzemeyi yaratır. **Sürekli akan bu “düşünce demeti”, zihin, akıl, ego ve chit (bilinç) olarak işlev görür.** Toplam iç aygıtı oluşturan bu dört unsur, Yaratıcı’nın zihninden doğan ve yaratıcı faaliyetinin başında ortaya çıkan Bilgeliğin Ebedi Çocukları ile temsil edilir.

Böylece, aynı kıtada, makro kozmik (Samashti) ve mikro kozmik (Vyashti) yaratılış nedenleri belirtilmiştir.

Makro kozmik olarak, Toplam Akıl (Mahat), ego (ahamkara) ve beş temel duyu nesnesi (tanmatralar), dünyanın yansıtılması ve sürdürülebilmesi için nedenleri sağlar. Mikro

kozmik olarak ise, bizdeki "yaratıcı dürtü", akıl, zihin, ego ve chit'ten (bilinç) oluşan iç donanımımızın müdahalesi ve oyunuyla yerine getirilir.

Yedi Bilge ve Dört Eski, birlikte, yaratılan makro kozmik ve mikro kozmik dünyaların hem etkili hem de maddi nedenlerini belirtir.

7. Bu zenginliğimin ve mistik gücümün gerçek anlamda farkında olan kişi saf ibadet hizmetine yönelir, Benimle birleşir. Bunda şüphe yok.
8. Ben tüm ruhsal ve maddi dünyaların kaynağıyım. Her şey Benden çıkar. Bu gerçeği mükemmel bir şekilde bilen bilgeler benim ibadet hizmetime katılır ve kalpten Bana ibadet ederler.
9. **Saf müritlerimin düşünceleri Bende yer alır, hayatları tamamen benim hizmetime adanmıştır ve birbirlerini sürekli aydınlatarak ve Benden konuşarak büyük bir tatmin ve mutluluk elde ederler.**

BÜTÜNÜYLE BANA YÖNELMİŞ BİR ZİHİNLE (Mat-chittah): **Ancak tamamen tek bir noktaya odaklanmış, bütünleşmiş bir zihinle arayıcı, Yüce Olan üzerine etkili bir şekilde meditasyon yapabilir.** Zihin birden fazla fikri barındırıyorsa, tek noktaya odaklılık kaybolur. Benzer şekilde, akıl, Tanrı ilkesinin (Ishwara) ve bireysel egonun (Jiva) özünün aynı olduğu konusunda ikna edici bir farkındalıkla dolduğunda, zihinde hangi duygular ya da akılda hangi düşünceler ortaya çıkarsa çıksın, Hakikat arayıcısının tüm bunların ardındaki Bilinç İlkesini sürekli farkında olması çok zor değildir. Bu sürekli "Benlik farkındalığı" burada "Mat-chittah" terimiyle ifade edilir.

DUYULARI BANA KAPILMIŞ (Mat-gata-pranah): Prana terimi yalnızca "hayati hava" olarak çevrilmemelidir. Bu, herhangi bir canlı bedende tanınabilen yaşamın beş farklı tezahürünü kapsar. Ancak burada Prana terimi esas olarak beş duyu organını ifade etmek için kullanılır. Bu algı organları, zihnin dışarıya açıldığı ve nesneler dünyasının zihne geri döndüğünde içeri girdiği tek bakış pencereleridir.

Vedanta, arayıcılardan duyu nesneleri alanından çekilmelerini ya da kaçmalarını istemez. Bu, hayatta olduğumuz sürece asla mümkün değildir. Entelektüel arayış yolu, ayrımcılık yoludur. Bu süreçle düşüncelerimizi öyle düzenleyip eğitebiliriz ki, dünyanın herhangi bir nesnesiyle karşılaştığımızda, zihin o nesneyi deneyimleyebilmesi için aydınlatan Ebedi Bilinci hemen hatırlar.

TARTIŞARAK: Ortak bir entelektüel ilgiye sahip öğrenciler bir araya gelip kendi sevdikleri konuyu tartıştıklarında, yalnızca bilgilerini kristalleştirmekle kalmaz, aynı

zamanda genellikle sessiz kitaplardan toplanan dağınık bilgilerin yerine güven verici bir kesin bilgi derecesi elde ederler. Ortak tartışma tekniği, Vedanta 'da Brahma-Vidya tanımında **önemli bir sadhana** unsuru olarak vurgulanmıştır.

Gerçek bir arayıcı, zihninin ya da duyu organlarının faaliyetleri ne olursa olsun, kendindeki Bilinç İlkesini sürekli hatırlayan kişidir. Atman'ı aramak ve üzerinde karşılıklı tartışmalar yoluyla bu düşünce kanalını istikrarlı bir şekilde sürdürür. Böyle arayıcılar sonunda, yaşamın taşlı yolunda ilerlerken tekerlekleri yağlayan parıldayan bir sevinç deneyimler. Upanişadlar'da aynı fikir, "oynarlar" (kreedami) ve "eğlenirler" (ramanti) gibi benzer bir kelime çiftiyle güzelce ifade edilmiştir. Burada ise ilk kelime, anlamı aynı derecede etkili bir şekilde ifade eden başka bir terimle (tushyanti) değiştirilmiştir.

Mükemmeliyet yolunda yürürken bile, Lord Krishna, ayrımcılık yolundaki arayıcıların MEMNUNİYET VE ZEVK hissi deneyimleyip yaşayacaklarını iddia eder. Bu ikisi, manevi ilerlemenin garanti edilebileceği gerekli içsel atmosferi yaratan sağlıklı zihinsel tutumu sağlar. **Sürekli şikâyet eden, yas tutan, zihinsel durgunluk ve entelektüel yoksulluk tablosu çizen arayıcılar, neşesiz neşenin ve sessiz kahkahanın kapılarından kolayca içeri girecek olan kutsanmış kişiler değildir. Bu, ulaşılması gereken Ebedi Hedef'tir.**

10. **Bana zevkle hizmet eden ve ruhsal iletişimde her zaman sebat edenlere, sezgisel bir anlayış bahşederim, böylece Bana gelirler.**
11. Onlara özel merhamet göstermek için kalplerinde oturarak cehaletten doğan karanlığı bilgi ışığıyla yok ederim.
12. Arjuna dedi: Sen Yüce Tanrı Kişisisin; nihai mekân, en saf olan, Mutlak Gerçek. Sen ebedi, aşkın, orijinal kişisin; doğmamış olan en büyüksün.
13. Nārada, Asita, Devala ve Vyāsa gibi tüm büyük bilgeler senin hakkında bu gerçeği onaylarlar ve şimdi sen kendin bunu bana ilan ediyorsun.
14. Ey Kṛṣṇa, bana söylediklerinin hepsini tamamen doğru kabul ediyorum. Ne yarı tanrılar ne de iblisler, ey Lord, senin kişiliğini anlayamazlar.
15. Gerçekten de yalnızca sen kendini kendi içsel gücünle bilirsin; ey Yüce Kişi, her şeyin kökeni, tüm varlıkların Lord'u, tanrıların Tanrısı!
16. Lütfen tüm bu dünyaları kuşatan ilahi zenginliklerini detaylı bir şekilde anlat.
17. Ey Kṛṣṇa, ey yüce mistik! Seni sürekli nasıl düşünebilirim? Seni nasıl bilebilirim? Hangi çeşitli formlarda hatırlanmalısın, ey Yüce Tanrı Kişisi?
18. Ey Janārdana! Lütfen ilahi zenginliğinin mistik gücünü tekrar detaylı bir şekilde açıkla. Senin hakkında duyduğum her şeye asla doymuyorum, çünkü ne kadar çok duyarsam o kadar çok sözlerinin nektarını tatmak istiyorum.

19. Yüce Tanrı Kişisi şöyle dedi: Evet, sana ihtişamlı tezahürlerimden bahsedeceğim ama yalnızca öne çıkanlardan; ey Arjuna, çünkü benim zenginliğim sınırsızdır
20. Ben “üstün ruh'um; ey Arjuna! Tüm canlı varlıkların kalplerinde oturuyorum. Ben tüm varlıkların başlangıcıyım, ortasıyım ve sonuyum.
21. On iki Aditya'nın (güneş) Vishnu ‘suyum. Işıklar arasında parlak güneş benim, yedi Marut (benim) arasında Marichi benim ve Nakshatralar (yıldız kümeleri) arasında ay benim.
22. Veda'lar arasında Sāma Veda'yım, yarı tanrılar arasında cennetin kralı Indra’yım, duyular arasında zihnim ve canlı varlıklarda yaşam gücüyüm [bilinç].
23. Tüm Rudralar arasında (şankara)Lord Śiva'yım, Yakṣalar ve Rākṣasalar arasında zenginlik Lord'u [Kuvera]'yım, Vasular arasında ateş [Agni]'yim; dağlar arasında Meru'yum.

RUDRALAR ARASINDA BEN ŞANKARA’YIM: Rudra’nın, yıkım tanrısı olarak kavramı, her yaşam öğrencisi tarafından tanınmalıdır çünkü yıkım, sonraki her yapımın gerekli bir ön koşuludur. Çiçek, meyveye yer açmak için ölmelidir. Meyve, tohumların ortaya çıkması için yok olmalıdır. Tohumlar, filizi çıkarmak için çürümelidir. Böylece, her ilerlemede sürekli bir yapıcı yıkım akışı vardır. Bu, insanlık tarihinin en ince düşünürleri olan Rişiler tarafından fark edilmiş ve tam anlayışlarıyla, yaratıcı yıkımın kutsal tanrısı Şiva’yı korkusuzca saygı duyarak onurlandırmışlardır.

24. Rahipler arasında baş rahip Bṛhaspati olduğumu bil. Generaller arasında Kārttikeya'yım, su kütleleri arasında okyanusum.
25. Büyük bilgelere gelince ben Bhṛgu’yum;titreşimler arasında aşkın oṁ'um. Adaklar arasında kutsal isimlerin [japa] söylenmesi benimdir, sabit şeyler arasında Himalayalar benimdir.
26. Tüm ağaçlar arasında kutsal incir ağacı benim, ilahi bilgeler arasında Narada benim, göksel sanatçılar arasında Chitraratha benim; mükemmelleşmiş ruhlar arasında bilge Kapila benim.
27. Atlar arasında Uccaiḥśravā'yım, nektar için okyanusun çalkalanması sırasında ortaya çıkan. Lord fililer arasında Airāvata'yım; insanlar arasında ise hükümdarım.
28. Silahlar arasında yıldırımım, inekler arasında surabhi'yim. Üreme nedenleri arasında aşk tanrısı Kandarpa'yım, yılanlar arasında Vāsuki'yim.
29. Çok başlı Nāgalar arasında Ananta'yım, su canlıları arasında yarı tanrı Varuṇa'yım. Geçmiş atalar arasında Aryamā'yım, yasayı dağıtanlar arasında ölüm lordu Yama'yım.
30. Daitya iblisleri arasında bağlı Prahlāda'yım, bastırıcılar arasında zamandayım, hayvanlar arasında aslanım, kuşlar arasında Garuḍa'yım.

31. Arındırıcılar arasında rüzgârım, silah kullananlar arasında Rāma'yım, balıklar arasında köpekbalığıyım, akan nehirler arasında Ganj'sıyım.
32. Tüm yaratılışlarda başlangıç ve son olduğum gibi ortası da benimdir. Tüm bilimlerde ben özün ruhsal bilimiyim ve mantıkçılar arasındaki kesin gerçeğim.
33. Harfler içinde A harfiyim, bileşik kelimlerde çift bileşikim. **Aynı zamanda tükenmez zamandayım ve yaratıcılar arasındaki Brahmā'yım.**
34. Ben her şeyi yok eden Ölümüm ve gelecek olan her şeyin de kökeniyim. **Kadın olarak kabul edilen erdemler arasında şöhret, servet, konuşma, hafıza, zekâ, sebat ve sabır benim.**
35. Sama ilahileri arasında Brihatsaman (Büyük İlahi) benim; Vedik ölçüler arasında Gayatri benim, aylar arasında Margashirsha (Kasım-Aralık) ve mevsimler arasında çiçek açan bahar benim.
36. Ben hilekarların hilesiyim, güçlülerin gücüyüm ve iyilerin iyiliğiyim. Ben de zafer, kararlılık ve sebatım.
37. Vrishniler arasında Vasudeva ve Pandavalar arasında Arjuna benim. Bilgeler arasında Vyasa ve uzak görüşlüler arasında Ushana benim.
38. Disiplincilerde ceza çubuğu benim; başarı arayanlarda akıllıca politika benim, gizlilik sanatlarında sessizlik benim ve akıllılarda bilgelik benim.
39. Tüm varlıkların tohumu benim, ey Arjuna. Bu dünyada var olan her ne varsa, canlı veya cansız, Ben olmasaydım hiçbiri olamazdı.
40. Ey büyük savaşçı! İlahi tezahürlerimin sonu yoktur. Açıkladığım şey, örnek olarak onlardan sadece birkaçını oluşturur.
41. Olağanüstü ihtişam, çekicilik ve zindelik ile donatılmış her ne varsa, tüm bunların Gücümün bir parçasından doğduğunu bilin.
42. Ama o zaman, tezahürlerimin bu ayrıntılı anlayışının sana ne faydası var, ey Arjuna! Bu kudretli evreni Benliğimin tek bir parçasıyla destekleyerek, değişmeden ve aşkın olarak kalıyorum.

İlham verici bir dostluk ve sevgi dalgasıyla, Krishna, tüm aceleyle, Kozmik insan (Vibhuti) olarak ihtişamının tanımından ayrı olarak, bireydeki (Yoga) ifadesini açıklayacağına söz verdi. O, Kendisini nesne nesne işaret etmeye çalışırken, bu tedaviyi tüketmenin imkânsızlığını bizzat fark etti. Evrendeki şeylerin ve varlıkların toplam sayısı sonsuzdur ve bunların tümünü tek tek tüketmek asla mümkün değildir. Umutsuzlukla haykırarak, ancak öğrencisine karşı aşırı bir sevgi tutumuyla, Lord Krishna bu bölümü kapanış dörtlüğünde parlak bir şekilde özetler.

BU TÜM ÇEŞİTLİLİĞİ BİLMEN SANA NE FAYDA SAĞLAYACAK? Aslında, Sonsuz'un her sonlu formdaki varlığını açıklamak faydasızdır. Bir çömlekçinin dünyadaki tüm mevcut çömleklerdeki çamuru göstermesi imkânsızdır; ne de bir kimse denizdeki her dalgada

okyanus yönünü işaret edebilir. Yapabileceğimiz tek şey, öğrenciye birkaç çömlekteki çamur yönünü tanıma sanatını açıklamaktır; böylece öğrenci, bağımsız olarak tüm mevcut çömleklerdeki çamuru tanıyabilir hale gelir. Bir matematik öğretmeninin tüm örnekleri tüketmesi asla mümkün değildir, ancak öğrenciye sınırlı sayıda tipik örnekle problem çözme sanatı öğretilir ve sonrasında öğrenci, tamamen kendi başına, benzer herhangi bir problemi bağımsız olarak çözebilecek kapasiteye ulaşır.

BEN, KENDİMİN BİR PARÇASIYLA, BU BÜTÜN EVRENİ DESTEKLİYORUM**- Felsefi kullanımda, Jagat terimi, insanın fiziksel bir beden, psikolojik bir varlık ve entelektüel bir varlık olarak sahip olduğu tüm deneyim alanlarını ifade eder! Bu, Jagat'ın, duyularımla algıladığım dünya, duygularım ve hislerimle oluşan dünya ve fikirlerimle ideolojilerimle oluşan dünya toplamı anlamına geldiğini gösterir. Duyu organlarının, zihnin ve aklın kavradığı tüm alan, Jagat olarak bir bütünlük içinde anlaşılmalıdır. Kısacası, bu terim, anlamı ve içeriğiyle, nesnelerin tüm alanını kapsayan kullanışlı bir ifadedir.**

Vibhuti Bhagavad Gita ve diğer Hindu metinlerinde sıkça geçen bir terimdir ve genellikle "ilahi yücelik", "üstün nitelik", "büyüklük" ya da "tanrısal tezahür" anlamına gelir. Bhagavad Gita'nın 10. bölümünde (Vibhuti Yoga), Lord Krishna, evrendeki çeşitli varlıkların, nesnelerin ve niteliklerin en üstün olanlarının kendisinin tezahürleri olduğunu açıklarken bu terimi kullanır. Yani, vibhuti, Tanrı'nın evrendeki üstün ve özel ifadeleri ya da onun ilahi gücünün yansımalarıdır. Ayrıca, günlük kullanımda "vibhuti" terimi, Hindu ritüellerinde kutsal külü (genellikle Şiva tapınmasında kullanılan) ifade etmek için de kullanılır. Bu kül, manevi saflığı ve Tanrı'nın lütfunu sembolize eder.

11) Vişvarupa Darşana Yoga- Evrensel Formun Vizyonu Yogası Kozmik Form

Krishna, kendisinin tüm **dünyadaki nesnelerdeki içkin varlığını (Vibhuti)** zaten açıklamıştı. Kendisinin bu genişlemesi, yani tüm nesnelerde ve varlıklarda algılanabilir İlahi Varlık olarak ortaya çıkışı, önceki bölüm olan 'Vibhuti Yoga' - İlahi Görkemler başlıklı bölümde ayrıntılı şekilde açıklanmıştır.

Her çömlekte çamuru görmek için gözlerinizi çömlek şekillerinden ayrı olarak çamuru algılamaya alıştırmanız yeterlidir; ancak çamurun içinde tüm çömlekleri görmek için özel bir 'göz'e ihtiyaç vardır. Gözlemcinin, dünyadaki çömlekleri herhangi bir çamur örneğinde fark edebilmesi için yeterli bir kopukluk duygusuna ve bir hayal gücüne sahip olması gerekir.

Benzer şekilde, önceki bölümde anlatıldığı gibi, Benliği sınırlı nesnelerin pencerelerinden görmek nispeten kolaydır; ancak ölümlünün aynı anda tüm Evreni tek bir Gerçeklik, yani Benlik içinde kavraması gerçekten zordur. Yine de bu "bilgi gözü" ile mümkündür; bu göz, ayrım yapma sanatını çok iyi bilir ve kendisinde yeterli bir kopukluk duygusu geliştirmiştir, böylece gözlemci tüm bağlılıklarını bir anlığına unutabilir ve sessiz bir beklenti ve heyecanlı bir hayranlık ruhuyla izleyebilir.

Dünyadaki şeylerin birbirinden ayrı olarak var olmasını tam olarak ne sağlar?

Dikkatli bir analiz yapıldığında, düşünür için oldukça açık hale gelir ki, fiziksel yapıları bağımsız adalara bölen şey, uzay kavramıdır.

Beni senden ya da beni kitabımdan ayıran şey, aradaki uzaydır. Dirseğimden bileğime kadar olan kolumda bir birlik hissi vardır, çünkü bu uzunluk boyunca homojen bir yapıda aralık uzay mevcut değildir; ancak parmaklarım ayrıdır, çünkü her biri uzayla ayrılmıştır. Eğer uzay kavramı tamamen ortadan kaldırılırsa, tüm nesnelerin hemen bir araya gelerek mutlu bir kucaklaşmaya dönüşeceği ve uyumlu, homojen bir bütün olarak kendini göstereceği açıktır.

Ve bu nesneler yığını içinde, bu dünyanın tüm şeylerinin tüm şekil ve formları aynı yerde ve zamanda bulunmak zorundadır. İşte Kozmik-İnsan kavramı budur; zaman ve mekân kavramının zihinde tamamen kuruduğu (yok olduğu) bir zihinle dünyaya bakış! Tabii ki, tamamen değil.

Diyelim ki bir oyuncak yapımcısı, mumdan yüzlerce hayvan, kuş ve yaratık formu yapar ve bunları bir dolapta saklar. Cam kapaklarından bakıldığında, şüphesiz maymun oyuncağı inek oyuncağından farklıdır ve her ikisi de bebek oyuncağından ayrı durur. Ama oyuncak yapımcısı fikrini değiştirir ve tüm bu oyuncakları yok edip, malzemeden daha kârlı bir şey yapmak ister. Dolabın rafında oyuncaklar aralarındaki boşluklarla birbirinden ayrılmıştır. Oyuncak yapımcısı onları bir mum topuna sıkıştırmaya karar verir. Bu hareketle, oyuncak yapımcısı oyuncaklar arasındaki boşlukları ortadan kaldırır ve onları bir araya getirerek, yüzeyinde neredeyse tüm oyuncakların izlerini görebileceğimiz dev bir mum topu yaratır; belki maymunun kuyruğu, ineğin yüzü, çocuğun gülümsemesi ve köpeğin başı!

Benzer şekilde, Krishna Arjuna'nın zihnindeki 'mekân kavramını' kurutabilseydi, Prens tüm Evreni kendi avucunun içinde görür gibi olurdu. Ancak burada Arjuna'nın zihnine,

Krishna'nın ilahi yapısının mekân sınırları içinde hareket etme özgürlüğü verilmiştir. Doğal olarak, Krishna formunda tüm Evreni sıkıştırılmış ve paketlenmiş olarak görür.

1. Arjuna dedi ki: Bana bu en gizli manevi konular hakkında verdiğin talimatları işitmekle, yanılsamam şimdi dağıldı.
2. Ey lotus gözlü, her canlı varlığın ortaya çıkışı ve yok oluşu hakkında senden detaylı olarak duydum ve senin tükenmez görkemini anladım.
3. Ey tüm kişiliklerin en büyüğü, ey yüce form, seni burada önümde gerçek pozisyonunda gördüğüm halde, kendini tarif ettiğin gibi, bu kozmik tezahüre nasıl girdiğini görmek istiyorum. O formunu görmek istiyorum.
4. Eğer kozmik formunu görebileceğimi düşünüyorsan, ey efendim, ey tüm mistik güçlerin sahibi, o sınırsız evrensel Benliğimi bana göster lütfen.
5. Kutsanmış Rab dedi: Ey Partha, Benim yüzlerce ve binlerce çeşitli renk ve şekillerdeki, hepsi ilahi olan çok çeşitli formlarımı gör.
6. Adityaları ve Vasuları, Rudraları ve Ashvinleri ve aynı şekilde Marutları gör- ey Bharata soyundan gelen, daha önce hiç kimsenin görmediği bu harikaları gör!
7. Ey uykuyu yenen! İşte şimdi, bilinçli ve bilinçsiz varlıkların tüm bu evrenini ve deneyimlemek istediğin başka her şeyi gör- hepsi Bedenimde bir birlik olarak duruyor.
8. Beni sadece fiziksel gözünle deneyimleyemezsin. Bu nedenle sana ilahi vizyon gücünü veriyorum. O güçle Benim tümün Rabbi olarak gücümü gör.

Krishna'nın formunu Kozmik İnsan'a dönüştürmesi gerekli değildi, Arjuna'nın yapması gereken tek şey, önünde duran formu "GÖRMEK" idi. Ancak ne yazık ki, **algı aracı, inceleme nesnesine uygun şekilde ayarlanmamıştı** ve bu nedenle Arjuna, Krishna'da zaten var olanı algılayamadı. Bir teleskobun odak uzunluğunun ötesinde yer alan bir nesne, nesne aletin ekseninde olsa bile gözlemci tarafından görülemez. Daha uzaktaki nesneyi görüş alanına getirmek için gözlemcinin teleskopta gerekli ayarlamaları yapması gerekir. Benzer şekilde, Krishna kendisini Kozmik Forma "DÖNÜŞTÜRMEDİ", sadece Arjuna'nın içsel ayarlamaları yapmasına yardımcı oldu ki böylece Krishna'da açıkça var olanı algılayabilsin. Doğal olarak, Rab, "GÖR" diyor. Algılanabilir tüm varlıkların, her şekil ve renkteki toplam dünyası, Rabbin bu ayette yaptığı sayımda belirtilmiştir.

Daha önce, özün bireysel isimlerin ve biçimlerin çekirdeği olarak görülmesinin nispeten kolay olduğunu açıklamıştık; ancak bunun tersi olan **"bir olanın" içindeki çokluğu keşfetmek doğru felsefi anlayışla işleyen ince bir zekânın işidir.** Bir şiiri okumak için yalnızca alfabe bilgisi yeterlidir; ancak şiirin daha ince güzelliklerini anlamak ve onu benzer diğer şiirlerle karşılaştırmalı bir çalışmada sınıflandırmak için, şiir başyapıtlarına iyice nüfuz etmiş usta bir zihne ihtiyaç vardır.

Benzer şekilde, "ÇOKLUK İÇİNDE BİRİ GÖRMEK" inançla dolu bir kalbin işidir; ancak "BİRLİK İÇİNDE ÇOKLUĞU ALGILAMAK" için, kalbin yanı sıra, filozofların mantığını kendisi görebilen eğitimli bir zekâ gereklidir. Bu eğitimli zekânın olağanüstü olanı görebilme özel yeteneği, algılama ve bilme yeteneğimiz geliştiğinde kazanılan zekânın vizyonudur.

Bu açık gerçek, Tanrı tarafından şu dizede açıklanır:

"BU GÖZLERİNLE BENİ GÖREMEZSİN, SANA KUTSAL GÖRÜŞÜ VERİYORUM."

Bu "Kutsal göz" ü fantastik varsayımlar ve gülünç teorilerle açıklamaya çalışan çok sayıda eleştirmen vardır.

Böyle yorumcular kesinlikle Hindu kutsal metinleri, Upanişadlar tarzında fazla eğitim almamış kişilerdir. Upanişadlar boyunca açıkça ve örtük olarak, daha ince olanın insanlara verilen algı araçlarının kapsamına dahil edilemeyeceği tekrar tekrar açıklanır. Dış duyu organları yalnızca dış nesneler dünyasında serbestçe oynayabilir. Normalde "bir fikri görmek" dediğimizde, bu dış gözlerimizle yapılmaz. **Burada "görmek" terimi entelektüel kavrayışı ifade eder ve zekânın kavrama kapasitesi "Kutsal göz"dür.**

Sanjaya dedi:

9. Böyle diyerek, tüm spiritüel güçlerin Efendisi Hari, şimdi Arjuna'ya evrenin Rabbi olarak aşkın formunu açıkladı.
10. Sayısız yüzü ve gözü olan; sayısız özellik sergileyen, hayrete düşüren; sayısız göksel süslemelerle bezenmiş, havada tutulan sayısız ilahi silahlarla donatılmış;
11. Cennet çelenkleri ve giysiler giyen; göksel merhemler ve parfümlerle yağlanmış, inanılmaz, harikulade özelliklerle dolu- sınırsız ve her şeyi gören bir ilah.
12. Gökyüzünde aniden bin güneşin parlaması halinde nasıl bir parlaklık olurduysa- o büyük Varlığın ihtişamı da ona benziyordu.
13. Pandu'nun oğlu, tüm ilahların o Tanrısının bedeninde, tüm evreni- O'nun varlığında birleşmiş bir çokluğu- gördü.
14. Bunun üzerine Arjuna, hayretler içinde kalmış ve tüyleri diken diken olmuş bir halde, Rab'bin önünde eğildi ve ellerini kavuşturarak selamla şöyle dedi.
15. Senin formunda, ey Rab, tüm Devaları ve diğer varlıkların tüm çeşitli ordularını- ilahi Rişileri, göksel yılanları ve aynı şekilde lotus tahtında oturan yaratılışın Rabbi Brahma'yı görüyorum.

16. Seni her yerde her şeyi kapsayan formunda görüyorum- sayısız kol, sayısız gövde, sayısız ağız, sayısız gözle. Ey her şeyin Rabbi! Ey Her Şeye Şekil Veren! Senin başlangıcını, ortasını veya sonunu göremiyorum.
17. Seni, ey sınırsız Varlık, taçlandırılmış ve topuz ve disk ile silahlanmış, her yerde bir ışık kütlesi gibi parlayan ve bakılması zor, yanan ateş veya akkor güneş gibi görüyorum.

Pandava Prens, Kozmik-Formun açıklamasına devam ederken, bu anlaşılmaz İlahi görkemde kavradığı detayları giderek daha fazla anlatır. Orada Tacı, Topuzu ve Çarkı görür. Bunlar, mitolojik tasvirlerde Lord Vishnu'nun taşıdığı belirtilen simgelerdir.

Hindu tanrıları belli kutsal sembollerle temsil edilir ve her birinin, sonlu şeyler ve olaylar dünyası üzerinde krallık ve egemenlik anlamında özel bir önemi vardır. Sadece koşulları yöneten ve dürtülerin hâkimi olan kişi gerçek Efendidir. Hayata ve onun büyüsüne köle olan kişi zayıftır; başında taç olsa bile, bu ancak sahnedeki bir oyuncunun altın kaplama karton tacı gibi geçicidir. Güç sahibi kişinin kendini kontrolü ve hakimiyeti olmadan hayatta otorite ya da etkinlik mümkün değildir. Tutkularını yenmeyen ve kendini yönetmeyen kimse ne mutlu ne de güçlü bir hayat sürebilir. İşte o zaman Vishnu olur ve sadece o taç giymeye layıktır!

Arjuna'nın Kozmik Form tasvirinde bunları gördüğümüzde, aynı Gerçeğin sadece en aşağı solucanların değil, İlahi Üçlemenin (Trinity) de temel maddesi olduğu ortaya çıkar. Sonsuz Gerçek her yerde, her zaman birdir; sadece tezahürleri farklıdır ve her birinden parıldayan ilahlık derecesi, aynı Sonsuz Gerçek'in kendini ifade ettiği araçların kaba ya da ince oluşuna göre değişir.

HER YERDE PARLAYAN BİR IŞIK KÜTLESİ GİBİ, ÇEVRESİNDE YANAN GÜNEŞ VE ATEŞ GİBİ, BAKMASI ZOR

Bu tasvirdeki en anlamlı dizelerden biridir ve Saf Farkındalığın ihtişamını bize hissettirir. Bu, fiziksel anlamda "ışık" değildir; ancak yine de burada özel bir anlamla kullanılan, günlük dilden ödünç alınmış bir kelimedir. **Bilinç, kendi düşüncelerimizi ve duygularımızı çok net "gördüğümüz" "Işıktır." Aynı ışık, gözlerimizden yayılır ve dünyaya "ışık" tutarak ŞEKİLLERİ ve FORMALARI aydınlatır. Aynı Bilinç, kulaklarımızdan yayılan özel bir "ışık "la SESİ aydınlatır,** vs. Doğal olarak, Krishna'nın Sonsuz Farkındalığı temsil eden Kozmik Formu, Arjuna' nın titrek diliyle, algı, his ve anlayışın tüm duyularını kamaştıran görkemli bir ışık kütlesi olarak tanımlanmak zorundaydı.

ANLAŞILMAZ (Aprameya)

Şimdiye kadar Arjuna, Formu elinden geldiğince tanımlamış ve onda uyandırdığı duyguları anlatmıştı; ancak bu dizelerde bir umutsuzluk izi vardır. Arjuna, dilinin ağında konuyu tam olarak yakalayamadığını hisseder. Dil, algılananı, hissedileni ya da anlaşılanı ifade eder. Burada Arjuna'nın deneyimlediği bir form vardır. O görür, hisseder ve kendi içinde kavrar. Ama garip bir şekilde, **bu deneyim dilde ifade edilmeye çalışıldığında uçup gider,** yakalanamaz! Arjuna, gözleri, kulakları gibi organlarının dilinde verdiği nesnel tanımdan tatmin olmaz; aynı şekilde zihninin hissettiği duygusal dilde de mutsuzdur.

Kendine sadık kalan hayranlık içindeki ölümlü, yaşadığı görkemi zekâsının diliyle anlatmaya çalışır. Ama burada bile umutsuzca haykırır:

EY TANRI, SEN HER ZAMAN ANLAŞILMAZSIN

Yazar, evrensel Formu "nesnel deneyim" diliyle tasvir etmiş olsa da bize Gerçeğin özne olduğunu, hatta zekânın bile nesnesi olmadığını anımsatır. **Benlik, BİLEN, HİSSEDEN, ALGILAYANDIR; algılanan, hissedilen ya da bilinen değildir.**

18. Benim görüşüme göre Sen gerçekleştirilecek Yüce Bozulmaz Varlıksın- dünyanın nihai sığınağı ve ebedi hukukun koruyucusu, en eski ve sen.
19. Seni görüyorum- başlangıcı, ortası ve sonu olmayan; kudrette sonsuz, her yerde aktif sınırsız enerjiye sahip; güneş ve ayı gözleri olan, yüzü alevli bir ateş gibi parlak olan ve her şeyi enerji veren spiritüel parlaklığa sahip.
20. Ey Yüksek Ruhlu Olan! Tüm üç dünya, bu harika, hayranlık uyandıran formunun görüntüsüyle korkudan titriyor- cennet ve yeryüzü arasındaki tüm boşluğu ve tüm yönleri de dolduran tek varlık.
21. Gerçekten sana bu Devalar topluluğu Sana çekilip kaybolurken; bazıları korkuyla birleşmiş ellerle Seni yüceltiyor; 'Her şey iyi olsun' diyerek, büyük Rişiler ve Siddhalar toplulukları, Seni yüce ilahilerle övüyor."

Arjuna'nın şimdiye kadar yaptığı yorumlar, "harika ve korkunç" olan durgun bir Kozmik Formun tasviriydi. Burada Arjuna, Lord 'un Kozmik Formunda gözlemlediği hareketleri ve eylemleri anlatır. "Bu tanrı orduları" Evrensel Forma girip yok olurlar

Eğer bazıları, Lord'un formuna geri dönülmez bir şekilde çekilerek onda kayboluyorsa, süreci bekleyen ve izleyen diğerleri doğal olarak korkuyla paniğe kapılırlar. İnsan kesin bir felaketle tehdit edildiğinde ve buna karşı herhangi bir çare veya savunma bilmediğinde,

çaresizlik içinde her zaman duaya yönelir. Bu psikolojik gerçek, burada "BAZILARI KORKUYLA ELLERİNİ BİRLEŞTİREREK SANA TAPINIR" denerek güzelce ortaya konmuştur.

Ve hepsi bu değil. Yüksek bilgeliğinden kaynaklanan insanüstü dinginlikleri ve iç huzurları nedeniyle toplam görüşten hiç rahatsız olmayan büyük Rishi ve mükemmelleşmiş adamlar (Siddhas), yalnızca çokluktaki tüm fenomenal dünyanın görkemli görünümüne yüce ilahiler okurlar. Onlar bunu, herkese "BARIŞ OLSUN" dileyerek yaparlar, her zaman. Kendi "bilgeliklerinde" evrenin bu kadar korkunç bir vahşeti ancak toptan bir yeniden yapılanma planı başlattığında üstlendiğini fark ederler. Bilge insanlar ayrıca böyle bir "yıkım yoluyla inşa" programında hiçbir şeyin kaybolmadığını da bilirler. Bu nedenle, bu süreci selamlarlar ve dünyaya böyle topyekûn bir altüst oluşun hemen ardından geleceğinden emin oldukları parlak bir altın çağ dilerler.

Bu beyitte, tüm fenomenler dünyası üç başlık altında güzelce toplanmıştır; 'Normal Altı', 'Normal' ve 'Normal Üstü'. 'Normal Altı' bilinçsizce yok olur. Onlar ölüm sürecinin kurbanlarıdır ve bu sürecin farkında bile olmadıkları için ona hiç isyan etmezler. 'Normal' olanlar, çürüme ve ölüm sürecini akıllıca gözlemleyip fark ettiklerinde korku duyarlar. Kendi kaderlerinden endişelenmeye başlarlar ve ölümle hiçbir şeyin kaybolmadığını fark edemeyerek, cahillikleri içinde tüm canlı isim ve formların kaçınılmaz kaderinden titrerler.

Bir de 'Normal Üstü' denilen bir grup insan vardır ki, onlar Toplamı ve Davranışını yeterince kavrayabilen ve Evrende her gün olan olaylar bir gün onları da ziyaret etse bile hiç rahatsız olmayanlardır. Baloncuklar patladığında, ne olduklarını ve nasıl doğduklarını bilenler için üzülecek bir durum yoktur. Benzer şekilde, bu Siddhalar, ölen bir kültürün yeniden yöneliminden önce gelen altüst oluşu gördüklerinde, orada Hakikatin yüce Gücünü tanır ve yalnızca Rab ‘bin kendi elleriyle yeniden inşa edilen dünyaya iyi şans ve barış dilerler.

22. Ve Rudralar, Adityalar, Vasular ve Sadhyalar, Vishvalar, Ashvinler, Marutlar ve sana ve Gandharvalar, Yaksalar, Asuralar ve Siddhalar orduları- hepsi Sana tam bir hayret içinde bakıyor.
23. Sayısız yüz, göz, kol, gövde, uyluk ve bacakla ve yasaklayıcı görünüme sahip sayısız dişinle Senin muazzam formunun görüntüsünde- tüm dünya, ey kudretli olan, bende olduğu gibi dehşet içinde titriyor.
24. Göklere ulaşan ve çeşitli renklerde parlayan formunu gördüğümde, ağzı sonuna kadar açık ve gözleri büyük ve parlak bir şekilde parlayan yüzünü gördüğümde, içimin derinliklerine kadar korkuyla sarsılıyorum. Ey Her Yere Nüfuz Eden! Gücüm tükeniyor ve aklım huzurdan yoksun.

25. Kozmik yıkım ateşine benzeyen ve dişleriyle dehşet saçan yüzlerini bile görerek, tüm yön duygumu ve aynı zamanda aklımı kaybediyorum. Ey tümün Rabbi ve dünyaların evi! Bana merhamet et!
26. Tüm bu krallar ordusu, Dhritarashtra'nın oğulları, Bhishma, Drona ve ötedeki Karna ile birlikte, ayrıca bizim tarafımızdaki başlıca savaşçılar hepsi korkunç dişlerle dolu korkunç ağzına doğru koşuyorlar.
27. Bazılarının başları ezilmiş ve dişlerinin arasındaki boşluklara sıkışmış halde görülüyor.
28. Çok sayıda nehrin hızlı akan suları denize doğru koştuğu gibi, insanlar arasındaki bu kahramanlar da alevli ağzına doğru koşuyorlar.
29. Güvelerin hızla alevli bir ateşe üşüşüp yok olduğu gibi, bu insanlar da kesin yıkımla karşılaşmak üzere başları önde ağzına koşuyorlar
30. Tüm bu dünyaları yalıyorsun, alevli ağzınla onları yiyorsun. Işıltın, herkesin zihnine korku salarak, bu tüm evreni parlaklığıyla dolduruyor ve yakıyor, ey Vishnu!
31. Lütfen bana bu hayranlık uyandıran formunla kim olduğunu söyle. Sana, ey Yüce Rab, selam ve ayrıca lütfun için dualarım. Senin hakkında, İlk Varlık ve buradaki amacın hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum, bundan habersizim.
32. **Ben tüm varlıkları yok etmekle meşgul, kudretli dünyayı yok eden Zaman'ım**. Sensiz bile, bu rakip ordularda dizilmiş tüm savaşçılardan hiçbiri hayatta kalamayacak.
33. Bu nedenle kalk! Şöhret kazan! Ve düşmanlarını yok ederek müreffeh krallığın tadını çıkar. Çünkü, bu savaşçılar zaten Benim tarafımdan öldürüldü. Sadece onun bir aracı ol, ey usta okçu Arjuna
34. Drona ve Bhishma'yı, Jayadratha ve Karna'yı ve ayrıca Benim tarafımdan zaten benim edilmiş olan diğer kahraman savaşçıları öldür. Savaşmaya devam et ve savaştaki düşmanları fethedeceksin.
35. Krishna'nın bu beyanını duyan Arjuna, titreyen vücuduyla defalarca ellerini birleştirerek O'nu selamladı. Tam bir hayranlıkla O'nun önünde yere kapanarak, Arjuna kekeleyerek O'na hitap etti.
36. Haklı olarak dünyalar Seni yüceltmekten sevinç duyuyor ve zevk alıyor. Senin huzurunda Rakshasalar her yöne korku içinde eriyor, Siddha orduları ise tapınmayla eğiliyor.
37. Ey Yüksek Ruhlu olan! Neden Sana eğilmesinler ki, Sen tüm varlıkların en yücesi ve yaratıcı Brahma'nın bile ilk nedeni olansın! Ey Sonsuz Olan! Ey tüm Tanrıların Rabbi ve tüm dünyaların Meskeni! Sen hem varlık (etki durumu) hem de yokluk (nedensel durum) ve aynı zamanda bunların ötesinde olan o Bozulmaz Varlıksın.

38. Sen tüm tanrıların ilki ve tüm varlıkların en kadimîsin. Sen dünyalar için nihai dinlenme ve güvenlik limanısın. Hem bilen hem de bilinen ve aynı zamanda yüce Mesken sensin. Ey sayısız forma sahip olan! Senin tarafınla tüm evren kaplanmıştır
39. Rüzgarların tanrısı Vayu, ölümün tanrısı Yama, denizlerin tanrısı Varuna ve yüzünde tavşan işareti olan ay olarak tezahür ettin
40. Sen her şeyin atası ve aynı zamanda onun kaynağısın. Sana binlerce kez selam olsun! Selam, tekrar selam ve yine tekrar selam. Sen Her Şeysin.
41. Ey bozulmayan! Eğer, senin büyüklüğünü bilmeden ve seni sadece bir arkadaş olarak görerek, cehaletten veya sevgiden, yalnızken veya birlikteyken, oynarken, dinlenirken, otururken veya ziyafet çekerken, "Ey Krişna! Ey Yadava!" gibi saygısızca hitap ettiysem –
42. Sana yalvarıyorum, ey Sınırsız Olan, beni affet!

43. Sen dünyanın babasısın- hareketli ve hareketsiz olan her şeyin. Sen onun ibadetinin nesnesi, öğretmenlerinin en saygınısın. Tüm dünyalarda sana eşit başka biri yok. Karşılaştırılamaz güç sahibi olan, senden daha büyük biri ise hiç yok!
44. Bu nedenle bedenimi yere sererek seni selamlıyor, ey saygıdeğer Rab, bana lütfetmeni diliyorum. Bir babanın oğluna, bir arkadaşın arkadaşına ve bir sevgilinin sevgilisine davrandığı gibi bana davran.
45. Daha önce hiç görülmemiş bu formu görünce, çok sevinçliyim ama zihnim de korkuyla tedirgin. Bana diğer tanıdık formunu göster ve bana lütfet, ey tüm tanrıların Tanrısı ve dünyaların İçinde Yaşayan Ruhu.
46. Seni daha önce olduğu gibi taç takmış ve elinde topuz ve disk tutarken görmek istiyorum. Lütfen o dört kollu şekli al, ey bin kollu ve evrensel forma sahip olan!

Kutsanmış Rab dedi:

47. Lütfumdan, ilahi gücümle, sana bu aşkın formumu- sonsuz, ilkel, ışıltılı ve her şeyi kapsayan- gösterdim. Senden önce hiç kimse tarafından görülmedi.
48. Senin dışında (lütfumun bahşedildiği), bu insan dünyasında hiç kimse Beni bu Kozmik Formda göremez- ister Vedik çalışma ister fedakârlık ister iyi işler ister ritüeller, isterse de şiddetli çileciliklerle olsun.
49. Korkma; ne de bu hayranlık uyandıran formumu görünce şaşkına dönme. Korkuyu yatıştırmış ve kalbi sevinçle dolu olarak, şimdi bu tanıdık formumu tekrar gör!

50. Krişna Arjuna'ya böyle diyerek, tekrar kendi tanıdık formunu gösterdi. Böylece o nazik formu alan Yüce Olan, korkudan etkilenen Arjuna'yı tekrar rahatlattı.

Arjuna dedi:

51. Ey Janardana, Senin bu nazik insani formunu görünce, şimdi sakinleştim ve zihnimin doğal haline döndüm.
52. Kutsanmış Rab: Gördüğün bu formumu görmek son derece zordur. Tanrılar bile onu görmek için her zaman isteklidirler.
53. Ne Vedik çalışma ne çilecilik ne hayır işleri ne de fedakarlıklarla insan Beni senin yaptığın gibi göremezdi.
54. Ama, ey Arjuna, sen büyük savaşçı! Sarsılmaz bağlılık sayesinde bu formum gerçekte ve hakikatte bilinebilir, deneyimlenebilir ve içine girilebilir.
55. Kim Benim için çalışırsa, Beni hedef olarak görürse; kim Benim adanmışım olursa, bağlardan ve herhangi bir varlığa karşı düşmanlıktan uzak olursa- böyle bir adam, ey Pandu'nun oğlu, Benim içime girecektir.

Herkesin bölünmez bağlılığıyla sadece Rab'bin kozmik kudretini tanımakla kalmayıp aynı zamanda bu ihtişamı kendisinde deneyimleyebileceğini duyduğunda, Pandava Prensi'nin yüzü bu statüyü elde etme kaygısını yansıtmış olmalı. Arjuna'nın bu sorulmamış sorusuna bir cevap olarak, Krishna burada kişinin hayattaki bu büyük tatmine doğru nasıl büyüyebileceğini açıklıyor. Sonlu insanın Kozmik 'in statüsünü ve gücünü kazanması için Krishna planı beş ayrı şema içeriyor gibi görünüyor. **Bu, bu ayette verilen bir arayıcıdan beklenen koşullardan açıkça anlaşılıyor. Bunlar şunlardır:**
(1) tüm çalışmaları Rab'be adanmış olan,
(2) hedefi Rab olan,
(3) Rab'bin bir adanmışı olan,
(4) tüm bağlılıklardan özgür olan
(5) herkese karşı her türlü düşmanlık duygusundan uzak olan.
Bu beş şema içerisinde, tüm öz disiplin çizgisinin özetlendiğini görüyoruz. Tüm faaliyetlerden ister fiziksel ister zihinsel veya entelektüel olsun, kopuş ancak kişi sürekli olarak Ben'i düşündüğünde gerçekleşebilir. Düşmanlık ancak kişi diğerini kendinden ayrı olarak gördüğünde mümkündür. Sağ elim ile sol elim arasında düşmanlık olamaz. Birliğin farkındalığı her yerde aynı Ben'in vizyonu aracılığıyla deneyimlenmelidir. Ancak o zaman herhangi bir yaratıkla düşmanlıktan tamamen kaçınmak tam olarak başarılabilir.

Zihin ve zekâ düzeyinde tamamen kopuş imkansızdır. Zihin ve zekâ kendilerini bir şeye veya varlığa bağlamadan yaşayamaz. Bu nedenle, arayan kişi Tanrı'ya adanmış faaliyet yoluyla önce diğer şeylerden tüm bağlarını çekmeyi ve sonra zihnini adanmış bağlılığın şevkiyle Rab'be çevirmeyi öğrenir. Bunu başarmada, daha önce açıklanan tüm planlar gerçekten çok faydalıdır. Böylece, tüm şema yeniden değerlendirildiğinde, onda oldukça kabul edilebilir ve tamamen psikolojik bir mantık bulabiliriz. Şemadaki her bir sonraki madde, bir önceki madde tarafından güzelce desteklenir ve beslenir. Kıtadan,

manevi arayıcının büyük hac yolculuğunun Tanrı'ya adanmış faaliyetlerle başladığı açıktır. Kısa süre sonra, o Tanrı ilkesinin kendisi, onun hayatındaki amacı haline gelir. Kendisinde, bu görkemli amaca karşı mükemmel bir sevgi geliştirecektir. Doğal olarak, nesneler dünyasıyla olan diğer tüm sonlu bağlantıları sona erecek ve sonunda, Ben'le temasa geçecektir. Ben olduktan sonra, Kendini her yerde, her şeyde tanır ve bu nedenle, onda hiçbir düşmanlık duygusu olamaz.HERKES İÇİN SEVGİ VE HİÇ KİMSEYE NEFRET, bir arayıcının sadhanası aracılığıyla kazandığı deneyimin gerçekleşme niteliğini ve yoğunluğunu bilmek için Gita' mihenk taşı' olarak düşünülebilir.

Bölüm haklı olarak Evrensel Formun Vizyonu olarak adlandırılmıştır. Sanskritçe kutsal metin terminolojisinde, burada kullanılan Vishwa Roopa teriminin aslında Virata Roopa olduğu belirtilir. Kendini 'bireysel bir fiziksel bedenle' özdeşleştiren Benlik, uyanıklık halindeki olayları deneyimler ve bu durumda Benlik, Vedanta'da Vishwa olarak adlandırılır. Aynı Benlik, Kendini Evrenin toplam fiziksel kaba bedenleriyle özdeşleştirdiğinde, bu durumda Benlik, Kozmik-Virata olarak adlandırılır. Burada Rab, Kozmik formunu göstermiştir ancak Bölüm Vishwa-Roopa olarak adlandırılmıştır.

12) Bhakti Yoga- Adanmışlık Yogası
İbadet Hizmeti / Sevgi Dolu Bağlılık yolu

Gerçek bir kral için, daha büyük bir görkemin meydan okuması karşı konulamaz bir güçtür. Nerede daha geniş bir alan, daha büyük bir kazanç, daha parlak bir ihtişam görülürse, o alanı fethetmek, ele geçirmek ve yönetimi altına almak için mücadele etme cazibesine direnemez; böylece fethettiği alanda tartışmasız egemenliğini yayar. Sonsuz kahramanlık sahibi kraliyet dostunda böyle bir tepki bekleyen Krishna, sadece Tanrı'nın ilahi görkemini ve Kozmik-formunu göstermemiş, aynı zamanda Arjuna'ya "yalnızca tek yönlü bağlılıkla bu Kozmik-formun bilinebileceğini, görülebileceğini ve içine girilebileceğini" de ilan etmiştir.

Bu Sonsuz görkemin bağlılıkla kendisine ait olabileceğini duyunca, Pandava Prens iyimser bir şekilde bu ruhani görkemi fethetmeye ve kendine kazandırmaya karar verir.

Psikolojik olarak, Arjuna zaten bu kahramanca arzuyu hissetmeye hazırdır ve ruhani hedefin fethi için gerekli her fedakarlığı yapmaya ve tüm çabayı göstermeye ilahi bir ilhamla donatılmıştır. Önceki iki bölümde gördüğümüz gibi, Arjuna, zeki bir adam olarak, arabacısını İlahi olarak kabul etmekte tereddüt etmiştir. Prens, Tanrı'nın felsefi açıklaması için analitik bir açıklama talep etmiştir. "Ben onlarda değilim, onlar Benim içimdedir." Bu daha önce verilmişti (IX-4), ancak zeki Arjuna'daki şüphecilik, sadece ilahi görkemin sözlü beyanıyla tamamen yok edilemeyecek kadar derindi.

Doğal olarak, Prens aynı şeyi fiziksel olarak görmek istedi ve Tanrı ona tam Kozmik-Formu gösterdi. Analiz ve sentez – tartışma ve gösterim – sürecinden tamamen ikna olduktan sonra, Arjuna'nın zekâsı tamamen teslim oldu ve Ruh'u gerçekleştirme ve O olmak için arzu duydu.

Her birey, inandığı şeyi olmak ve yaşamak ister; "düşünceler ne ise insan odur". Ve inanan kişi, kör inançla zamanı aşmış alışkanlıkların dikenli yolunda ilerleyen birinden daha büyük bir arayıcıdır.

Gerçek şu ki, daha ince kişilik ancak kaba kişilik tamamen tatmin olduğunda kendini gösterebilir. İnsan aç olduğu sürece, duygusal doğası kalbini boğmaya devam eder. Midesi dolduğunda, kalbin sevgi ve şefkatle duygusal tatmin talep etme özgürlüğü olur. Zekâ, ancak fiziksel ve duygusal yönler dinlenmiş veya en azından geçici olarak tatmin olmuşsa tam anlamıyla işleyebilir. Eğer insanın fiziksel ya da duygusal kişiliğinde bir eksiklik veya tamamlanmamışlık varsa, duygusal ve entelektüel yeteneklerini etkin şekilde harekete geçiremez.
Aynı şekilde, arayıcının sezgisel deneyim için ruhani arzusu, önceki ve dış talepler tamamen tatmin edildiğinde kendini ifade eder. Bu gerçek, Bağlılık Yolu bölümündeki tartışmalarda güzelce ortaya konur. Arjuna, entelektüel olarak ve duygusal olarak, , asker olarak şüpheciliği sona erer ve Ruh'un krallığını arama, keşfetme, fethetme, sahip olma ve yönetme arzusunu hisseder.

"Dehşet Formu"nda, Arjuna geçmişin sonsuz esaretini, şimdinin sokaklarından geçirip geleceğin avlusuna ulaştırarak orada Zamanın Efendisi Krishna ile buluştuğunu gözlemlemiştir. Benzer şekilde, Tanrı'da Sonsuzlukta "buradaki" ve "orada" birbirine karışmış, en uzak ufuklar "buradaki" kucağında yerleşmiştir! Doğal olarak, Arjuna şu

soruyu sormuştur: Formu olmayan Sonsuzluğun formuna mı yoksa Krishna'nın Kozmik-Formundaki görünür ilahlığa mı tapmalı, sevmeli ve meditasyon yapmalı?

Önceki iki bölüm, Arjuna'daki şüpheciyi Tanrı'nın Kozmik-Formunun tartışması (Bölüm X) ve gerçek gösterimi (Bölüm XI) ile tamamen tatmin etmiştir. Yeni dönmüş Kraliyet Prensi şimdi kendisi içinde İlahi Krallığı fethetmek için karşı konulmaz bir arzu duyar. Kesin fatih için gizli strateji, önceki bölümün son dizesinde de belirtilmiştir; bağlılık ve dünyaya egosantrik bağlılıktan arınmış sürekli öz uygulama, Gita'da çizilen yoldur ve böylece "Ey Pandava, bana gireceksin" (XI-55) denilmiştir.

Pratik bir eylem adamı olarak Arjuna, sadece kitap bilgisi ve faydasız bilimsel öğrenimle boşuna tatmin arayan tembel bir filozof değildir. Teori onu hiç etkilememiştir. Savaşçı, mücadele alanına girmeye ve arabacısının gösterdiği görkem alanını yönetimi altına almaya sabırsızdır. Bu nedenle, bölüm, işin ciddiyetini ifade eden bir soru ile doğru şekilde başlar.

Veda öğrencisi olarak çocukluğundan beri, Arjuna'ya Mutlak'ın şekilsiz, isimsiz ve duyuların, zihnin ve zekânın algılarının ötesinde olduğu öğretilmiştir. Ancak Prens, Krishna ve Onun Kozmik Formu 'nu canlı birinci elden deneyimlemiştir. Doğal olarak, Gerçek'i, Sri Krishna'nın gösterdiği gibi, görünmeyen mi yoksa görünür olarak mı meditasyon yapmanın daha faydalı olduğu sorusunu gündeme getirir.

Bu soru, din açısından çok tartışmalı bir noktadır. Zaman zaman, Peygamberler ve Ustalar, Tanrı Prensibinin İlahi-Form aracılığıyla tapınılmasını desteklemek veya kınamak için ortaya çıkmıştır. Okyanusu, dalgaların bilgisiyle tam olarak kavrayabilir miyiz, yoksa dalgaların bilgisi okyanusu anlamamızı engeller mi? Kısaca, putperestlik haklı mıdır? Meditasyon yapan zihnin Sonsuzluğa dalması ve ona tutunması için yardımcı bir dayanak sağlayabilir mi? Sağlarsa, teknik tam olarak nedir? Bu bölümün tamamı bu soruya cevap vermeye ayrılmıştır.

Arjuna dedi:

1. Senin, yukarıdaki şekilde (İlahi Kişi olarak) Seni seven ve Sana ibadet eden, her zaman sebat eden adanmışların var; yine de başkaları da var ki, onlar Seni Bozulmaz ve Tezahürsüz (Kişisel Olmayan Mutlak) olarak tefekkür ediyorlar- bunlardan hangisi Yoga'yı daha iyi anlar? Her zaman senin ibadet hizmetine düzgün bir şekilde katılanlar mı, yoksa kişisel olmayan Brahman'ı, görünmeyeni ibadet edenler mi daha mükemmel kabul edilir?

Kutsanmış Rab dedi:

2. **Ben, zihinleri sebatlı bir sevgiyle Bana odaklanmış, mutlak bir inançla Bana ibadet edenleri, Yoga'da en mükemmel olarak kabul ederim.**

Bu ilk beyitte Krishna, Rabbe olan bağlılığın vaat edilen karşılığını vermesi için kesinlikle gerekli olan üç koşulu belirtir. Genellikle, Bağlılık Yolu'nun çok kolay olduğu düşünülür. Aynı şekilde, seçilen hiçbir "Yol "un, onu seçen arayıcı için zor olmadığını söylemek de doğrudur. "Yollar" sadece kullanılan araçlar bakımından farklıdır. Ancak zeki ve dikkatli olanlar için, her türlü araçla ilerleme garantilidir.

Benzer şekilde, kendini geliştirmek isteyen her arayıcı, elindeki araca göre ya **Adanmışlık Yolunu ya Eylem Yolunu ya da Bilgi Yolunu** seçer. Her biri için kendi "Yolu" en kolay olanıdır.

Düşünce, ince bedenimizin içeriğidir. Zihin ve zekâ aslında düşüncelerden başka bir şey değildir. **Onların Rab kavramı etrafında rahatça dolaşması yeterli değildir; aslında düşüncelerin Rab 'in temsil ettiği ideal mükemmelliğe nüfuz etmesi, içine girmesi, birleşmesi ve sonunda kendini çözmesi gerekir.** Burada kullanılan "aveshya" kelimesi sadece "düşünce teması" değil, gerçek bir "düşünce nüfuzu" anlamına gelir. İnsan düşüncesi, üzerinde düşündüğü nesnelerin niteliklerinin kokusunu alır, biçimini alır ve hatta onların ışıltısını taşır. Böylece, bir bağlılığın düşünceleri Rab'e karşı içtenlikle, engellenemez bir sevgiyle coştuğunda, bağlılık kişiliği bir süreliğine sona erer ve kendisi kalbinin Rab'inin ışıltısını ve güzelliğini kazanır.

Bağlılık yoluyla evrimini tamamlamak isteyen bir bağlı için ikinci gerekli koşul, taparken düzenli olarak kendini denetleyebilme dengesine sahip olmaktır. Zihin doğası gereği, her zaman düşüncelerinin nesnelerinden uzaklaşmaya çalışır ve düşünceleri odak noktasında dengede tutma sanatı kendini denetleme olarak adlandırılır. Sanskritçe "Upasana" terimi "tapınma" olarak çevrilebilir, ancak bu kelimeyi duyduğumuzda otomatik olarak aklımıza gelen yüzeysel anlamla karıştırılmamalıdır. Gerçek Upasana, Yüce İlke ile içsel bir uyum eylemidir; böylece kendimizi tamamen O'na kaptırırız.

İnanç genellikle "kör inanç" olarak anlaşılır... Kör inanç, Shraddha değildir. Shraddha, "bilmediğim bir şeye olan inancım, böylece inandığım şeyi öğrenebilirim" demektir. Bu yetenek onda gelişmemişse, bir bağlı, yıllarca uygulama yapsa bile kendinde kendini tanrısallaştırmayı yeterince gerçekleştiremeyebilir.

Bu nedenle, bu beyitte gerçek bir bağlı olmak için zorunlu ve kaçınılmaz üç ana koşul sayılmıştır:

1**. Mükemmel inanç,**

2. Sürekli ve sarsılmaz tapınma,

3. Zihnin tamamen Rab kavramıyla birleşmesi.

Bunları başaran herkes, Rab tarafından en sarsılmaz bağlı olarak kabul edilir.

3. Bozulmaz olana (Kişisel Olmayan Mutlak), dünyanın sağlam desteği olan ve aynı zamanda tanımlanamaz, tezahürsüz, aşkın, hareketsiz, ebedi ve her şeyi kaplayan olana adanmış olanlar bile
4. bana duyuları kontrollü, zihinleri sakinleştirilmiş ve herkesin iyiliğine odaklanmış olarak çabalayarak Bana ulaşırlar.

Önceki beyitte, yalnızca Rab 'in Görünür Formu üzerinde düşünceye dalan bir bağlı' nın nasıl sarsılmaz bir yogi olabileceği için gerekli temel koşullar anlatılmıştı. Bu iki beyitte ise, Lord Krishna, Rab 'in Görünmeyen Formu üzerinde meditasyon yapanları tanımlamaya çalışıyor.

Biçimleri ve nitelikleri olan her şey maddeseldir ve maddeler geçicidir. Bu nedenle, Ölümsüz olan, hiçbir niteliği olmayan şeydir. Sadece nitelikler algılanabilir ve bu da duyu organlarının **Ölümsüz'ü (Akshara)** algılamasının imkânsız olduğunu gösterir.

Tanımsız (Anirdeshyam) , Tanımlar her zaman algılanan deneyimler üzerinden yapılır ve bir şey algılanamazsa, doğal olarak tanımlanamaz ve diğerlerinden ayırt edilemez.

Her Yerde Mevcut (Sarvatra-gam) , Niteliksiz, görünmeyen, dolayısıyla tanımsız olan Sonsuz, mutlaka her yerde mevcut olmalıdır. Eğer Yüce'nin herhangi bir yerde mevcut olmadığı söylenebilirse, o zaman Yüce'nin belirli bir şekli olur. Ve şekli olan şey yok olur.

Anlaşılmaz (Achintyam) İnsan zihni tarafından kavranabilen şeyler hemen duygu ve düşünceler nesnesi olur ve tüm nesneler geçici olduğundan, Ölümsüz mutlaka kavranamaz, anlaşılamaz ve düşünülemez olmalıdır.

Değişmeyen (Kootasthah) , Benlik, Bilinç, tüm değişimlerin sürekli gerçekleştiği zemin olmasına rağmen değişmez kalır. Sanskritçe "Koota" örs anlamına gelir. Demirci atölyesindeki demir bloğu gibi, kendisi değişmeden diğer demir parçalarının

şekillendirilmesine izin verir, aynı şekilde Bilinç de kişiliklerimizin iyi ya da kötü gelişmesine izin verir.

Sabit (Achalam) , Hareket, zaman-mekân sisteminde değişimdir. Bir şey kendi içinde asla hareket edemez; sadece henüz bulunmadığı bir mekân ve zamanda hareket edebilir. Şu anda sandalyemdeyim. Gelecek dakikada başka bir yere gidebilirim. Ama şu anda kendi sandalyemde kendi içinde hareket edemem çünkü kendimi bütünüyle kapsarım. Sonsuz her yerde vardır ve hiçbir zaman-mekân noktasında yoktur; bu yüzden hareket edemez. O buradadır, oradadır, her yerdedir; geçmişi, şimdiyi ve geleceği içindedir.

Sonsuz (Dhruvam) , Değişebilen şeyler zaman ve mekânla koşulludur. Ama Yüce, tüm her şeyin temeli olarak her zaman ve her yerde zaman ve mekân oyununu destekler; bu yüzden bu iki faktör Sonsuz'u koşullandıramaz. İçimizdeki Sonsuz Benlik, çocukluk, gençlik, yaşlılıkta, her yerde ve her zaman, sevinç ve kederde, başarı ve başarısızlıkta aynıdır. Ancak zihin, akıl ve beden seviyelerine indiğimizde, Einstein'ın Görelilik Teorisiyle zaman ve mekânın oyununa gireriz. Yüce zamanla koşullanmamıştır; zamanın hâkimidir. Sonsuzdur.

Meditasyon İçin Üç Kaçınılmaz Koşul,

Tüm Duyuları Kontrol Altına Almak , Duyu organları yoluyla enerjimizi dağıtmak düşüncesiz ölümlülerin bayağı alışkanlığıdır. Mükemmelliğin zirvesine ulaşmayı ve ölümsüz sevinç durumunu yönetmeyi arzulayan bir arayıcı, böyle dağıtımları kısmalı ve korunan enerjiyi daha yüksek uçuş için yönlendirmelidir. Duyu organları, çokluk dünyasının içimize sızdığı gerçek kapılardır ve içimizdeki uyumu bozar, dengemizi bozar. Zihin de eylem organları aracılığıyla dış dünyaya akar. Bu iki işlem dengemizi bozar. Krishna burada meditasyon yolunda başarı için duyuların kontrol altında tutulması gerektiğini vurgular.

Her Zaman Dengeli Olmak , Başarılı bir meditasyon yapan için ikinci koşul, tüm durumlarda ve deneyimlerde entelektüel dengedir. Bir düşünürün, dış dünyadan hiçbir rahatsızlığın meditasyonunu bozmayacağı bir yaşam şartı umması çok saçmadır. Böyle mükemmel bir durum mümkün değildir. Dünya ve varlıklar sürekli değişir. Böyle bir değişkenlik içinde, arayıcının sürekli pratik yapması için ideal bir düzenin devamını beklemek akılsızlıktır. Bu yüzden arayıcı, entelektüel değerlendirmelerini, zihinsel bağlarını ve dış dünya ile fiziksel temaslarını kontrol ederek kendi dengesini bulmalıdır.

Dış dünyaya karşı akıllıca kurulan ilişki, arayıcının çevresindeki çılgın eğlenceye rağmen kendi içinde sürekli bir denge yaşamasıdır ve buna denge durumu denir. Doğru ayrım yeteneği gelişmiş olan kişi, dış dünyadaki büyüleyici ve çirkin olan her şeyi bir arada tutan altın ipliği kolayca görebilir. Bu yetenek Sama-buddhi olarak adlandırılır.

Bir baba olarak, çocuğum bir an kirli, bir an yaramaz; sabahları bağırıyor, öğlen gülüyor; akşamları zorbalık yapıyor, geceleri vahşi! Ama tüm bu durumlarda, baba olarak ben hep aynı oğlu görürüm ve ona her durumda eşit sevgi veririm. İşte gerçek bir babanın sama-buddhisi budur. Aynı şekilde, gerçek bir arayıcı kalbinin Rab'ini kendi hayatındaki trajedilerde, komedilerde, büyük başarılarda, iç çekişlerde ve hayal kırıklıklarında tanımayı öğrenir. Böylece entelektüel olarak dengeli olur.

Tüm Varlıkların İyiliğine Odaklanmak , Başarılı bir meditasyon yapan için üçüncü nitelik, her zaman tüm varlıkların iyiliği için kendini adamak olmalıdır. İnsan bedenliyken, her zaman zihnini ve zekasını yüksek meditasyona veremez. Dünyayla temas kurmalı ve ona tepki vermelidir. Böyle faaliyetlerde arayıcı, felsefesinin doğası gereği, tüm canlılara yorulmadan hizmet eden biri olmalıdır. Tüm varlıklara sevgi onun inancı olur.

Meditasyon yapanlar, Ölümsüz, Görünmeyene odaklanarak duyularını kontrol edebiliyor, dengede kalabiliyor ve başkalarına hizmet etmeyi doğası haline getirebiliyorsa, onlar da "sadece Bana ulaşırlar". Krishna, onların da aynı hedefe, Yüce Benliğe ulaştığını ilan eder.

Arjuna'nın sorduğu soru tartışmalı olabilir, ancak Krishna'nın cevabı tartışılmaz bir gerçeğin ilanıdır. Büyük ilahi filozof burada her iki Yolun da uygulayıcıyı aynı hedefe götürdüğünü ve dünyayla ilişki kurarken uyulması gereken genel kuralların her iki yol için de açıkça belirtildiğini gösterir. İster kişisel ister kişisel olmayan bir Tanrı üzerinde meditasyon yoluyla ruhani açılımını arayan bağlı olsun, gerekli disiplinler tam ve sadakatle uygulandığında sonuç aynıdır.

5. **Kişisel Olmayan Mutlak olana adanmış olanların karşılaştığı engeller çok daha büyüktür çünkü belirsiz herhangi bir idealin yolu, bedenlenmiş bir varlığın (beden merkezli insanın) anlaması veya takip etmesi için zordur.**
6. Ancak, ey Pritha'nın oğlu, zihinleri her zaman Bana odaklanmış olanları tüm eylemlerinin meyvelerini, eylemlerinin faili olma duygusuyla birlikte Bana terk eden
7. Ve Beni tek sığınakları ve tek sevgileri olarak tefekkür ederek Bana ibadet edenleri, çok geçmeden bu ölümle sınırlı dünya varoluşu okyanusundan kurtaracağım.
8. Zihnini sadece Bana sabitle; aklını Benim içime işle; şüphesiz o zaman sonsuza dek sadece Benim içimde kalacaksın.
9. **Zihnini (başlangıçta bile) Bana istikrarlı bir şekilde sabitleyemiyorsan, o zaman sistematik konsantrasyon uygulaması yoluyla Bana ulaşmaya çalış. O zaman bhakti-yoga'nın düzenleyici ilkelerini takip et**. Bu şekilde bana ulaşma arzusunu geliştir.
10. Eğer **bhakti-yoga'nın düzenlemelerini uygulayamıyorsan yani Sistematik konsantrasyon uygulama yeteneğine sahip değilsen, o zaman tüm kalbinle**

Bana hizmet etme işlerine (dış ibadet ve Benim hatırım için görevlerin yerine getirilmesinden oluşan) kendini ada. Böylece Benim için çalışan insan, mükemmelliğe ulaşabilir.

11. **Bunu yapmak bile senin için çok zorsa, o zaman Bana sığınarak ve böylece zihni kontrol ederek, tüm eylemlerinin meyvelerinden (Beni onların faili ve zevk alıcısı olarak tanıyarak) vazgeç**.
12. **(Sadece biçimsel) disiplinler uygulamasından daha ziyade, (doktrinin) net bir entelektüel anlayışı daha iyidir. Böyle bir anlayıştan daha ziyade, meditasyon daha iyidir. Meditasyondan bile daha iyisi, eylemlerin meyvelerinden vazgeçmektir. Çünkü, böyle bir vazgeçme (işlerin meyvelerinden ve onların faili olma duygusundan) hemen ardından huzur gelir.**
13. **Herkese karşı dost ve şefkatli ve herhangi bir nefret dokunuşu olmadan; sahiplenmeden ve kibirden yoksun, her zaman memnun ve tefekkür içinde**
14. **kendini kontrol eden ve inançta sağlam, tüm kalbiyle ve tüm ruhuyla Bana adanmış- böyle adanmış bir adam Benim için değerlidir.**
15. **Hiç kimseyi zor durumda bırakmayan ve kimse tarafından rahatsız edilmeyen; mutlulukta ve sıkıntıda, korkuda ve kaygıda dengede olan böyle bir kişi de benim için değerlidir**
16. **Günlük faaliyetlerin sıradan akışına bağımlı olmayan; saf, uzman, kaygısız, tüm acılardan kurtulmuş ve bir sonuç peşinde koşmayan müridim çok sevgilidir**.
17. **Coşku, öfke, üzüntü ve istekten uzak bana ne hoş olanı arayan ne de hoş olmayandan kaçınan böyle adanmış bir adam Bana değerlidir. Arkadaşlara ve düşmanlara eşit olan,**
18. **Onurda ve aşağılamada dengede, sıcaklıkta ve soğuklukta, mutlulukta ve sıkıntıda; şöhretle kötü şöhret arasında dengede kalan, her türlü kirli ilişkiyi her zaman reddeden, her şeyden tatmin olmuş ve sessiz kalan,**
19. **Herhangi bir ikamet yeri umursamayan, bilgiye sabit kalan ve ibadet hizmetiyle meşgul olan böyle biri benim için çok sevgilidir.**
20. **Bu yok olmayan ibadet hizmeti yolunu takip edenler ve kendilerini tamamen inançla adayanlar, beni en yüksek hedef olarak belirleyenler benim için çok ama çok sevgilidirler**

Bu bölüm Bhakti Yoga olarak adlandırılsa da onu okumak ve özümsemek, Rabbe karşı gerçek sevgiyi beslemek ve bugün Adanmışlık pratiğimizde sahip olduğumuz çeşitli yanlış anlamalardan kendimizi kurtarmaktır**. Adanmışlık yolu, basit bir duygusal patlama veya aşırı duygusal bir gösteri değildir**. Basit bir anlamsız histeri değildir. Sınırlamalarımızdan vazgeçerek ve derin tefekkürün ilham dolu anlarında yeni bir canlılık kazanarak insan kişiliğinin çiçek açmasıdır.

13) Kşetra Kşetrajna Vibhaga Yoga – Alan ve Alan Bileni Ayrımı Yogası Bilen ve Bilinen

Bu, Gita'nın en ünlü bölümlerinden biridir, bu, öznenin, Kendinin, maddeye ait araçlardan ve onların yanlış yorumlamalarından özgürleşmiş haliyle kişisel bir deneyimidir. Burada, Yok Edilemez, Biçimsiz Ruh üzerine doğrudan nasıl meditasyon yapılacağını kapsamlı bir şekilde açıklıyoruz.

Bu bölümün teması, daha önce VII. Bölüm'de "Bilgi ve Deneyim" ve VIII. Bölüm'de "Yok Edilemez Brahman" başlıklarıyla tartışılan fikirlerin doğrudan mirasçısıdır. Arjuna'nın entelektüel tereddütleri ve zihinsel şüpheleri nedeniyle araya giren dört bölüm (IX, X, XI ve XII) olsa da Krishna filozofu, "Yok Edilemez Brahman" üzerine geliştirdiği ana temayı asla unutmaz. Öğrencisini teselli ettiğinde ve şüphelerini geçici olarak giderdiğinde, serinkanlı bir şekilde tartışmasına geri döner.

Gita'nın on sekiz bölümü, bazı "Efendinin Şarkısı" eleştirmenlerine göre, her biri altı bölümden oluşan üç ayrı gruba ayrılır. Bu üç bölüm, Vedanta'nın büyük Mahavakyas lardan biri olan 'THAT THOU ART' (Tat Vam Asi) ifadesindeki üç kutsal kelimeyi açıklar. İlk bölüm, ilk altı bölümü kapsar ve 'THOU' kelimesini açıklar; ikinci bölüm, sonraki altı bölümü kapsar ve 'THAT' kelimesini açıklar ve son altı bölüm, kutsal emirdeki 'ART' fiilini açıklar ve bu nedenle bu bölümde 'ART' kelimesinin açıklamasını sunar.

Maddesel kılıklar aracılığıyla işleyen ruh, yaşayan organizmadır. 'THAT', maddeye bürünmüş haldedir ve boş bir 'THOU'dur. Bu nedenle, maddeye bürünmemiş insan, Ebedi ve Sonsuz Ruh ‘tur.

Maddeden kurtulmak için, içimizdeki maddenin ne olduğunu tam olarak bilmemiz gerekir.

Bu, cansız madde araçları ile canlı Hayat kıvılcımı, Ruh arasındaki ayrım bu bölümde sunulmuştur.

Bu bölüm doğru olarak **'Alan' ve 'Alanın Bilicisi; Kshetra-Kshetrajna Yoga'** olarak adlandırılır.

Maddeden kurtulma süreci, meditasyon sürecidir.

Meditasyonun duruşu, tutumu ve diğer teknik sırları daha önce (V ve VI. bölümlerde) kapsamlı bir şekilde açıklanmıştır. Ancak meditasyona oturduktan sonra, entegre zihin ve zekamızın şimdi ne yapması gerekir? Kendimizi kendimizden çekebilir ve Sonsuz ile kimliğimizi arayabilir miyiz? Bunların hepsi bu bölümde kapsamlı bir şekilde açıklanmıştır.

Maddesel araçlar ve algılanan nesnelerin dünyası birlikte 'ALAN'ı oluşturur ve **bu alanı aydınlatan Üstün Bilinç, sonuç olarak, 'ALANIN BİLİCİSİ' statüsünü kazanır**. **Birisi, bilinebilirler alanındayken ötekisi bilendir.**

Bir sürücü, sürüş anında sürücüdür; bir binici, at sürerken binicidir; bir yüzücü, yüzme anında yüzücüdür. Direksiyondan uzakta, eyerden uzakta, sulardan uzakta, sürücü, binici ve yüzücü sadece üç bireydir. Belirli bir alanda işlev görürken, özne, alanın doğası ve orada gerçekleştirdiği işlev türüne bağlı olarak belirli bir özel statü kazanır.

Saflık Bilinci, kendi koşullamaları aracılığıyla çokluğun dünyasını algılar ve 'ALANIN BİLİCİSİ' olur, bu bilici, bu nedenle sevinç ve hüzün, başarı ve başarısızlık, huzur ve huzursuzluk, kıskançlık, korku ve milyonlarca başka yıkıcı fırtına ve altüst oluş deneyimlerine maruz kalır.

Samsara'nın acıları, bu nedenle, 'ALANIN BİLİCİSİ’ Jiva'nın özel zenginliğidir.

Eğer 'ALAN' ve 'BİLİCİSİ' ayrı ayrı bilinirse, meditasyon yoluyla öğrenci madde araçlarından kendini ayırabilir ve bu nedenle, bu acı dolu deneyimlerin 'ALANI'ndan uzaklaşabilir. Böylece, 'ALANIN BİLİCİSİ', Mutlak Bilgi deneyimcisine dönüşür.

Matematiksel olarak, bilinen şeyler ve olaylar alanında Bilgi, bilinenlerin eksikliklerini çeken 'BİLİCİ' olur. 'BİLİCİ' eksi bilinenler alanı, Kendisi her zaman mükemmel ve sevinçli olan Saf Bilgi olur. Bu bölümü dikkatlice incelemek, içimizde spiritüel içgörünün geniş amfi tiyatrosuna yeterli gizli pencereler açacaktır

Kutsal Lord dedi ki:

1. Ey sevgili Kṛṣṇa, **ben prakṛti [doğa], puruṣa [zevk alan], alan ve alanın bileni, bilgi ve bilginin nesnesi hakkında bilgi edinmek istiyorum.**
2. Bu beden, Kunti'nin oğlu, **Kshetra olarak adlandırılır, alan (çünkü eylemlerin meyveleri burada toplanır). Bunu bilen (mülkü olarak) Ksetrajna veya alanı bilen Ruh 'tur.** Bu konuda bilgili olanlar böyle der.

PRAKRITI VE PURUSHA- Hindistan'daki Sankhya Felsefesinde, Acharyalar bu iki teknik terimi**, hareketsiz donanımları (Prakriti)** ve **tüm madde topluluğunu harekete geçiren canlı hakikati (Purusha)** ifade etmek için kullanmışlardır. **Kısaca, Prakriti maddeyi, Purusha ise Ruhu temsil eder. Ruh, kendi başına, madde aracılığıyla oynamadıkça bir ifadeye sahip değildir.** Purusha, Prakriti ile birleştiğinde, iyi ve kötü deneyimler çokça doğar. Elektrik, kendi başına ışık olarak ortaya çıkamaz. Ancak bir ampulle birleştiğinde, ışık olarak kendini gösterir.

ALAN VE ALANIN BİLENİ- Bu iki terimi, bu bölümün girişinde zaten açıklamıştık. Alanın Bileni, Bilme İlkesinin, bilinen-alan içinde işlev gördüğü durumdur. **Bilinen-alan nesnelerinden yoksun bırakıldığında, 'Bilen' kendisi sadece 'Saf Bilgi' haline gelir ve bilme işlevleri ona bağlı kalmaz.**

BİLME MEKANİZMASI VE BİLGİNİN NESNELERİ- Koşullu bilgi parçaları, yani şeylerin bilgisi, yaşamda tüm canlı varlıkların sürekli deneyimidir. Doğal olarak, 'bilme mekanizması', onun manipülasyonları ve 'bilinmesi gereken gerçek nesne' üzerine bir araştırma, tüm arayış içinde olanlara yardımcı olacaktır.

3. Beni, Bharata soyunun oğlu, tüm Kshetra'larda (bedenlerde) Ksetrajna (Ruh) olarak bil. Bu beden, ey Kuntī'nin oğlu, alandır ve bu bedeni bilen kişi alanın bileni olarak adlandırılır. **Kshetra ile Ksetrajna arasındaki ayrımın bilgisi yalnızca gerçek bilgidir.**

4. Kshetra'nın ne olduğunu, doğasının ne olduğunu, değişimlerinin neler olduğunu ve hangi nedenlerden hangi etkilerin ortaya çıktığını kısaca benden dinle. Ayrıca Ksetrajna'nın kim olduğunu ve güçlerini de bil.
5. Bu konuyu birçok farklı şekilde Rishiler çeşitli ölçülerde şarkı söylediler. Brahma-sutraların iyi düşünülmüş ve kesin özdeyişleri de bunu tartışmıştır
6. **Büyük elementler, ego (benlik), akıl ve ayrıca henüz herhangi bir şekle, yapıya veya tanıma bürünmemiş potansiyel haliyle (kök doğa, moola-prakriti), on duyusal organ, bir zihin ve beş duyusal nesne…Arzu, nefret, haz, acı, beden, zeka, dayanıklılık –**
7. **işte bu "Kshetra" (alan) ve onun değişimleri, kısaca böyle tanımlanır.**

BÜYÜK ELEMENTLER (MAHABHUTALAR): Bunlar beş tanedir; uzay, hava, ateş, su ve toprak. Bunlar, burada "algılanabilir" (Indriya-gocharaah) Büyük Elementler terimiyle belirtilen daha kaba elementlerin kombinasyonlarından oluşan temel elementlerdir (tanmatralar).

EGOİZM veya BENLİK HİSSİ (AHAMKARA): Bu, nesneler dünyasıyla özdeşleşmemizden kaynaklanan "ben" ve "benim" hissidir. Bu, bu dünyayı "algılayan" ve "keyif alan" şeydir ve kendi sevdiği ve sevmediği, sevgi ve nefret dünyasında sevinçleri ve kederleri yaşar, dış dünyadaki sayısız bağlarıyla sürekli ağlar. Nesneler dünyasıyla ilişkilerimizden kaynaklanan bireysellik, "Ego" olarak adlandırılır.

ZİHİN (BUDDHI): Rasyonel olarak düşünen ve her yaşayan insanın deneyimlerinde iyi ve kötüyü yargılayan, kendi sonuçlarına varan "karar verme yetisi" zihin olarak adlandırılır.

TEZAHÜR ETMEMİŞ (AVYAKTA): **Verilen bir zihin ve aklın işlevlerini yöneten ve dış dünyadaki faaliyetlerini belirleyen tezahür etmemiş faktör, vasanalar olarak adlandırılır.**

Dış dünyadaki bilinçli keyfimizin bir sonucu olarak zihinsel donanımda kalan izlenimler, sonraki tüm algılarımızın ve duygularımızın yönünü ve desenini belirler. Zihinsel kapasiteler ve entelektüel kararlar, her bireyde vasanaların türüne göre belirlenir ve yetkinlikleri, nesneler dünyasındaki önceki ben-merkezli varlığının bir sonucu olarak narin bedeninde kalan izlenimlere (vasanalar) göre düzenlenir. Bireysel faaliyetlerin bu kaynağı, bireydeki artık vasanalardır. Doğal olarak, makro kozmik açıdan, insanlar ve nesneler evreninin toplamı ve davranışları, Sanskritçe'de Sankhyanlar tarafından **Moola-Prakriti** veya Vedantinler tarafından Maya olarak adlandırılan toplam vasanalardan kaynaklanmalıdır. **Maya (Moola-Prakriti)** aracılığıyla işleyen Yüce, toplam Evren'in Yaratıcısıdır ve aynı Yüce,

bireydeki vasana katmanları (Avidya) aracılığıyla işleyerek bireysel yaşamın, yani "Ego"nun yaratıcısı, sürdürücüsü ve yok edicisidir. Buradan, Tezahür Etmemiş 'in yalnızca görünmeyen neden, yani toplam vasanalar olduğu ve bu vasanaların "görülen" nesneler dünyası olarak tezahür ettiği açıktır.

ON DUYU: Beş algı organı ve beş eylem organı, her bireyin uyarıları algıladığı ve bunlara yanıt verdiği araçlardır.

BİR (EKAM): Burada bağlamda bu, zihni temsil eder. Duyu organları çok sayıda olsa da beş algı yolundan gelen tüm uyarıları alan ve aynı olan yetenek zihindir. Zihin yalnızca uyarıları almakla kalmaz, aynı zamanda aklın yargısını yürütür ve dış dünyaya yanıtlar gönderir. Bireysel kişiliğin ifade bulduğu tek çıkış noktasıdır. Buradaki "bir", bu nedenle zihni temsil eder.

DUYULARIN BEŞ NESNESİ: Her duyu organının algılayabileceği yalnızca belirli bir nesne alanı vardır. Gözler yalnızca formları algılar; kulaklar sesleri dinler, burun koku alır; dil tat alır ve deri dokunuşları algılar. **Hiçbir duyu organı diğer duyu organlarının nesnelerini algılayamaz. Böylece, beş farklı duyu nesnesi türü vardır. Ve aslında, algılanan tüm kaba dünya, bu beş duyu nesnesi türünün bir oyunundan başka bir şey değildir.**

Şimdiye kadar sayılan yirmi dört faktör, Sankhya Felsefesinin ünlü 24 ilkesidir (tattvalar). Tezahür etmemiş (7+1), duyu organları (8+10), zihin (18+1) ve beş duyu nesnesi (19+5) =24

Lord Krişna, **"Alanı" oluşturan unsurları sayarken bu kaba "madde donanımlarıyla" durmaz; arzu, nefret, haz, acı, bedenin bir araya gelmesi (samghata), zekâ, kararlılık gibi değişiklikleri de içerir. Kısacası, yalnızca kaba beden, zihin ve akıl nesneler dünyasını oluşturmaz, aynı zamanda bunlar aracılığıyla deneyimlenen algılar, nesneler dünyası, duygular ve düşünceler de "Alan" (Kşetra)- "bu beden" (Idam shariram) terimiyle kapsamlı bir şekilde dahil edilir.**

Özne dışındaki her şey nesneler dünyasına aittir ve bir nesne olarak algılanabilir. Zihinsel, duygusal ve entelektüel fikirler de bilgimizin nesneleridir ve bu nedenle, konu'ya göre görülen, hissedilen veya bilinen her şey nesnelerdir. Nesneler dünyasının tamamı, Gita'da bu bölümde "bu beden- Alan" ifadesiyle belirtilir.

Kısacası, "bilinebilir" olan her şey bir arada "Alan" (Kşetra) olarak etiketlenebilir.

Ve "Bilen" (Kşetrajna) olarak işlev gören Bilme İlkesi, öznedir.

Özneyi nesneler dünyasından ayırt etmek için, nesneyi oluşturan şeylerin kapsamlı bir şekilde anlaşılması gerekir. Bu nedenle bu detaylı sayım yapılır. Kozmostaki maddenin tüm dünyası, bu iki dizede doğrudan ve dolaylı olarak kucaklanmıştır.

Beş ardışık beyitten oluşan aşağıdaki bölüm, toplamda 'Bilen'i (Kshetrajna) gösteren yirmi niteliği listeler. Aslında, Alanın Bilen'i doğrudan tarif edilir (XIII-12'de) ancak, aşağıdaki beyitlerde (XIII-8 ila 12'de) belirli zihinsel ve duygusal nitelikler, ahlaki tutumlar ve etik ilkeler öngörülür çünkü bunlar, Sonsuz Ben'i kavramak ve deneyimlemek isteyen arayıcı için temel ön koşullardır

8. **Kendini önemsemeden kurtulma, Alçakgönüllülük, gösterişsizlik, zarar vermeme, affetme, hoşgörü, doğruluk ve dürüstlük, temizlik, öğretmene saygı ve hizmet, saflık, sebat, özdenetim/benliğin denetimi...**
9. **sadelik, gerçek bir ruhsal öğretmene yaklaşma, temizlik, duyu nesnelerine karşı ilgisizlik ve duyusal nesnelere karşı tutkusuzluk ayrıca egoizmin yokluğu benlik iddiasının yokluğu, doğum, ölüm, yaşlılık, hastalık ve acı gibi kötülüklerin farkına varmak**
10. **Kararlılık, öz disiplin, sahte egonun yokluğu, Bağlanmama, oğul, eş, ev ve benzeri şeylere aşırı düşkünlükten uzaklık, onlarla ve onların kaderleriyle özdeşleşmeme, hoş ve hoş olmayan durumlarla karşılaşıldığında sürekli zihinsel denge, sürekli zihin dinginliği**
11. **bana sürekli ve saf bir bağlılık gösterme, Beni 'kendi' olarak düşünerek sabit bir bağlılıkla ibadet etme** (veya benden ayrılmama**), yalnızlığa yönelme yalnız bir yerde yaşamayı arzulama, genel kitleden kopma;**
12. **Öz farkındalığın önemini kabul etme ve Mutlak Gerçek arayışı, Manevi metinlerin sürekli çalışması ve manevi disiplinlerin uygulanması ile manevi aydınlanmanın hedefini ve insanın kaderini net bir şekilde anlama – bunların hepsini bilgi olarak beyan ediyorum; bunun dışında ne varsa cehalettir. Ruhsal bilginin sürekliliği ve hakikatin bilgisinin amacını kavrama; bu 'bilgi' olarak adlandırılmıştır, bunun dışındaki ise 'bilgisizlik'tir.**

Bu kıta (ayet) itibariyle "Bilginin" unsurları tarif edilmeye başlanır ve bunlar,
ruhani uyanışa yardımcı olan ahlaki nitelikler ve asetik pratiklerdir.

ALÇAKGÖNÜLLÜLÜK – kendini beğenmemek, kibirden uzak olmak anlamına gelir;
TEVAZU- yani, benlik gururunun olmaması;
MÜTEVAZILIK – kendi büyüklüğünü övünmeden gizlemek erdemidir;

ZARAR VERMEMEK – özellikle kendi kötü niyetlerimiz ve duygularımız yoluyla hiçbir canlıya zarar vermemek;
AFFETME (**SABIR**) – bozulmadan uzun süre dayanabilme gücü;
HOŞGÖRÜ (SABIR)- uzun süre üzülmeden acı çekebilme kapasitesi;
DÜRÜSTLÜK- düşünceler, sözler ve eylemler arasında uyum sağlayan ve doğru davranışa odaklanan kişiye gelen bir özellik;
DOĞRULUK – düşüncelerini, sözlerini ve davranışlarını uyum içinde tutan ve doğru davranışa kararlı olan kimseye gelir;
ÖĞRETMENE HİZMET – sadece fiziksel değildir; gerçek hizmet, öğrencinin öğretmenin saf kalbi ve zekasıyla zihinsel ve entelektüel bir birlik aramasıdır;
SAFLIK – sadece arayıcının düşüncelerinin ve bedeninin temizliği değil, aynı zamanda giysileri, eşyaları ve yaşadığı çevrenin temizliği de kapsar. Düşüncelerin, duyguların, niyetlerin ve tutkuların içsel saflığını da içerir;
SEBAT – kültürel ve ruhani hedeflere ulaşmak için amaç birliği ve odaklanmış çaba;
ÖZDENETİM – kişiliğin tüm katmanlarında hem toplu hem de dış dünyayla olan çeşitli ilişkilerinde uygulanan kendini tutma
DUYU NESNELERİNE BAĞLILIKSIZLIK burada dünyadaki nesnelerden kaçmak anlamına gelmez. Bu nesnelerin ortasında yaşarken, zihnimizi onlarla meşgul etmekten vazgeçmek; o nesneler arasında bağlılık duymadan yaşamak kastedilir — işte burada "**Vairagya**" terimiyle bu anlatılmaktadır. Nesnelerden kaçmak ya da zihnen onlara düşkün olmak bastırmadır ve bu şekilde bastırılmış biri, Lord 'un (Tanrı'nın) III-6. kıtada dediği gibi, sahtekâr (Mithyachara) olarak nitelendirilir.
"BEN" DÜŞÜNCESİNDEN VAZGEÇME – bireysellik duygusu, ancak kendimizi araçlarımız ve algılarımızla özdeşleştirdiğimizde ortaya çıkar. Bu yanılsamayı azaltmak, gerçek ilahi doğamızı idrak etmek ve yaşamak için gereklidir. Bu, herhangi bir tarlanın ekilmeden önce temizlenmesi gereken yabani otların yolunmasına benzer.
ACI KÖTÜLÜĞÜNÜN FARKINA VARMA – mevcut durumdan hoşnutsuzluk duygusu, bizi yeni bir varoluş durumunu keşfetmeye teşvik eder. İster bir ulus ister bir topluluk ya da toplum olsun, eğer bulundukları durumun alçaltıcı ve trajik olduğunu anlamazlarsa, acılarına kayıtsız kalarak o durumla yaşamayı kabul ederler. Her siyasal ya da sosyal aktivist, öncelikle insanlara içinde bulundukları kötü hali fark ettirir. Bu farkındalık oluştuğunda, yeni mutluluk ve daha dolu bir yaşam için hevesle arayışa girerler.
Aynı yöntem kültürel alanda da geçerlidir. Arayışçı, kendi içindeki kişilik zincirlerinin farkında olmazsa, kendi acılarının kuyusunda yaşamaya devam eder ve ondan çıkmak için çabalamaz. **İnsan zihni ve bedeni, inanılmaz bir uyum sağlama kapasitesine sahiptir. Herhangi bir duruma uyum sağlayabilir ve hatta onlardan keyif alabilirler**.
Bir arayışçı, mevcut varoluş aşamasındaki acının kötülüğünün sürekli bilincinde olmadıkça, Mükemmeliyetin Kutsal Alanlarını aramak, bunun için savaşmak,

kazanmak ve sahip olmak için gerekli manevi dürtüyü, entelektüel dinamizmi, duygusal coşkuyu ya da fiziksel cesareti keşfedemez.

DOĞUM, ÖLÜM, YAŞLILIK VE HASTALIKTA- dünyadaki her fiziksel beden bu değişimlerden geçer ve her biri yeni üzüntü kaynaklarının giriş kapısıdır. Doğum, büyüme, çürüme, hastalık ve ölüm, tüm canlı donanımların trajik kaderleridir. Bu başkalaşım aşamalarının tümünde, acıyı sürekli olarak tanımak, ona karşı sabırsızlık hissetmektir. Acıya karşı bu başkaldırı hissi, arayışçıları Mükemmeliyet Zirvelerini aramaya daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde iten yakıttır.

BAĞLANMAMAK- Zihnin, dünyadaki çeşitli nesnelere aşırı bir beğeniyle yapışması, bağlanma olarak adlandırılır. Dış dünyayla olan zihinsel temaslar, zihne çalkantılar getirir. Zihin, dünyadaki sonlu nesnelerin sıkça dans ettiği ölüm melodisine uygun bir şekilde dans eder. Ateş kendi başına yakamaz, ancak bir çocuğun parmakları yanar; bu, ateşin kendisinden değil, arzunun ittiği parmakların ateşle gerçek TEMAS kurmasından kaynaklanır.

ÇOCUK, EŞ, EV VE BENZERLERİNE AŞIRI SEVGİDEN KAÇINMA- **Aşırı sevgi ya da şefkat, bir başkasına yönelik yoğun bir bağlanma biçimidir**. Bu, sevgi nesnemizle tam bir özdeşleşme içinde olmamızdan ibarettir. **Seven kişi, sevgilisiyle özdeşleşmesinde kişisel kimliğini öylesine kaybeder ki, sevdiği kişi neşe içinde yaşadığında mutlu olur, acı çektiğinde ise üzülür. Böylesine yakın bir ilişki genellikle bir annenin çocuğuna olan bağlanmasında görülür. İçsel kişiliğimiz etrafına bir ayrım duvarı örerek bu tür rahatsızlıkları uzak tutmak, kendimizde dengeyi keşfetmektir- ki bu denge olmadan hiçbir ilerleme ya da büyüme mümkün değildir.**

BUNUN GERÇEKTEN BAŞARILIP BAŞARILAMAYACAĞI Eğer bir arayışçı, önceki üç kıtada tarif edilen erdemleri kendisinde geliştirmeye çalışırsa- sadece içsel yaşamında değil, aynı zamanda çevresindeki dünyayla tüm temaslarında da- şu kesindir ki, sıradan bir dünya insanı olan bu kişi, kendisinde çokça enerji biriktirecektir. Bu kıta, biriken bu enerjinin uygun kanallarda doğru bir şekilde uygulanmasını tarif eder; böylece kişi bundan fayda sağlar ve daha iyi bir Öz-açılım elde eder.

BANA KARŞI SAPASAĞLAM ADANMIŞLIK- **Konsantrasyon, zihnin tüm zihinsel heyecanları ve çalkantıları dışlayarak belirli bir noktaya odaklanmasıdır.** Bu düşünmedeki sabitlik, iki farklı noktadan kaynaklanan sebeplerle bozulabilir- ya bireyin kendi zihninden ya da üzerinde düşünülen nesneden. Her ikisi de sabit olmadıkça konsantrasyon başarılı olamaz. Eğer adanmışlığımız puttan puta kayarsa, konsantrasyon pratiğimiz dengesiz hale gelir, çünkü dikkat noktası sürekli değişir. Bu nedenle, Bana, yani Öz'e, karşı sapasağlam bir adanmışlığın, Yoga'da istikrarlı ilerleme ve büyüme için gerekli koşullardan biri olduğu söylenir.

AYRILMAZLIK YOGASI İLE- Adanmışın zihnindeki bölünmemiş dikkat ve coşku, daha iyi bir konsantrasyonu sağlayacak başka bir koşuldur. Aksi halde zihin, kendi adanmış öz-

uygulamasına isyan edebilir ve kısmen ya da tamamen kendi yanıltıcı büyülenmelerine doğru kayabilir. **Zihnin belirli bir amaç sabitliğini koruması gerekir**. Vahşi hayaller ve boş hayallerle oyalanmak, yalnızca dağılmış bir zihnin uğraşıdır.

Şri Krişna'nın burada kullandığı tipik ifade, Yoga seansında insan zihninin iğrenç ve aşağılık dalgalanmalarını belirtmek için, bu tür dalgalanmaları kınamak istediği gücü açıkça gösterir. **Zihnin, üzerinde düşünülen noktayla 'fuhuş yapmaması' gerektiğini söyler.**

Fuhuş, kişinin kendi yeteneklerini ve güzelliklerini, sadakat ve iffetin yüksek bağlarını hiçe sayarak küçük bir kâr uğruna satma tutumunu ifade eder.

Tanrı'ya bağlı bir zihin, sadık bir düşünme zihnidir. 'Fuhuş yapmama' uyarısı, konsantrasyon noktasının bir tanrılar kalabalığı ya da bir fikir yığını olmaması, seçilmiş tek bir ideale sadakatle hizmet etmesi gerektiğini ifade eden gerçekten çok güçlü bir uyarıdır.

Benzer şekilde, kıtada kullanılan diğer güçlü ifade,

'**Başka-olmama" Yogasıdır (Ananya-Yoga).** İlham aldığı üzere, Yogeshwara, eski Hindu yaşam tarzını ve öz-kültürel tekniklerini yeniden yorumlamasına yeni bir ateş katmak için anlık bir ilhamla yeni ve güçlü bir ifade yaratır. Sabit bir zihin ve kesin bir ideale yönelik istikrarlı düşünme ile bütünleşmiş böyle bir yaşam, uygulayıcının uygun bir ortamda çalışmaması durumunda imkânsızdır. Bu, iki dolaylı tavsiye ile belirtilir: **(a) yalnız yerlere çekilmek ve (b) kalabalık toplum yaşamına karşı bir tiksinti geliştirmek.**

Kişilik ne kadar bütünleşirse ve kalbinin sevdiği şeyi arayışındaki çılgınca coşkusu ne kadar artarsa, o kadar otomatik olarak gürültülü kalabalıktan uzaklaşarak kendi içinde yalnız yaşar. Bu, her düşünür için geçerlidir- ister şair ister bilimsel araştırma yapan bir akademisyen, isterse akut bir problemi olan bir insan olsun. Zihin büyüleyici bir ideale kapıldığında, diğer tüm meşguliyetlerle bağını kaybeder ve tamamen kendi ilgi alanına sadık bir şekilde bağlanır.

13. Şimdi bilmemiz gerekeni açıklayacağım, onu bilmekle ölümsüzlüğe ulaşılır. Bu Yüce Brahman'dır başlangıcı olmayan ve bana tabi olan, bu maddi dünyanın neden ve sonuçlarının ötesindedir
14. Her yerde O'nun elleri ve bacakları, gözleri, başları ve yüzleri vardır, her yerde kulakları vardır. Bu şekilde "Üstün Ruh" her şeyi kuşatmaktadır.

15. Süper Ruh tüm duyuların orijinal kaynağıdır ama O duyusuzdur. O bağlı değildir ama tüm canlıların bakıcısıdır. O doğanın hallerinin ötesindedir ve aynı zamanda maddi doğanın tüm halleri üzerinde egemendir.
16. O tüm varlıkların içinde ve dışında bulunmaktadır. Hareketsiz olmasına rağmen hareket ediyormuş gibi görünür (çünkü her yerdedir). O hem uzak hem de yakındır- cehalete sahip olanlar için uzaktır, bilenler için yakındır. İnceliği nedeniyle maddi nesneler gibi bilinemez.
17. O (Brahman), bilgiyi arayanların bilmek istediği bölünemez Bütün 'dür; yine de birçok varlıkta bölünmüş gibi görünmektedir. O tüm varlıkların üreticisi ve destekleyicisidir, aynı zamanda onların yiyicisidir.
18. Bilincin kendiliğinden parlayan ışığı her şeyi aydınlatır. O cehaletin karanlığından etkilenmez. O bilgi ışığıdır; O bilgi arayışıdır, O'na giden yol bilgidir- tüm varlıkların en derin köşesinde yerleşmiştir.
19. Böylece kısaca **Kshetra'nın (maddi Doğa**) ne olduğu ile bilgi ve bilginin nesnesinin ne olduğu açıklanmıştır. Sadece benim müridim bunu tamamen anlayabilir ve böylece benim doğama ulaşabilir.
20. **Hem Prakriti (Doğa) hem de Purusha (Ruh) başlangıcı olmayan, sonsuz gerçeklerdir**. **Ayrıca değişken nesnelerin ve niteliklerin (günlük deneyim dünyasını oluşturan) Prakriti 'den kaynaklandığını bil**.
21. **Prakriti bedenin ve duyuların oluşumunun ve işlevinin sebebidir; oysa Purusha zevkleri ve acıları, sevinçleri ve üzüntüleri deneyimler**.
22. Prakriti'nin ürünleri olan bedenlerde oturan Purusha, Prakriti 'den doğan nesneleri ve nitelikleri zevk alır. **Bu nesnelere bağlılık ruhun kötü veya yüce rahimlerde yeniden bedenlenmesine neden olur.**
23. Bu bedende Yüce Ruh da vardır; O Yüce Benlik ve Egemen Lord olarak tanımlanır; kayıtsız Tanık, Onaylayıcı, Destekleyici ve Zevk Alan'dır.
24. **Böylece Purusha'yı (Ruh) ve Prakriti'yi (Doğa) etkileriyle birlikte bilen kimse bir daha doğmayacaktır, yaşam tarzı ne olursa olsun.**

Vasanalar ve Yeniden Doğuş: Dış dünyadaki deneyimler, zihinde izlenimler (vasanalar) bırakır. Bu vasanalar, Purusha'yı zevk ya da acı için tekrar tekrar doğmaya zorlar

Önceki kıtada, Purusha'nın "Alan" (Madde/Prakriti) ile özdeşleşmesinin, onun maddenin trajik yazgılarına katılmasının nedeni olduğu söylenmişti. Eğer bu temas olmasaydı, Purusha, madde dünyasının yalnızca bir gözlemcisi olur, hiçbir acı ya da keder yaşamazdı. Ancak Sonsuz (Purusha), zihinsel ve entelektüel tepkilerle doğrudan koşullandırıldığı yanılsamalı hayal gücü nedeniyle zavallı bir fani rolünü oynar.

Dış dünyadaki bu canlı deneyimler, izlenimler (vasanalar) bırakır ve Purusha, bu izlenimleri yerine getirmek için tekrar tekrar ya daha yüksek zevk rahimlerinde ya da daha düşük tezahürlerde acı çekmek üzere doğar.

Ayrı Durma ve Farkındalık: Bir şeyi anlamak için ondan ayrı durmak gerekir. Nesneler dünyasından, duyulardan ve onların işleyişinden ayrı durarak, kişi temel olan Ruh'u (Saf Bilinç) fark eder.

Bir şeyi bilmek için ondan ayrı durmalıyız, eğer bir duruma kendimiz dahil olmuşsak, onu tam olarak anlayamayız. Nesneler dünyasını, temas araçlarını ve onların davranış ve niteliklerini aynı anda fark etmek, hepsinden ayrı durmaktır ve bu halde, temel olan Ruh (Purusha) fark edilir. Böylece, kendi doğamızın mutlak, sonsuz, Saf Bilinç olduğunu tanımak, tüm yanlış anlamaları (avidya) sona erdirir. Avidya'yı tamamen ortadan kaldırmış bir kişi için artık "Madde Alanı" ile tam bir özdeşleşme nedeni kalmaz. Bu nedenle, böyle bir birey için denir ki: "DAVRANIŞLARI NE OLURSA OLSUN, TEKRAR DOĞMAZ" yani**, onda yeni vasanalar oluşamaz ve zihin ile akıldaki eski vasanalar da artık işlev görmez, çünkü onda dış dünyayla yanlış bir ben-merkezli temas kalmamıştır.**

Zihinde daha fazla vasana yaratan Jiva'dır (bireysel benlik) ve vasanalara göre zihin aracılığıyla, istenen sevinç ve acı kotasını elde etmek için farklı aletler (beden, zihin) ve farklı deneyim dünyaları yansıtır. Öz-farkındalığa ulaşmış böyle bir bireyde vasanaların kalmadığı, bu bedenin var olduğu sürece sadece bu bedende olacağı, Brahman'ı Bilen'in kendisinin Sonsuz olacağı ve tüm birikmiş eylem tepkilerinin (karmaların) öz-farkındalık anında yok olacağı- tüm bunlar Upanişadlar tarafından ilan edilen hakikatlerdir**.**

Purusha ve Madde İlişkisi Purusha'nın (Ruh) Madde (Prakriti/Alan) ile özdeşleşmesi, onun acı ve keder gibi maddi yazgılara katılmasına neden olur. Bu özdeşleşme, bilgisizlikten (avidya) kaynaklanan bir yanılsamadır.

Gerçek bilgeliğe ulaşan kişi, şu dört şeyi anlar:
1-) **Madde'nin (Prakriti) doğası,**
2-) **Ruh 'un (Purusha) doğası,**
3-) **Ruh 'un Madde ile yanlış özdeşleşmesi**
4-) **Gunalaların (niteliklerin) aletler üzerindeki etkisi**.

Bu farkındalık, kişiyi "Alan'ın Bileni" (Kshetrajna) olmaktan kurtarır.

Avidya'nın Sonu: Kendi doğasının Sonsuz Bilinç olduğunu fark eden kişi, bilgisizliği (avidya) sona erdirir. Bu, Madde ile özdeşleşmeyi tamamen durdurur.

Yeniden Doğmama: Avidya'sı sona eren kişi, artık yeni vasanalar yaratmaz ve eski vasanalar da işlevsiz hale gelir. Bu nedenle, "ne yaparsa yapsın tekrar doğmaz"; yani, karmik döngüden kurtulur**.**

Özgürleşme (Moksha): Öz-farkındalığa ulaşan kişi, vasanalardan ve karmik tepkilerden özgürleşir. Brahman'ı bilen, Brahman olur ve sonsuzluğa ulaşır. Bu, Upanişadlar'ın temel öğretisidir.

Bu bölüm, Gita'nın nihai hedefini ortaya koyar:

Bilgisizlikten kurtuluş ve özün saf bilinç olduğunun farkına varış.

Purusha'nın Madde ile özdeşleşmesi, acı döngüsünün (samsara) temel nedenidir. Ancak, bu yanılsamayı fark eden ve gunaların etkisinden kurtulan kişi, özgürleşir. "Tekrar doğmama" ifadesi, kişinin karmik bağlardan kurtulduğunu ve Sonsuz 'la bir olduğunu gösterir. Bu hem felsefi hem de pratik bir özgürlük yoludur.

25. Bazıları kendilerini arınmış bir zihinle meditasyon pratiğiyle Atman'ı içlerinde algılarlar. Diğerleri ise bilgi veya iş disiplini aracılığıyla Ona yaklaşırlar.

Öz'ün (Atman), tüm maddi örtülerinden sıyrılarak saf doğasında fark edilmesi, manevi arayışın nihai hedefidir ve bu kutsal başarı için birden fazla "yol" önerilmiştir. İnsan kişiliğinin bütünleşmesi, bireyin şu anda bulunduğu noktadan başlamalıdır. Eğitim, öğrencilere seviyelerine uygun dersler verilmedikçe başarılı olamaz.

Tamamen dağınık bir bireye de huzursuz aletleriyle (zihin, beden) kolayca takip edebileceği bir "yol" verilmelidir. Manevi açılım, yalnızca mükemmeliyet teorisinin entelektüel olarak takdir edilmesiyle gerçekleşmez.

Evrim, ancak bireyin öznel yaşamında buna karşılık gelen bir değişim gerçekleştiğinde gerçekten meydana gelir.

Bu nedenle, arayışçının düşünce hayatını kontrol etme, yönlendirme ve yeniden eğitme konusunda aktif, akıllı ve hevesli bir katılımı gereklidir, işte bu yüzden her bireyde içsel manevi açılımı başarmak zordur.

Geçmişin büyük manevi bilim insanları, farklı tiplerden oluşan tüm insanlığın evrimine yönelik yollar keşfetmiş ve hepsi aynı hedefe ulaşan çeşitli "yollar" geliştirmiştir. Her "yol", onu izleyen kişi için en uygun olandır. Hiçbir "yol" diğerinden daha üstün

değildir. Bir eczanede farklı ilaçlar bulunur, her biri belirli bir hasta tipine hizmet eder ve belirli bir hastalık için reçete edilen ilaç, o hastanın rahatsızlığı devam ettiği sürece onun için en uygun ilaçtır.

Farklı arayışçılar arasındaki fark, zihinsel sakinlik ve entelektüel denge farkıdır. "Yollar" esas olarak içsel aletleri (zihin, akıl) arındırmak için tasarlanmıştır. Zihin sabit ve odaklanmış hale geldiğinde, akıl yanlış hayal alışkanlıklarından kurtulduğunda, aletler Meditasyon Yolu ile daha yüksek uçuşlara hazır hale gelir.

Meditasyon Yoluyla Öz'ü Görenler- Meditasyon, "tüm duyu organlarının, konsantrasyon yoluyla, ilgili duyu nesnelerinden zihne çekilmesi, ardından zihnin içsel akla (buddhi) çekilmesi ve sonra en yüce olana tefekkür edilmesi" işlemidir. Bu, akan bir yağ gibi sürekli ve kesintisiz bir düşünce akışıdır. Bu yolu izlemek için bireyin doğal olarak dinamik bir zihin ve kalbe sahip olması gerekir- her ikisi de kendi öznel kusurlarından en az düzeyde rahatsız olmalıdır.

"Görmek" (behold), Öz'ü bir nesne olarak görmek anlamına gelmez; bu, kutsal metinlerin iddiasına aykırı olurdu. Öz, "ÖZNE"dir; bu nedenle "görmek" terimi, yalnızca tamamen öznel bir yeniden keşfin içsel deneyimini ifade eder. Bu deneyim öyle canlıdır ki, bir şeyi nesnel olarak kendi gözlerimizle gördükten sonra sahip olduğumuz sarsılmaz bilgiye benzer.

Öz'de Öz ile Öz'ü Görmek- Kişiliğimizin çekirdeğine dair öznel deneyim, saf bir kalpte akıl tarafından gerçekleştirilir. Şankara bu kısmı şöyle açıklar: **"Meditasyon yoluyla yogiler, Öz'ü, saf bilinci, Öz'de (buddhi 'de), Öz ile yani kendi zekâlarıyla, meditasyonla (dhyana) arınmış içsel aletle (antahkarana) görürler." Sürekli ve sabit bir zihin-akıl ile yapılan tüm samimi meditasyon çabaları, tutkuların ve vasanaların yatıştığı, hatta bir ölçüde ortadan kalktığı sakin bir zihinsel düşünce havuzu sağlar. Bu, Öz'ün ihtişamının yansıdığı berrak bir yüzey sunar ve bu, sezgisel olarak tanınır.**

Bir kişi, tanıma aracı (Atmani), tanıyan özne (Atmana) ve tanınan nesne (Atmanam) için aynı terimin neden kullanıldığını merak edebilir. **Bunun nedeni, nihai farkındalıkta, aklın, zihnin, arayışçının ve arananın aslında tek bir Öz'den başka bir şey olmadığının deneyimlenmesidir.** Dalgalar, dalgacıklar, köpükler, hepsi okyanustan başka bir şey değildir. Rüya gören, görülen rüya ve rüyanın kendisi, uyanık zihinden başka bir şey değildir. Bu anlamda, kutsal metinlerimizde "Atman" terimi, maddi örtülerle özdeşleşmemizden kaynaklanan dışsal kişiliklerimizi ifade etmek için de sıkça kullanılır.

Zihni sakinleştiren, aklı sabitleyen ve bütünleşmiş bir zihin-akıl ile aşkın Öz üzerine sürekli tefekkür eden bu "yol", belirli zihinsel ve entelektüel mükemmeliyetler gerektirdiğinden herkes için uygun değildir. Bu niteliklere sahip olanlar, en yüksek arayışçılar olarak kabul edilir.

Duyu nesnelerine karşı yeterli bir kopuş (vairagya) geliştirmiş ve kalıcı ile geçiciyi ayırt etme yetisine (viveka) sahip olan en iyi türden arayışçılar, bu en yüksek "yolu" istikrarla takip edebilir.

Sankhya Yoga Yoluyla Diğerleri- **Zihin ve akılda gerekli sabitliğe sahip olmayanlar- bu, istek eksikliğinden değil, hedef hakkında doğru anlayış (viveka) eksikliğinden kaynaklanır- için kopuş duyguları (vairagya) zaman zaman artar ve azalır. Doğal olarak, bazen meditasyonda iyilerdir, bazen de büyük bir huzursuzluk ve çalkantı yaşarlar. Bu tür arayışçılar için tek çare, kutsal metinleri daha akıllıca ve hevesle incelemektir. "Sankhya" terimi, "artık hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kesin bir felsefi sonuca ulaşmak için mantıksal düşüncenin sırası" anlamına gelir.**

Vichara

Zihin ve akılda yeterli sabitlik olmayanlar için, kutsal metinlerin mantıksal incelenmesi ve yansıması (vichara) önerilir. Bu, hedefe olan inancı güçlendirir ve meditasyona hazırlık sağlar. Sankhya, nihayetinde Yogaya götürdüğü için Yoga olarak adlandırılır.

Bu **derin inceleme ve yansıma (vichara), arayışçıya metin hakkında daha iyi bir anlayış sağladığı ve dolayısıyla hedefe daha derin bir inanç kazandırdığı için, sağlıklı ve sabit bir öz-uygulama ve meditasyonda ilahi bir denge keşfetmesini sağlar**. **Vichara,** bizi güvenle Meditasyon Yogasına götürebildiği ve orada yerleşmemize yardımcı olduğu için, kutsal metinlerin incelenmesi ve üzerine yansıma (Sankhya) burada Yoga olarak adlandırılır. Nihayetinde Yogaya götüren şey de Yoga olarak adlandırılır.

Derin meditasyon yolunu istikrarla takip etmeye uygun olmayan arayışçılar, Sankhya Yoga ile kendilerini güçlendirmeleri, yani derin inceleme ve yansıma yolunu izlemeleri önerilir.

Karma Yoga Yoluyla Diğerleri- Bir başka arayışçı tipi daha vardır ki, **mevcut duyusal vasanaların çokluğu nedeniyle içsel kişilikleri öyle zehirlenmiştir ki, kutsal metinleri incelemek ve etkili yansımalar yapmak onlar için neredeyse imkânsızdır**. Zihinsel çalkantı halinde dinamik ve etkili bir meditasyon mümkün değildir. Alet buna uygun değildir

ve **bu nedenle, Yajna ruhuyla özverili eylem önerilir**. Vasanalardan dolayı zihinsel çalkantı yaşayanlar için özverili eylem (Yajna ruhuyla) önerilir. Bu, vasanaları tüketir, zihni sakinleştirir ve yansıma ile meditasyona hazırlar**.**

Eylem Yolu (Karma Yoga), Gita'da belirtildiği şekilde (III-30) bir süre takip edildiğinde, mevcut vasanalar tükenir ve arayışçı giderek daha fazla sakinlik ve huzur deneyimler. Böylece sabitleşen bir zihin, mantraların daha derin anlamlarına dalmaya uygun hale gelir ve bu yansımalar sonucunda hedefe olan inanç yoğunlaştığında, meditasyonu bir ivme ve coşku kazanır ki bu, onu en yüksek zirvelere taşıyabilir**.**

Kısaca, en yüce Sattvik niteliklere sahip arayışçıların sadece meditasyon yapması yeterlidir, hafif Sattvik mizaçlı ancak büyük çalkantılar yaşayan arayışçıların, Mükemmeliyet Yolu ile kendilerinde "yaratıcı sakinlik" geliştirmeleri gerekir, vasana rahatsızlıklarından kaynaklanan en kötü zihinsel salınımlardan muzdarip olanlar ise Karma Yoga ile Sattvik özellikleri geliştirmeli, bunları yansıma yoluyla beslemeli ve böylece yeterli Sattvik dinamizm ve sabit meditasyon kazanmalıdır.

Evrimin Gerekliliği: Manevi gelişim, yalnızca teorik anlayışla değil, öznel yaşamda gerçek bir değişimle mümkündür. Bu, arayışçının aktif katılımını ve zihinsel disiplinini gerektirir.

Meditasyon Yolu (Dhyana Yoga): En yüksek yol, sabit bir zihin ve akılla Öz üzerine sürekli tefekkürdür. Meditasyon, duyuları nesnelerden çekip zihni akla, ardından en yüceye odaklamaktır.

Öz'ü "görmek", nesnel bir görme değil, öznel bir farkındalıktır.

Bu yol, viveka (ayırt etme yetisi) ve vairagya (kopuş) ile donanmış en yüksek arayışçılar içindir.

Bütünleşme ve Teklik: Nihai farkındalıkta, arayan, aranan ve arama aracı tek bir Öz'de birleşir. Zihin, akıl ve kişilik, Öz'ün tezahürleridir, tıpkı dalgaların okyanus olduğu gibi.

26. **Ey Bharata soyunun en iyisi! Doğmuş olan her şey- hareket eden veya hareketsiz- Kshetra (beden) ile Kshetrajna (Ruh) birleşimi nedeniyle meydana gelmiştir.**
27. **Gerçekten gören kişi Yüce Lord'u her şeyde aynı şekilde algılayandır, yok olan fenomenler arasında kalıcı olan Madde olarak.**

28. **Çünkü her yerde Rabbin varlığını aynı şekilde algılayan kişi artık kendi manevi iyiliğine karşı çalışmaz (cehalet içinde ego ile gerçek manevi Benliği karıştırarak). Bu nedenle Yüce Hedef'e ulaşır.**
29. **Gerçek gören kişi yalnızca Prakriti'nin (yani Prakriti'den doğan beden) zihni ile tüm işleri yaptığını algılar, Atman ise gerçek manevi benliktir, eylemsiz tanıktır. Tüm faaliyetlerin maddi doğadan yaratılan beden tarafından gerçekleştirildiğini gören kişi kendisinin hiçbir şey yapmadığını gören kişi gerçekten görür.**

Prakriti'nin Eylem Rolü: **Tüm eylemler, Madde (Prakriti) tarafından gerçekleştirilir**. **Prakriti, zihin, akıl ve beden gibi aletlerden oluşur ve eylemler bu aletlerin durumuna göre şekillenir**. Örneğin, kötü bir zihin kötü eylemlere yol açar çünkü eylemler, aklın arzularına bağlıdır.

Purusha ve Kshetrajna: Öz (Atman), Prakriti'nin işleyişine tanıklık eden "Alan'ın Bileni"dir (Kshetrajna). Dış dünyadaki eylemler, Öz'ün bu aletlerle özdeşleşmesiyle görünür olur. Ancak, Öz, Alan'dan (Prakriti) ayrıldığında, aletlerde faaliyet durur ve Öz'de zaten hiçbir eylem yoktur.

Öz'ün Eylemsizliği: Öz (Atman), her şeye nüfuz eden, mükemmel ve arzusuzdur. Arzuların olmaması, eylemin imkânsız olduğu anlamına gelir. Sonsuz olan Öz'de eylem yoktur; bu, Öz'ün doğasının temel bir özelliğidir ve detayları daha sonra açıklanacaktır (XIII-32).

Doğru Algılayıcı: Öz'ün eylemsiz olduğunu ve eylemlerin yalnızca Prakriti'ye ait olduğunu fark eden kişi, "geçici olanlar arasında geçmeyeni" (Öz'ü) görür. **"Gören görür"** ifadesi, bu farkındalığın derin bir içsel kavrayış olduğunu vurgular.

Farklılıkların Kaynağı ve Birlik: **Bireyler arasındaki farklılıklar, aletlerin (upadhiler: zihin, beden, akıl) yapısındaki çeşitlilikten kaynaklanır**. Bu aletler yok olduğunda (örneğin, öz-farkındalıkta), tüm farklılıklar ortadan kalkar ve tek bir Sonsuz gerçeklik, Yüce Rab olarak deneyimlenir.

30. Bir kişi çok sayıda nesneyi Tek'te merkezlenmiş olarak algıladığında ve ondan evrimleştiğini idrak ettiğinde o zaman Brahman'a ulaşır.
31. En yüksek Benlik olan bu değişmez ve kökeni olmayan Ruh Doğa'nın ötesindedir, bedende bulunmasına rağmen tüm eylemlerden ve lekelerden uzaktır.
32. Tıpkı her yeri kaplayan Akasha'nın inceliği nedeniyle hiçbir şeyle lekelenmediği gibi, bu Atman da tüm bedenlerde bulunmasına rağmen hiçbir kirlenmeden etkilenmez.

HER ŞEYE NÜFUZ EDEN AKAŞA (UZAY) HİÇBİR ZAMAN KİRLENMEZ- Uzay (Akasha), Ruh (Atman) ile Madde (Prakriti) arasındaki ilişkiyi açıklamak için kullanılabilecek bir örnektir. **Akasha, "şeylere yer sağlayan" anlamına gelir; kısaca, saf Uzay kavramıdır**. Bu, tüm kaba elementler arasında en ince olandır ve daha büyük incelik, daha büyük nüfuz edicilik

anlamına geldiğinden, Uzay, kendisinden daha kaba olan her şeyi kaplar. Daha ince bir şey, daha kaba bir faktör tarafından koşullandırılamaz. Akasha, her şeyin en incesidir.

Uzay, ince olduğu için her şeyin içinde var olmasına izin verir, ancak içinde barındırdığı hiçbir şey onu kirletemez. Yüce Öz (Atman), Akasha'nın kendisinin nedeni olduğu için ondan daha incedir ve bu nedenle **HER ŞEYE NÜFUZ EDER, HİÇBİR ŞEY ONA NÜFUZ EDEMEZ**... Çoğulluk dünyasında (Prakriti) var olan veya gerçekleşen hiçbir şey onu kirletemez.

Rüyada işlenen cinayetler, uyanık olanın ellerini kirletemez! Seraptaki sular, çöldeki tek bir kum tanesini bile ıslatamaz. Bunlar, halüsinasyonların veya yanıltıcı üst üste bindirmelerin örnekleridir. Çoğulluk dünyası, Gerçeğin yanlış anlaşılmasından ve Gerçek'in fark edilmemesinden kaynaklanan bir yanılsamadan başka bir şey değildir; bu nedenle madde âlemi (Prakriti) ve onun faaliyetleri, Mükemmel ve Ebedi olanı kirletemez ve lekeleyemez.

33. Tek bir güneş evrenin tamamını aydınlattığı gibi, İçsel Ruh da tüm bedenleri (öz bilinçle) canlandırır.
34. Manevi sezgi ile Kshetra (Doğa) ile Kshetrajna (Ruh) arasındaki ayrımı algılayan kimse ayrıca Ruh 'un Doğa'nın etkisinden özgürlüğünü de algılar, böylece Yüce'ye ulaşırlar.

Ruh 'un (Atman) aydınlatıcı olduğunu ve aydınlatıcı olarak aydınlattığı şeylerin niteliklerinden etkilenmediğini açıkladıktan sonra, burada Lord Krişna doğrudan şunu savunur**:**

İnsanın hayatı, ancak ince bir ayırt edicilikle, kendisindeki "Alan", "Alan'ın Bileni" ve "Yüce Öz" arasındaki yapı, davranış ve ilişkiyi, başarıyla meditasyon yaparak fark ettiğinde, tamamlanır.

İnsanın hayatı, ancak insan, kendi varlığında **"Alan"**, **"Alan'ın Bileni"** ve **"Yüce Öz"** arasındaki düzeni ve ilişkiyi **ancak meditasyon yoluyla erişilen bir farkındalıkla** idrak ettiğinde, kendi bütünlüğüne ve tamamlanışına ulaşır.

Bu, ancak iyi bütünleşmiş bir aletle, yani tam gelişmiş bir kafa ve kalp kombinasyonuyla mümkündür, bu kombinasyon, Görünmez ve Yok Olmaz Olan'ı algılayabilir. Bu ilahi sonsuzluğu deneyimleme yetisi genellikle

“sezgi” olarak adlandırılır ve Hindu şastralarının dilinde bu, “Bilgelik Gözü” olarak bilinir.

“Alan”, “Alan’ın Bileni” ve “Yüce Öz” arasındaki doğayı ve temel ayrımı fark edenler ve böylece “Alan”ın var olmadığını, dolayısıyla “Alan’ın Bileni”nin (bireysellik, ego, samsarin, sınırlı olan) de var olmadığını deneyimleyenler, Mutlak Bilgi’ye ulaşır. “Alan”, yalnızca hayaller ve halüsinasyonlardan ibaret olan maddi nedendir. Gerçek’in fark edilmemesi, onun yanlış anlaşılmasına yol açar. Maddi nedenin var olmadığını fark etmek, kendimizde, kendimiz olarak Yüce Öz’ün Sonsuz Doğasını yaşamaktır.

Bu, Gita ’nın en parlak bölümlerinden biridir ve bize kendimizdeki Yok Olmaz ve Ebedi olanı meditasyon yaparak fark etmenin doğrudan öznel bir yöntemini sunar.

Rüyamızdan uyanmak, rüya bilinci durumunda çektiğimiz tüm acıları sona erdirir. Uyanıklık, rüya ve derin uyku dünyalarını açıkça ayıran sınırlar arasında bir trafik yoktur. Aynı şekilde, “Alan’ın Bileni”, “Alan”ın acılarından ve kusurlarından muzdariptir, ancak analiz yoluyla “Alan’ın Bileni”, “Alan”dan ayrı olarak kendi gerçek doğasını anladığında, kendi İlahi Doğasını yeniden keşfeder ve bu uyanışta, “Alan’ın Bileni” olarak gördüğü rüya sona erer.

Çoğulluk ve acılar, rüya anlatısının gözyaşlarıyla örülmüş ayrıntılarıdır. Saf Farkındalığı yeniden keşfetmek ve huzursuz bir “Alan’ın Bileni” olarak deneyimlenen öznenin, gerçekte “Alan”da giyinmiş Öz olduğunu idrak etmek, bilinmesi gereken her şeyin bilinmesidir. Gita’nın tamamında, Gerçek’e dair bundan daha açık ve doğrudan bir işaret bulmak güçtür.

Öz’ün Aydınlatıcı Doğası:
Öz (Ātman), her şeyi aydınlatır; fakat aydınlattığı görünümlerin, yani Prakriti’nin niteliklerinden etkilenmez. Bu etkilenmezlik, Öz’ün asli saflığının ve kirlenmez doğasının temelidir.

Meditasyon ve Farkındalık:
İnsan hayatı, “Alan” (Prakriti), “Alan’ın Bileni” (Kṣetrajña) ve “Yüce Öz” (Paramātman) arasındaki ilişkinin ancak meditasyon yoluyla erişilen bir farkındalıkla idrak

edilmesiyle anlam kazanır. Bu idrak, yalnızca bütünleşmiş bir zihin ve kalbin—bilgelik gözü ya da sezgiyle—mümkündür.

Mutlak Bilgi:
"Alan"ın, yani madde dünyasının yalnızca bir görünüm; "Alan'ın Bileni"nin ise, ego ve bireysellik olarak varsayılan biçimiyle, gerçekte bağımsız bir varlığa sahip olmadığını kavramak, Mutlak Bilgi'ye (Brahmavidyā) ulaşmaktır. Bilgisizlik (avidyā), Gerçek'in fark edilmemesinden doğar; bu fark edemeyiş, yanılsamanın sürekliliğini sağlar.

Özgürleşme:
"Alan"ın bağımsız bir gerçekliğe sahip olmadığını idrak etmek, Öz'ün sonsuz ve sınırsız doğasını doğrudan yaşamaktır. Bu farkındalıkla birlikte, bireysellik yanılsaması ve ona eşlik eden tüm acılar sona erer.

Rüya Benzetmesi:
Dünya bir rüya gibidir. "Alan'ın Bileni", rüyadaki acıların öznesi olarak görünür; fakat Öz'ün gerçek doğası idrak edildiğinde rüya dağılır. Uyanış, çoğulluğu ve acıyı çözer; geriye yalnızca saf farkındalık olarak Öz kalır.

Gita'nın Netliği:
Bu öğreti, Gita'nın Gerçek'e dair sunduğu en açık ve doğrudan işaretlerden biridir. Öz'ün, "Alan" ile özdeşleşmiş gibi görünen "Alan'ın Bileni" olduğu; fakat gerçekte saf, ebedî ve değişmez bilinç olduğu bilgisi, nihai bilgidir.

14) Gunatraya Vibhaga Yoga- Üç Nitelik Ayrımı Yogası
Maddi Doğanın Üç Hali

Şimdiye kadar bize **madde aracılığıyla işlev gören ruhun, dünyada deneyimlerini yaşayan bireyin ifadesini ortaya çıkardığı** söylendi.

Bilim öğrencileri, Madde dünyasının her yerde aynı olduğunu çok iyi bilirler. Mineraller, sıvılar ve gazlar her biri kendi özelliklerine sadıktır, her yerde aynıdır. Tüm zamanların ruhsal öğretmenleri, Madde 'deki canlandırıcı ilkenin Ruh olduğunu ve bu Ruh 'un her yerde evrensel olarak aynı olduğunu tekdüze bir şekilde ilan etmişlerdir. Her yeri kaplayan ve ebediyen dinamiktir.

Kısacası, **Tek Gerçek**, özü itibarıyla homojen ve kendiyle özdeş olan **madde dünyası** aracılığıyla evrensel çeşitlilikler olarak görünür hâlde ifade edildiğinde, bu durumun **kendi içinde uzlaştırılamaz bir paradoks** barındırdığı söylenir.

Önceki bölümde ayrıntılı olarak açıklanan yukarıdaki fikir, dünyada karşılaştığımız sayısız çeşitlilik için bize herhangi bir açıklama sağlamaz.

Doğada bitki krallığı ile hayvan krallığı ve insan dünyası arasında belirgin ayrımlar vardır. Her türün içinde bile çeşitli örnekler gözlemliyoruz; hiçbir iki tür aynı özellikleri ne fiziksel ne de zihinsel olarak ifade etmiyor.

Eğer **aynı Madde 'ye sarılmış Tek Ruh 'un böylesine heterojen bir çokluk üretebileceği fikrini kabul edersek, sonsuz çeşitlilikler için hiçbir açıklama yoktur.**

Hayat deneyimlerinin gözlemlenen çeşitliliğinin açıklaması, önceki bölümde (XIII-22) aceleyle belirtilmişti**. "Purusha, Madde içinde oturur ve Madde 'den doğan gunaları deneyimler.**"

Bu, şüphesiz, bize **aynı Ruh 'un, Madde aracılığıyla ifade edildiğinde neden ifadeden ifadeye farklı şekilde tezahür ettiğini** gerçekten bilimsel bir şekilde açıklar. Aynı Ganj suyu yüz farklı şişeye konulduğunda, her biri diğerinden farklı görünür; bu, suların farklı olmasından değil, şişelerin şekli ve renginden kaynaklanır. Bunlar, şişelerin cam malzemesine ait niteliklerdir ve aynı kutsal su, renkli şişeler aracılığıyla görüldüğünde, şişelerin özellikleri içeriğin üzerine yansır: mavi su, sarı su, kırmızı su, yeşil su vb. **Benzer şekilde, Tek Ebedi İlke, çeşitli madde donanımlarında farklı bireyler olarak kendini ifade eder, oysa madde 'yi oluşturan unsurlar her yerde bir ve aynıdır, bu,** "Prakriti'den doğan gunalar" **nedeniyledir.**

Gita 'nın diyalektiklerinde kullanılan "guna" terimi, bir maddenin "özelliklerini" değil, zihnin işleyiş biçimindeki "tavırları" ifade eder.

Her birimizin içindeki psikolojik varlık, göğsümüzde hâkim olan üç farklı "iklim koşulunun" etkisi altındadır. Bunlara gunalar denir: Hareketsizlik (sattva), Faaliyet (rajas) ve Tembellik (tamas). Bu üçü, farklı oranlarda, her bireyin zihinsel ve entelektüel kapasitesini etkiler ve bu etkiler, her kişiliğe kendine özgü bir tat verir. **Üçü de her göğüste her zaman mevcuttur, ancak insandan insana oranları**

biraz farklılık gösterir. Bu nedenle her bireyin karakterinde, davranışında ve tutumunda kendine özgü bir koku vardır.

Gita, Kendini mükemmelleştirme bilimi üzerine bir söylev olduğu için, temanın gelişiminde son derece mantıklı olmak zorundadır. Bölümden bölüme temanın nasıl çok sistematik bir şekilde evrildiğini izliyoruz.

Önceki bir bölümde ima edilen fikirler, sonraki bölümlerde birer birer ele alınarak derinlemesine incelenir ve kapsamlı bir şekilde araştırılır. Öğrencinin anlamasını kolaylaştırmak için mükemmel bir sindirim ve doğru bir özümseme sağlamak adına, doğru zamanda düzinelerce taze ve düzenli fikir sunulur. Gita'daki tema gelişimi bağlamında, bu, arayıcının gunaların doğasını ve davranışlarını tam olarak bilmesi gereken en uygun fırsattır. Bu bölümdeki kapsamlı tartışmalarda, her bir guna ile tanışırız.

Üç guna hepimizin içinde işler ve bu nedenle **her arayıcı, bunları kendinde öznel olarak teşhis etme sanatını bilmelidir.** Teşhis, genellikle hastada ortaya çıkan semptomların gözlemlenmesiyle gerçekleştirilir. Semptomatik tedavi, tıbbi tedavinin yöntemlerinden biridir. Bu bölümde, Gitacharya tarafından belirli semptomlar sıralanır ve bunlar, bir bireyde gunalardan birinin veya diğerinin baskınlığını gösterir. **Böylece, bu bölümün dikkatli bir incelemesi, içimizde herhangi bir anda zihinsel hayatımızı yönetmek için yükselen en güçlü eğilimi tespit etme konusunda bize gizli bir yetenek sağlar.** Dış dünyada zaman zaman işlemek zorunda kaldığı çeşitli etkileri tanıyacak kadar hassas olan bir arayıcı, tüm yanlış dürtüleri, ahlaksız eğilimleri, etik olmayan arzuları ve hayvani tutkuları bertaraf edebilir ve kendini doğru yaşamda, özdenetimde ve huzurlu saflıkta güvenli bir şekilde dengede tutabilir.

Bu bölüm, ince bedenin işleyişini açıklayan ve iç mekanizma tıkandığında veya yanlış ateşlemeye başladığında kendimizi nasıl yeniden ayarlayabileceğimize dair bazı ipuçları sunan kapsamlı bir talimat el kitabıdır. Eğer bir adam, kaputun altındaki makinenin davranışını ve doğasını tamamen bilmeden bir arabayı sürüp uzun bir hac yolculuğu yapmak isterse, motor arızalandığında çok hoş bir yolculuk geçiremeyebilir. Öte yandan, eğer deneyimli bir sürücüyse ve motorun doğasını ve davranışını biliyorsa, hemen arabayı durdurabilir, kaputu açabilir, makineyi yeniden ayarlayabilir ve hedefine doğru yoluna devam edebilir.

Pek çok arayıcı, kendine mükemmelleşme yolunda ilerlerken "motor arızası" geliştirdiği için parlak ve umut verici manevi kariyerini sonlandırır ve zihninin neden bu tuhaf şekilde davrandığını bilmediği için şehvet veya tutku tarafından mağdur edilir ve manevi

düşüşünün acılarından muzdarip olur. Bu bölümün bilgisi, bize zihnin her durumdaki gizli yöntemlerini tanıttığı için yolumuzda istikrarlı bir ilerleme sağlar.

Bu bölüm, tüm arayıcılar için çok önemlidir.

Kutsal Lord dedi ki:

1. Şimdi size, en yüce bilgi olan Yüce Varlık ile ilgili bilgiyi tekrar açıklayacağım. Bu bilgiyi elde eden tüm bilgeler, bu esaret halinden en yüksek mükemmelliğe geçtiler.
2. Bu bilgi aracılığıyla doğamla birliğe ulaşanlar, yeni bir yaratım döngüsünün başlangıcında bile yeniden doğmazlar ve çözülmenin acılarına maruz kalmazlar.
3. **Büyük Doğa Prakriti, benim için bir rahim gibidir. İçinde yaratım tohumunu, yaratıcı dürtüyü bırakırım, bu tohumdan her şey meydana gelir.**
4. Ey Kunti'nin oğlu! Tüm yaratıklar, hangi rahimden doğmuş olurlarsa olsunlar, aslında onların kaynağı Büyük Doğa'yı rahim olarak alırlar. Ve ben onların babasıyım, tohumun vericisiyim.
5. **Prakriti'den doğan üç Guna olan Sattva, Rajas ve Tamas, ölümsüz ruhu bedenine bağlı kılar**.
6. **Bunlar arasında Sattva, özsel saflığı nedeniyle aydınlık ve uyumlu bir durumdadır. O, ruhu "Ben mutluyum, Ben bilgi doluyum" hissiyle bağlar**.
7. **Rajas'ı tutku temelli bil. O, elde edilemeyen nesnelere yönelik özlemler ve sahip olunanlara karşı bağlılık üretir. O, ruhu "Ben yapanım" hissiyle eyleme sokarak bağlar**.
8. **Tamas olarak bilinen Guna ise cehaletten doğar ve tüm varlıklarda yanılsama üretir. O, ruhu "ihmal, tembellik ve uyku" ile karakterize edilen bir eğilimle bağlar**.
9. **Sattva insanı neşe ve mutluluk moduna köle ederken, Rajas aktivite moduna; Tamas ise bilgiyi örtüp insanı ihmal ve tembellik ile doldurur.**
10. Rajas ve Tamas'ı aşarak Sattva bazen galip gelir; Sattva ve Tamas'ı bastırarak Rajas baskın hale gelir; aynı şekilde Sattva ve Rajas'ı baskın tutarak Tamas alanı kontrol eder. Bazen iyilik hali baskın gelir ve tutku ile cehaleti yener, ey Bhārata'nın oğlu. Bazen tutku iyiliği ve cehaleti yener, diğer zamanlarda ise cehalet iyiliği ve tutkuyu yener. Bu şekilde her zaman bir üstünlük mücadelesi vardır.
11. Bedenin kapıları olan tüm duyular aracılığıyla **bilgi, mutluluk ve benzeri özellikler ortaya çıktığında, o zaman Sattva'nın baskın oldu**ğu anlaşılmalıdır.
12. **Açgözlülük, dışa dönüklük, durmaksızın plan yapma ve işleri yürütme, huzursuzluk ve zevk arayışı- bunlar Rajas baskın olduğunda ortaya çıkar. Tutku**

halinin artması durumunda büyük bağlılık, meyve veren eylem, yoğun çaba ve kontrol edilemeyen arzu ve özlem belirtileri gelişir.

13. **Tamas baskın olduğunda ise zekâ eksikliği, çaba eksikliği, ihmal ve yanılsama görülür. Cehalet halinin artması durumunda, ey Kuru'nun oğlu, karanlık, hareketsizlik, delilik ve yanılsama tezahür eder.**
14. Eğer biri Sattva baskınken ölürse, o en yüksek bilgelerin saf bölgelerine ulaşır.
15. Rajas baskınken ölenler eyleme bağlı olanların arasına doğarlar; Tamas baskınken ölenler ise akılsız varlıkların rahimlerine doğarlar.
16. Erdemli eylemler ruhsallığı ve saflığı (Sattva) teşvik ederken; Rajas'a dayalı olanlar acıya, Tamas'a dayalı olanlar ise cehalete yol açar.
17. **Sattva'dan bilgi doğar, Rajas'tan açgözlülük. İhmal, yanılsama ve cehalet ise Tamas'ın ürünleridir**.
18. Sattva'da yerleşenler daha yüksek hedeflere evrilirken, Rajas'ta kalanlar orta yolda kalır. **Kötü eğilimlere batmış olan Tamas'a dayalı olanlar ise çürürler.**
19. Öz (Jiva), tüm eylemlerde Gunaları yalnızca ajan olarak tanıdığında ve kendisini Gunalardan öte gördüğünde, o zaman benim durumuma ulaşır.
20. Bedende bulunan ruh (Jiva), bedenin ortaya çıktığı Gunalardan üç haliyatın üstesinden gelebilen, doğumun, ölümün ve yaşlılığın acılarından kurtulur ve Ölümsüzlüğe ulaşır.
21. Arjuna dedi ki: Lord! Bu üç Guna'yı aşmış olan kişinin işaretleri nelerdir? Nasıl davranır? Ve bunların üstesinden nasıl gelir?
22. Kutsal Lord dedi ki:
    Ey Pandu'nun oğlu! Guna kaynaklı nesnelerden etkilenmeyen **kayıtsız bir tanık** gibi kalan; Bilgiye, eyleme veya yanılsamaya karşı herhangi biri baskın olduğunda ne bir nefret gösteren ne de yokluğunda onları özleyen;
23. gerçek benliği değil yalnızca Guna kaynaklı duyuların ve zihnin hareket ettiğini ve zevk aldığını bilen ve rahatsız olmadan kalan; tarafsız ve transandantal olarak kalan, kaybolduklarında onları özlemeyen; maddi niteliklerin tüm bu tepkileri boyunca sarsılmaz, her durumda sarsılmaz kalan, istenen ile istenmeyene eşit davranan,
24. bir avuç toprağa, bir taşa ve bir altın parçasına eşit gözle bakan; sevenle nefret edene aynı şekilde yaklaşan, övgüde ve kınamada dengede kalan; özde yerleşmiş olan ve mutlulukla sıkıntıyı eşit gören;
25. Onur ile aşağılanma arasında eşit kalan; arkadaşına ve düşmanına eşit davranan, tüm eylem duygusunu terk eden; böyle birinin doğanın hallerinin üstesinden geldiği söylenir, böyle biri Gunalardan geçmiş ve Aydınlanmış sayılır.
26. Bana sarsılmaz ve özel bir bağlılıkla hizmet eden kişi Gunalardan geçer ve Brahman olma uygunluğuna ulaşır.

27. Ben, Ölümsüz ve Değişmez olan BRAHMAN'ın, ebedi DHARMA'nın ve Mutlak Mutluluğun meskeniyim.

Ey Pāṇḍu'nun oğlu!
Gunalardan doğan nesneler karşısında etkilenmeyen;
Olup biteni yalnızca **tanık-bilinç (sākṣin)** olarak seyreden;
Bilgi, eylem ya da yanılgıdan hangisi ortaya çıkarsa çıksın, ne ona karşı bir hoşnutsuzluk duyan ne de ortadan kalktığında onu arzulayan;
Hakiki Benliğin eyleyen ya da haz alan olmadığını, eylemin ve deneyimin yalnızca **gunalardan oluşan zihin ve duyulara** ait olduğunu kesin bilgiyle bilen ve bu idrak içinde sarsılmadan kalan;
Bağlanmadan, taraf tutmadan ve aşkın bir konumda duran;
Ortaya çıkan hâlleri sahiplenmeyen, yok olduklarında ise onları arzulamayan;
Doğanın niteliklerinden kaynaklanan bütün bu değişimler boyunca **sarsılmadan (samatva)** yerleşmiş, her durumda değişmez kalan;
İstenenle istenmeyene aynı gözle bakan;
Bir avuç toprağı, bir taşı ve bir altın parçasını özde bir gören;
Sevenle nefret edene eşit davranan;
Övgü ve kınama karşısında dengede kalan;
Öz'de sarsılmaz biçimde yerleşmiş olarak mutluluk ve sıkıntıyı aynı bilen;
Onur ile aşağılanma arasında ayrım yapmayan;
Dost ile düşmana eşit yaklaşan
ve **fail olma duygusunu (kartṛtva-buddhi)** bütünüyle terk etmiş olan kimse—
İşte böyle biri, doğanın niteliklerini aşmış sayılır;
gunaların ötesine geçmiş (guṇātīta) ve bilgelikte yerleşmiş olandır.

Ego ne kadar ölürse, İlahi deneyim o ölçüde kendini gösterebilir.

Uyanıklıktan çekilmek, uyku salonuna girmektir ve kişi uyuklarken, uyanıklık aleminden giderek uzaklaşır ve orantılı olarak huzurlu uyku yurduna girer.

Bir bilinç düzleminden tamamen ayrılmak, başka bir bilinç düzlemine tam anlamıyla girmektir. UYANIK tamamen RÜYA GÖRENE dönüşür ve RÜYA GÖREN uyanıklık durumunu bilmez. RÜYA GÖREN ya dünyaya uyanarak ya da huzurlu uykunun keyfine dalarak rüyasını sonlandırır. **Bu farklı bilinç düzlemlerinin sınırları arasında bir geçiş yoktur**.

ÇÜNKÜ BEN BRAHMAN'IN içindeki Öz'ü fark etmek, Sonsuz Öz'ü fark etmektir. Deneyim alanında, bir meditasyon yapan içindeki Öz'ü kavrarsa, anında Öz'ün Her Yerde Varlığını deneyimler. Bir testi var olduğu sürece, testi içindeki alan çevresindeki alandan ayrı görünür. Testi kırıldığında, testi içindeki alan Evrendeki sınırsız alan haline gelir. Aynı şekilde, yaşamın beden, zihin ve akılla olan yanlış özdeşleşmeleri yıkıldığında kısacası, ego öldüğünde, Sonsuzluk Bilinci yükselir ve göğsü EBEDİ DHARMA ve SONSUZ MUTLULUK ile doldurur.

Shri Sankara, son derece rasyonel ve analitik yorumunda, bu dize için birbirine aykırı olmayan üç alternatif yorum sunar; her biri, bu ayetin felsefi içeriğini daha fazla aydınlatır. Sankara der ki: "

"BRAHMAN, PARAMATMAN'DIR, ÖLÜMSÜZ VE YOK EDİLEMEZ. O, BEN OLAN ÖZ'DE (PRATYAG-ATMAN) YERLEŞİR. ÖZ OLARAK, KİŞİ DOĞRU BİLGİYLE KENDİSİNDEKİ ÖZ İLE HER YERDEKİ ÖZ'ÜN AYNILIĞINI TANIR."

Sankara, ayete alternatif bir anlam daha verir:

"BRAHMAN'IN İÇİNDEKİ GÜÇ (MAYA) ARACILIĞIYLA, İSHWARA OLARAK, BAĞLILARINA LÜTUF GÖSTERİR. "BEN O GÜCÜN TEZAHÜRÜYÜM VE BU YÜZDEN BRAHMAN BENİM."

Yine, daha önce belirttiğimiz gibi önceki iki yoruma aykırı olmayan, ancak ayetin ve içeriğinin güzelliğini daha ayrıntılı bir şekilde resmeden üçüncü bir anlam önerir.

BURADA BRAHMAN İLE KASTEDİLEN 'KOŞULLU-BRAHMAN'DIR; SADECE 'BRAHMAN' GİBİ KELİMELERLE İFADE EDİLEBİLEN... 'KOŞULLU-BRAHMAN' SADECE SINIRLI AKIL TARAFINDAN KAVRANABİLİR, ZİHİN TARAFINDAN ALGILANABİLİR VE DİLLE, MADDEYE KARŞIT OLARAK İFADE EDİLEBİLİR. Burada Brahman terimi, yalnızca cansız Maddeye doğası gereği zıt olan Ruhu ifade eder. Böylece, Madde ve Ruh, sınırlı akıl tarafından kavranan her iki unsur da sınırlıdır ve bu nedenle bilginin sınırlı nesneleridir. Ancak her ikisi de Yüce Bilinç tarafından bilinir. Bu nedenle **"BEN, KOŞULSUZ VE İFADE EDİLEMEZ OLAN, ÖLÜMSÜZ VE YOK EDİLEMEZ OLAN KOŞULLU-BRAHMAN'IN YURDUYUM."**

Aydınlatan her zaman aydınlatılandan farklıdır. 'ÖZNE' bilendir, 'NESNE' ise bilinendir. Sonsuz olan Krishna, Ebedi Özne'yi temsil eder ve bu nedenle O, tüm NESNELERİN Yurdu'dur; bu, Madde zarflarına bir duyarlılık benzerliği ve faaliyet görünümü veren Ruhu, yani Öz'ü de içerir. Koşullu Brahman (**sa-upadhika**), onun farkında olan Bilince dayanır; bu da Koşulsuz (**nir-upadhika**) Brahman'dır

Sonraki bölümde (15, 16, 17 ve 18) bu üç Atman, **Anatman, Jivatman ve Paramatman** olarak açıklanacaktır.

15) Puruṣottama Yoga- Yüce Varlık Yogası
Her Yeri Kapsayan İlahi Yüce Kişinin (Yüce Ruh) Yogası

Bu bölümde, Gitacharya, Ruh ‘un doğasını tüm boyutlarıyla tartışır**.**

Bilinmeyen, doğrudan kavranamaz; ancak bilinen üzerinden işaret edilebilir. Bilinen dünya, algılanan nesnelerin, duygulanımların ve düşüncelerin belirdiği alandır. Hiçbir sonuç, nedeninden bağımsız değildir; bütün sonuçlar, varlıklarını kendi maddî

nedenlerinde sürdürürler. Bu mantıksal gerçeğe dayandırarak argümanlarını oluşturan "İlahi Arabacı**", zihnimizi bilinen fenomenlerden bilinmeyen Numene'a (öz varlığa) yükseltmemize** yardımcı olur.

Sürekli değişim içindeki, geçici ve sınırlı dünya bağlamında bu bölümde ruh, Çürümez, Sonsuz ve Değişmez İlke olarak belirlenir. Bu İlke, çoklukla kusurlu görünen dünyanın hem dayanağı hem de sürdürücüsü, besleyicisidir. Böylece Sonsuz, geçici Kṣara madde donanımına gönderme yapılarak Akṣara (Çürümez) olarak tanımlanır. Değişimin karşıtı olarak değişmezlik işaret edildikten sonra, sonsuz çeşitlilikteki değişimleri deneyimleyenin, bizim yalnızca "değişmez" olarak kavradığımızdan bile başka—daha aşkın—bir gerçeklik olduğu açıklanır.

Bu koşulsuz ve ebedî İlke, *Bhagavad Gita*'da Puruṣottama adıyla anılır.

Son satırlarda Krishna, Arjuna'ya en yüce sırrı verdiğini açıkça bildirir: "Beni, karışıklığa düşmeden, Yüce Kişi olarak böylece bilen kimse, her şeyi bilir ve bütün varlığıyla Bana bağlılıkla tapınır." Kısacası, bu bölüm, Sonsuz'u bu denli doğrudan işaret eden en nadir metinlerden biridir. Hindistan'da kadim zamanlardan beri, Brahmanlar tarafından yemekten önce bir dua olarak okunagelmesi, bu açıklığın ve merkezîliğin fiilî bir göstergesidir.

Son satırlarda, Lord Krishna, Arjuna'ya en büyük sırrı verdiğine dair güvence verir: "Beni KARIŞIKLIĞA DÜŞMEDEN, YÜCE KİŞİ OLARAK BÖYLECE BİLEN, HER ŞEYİ BİLİR VE TÜM VARLIĞIYLA BANA BAĞLILIKLA TAPINIR." Kısacası, bu bölüm, Sonsuz'u bu kadar doğrudan işaret eden, dünyada mevcut en nadir edebi eserlerden biridir. **Hindistan'da, eski zamanlardan beri, Brahmanlar tarafından bu bölüm, yemekten önce bir dua olarak okunur.**

Kutsal Lord dedi ki:

1. Kutsal metinler, kökleri En Yüksekte, dalları aşağıdaki bölgelerde ve yaprakları Vedik ilahilerde bulunan ebedi Ashvattha, Dünya Ağacı'ndan bahseder. Onu bilen, Veda'yı gerçekten anlar.
2. **Bu ağacın dalları aşağıya ve yukarıya uzanır ve maddi doğanın üç hali tarafından beslenir. Dallar ise duyuların nesneleridir. Bu ağacın aşağıya giden kökleri de vardır ve bunlar insan toplumunun meyve veren eylemlerine bağlıdır.**

Samsara Ağacı'nın daha ayrıntılı bir tasvirine devam ederken, bu tür mistik temsillerin ister edebiyatta ister sanatta olsun, kelimesi kelimesine **alınmaması** gerektiğini unutmamalıyız. Vedalar'ın tarzı bile mistisizmle doludur. **Dünyadan herhangi bir nesneyi alıp onu öyle bir şiirsel üslupla tarif etmek ki, daha ince felsefi gerçekleri ifade etsin ve böylece daha derin bir manevi mesaj iletsin, işte bu, mistisizm olarak adlandırılır.**

Vyasa, yaşam ağacını tarif ederken ve ona daha fazla detay eklerken şöyle der:

"YUKARI VE AŞAĞI DALLARI YAYILIR"- bireydeki ve dünyadaki yaşam akışı bazen daha yüksek evrimsel amaçlara doğru ilerler, ancak daha sık olarak alt hayvansal doğaya hizmet etme eğilimindedir. Burada, yaşam ağacının dallarının hem "yukarı" hem de "aşağı" doğru büyüdüğü söylenirken, bu iki eğilim özellikle vurgulanır.

GUNALAR TARAFINDAN BESLENİR- Daha yüksek ve daha düşük değerleri yaşama arzuları, bireyde mevcut olan belirli psikolojik eğilimler (gunalar) tarafından sürdürülür ve beslenir. Daha önceki bir bölümde (XIV), gunaların (zihnin ruh halleri) etkisi ayrıntılı bir şekilde tartışılmıştır.

Her ağaçta, henüz gelişmemiş ancak filizlenmek için fırsat bekleyen nodüler tomurcuklar bulunur. Krishna, Ashwattha ağacında buna karşılık gelenlerin duyu nesneleri, yani "tomurcuklar" olduğunu söyler. Gerçekten de bir "nesne" ile karşılaşıldığında, eğilimlerimiz daha yüksek kavramlarımıza ve ideallerimize isyan eder ve tatmin arayışında yeni bir "dal" oluşturur.

Aşağıya Doğru Uzanan Kökler:
Samsāra Ağacı'nın ana kökü, Mutlak Gerçeklikte—yükseklerde—kaybolmuş olsa da, ondan türeyen ikincil kökler her yöne yayılır ve aşağıya doğru uzanarak insan dünyasında tüm eylemleri başlatır. Bu ikincil kökler, bireyde beliren **düşünce kanalları (vāsanālar)dır; her bir varlığı kendi alışılmış eylem ve tepkilerine sevk eden belirleyici nedenlerdir. Bunlar, insanın dünyadaki hem erdemli hem de kusurlu faaliyetlerini harekete geçiren itkiler olarak iş görür.**

Ana kök, ikincil kökleri yayarken bitkiyi toprağa nasıl sabitliyorsa; aynı şekilde bu saṃskāralar—yani eylem ve tepki izleri—bireyi dünyevî beğeni ve hoşnutsuzluklara, kazanç ve kayıplara, elde etme ve tüketme döngüsüne sıkı sıkıya bağlar. Böylece kökler aşağıya doğru uzandıkça, bağlanma pekişir; bağlanma pekiştikçe, samsāra süreklilik kazanır.

SONRAKİ İKİ DÖRTLÜK, BU AĞACI NASIL YOK EDEBİLECEĞİMİZİ VE BÖYLECE TÜM YAŞAM BELİRTİLERİNİN SAF KAYNAĞINI, SONSUZ YAŞAMI NASIL DENEYİMLEYEBİLECEĞİMİZİ GÖSTERİR.

3. **Bu ağacın gerçek formu bu dünyada algılanamaz. Nerede bittiği, nerede başladığı veya temeli nerede olduğu anlaşılamaz. Ama kararlılıkla bu güçlü köklü ağacı "Bağlı olmama"'nın güçlü baltasıyla kesmelidir.**

4. **Daha sonra, bir daha geri dönmeyeceği o yeri aramalıdır; orada her şeyin başladığı ve zamanın başlangıcından beri her şeyin yayıldığı Yüce Tanrı Kişiliğine teslim olmalıdır. "Bu ebedi kozmik faaliyetin aktığı O İlkel Kişi 'ye sığınıyorum" diyerek, Samsara'nın bu hayatına bir daha dönüş olmayan o Statüyü aramalıdır.**
5. **Sahte prestij, yanılsama ve sahte ilişkilerden kurtulan; ebedi olanı anlayan, maddi arzulardan vazgeçen, mutluluk ve sıkıntının ikilemlerinden kurtulan, şaşırmadan Yüce Kişiye teslim olmayı bilenler o ebedi krallığa ulaşır.**

Hindistan'da felsefe, yaşanacak ve uygulanacak bir şeydir.

Bu dörtlük, "yolu" izlemeye çalışan maceraperest arayışçılara rehberlik etmek için verilen ayrıntılı talimatların tipik bir örneğidir. Burada, **yaşam araçlarının disiplin altına alınması, ayarlanması ve yeniden eğitilmesi anlamına gelen beş koşul** açıklanır. Krishna, bunları başaranların ilahi deneyime ulaşacağını ve üstün bir tatmin hissiyle bir yaşam süreceğini belirtir.

Kibirden ve Yanılgıdan Arınmış
Kibir ve yanılgı, hem kendimize hem de dış dünyaya ilişkin **yanlış bilgiye (mithyā-jñāna)** dayanır. Kendi önemini hakikate aykırı biçimde yüceltmek kibirdir; bu yüceltme, bireyi sürekli olarak bu yanılsamayı sürdürme yükü altına sokar. Böyle bir durumda kişi, kendini arındırmaya, bilgiyi aramaya ya da gerçek anlamda eğitime yönelmeye imkân bulamaz. Benzer biçimde, nesneler, varlıklar ve durumlar hakkında yanlış hükümlere varmak **yanılgı**dır; bu da insanı, fiilî gerçeklikle yüzleşmek yerine zihnin kurduğu hayalî dünyada yaşamaya iter.

Bağlanmanın Kötülüğünü Yenmiş
Bedende yaşayıp yaşamın anlamını yalnızca **duyu nesneleriyle temasın doğurduğu hazda** aramak, yüzeyde kalmak ve daha yüksek imkânları göz ardı etmektir. Böyle bir kişi, nesnelere bağlanır; bağlanma arttıkça dikkat bütünüyle onlara yönelir. Değişim ve yok oluşun ritmine tâbi olan bu nesnelerle zincirlenen birey, kutsal yaşamın nihai amacını fark edemeden enerjisini tüketir.

Daima Öz'de Yerleşmiş Olan
Nesneler dünyasından çözülme, daha yüce ve hakikî olana yönelmeden mümkün değildir. Zihin, doğası gereği bir nesneye tutunmadan var olamaz. Olumsuz bağlanmaları terk etmenin yolu, zihni boşlukta tutmaya çalışmak değil; onu **Öz'e yöneltmektir**. Zihin,

yalnızca daha yüksek bir hakikate bağlandığında, alt düzey bağlanmalardan kendiliğinden çözülür. Bu nedenle kişi, **Ātman düşüncesiyle yaşayan**, Öz'de yerleşmiş biri olmalıdır.

Arzuları Tamamen Dinginleşmiş
Arzu, aklın bir işlevi olarak ortaya çıkar. Akıl arzuladığında, zihin o nesne etrafında dönmeye başlar; düşüncenin yönü, arzunun yönünü izler. Bu nedenle akıl, geçici ve sınırlı hazlar üreten duyu nesnelerini arzulamayacak şekilde **disipline edilmelidir**. Arzular sona erdiğinde, zihin doğal olarak sükûnete erer.

Zevk ve Acı Gibi Zıtlıklardan Kurtulmuş
Beden ile nesne arasındaki temasın sonucu olarak zevk ya da acı deneyimlenir; fakat bu deneyimi yaşayan zihin, zıtlık çiftlerine bağlandığında istikrarsızlaşır. Dün haz veren şeyin bugün acı kaynağı olması, bu arayışın geçiciliğini açıkça gösterir. Böylesi kararsız ve değişken bir yapıya hizmet etmek, insanın kendisinde gerçek bir olgunlaşma ve içsel açılım meydana getirme imkânını ortadan kaldırır.

Sonuç
Bu öğretim, kesin ve sarsılmaz bir beyanla son bulur:

Yanılgıya kapılmayanlar, o sonsuz amaca ulaşır.

Araçlar aracılığıyla parçalanmış olarak deneyimlenen bilinç, sınırlı ve gerilim yüklü bireydir; aynı bilinç, bu araçlardan geri çekilip **olduğu gibi idrak edildiğinde**, Sonsuz Gerçekleşmenin ilahî ânı olarak açığa çıkar.

6. Ne güneş aydınlatır, ne ay, ne de ateş çünkü o Saf Bilincin Işığıdır. Kendisine ulaşıldığında bir daha geri dönülmeyen ve Benim en yüce İkametim olan o yer. Ona ulaştıktan sonra, Ruh Samsara hayatına tekrar dönmez.
7. Kendimin bir parçası, doğası gereği ölümsüz, yaşayanların dünyasında bedenlenmiş ruh haline gelerek Prakriti 'den doğan, doğada yerleşik olan altı duyuyu—zihin dâhil—kendine doğru çeker.
8. **Maddi dünyadaki canlı varlık, havanın aromaları taşıdığı gibi bir bedenden diğerine farklı yaşam kavramlarını taşır. Böylece bir tür bedeni alır ve tekrar onu bırakıp başka bir bedeni alır.**
9. İşitme, görme, dokunma, tatma ve koklama gibi duyularla özdeşleşerek, bu Jiva kendi nesnelerini deneyimler.

10. Aldananlar, Guna'larla özdeşleşerek bir beden aldığında veya bıraktığında ya da nesneleri onun aracılığıyla deneyimlediğinde, Ruhu (Jiva) tanımazlar; ama **hikmet gözüne sahip olanlar tanır.**
11. Çabalayan tefekkür edenler, Atman'ı kendi içlerinde algılarlar, **ancak gayret etseler bile saf olmayanlar ve yeniden doğmamış olanlar algılayamazlar.**

Ve yogiler — yoğunlaşmış zihinlere sahip olanlar, gayret gösterenler — bu Benliği kendi içlerinde var olarak görürler. Ancak, ayırt etme yeteneğinden yoksun, kendini denetleyemeyenler, gayretli olsalar bile, bu Benliği göremezler.

Zihinlerini sakinleştirme ve zihinlerini rahatsız edici bağımlılıklar ve arzularından arındırma çabalarında başarılı olanlar, Benliğin ihtişamını fark ederler ve O'nun Sonsuz Mutluluğunu deneyimlerler.

Ancak, mekanik olarak ama bolca öz çaba (Yoga) harcayanların mutlaka başarılı olacağı da doğru değildir. Yıllardır düzenli olarak manevi programlarını sürdürdükleri halde, kendilerinde kayda değer bir kişisel gelişim yaşamadıklarından şikayet eden yüzlerce kişi vardır. Bunun neden böyle olduğu merak edilebilir. Bu tartışmalı konu burada çok mantıklı bir şekilde cevaplanmaktadır.

"ÇABALAYAN, AMA ZİHNİ SAFLAŞMAMIŞ VE BİLGELİKTEN YOKSUN OLANLAR, ONU ALGILAYAMAZLAR."

Meditasyonun nihai olarak vaat edilen sonucu vermesi için iki koşul kaçınılmazdır:

(a) Zihnin arınması genellikle kişinin duyu nesnelerine olan yanlış egosantrik bağımlılığının yarattığı tedirginliklerin ortadan kaldırılması olarak tanımlanır

(b) Ayrıca, zeka, Benliğin doğasını doğru bir şekilde anlamak için uygun şekilde ayarlanmalıdır ve böylece, doğru algıyı örten bulanık zihnin (Avarana) tüm şüpheleri de çalışma, düşünme ve uygulama yoluyla ortadan kaldırılmalıdır.

Bu iki ayar doğru bir şekilde gerçekleştirilmezse, adanmışlık (Bhakti Yoga) ve hizmet (Karma Yoga) uygulamaları yoluyla, Bilgi yolunda yapılan tüm meditasyon girişimleri ancak başarısızlıkla sonuçlanabilir.

Kısacası, bu dörtlük, zihinleri duyuların kontrolü uygulamasıyla doğru şekilde yenilenmemiş olanlar, sınırlı egosantrik bakış açısıyla şeylere bakma kötü

alışkanlıklarından vazgeçmemiş olanlar, gururları henüz bastırılmamış olanlar, ne kadar samimi ve ateşli meditasyon yaparlarsa yapsınlar, kendilerini ilahi olanaklarına açma şansları çok azdır ya da hiç yoktur;

'ONLAR ONU GÖRMEZLER.

Benlik en yakın ve bu nedenle en kolay algılanabilir olmasına rağmen, duyusal nesnelerin büyüsüne tamamen köle oldukları için, herkes onu görmez.

Benlik şu şekilde tanımlanmıştır:

1) Güneş, Ay ve Ateş gibi bilinen fenomenal ışık kaynakları tarafından aydınlatılamayan şey;
2) Ona ulaşanların, o Mükemmellik durumundan geri dönemeyecekleri şey;
3) Bireysel varlıkların (Jivalar) sanki sadece bir parçası olduğu şey.

12. Bu tüm dünyanın karanlığını dağıtan güneşin ihtişamı benden gelir. Ayın ihtişamı ve ateşin ihtişamı da bendedir.
13. Ruhani enerjimle dünyaya girerek, içinde yaşayan tüm varlıkları desteklerim. Sulu ay olarak, tüm otları beslerim
14. Canlıların bedeninde yerleşmiş olarak, sindirim Ateşi, Vaishvanara olarak tezahür ederim ve Prana ve Apana olarak bilinen yaşamsal enerjilerle birlikte, onlar tarafından alınan dört tür yiyeceği sindiririm.

Tanrı'nın içkinliği şu yönleriyle betimlenir:

(a) Bilincin her şeyi aydınlatan ışığı olarak,
(b) Her şeyi sürdüren yaşam olarak,
(c) Tüm canlı organizmalardaki öznel yaşam sıcaklığı olarak,
(d) Ve tüm kalplerdeki Benlik olarak.

15. Ben herkesin kalbinin içinde bulunurum. Benden gelir hafıza, bilgi ve bunların yokluğu. Vedalar'da bilinmesi gereken her şey benim; Vedanta'nın yazarı benim ve Vedalar'ı bilen de benim."

"Herkesin kalbinin içinde bulunurum": Krishna, tüm canlıların özünde, yani bilinçte veya ruhta (atman) bulunan ilahi varlık olduğunu ifade eder.

"Hafıza, bilgi ve bunların yokluğu": İnsanların zihinsel yetenekleri (hatırlama, öğrenme) ve cehalet bile nihayetinde ilahi kaynaktan gelir.

"Vedalar'da bilinmesi gereken": Vedalar'ın (kutsal Hint metinleri) nihai amacı, Tanrı'nın veya mutlak gerçeğin (Brahman) farkına varmaktır; Krishna, kendisinin bu mutlak gerçek olduğunu söyler.

"Vedanta'nın yazarı": Vedanta, Upanişadlar ve onların felsefi yorumlarıdır. Krishna, bu öğretilerin kaynağı olduğunu belirtir.

"Vedalar'ı bilen": Krishna, Vedalar'ın bilgisinin nihai bilicisi ve özü olduğunu ifade eder

16. Bu dünyada iki tür Purusha vardır: Yok Olabilen ve Yok Olmayan. Tüm varlıklar Yok Olabilen'dir ve 'Kootasthah' Yok Olmayan olarak adlandırılır."

Purusha: Sanskritçe'de "bilinç", "ruh" veya "varlık" anlamına gelir. Burada, evrendeki tüm varlıkların temelindeki bilinçten bahsedilir.

Yok Olabilen (Perishable): Fiziksel bedenler, zihinler ve maddi dünyadaki tüm varlıklar geçicidir, yani doğar, değişir ve ölür. Bunlar, tüm canlı varlıkları (insanlar, hayvanlar, bitkiler vb.) kapsar.

Yok Olmayan (Imperishable, Kootasthah): "Kootasthah" terimi, değişmez, sabit ve ebedi olanı ifade eder. Bu, bireysel ruhların (atman) veya evrensel bilincin (Brahman) değişmez özünü temsil eder. Kootasthah, "zirvede sabit olan" veya "değişmez temel" anlamına gelir.

17. **Ama bir başka Purusha daha vardır, Yüce Varlık veya Purushottama olarak bilinir, ruhların en yükseğidir ve üç dünyayı da kaplar ve onları ayakta tutar.**
18. Bozulabilir olanı aştığım ve Bozulmaz olandan da üstün olduğum için, Vedik ve seküler edebiyatın her ikisinde de Purusottama (Yüce Varlık) olarak iyi bilinirim.
19. **Beni bu şekilde Purushottama olarak bilen kişi, bu Bütünlüğün gerçek doğasını anlar ve tüm varlığıyla Beni sever ve tapar.**
20. Ey günahsız olan! Kutsal irfanın en derinlerinden olan bu ruhani doktrin, şimdi Benim tarafımdan ifşa edildi**. Onun gerçek bir anlayışı, insanı gerçekten bilge yapar**

Bu son ayette Krishna, bu bölümde EN GİZLİ BİLİMİ öğrettiğini söyler.

Manevi bilim (Brahma-vidya), "gizli" olarak adlandırılır; bu, kimseye verilmemesi gerektiği anlamında değil, ancak bir "**Gerçeklik Bileni" tarafından başlatılmadıkça kimseye kendi kendine gelebilecek bir bilgi olmadığı anlamındadır**.

EY GÜNAHSIZ OLAN- "Günah", işlenmiş, beslenmiş veya düşünülmüş bir eylem, duygu ya da düşünceyi ifade eder ki, bu, bir süre sonra geri dönerek göğsümüzü hakaret dolu alaylarıyla ve çaresiz pişmanlıklarla sarsar. Kısacası, GÜNAH, geçmişin sonucu olarak geri dönen ve Öz-değerlendirmemizi küçümseyen, zihnimizde fırtınalar yaratan ve buna bağlı

olarak dağılma meydana getiren bir şeydir. Böylesine onursuz eylemlerin ve acımasız planların rahatsız edici anılarını taşıyan bir iç kişiliğe sahip olan biri, gerçekten de sürekli huzursuz ve çalkantılı bir göğse sahiptir. Bu nedenle, burada "günahsız" terimi yalnızca "EY SAKİN ZİHİNLİ, UYANIŞ VE DİKKATLİ ÖĞRENCİ" anlamına gelir.

Bu PURUSHOTTAMA-Bilinç durumunu fark eden kişi "bilge" olur, çünkü bundan sonra hayatta herhangi bir yargı hatası yapamaz ve böylece kendisi ve çevresindekiler için kafa karışıklığı ve üzüntü yaratamaz.

Purushottama durumuna ulaşmanın ikinci yararı, tam bir doyum hissinin (Krita-Krityataa) keyfini çıkarmaktır, bir insanın, kendisinden bekleneni tam anlamıyla gerçekleştirdiğini fark ettiğinde hissettiği tarifsiz ve ezici bir sevinçtir. Bu, bu ayette Purushottama durumunun fark edilmesi için vaat edilen ödüldür.

16) Daivasura Sampad Vibhaga Yoga - İlahi ve Şeytani Tipler

İlahi ve Şeytani Nitelikler Ayrımı Yogası

Her etik sistemi, erdemler ve kötülükler dizisini kataloglar, ilginçtir ki, tüm bu sistemler, Peygamberlerinin farklı zamanlara ve yerlere ait olmasına rağmen aynı şekilde okunur. İklim, inanç, ırk ve dil fark etmeksizin, iyi bir insan iyi bir insandır. Şüphesiz, inançlar arasında küçük farklılıklar vardır, ancak bu farklılıklar yalnızca Peygamberlerin, halkın belirli kötülüklerden kaçınmasına ve/veya belirli erdemleri geliştirmesine verdikleri vurguda

bulunur. Onların özel tavsiyeleri ve halka yönelik çağrıları, doğal olarak, kendi dönemlerinde ve bölgelerinde çoğunluğun yaşadığı yaşam tarzına bağlı olarak belirlenir.

Üç bin yıl önce erdem olarak kabul edilen aynı nitelikler, bugün hâlâ erdem olarak görülür ve bu erdemleri yaşayanlar, günümüzde bile erdemli ve asil kabul edilir.

Garip bir şekilde, insanlığın bu gürültülü şimdiki zamanda, huzurlu geçmişte olduğu gibi aynı olduğunu görürüz. Bu bölümde, tüm zamanların ve çağların insanlığı üç türe ayrılmıştır:

(a) İlahî İyi (Devalar),
(b) Şeytanî Düşkün (Asuralar) ve
(c) Düzelmez Derecede Kayıtsız (Rakshasalar).

Ancak**, Rakshasa** türü, sonraki dizelerde tartışılmak üzere ele alınmamıştır; büyük olasılıkla, **bu tür için, zorlayıcı talihsizliklerin amansız eliyle kırılıp yeniden şekillendirilmedikçe, bilinçli bir öz-gelişim programı mümkün değildir.**

Daha önce (IX. Bölüm'de), Krishna'nın duyarlı varlıkların üç tür doğasını, yani Prakritileri açıkladığı bir tartışma yapmıştık. Daha sonra (XIII. Bölüm'de), Deneyim Alanı (Kshetra) ve Alanın Bileni (Kshetrajna) ayrıntılı olarak tartışıldı. **Sonuç olarak, Özne'nin, yani "Bilen"in, tüm "Alanlar"da bir olduğu ortaya kondu.**

Bu tartışma aşamasında, parlak bir aklın doğal sorusu şunlar olabilir: **Özne bir ve aynı olmasına rağmen, deneyimler neden bireyden bireye bu kadar çeşitlidir?** (XIV. Bölüm'de) açıklandığı üzere, **"Alan"ın farklı mizaçların (gunalar) etkisi altında olması nedeniyle, hiçbir iki birey, verilen bir olaylar alanını aynı şekilde deneyimleyemez**.

Deneyim Alanlarının değişen mizaçlar altında birbirinden nasıl farklılaştığını böylece kapsamlı bir şekilde tartıştıktan sonra, Gitacharya'dan (XV. Bölüm'de), Alanın Bileni olan Sonsuz ve Ebedi "Özne"nin esas doğası üzerine bir söylev aldık. Bu Purushottama, orada, Mükemmeliyetin aşkın durumu ve Saf Bilgi olarak ustalıkla resmedildi.

Doğal olarak, bu nedenle, Gita'daki düşüncenin mantıksal gelişiminde, bu bölüm, aynı "Bilen"in, yani tek Ebedi Ruh 'un, çeşitli "Alanlar" aracılığıyla kendini ifade ettiğinde, yaşayan dünyada ortaya çıkan tezahür türlerini tartışır. On Altıncı Bölüm 'ün mantığı, aceleci öğrenciler için genellikle biraz kafa karıştırıcı olabilir ve bazı cesur eleştirmenler, çoğu zaman "Rab'bin İlahi Şarkısı'nın dağınık bir şiir olduğu" sonucuna varmıştır. Bu çok

haksız bir yargıdır. On Altıncı Bölüm 'deki düşünce gelişim sırası, Dokuzuncu Bölüm'de henüz tamamlanmamış fikirlerden ve önceki üç bölümdeki açıklamalar sırasında yalnızca değinilen fikirlerden kaynaklanır.

Gita'nın kaygısı, insanlığı iyi ve kötü olarak sınıflandırmak, iyilere cenneti vaat etmek ve kötüleri sonsuz cehenneme lanetlemek değildir. Burada sıralanan nitelikler, yaşamın, yani "Bilen"in, DİSİPLİNLİ bir "Deneyim Alanı" ve DİSİPLİNSİZ bir "Deneyim Alanı" aracılığıyla nabzının attığı durumlarda, fiziksel, zihinsel ve entelektüel davranışlarda yapılan bilimsel gözlemlerin sonucudur.

1. Krishna: **Korkusuzluk, kalp temizliği, bilgi ve bağlılıkta sebat, iyilikseverlik, duyuların kontrolü, ibadet, kutsal metinlerin incelenmesi, çilecilik,**
2. **Şiddetsizlik, dürüstlük, öfkeden arınma, vazgeçme, huzur, iftiradan tiksinme, canlı varlıklara şefkat, duygusallıktan arınma, nezaket, tevazu, sebat;**
3. **Zindelik, sabır, metanet, zararsızlık, boşunsalıktan arınma**- bunların hepsi, ey Bharataların soyundan gelen, **ilahi bir mirasa doğanl**arda bulunur. İlahi doğaya sahip olan tanrısal insanlara aittir.
4. Ey Pritha'nın oğlu! **Gösteriş, kibir, aşırı gurur, öfke, kabalık, aynı zamanda manevi değerlere karşı duyarsızlık- bunların hepsi, şeytani bir mirasa doğan**larda bulunur.
5. İlahi mirasın özgürlüğe ve şeytani olanın esarete yol açtığı düşünülür. Üzülme, ey Pandu'nun oğlu! Sen ilahi bir mirasa doğdun.
6. Bu dünyada iki tür yaratılış vardır, ilahi ve şeytani. İlahi miras zaten tanımlandı. Şimdi benden şeytani mirası neyin oluşturduğunu dinle, ey Pritha'nın oğlu.
7. Şeytani doğaya sahip insanlar **neyin yapılması gerektiğini ve neyin kaçınılması gerektiğini bilmezler. Ne saflık ne iyi davranış ne de dürüstlük onlarda bulunur.**
8. Onlara göre bu dünyada nihayetinde hiçbir şey gerçek değildir. O Tanrısız ve herhangi bir ahlaki temeli yoktur. Cinsel birleşimden doğmuş olmak, onun nedeni olarak şehvetten başka ne söylenebilir?
9. Bu tür görüşlere sahip olan bu kayıp ruhlar- bu az anlayan insanlar- genel refaha aykırı zalimce eylemlere kendilerini vermişler, dünyanın yıkımı için ajanlar olarak görünürler.
10. **Doyumsuz şehvete batmış, ikiyüzlülük, boşunalık, kibir ve açgözlülükle motive olmuş, yozlaşmış ve saf olmayan yaşam tarzlarına kendilerini vermiş, yanılsama yoluyla eğlenilen yanlış değerlerin peşinde çalışırlar.**
11. Tüm hayatı boyunca **sayısız kaygıyla meşgul, cinsel düşkünlüğe en yüksek amaç olarak bakan, hayatta bundan daha yüksek bir amaç olmadığına inanmış**;

12. **Yüzlerce umut ve beklenti bağıyla bağlanmış ve şehvet ve öfkeye köle olmuş, şehvetli arzularını tatmin etmek için uygunsuz yollarla servet biriktirmeye çalışırlar.**
13. "Bugün bu nesneyi kazandım, yarın o arzu nesnesini de kazanacağım; şimdi bu kadar servetim var, bundan sonra çok daha fazlası benim olacak;
14. "Bu düşman öldürüldü, diğerlerini de yakında yok edeceğim; ben efendiyim, her şey benim zevkim için; ben başarılı adamım, güçlü adamım, mutlu adamım;
15. "Ben zengin ve soyluyum; bana benzeyen kim var? Adaklar yapacağım, hayır işleyeceğim ve sevineceğim"- cehaletle böyle aldanmış;
16. Sayısız şaşkın düşünceye kapılmış, yanılsama ağlarına dolanmış ve her zaman cinsel düşkünlüklere kendilerini vermiş, iğrenç ve acı dolu durumlara düşürülürler.
17. Boşuna, inatçı ve servet gururuyla sarhoş olmuş, sadece isim olarak kalan Yajnaları sadece gösteri için yaparlar, çünkü kutsal yazıların emirlerine uyulmadan yapılırlar.
18. **Kendini beğenmiş, zor kullanmaya eğilimli, kibirli, şehvetli ve sinirli olan** bu erdem karalayıcıları hem onlarda hem de başkalarında ikamet eden Beni ihlal ederler.
19. Bu kısır adamlar, baskıcı zalim ve günahkâr oldukları için, her zaman Benim tarafımdan yaşamdan sonraki yaşamda göç döngüsünde şeytani rahimlere atılırlar.
20. Ey Kunti'nin oğlu! Yaşamdan sonraki yaşamda şeytani rahimlere düşerek, Bana ulaşmadan daha da düşük derecelere giderler.
21. **Şehvet, öfke ve açgözlülük- bu üçlü, insanın ruhani doğasının yıkımına yol açar.** Onlar cehenneme açılan kapıyı oluştururlar; terk edilmelidirler.
22. Eğer bir adam bu üçünden, cehenneme açılan kapılardan arınmışsa, kendi iyiliği için çalışabilir ve en yüksek hedefe ulaşabilir.
23. Kutsal yazıların emirlerini terk eden ve arzularının onu yönlendirdiği gibi yaşayan kişi ne ruhani mükemmelliğe ne dünyevi mutluluğa ne de kurtuluşa ulaşır.
24. **Bu nedenle neyin yapılması ve neyin yapılmaması gerektiğini belirlemede kutsal yazılar senin ölçütün olsun. Yaralanmayı anla**

Son üç dizede verilen argüman çizgisi nedeniyle, daha geniş bir yaşam arayışındaki bir kişi, yaşam tarzını planlarken mutlaka Kutsal Yazıların otoritesine uymalıdır. Hayattaki doğru davranış, ancak bireyin NELERİN PEŞİNDEN GİDİLMESİ ve NELERDEN KAÇINILMASI GEREKTİĞİ konusunda doğru bilgiye sahip olduğunda belirlenebilir. Hakikate giden büyük yol herkes için aynıdır. Bu yol, her hacının kendi kaprislerine ve hayallerine göre belirlenemez. Şastralar, bu yolu defalarca kat etmiş olanlar tarafından bildirilmiştir. Ve Rishiler bize Mükemmeliyete giden yolun haritasını sunduğunda, bizler, mütevazı yayalar olarak, bu yolu sadakatle takip etmeli ve kendimizi kutsamalıyız.

Bu nedenle, o Hedefe doğru bir hac yolculuğuna çıkmadan önce, her arayıcının, daha önce bu "Yol"u başarıyla yürümüş olanların rehberliğimiz için bıraktığı raporlar olan kutsal

yazıları akıllıca incelemesi gereklidir. Hedefin doğru bilgisi ve O'nun bulunduğu yönün net bir entelektüel vizyonu ve belki de yolda karşılaşılabilecek olası zorluklar- bir arayıcı için kaçınılmaz önkoşullardır.

Arayıcıların yüzde doksanı, belki de şastrayı yukarıda açıklandığı üzere tüm detaylarıyla "bilir", ancak ne yazık ki, çok azı kendilerinde, yaşamak için cesareti, takip etmek için iradeyi ve Yüce olanı içlerinde fark edene kadar beklemek için sabrı keşfeder. Doğal olarak, Lord Krishna bu bölümü, insanın arzu, öfke veya açgözlülük olmadan hareket etmesi gerektiği emriyle kapatır. Bu, üçüncü bölümde Karma Yoga'da kapsamlı bir şekilde tartışıldığı üzere, doğru hareket yoludur.

17) Şraddhatraya Vibhaga Yoga- Üç Tür İnanç Ayrımı Yogası

İnancın Üç Yönü

Son bölümün son iki ayeti, Şastra'nın tüm şüphelerde nihai başvuru mercii olduğunu ve ayrım gücümüzün her an verdiği yargılara varması için gerekli olduğunu tanıtan bir fikri ortaya koydu. Ancak ortalama bir insanın manevi kurallarda bu kadar ustalık geliştirmesi çok zordur.

Shastra, Sanskritçe bir terim olup Hinduizm ve Hint felsefesinde belirli bir konuda otorite kabul edilen kutsal metinler, yazılar veya bilgi birikimini ifade eder. Genellikle "kutsal kitap", "teorik eser" ya da "bilim" olarak çevrilir ve felsefe, hukuk, etik, sanat, tıp gibi çeşitli

alanlarda rehberlik sağlar. Shastralar, belirli bir disiplinin sistematik bilgisini sunar ve genellikle ilahi ya da bilge otoritelerce derlendiğine inanılır.

Şimdi, Arjuna'nın daha yoğun bir şekilde Yüksek-hayatı yaşama iştahı tamamen kamçılanmıştır ve zihinsel olarak Krishna'nın felsefesini adil bir şekilde denemeyi planlamaktadır. Bir eylem insanı olarak, Gita yaşam tarzını zihinsel olarak planladığında, şastraların bilgisine olan ısrarı nedeniyle bunu zor bulur. Aynı zamanda, bu kutsal yazıda belirtilen daha asil bir yaşam tarzına yönelik kendisinde yeterli bir "inanç" (shraddha) geliştirdiğine güvenmektedir.

Bu bölüm, bu şüphelerle başlar;

iyi bir davranış ve asil arzularla "inanç" ile yaşamak yeterli midir, yoksa şastrayı "bilmek" ve şastrada belirtilen emirlere örtük bir şekilde itaat ederek "inanç" ile çalışmak gerekli midir?

Daha önce de Gita'da, birden fazla kez (IV-39; XVI-23), **"inanç" (shraddha**), arayıcının daha yükseğe uçması için gerekli olan yakıt olarak reçete edilmiştir.

Shraddha'ya verilen vurgu ve önem, şastraya verilenle neredeyse eşittir ve bu nedenle Arjuna'nın, şastraların bilgisi olmadan bile kör bir inancın arayıcıyı ne kadar ileri götürebileceği sorusunu sormaya tam anlamıyla hakkı vardır!

İnsan aklının özel kapasitesi, yalnızca şastrayı bilmek ve takdir etmekle kalmaz, aynı zamanda asil idealleri o kadar tamamen özümsemek ve içselleştirmeli ki, kişinin tüm eylemlerine yansısın, işte buna "Shraddha" denir. Bu, içten kendiliğinden fışkıran ve bireyin tüm kişilik katmanlarını kendi atanmış alanlarında harekete geçiren güçlü, itici bir kuvvettir. İnanç, insanın tüm varlığının donanımlarının içeriği ve özüdür. İnanç, yönü, atılımı sağlar ve kararlılık için bir hedef sunar.

Soruya doğrudan cevap vermek yerine, Krishna'daki filozof, bu fırsatı, insanın çabalarının çeşitli alanlarında- fiziksel zevklerinde (ahara), adanmış faaliyetlerinde (yajna), özverilerinde (tapas) ve hayırseverliğinde (daana)- görülen "inanç" üzerine kapsamlı bir açıklama yapmak için kullanır.

Bu söylevin düzeninde, Rab öncelikle shraddha'nın, bireyin kendisinde barındırdığı mizaçların (gunalar) doğasına göre üç türde olduğunu açıklar. Mizaçların düştüğü üç sınıflandırma şunlardır:

(1) dengeli sevinç (sattva),
(2) hırslı ve telaşlı faaliyetler (rajas),
(3) bitkisel varlık ve dikkatsizlik (tamas).

Daha önce, bu üç gunanın insanların zihinsel ve entelektüel hayatını yönetip kontrol ettiği konu kapsamlı bir şekilde ele alınmıştı. Şimdi, bu gunaların çeşitli oranlardaki etkisi altında insanların dini değerleri nasıl yaşayacağı ve manevi açılım için nasıl çaba göstereceği tartışılıyor. Bu söylevin dikkatli bir incelemesiyle, faaliyetlerimizi daha düşük dürtülerin etkisinden uzaklaştırabilir ve manevi uygulamalarımızı kesin başarıya giden kraliyet yolunda tutarlı bir şekilde yönlendirebiliriz.

Arjuna dedi ki:

1. İbadet eden bazı kişiler, ibadetlerini yaparken kutsal metinlerin emirlerine uymadan, fakat tam bir inançla ibadet ediyorlar, bu inançlarının doğası nedir? Sattva, Rajas veya Tamas'tan mı doğuyor? İyilikte, tutkuda mı yoksa cehalette mi bulunuyorlar?
2. Kutsal Lord şöyle dedi: Bedensel varlıkların inancı, doğal eğilimlerine (geçmiş doğumlardan gelen izlenimlerden) dayanmaktadır ve üç türdendir- Sattva, Rajas ve Tamas doğasında olanlar.
3. Ey Bharata soyunun oğlu! **Herkesin inancı, geçmiş izlenimlerden gelen doğal eğilimlerine göre şekillenir. İnsan inancıyla oluşur. İnancı neyse, o gerçekten odur.**
4. Sattva niteliğine sahip olanlar Tanrılara (Devalar) tapar; Rajas niteliğine sahip olanlar Yakşalar ve Rakşasalar; Tamas niteliğine sahip olanlar ise ölü atalar ve elementlere tapar.

Sattvik İnsanlar Devalara Tapınır. Hayattaki her insan, tüm bağlılığını ve adanmışlığını bir veya başka bir kutsal sunakta sunar ve bu çağrışımlardan elde edilen faydalardan tatmin arar. Kutsal metinlerin dilinde buna TAPINMA denir. Bu, yalnızca bir Tanrıya veya tanrıçaya yapılan ritüelistik tapınmayı ifade etmek zorunda değildir. Buradaki TAPINMA terimi daha geniş bir anlam taşır. Hepimiz, kendi seçtiğimiz bir sunakta TAPINIRIZ; hatta ateistler bile tapınanlardır... belki de duyusal nesnelere, zenginliğe ya da güce adanmışlardır. Bu daha geniş anlamda, beyiti okursak, anlam çok daha belirgin hale gelir. Sattvik mizaca sahip insanlar, dingin ve huzurlu yapıları nedeniyle, varlıklarının daha yüce dürtülerini ve asil

niteliklerini simgeleyen ilahi bir sunakta tatmin ararlar. Doğal olarak, böyle kutsal ve tanrısal bir sunağı arar ve ona taparlar.

Rajasik İnsanlar Yakşalar ve Rakşasalar'a Tapınır. "Tutkulu doğaya" (rajas) sahip insanlar, aşırı hırslı ve kendi seçtikleri etkinlik alanlarında sürekli huzursuz olanlardır. Bunların **yarı-tanrılara (Yakşalar ve Rakşasalar)** tapındığı ve onları hoşnut etmeye çalıştığı söylenir. Buradaki fikir, sunağın seçiminin, adanan kişinin kalbinin sessiz taleplerine bağlı olduğudur. Bir kişi asla bir kitapçıya gidip elbise satın almaz. Aynı şekilde, aktif ve tutkulu tipteki insanlar ancak eşit derecede aktif ve tutkulu (rajasik) yarı-tanrılara ya da tanrılara hayranlık duyabilir ve onları takdir edebilir.

Tamasic İnsanlar Pretalara ve Bhutalara Tapınır. Ölü "ruhlar" ve benzeri düşük ve kötü güçler, "etkisiz" (tamas) doğaya sahip kişiler tarafından, kötü duyusal hazlarını tatmin etmek için çağrılır. Düşük ahlaki nitelikte ve yanlış eğitim almış insanlar, genellikle, kötü niyetli arzularını toplumun acınası, intikamcı çeteleri (Pretalar, Bhutalar) yardımıyla gerçekleştirmeye çalışırlar. Fiziksel olarak hayatta olmalarına rağmen yaşamın tüm tatlılığı ve iyiliğinden mahrum olan bu kiralık haydutlar (genellikle profesyonel mahkumlar arasından seçilir) tamasic kişilerin düşük ve suçlu arzularını yerine getirmek için çağrılan uygun güçlerdir.

Çoğu zaman **preta** ve **bhuta** terimleri birbiriyle karıştırılır veya birlikte kullanılır (örneğin, modern Hintçe'de **"bhūtpret"**"hayalet" için yaygın bir terimdir). Genel olarak, **preta** daha çok uygun cenaze törenleri yapılmamış, belirli bir açlık veya eksiklik çeken ruhu ifade ederken, **bhuta** daha geniş bir kategori olarak "ruh" veya "hayalet" anlamında kullanılır ve bazen ölmüş kişilerin huzursuz ruhlarını da kapsar.

Bu anlam, daha önceki birçok beyitte de (VII-20 ila 23; IX-23 ila 25) ifade edilmiştir. Modern insan, gerçekten pretalar ve bhutalar gibi güçlerin ve tanrıların var olup olmadığını merak edebilir. Ancak, Gita'nın bu bölümünü incelerken, bu güçlerin gerçekten var olup olmaması önemsizdir. Bunlar, dünyamızda mevcut olan belirli güç türlerini simgeler.

İnsandaki adanmışlık ruhunun her zaman aynı kaldığı, ancak herkesin kendi "şraddha" (içten bağlılık) türüne göre kendi tapınma sunağını seçeceği yukarıda gösterilmiştir. Aşağıda ise yanlış çaba biçimi tasvir edilmektedir.

5. **Boş, kibirli ve güçlü tutkular ve bağlılıklarla hareket edenler, çeşitli korkunç öz disiplinler uygularlar ki bu da kutsal metinlerin emirlerine aykırıdır.**

6. Bu duyarsız insanlar kendi bedenlerine ve içlerinde bulunan Bana eziyet ederler. Böyle kişiler şeytani bir kararlılığa sahiptir.
7. Her bireyin tercih ettiği yiyecekler de maddi doğanın üç hali doğrultusunda üç türdendir. Aynı şey adaklar, ibadetler ve hayırseverlik için de geçerlidir. Şimdi bunlar arasındaki farklılıkları dinle.
8. Doğası **Sattvika olan kişiler, uzun ömür, canlılık, enerji, sağlık, mutluluk ve neşe veren yiyecekleri severler; ayrıca sulu, yumuşak, besleyici ve hoş yiyecekleri de tercih ederler.**
9. Doğası Rajasa olan kişiler, acı, ekşi, tuzlu, aşırı ısıtan, baharatlı, yakıcı ve susuzluk veren yiyecekleri severler; ayrıca huzursuzluk, depresyon ve hastalık getiren yiyecekleri de tercih ederler.
10. Doğası Tamasa olan kişiler ise bayat, tatsız, çürümüş, bozulmuş ve kirli yiyecekleri severler; bunlar başkalarının artıklarıdır.
11. Kutsal metinlere uygun olarak yapılan ve meyveleri gözetilmeden yalnızca bir görev duygusuyla yerine getirilen ibadet Sattva doğasındadır.
12. Ey Bharata soyunun oğlu! Meyvelerini gözeterek ve boş bir gösteriş için yapılan ibadet Rajas doğasındadır.
13. Kutsal metinlerle onaylanmamış, yiyecek bağışı olmadan, kutsal mantraların okunması olmadan, adak sunma hediyeleri olmadan ve samimi bir inanç olmadan yapılan ibadet ise Tamas doğasındadır.
14. **Tanrılara, kutsal insanlara, öğretmenlere, ebeveynlere ve bilgililere hizmet etmek; ayrıca temizlik, doğruluk, iffet ve zarar vermeme gibi değerleri gözlemlemek- bunlar bedene ait öz disiplinleri oluşturur.**

Tanrılara, ikincil doğanlara (dwija), gurulara ve bilgelere tapınmak; saflık, doğruluk, celibacy (beyaz hayat) ve zarar vermemek; bunlar "bedensel austerite" (bedensel disiplin) olarak adlandırılır.

Meditatörün, **meditasyon nesnesinde bulunan nitelikleri kendi içinde geliştirmesi için Yüce bir ideale uyumlu bir tutum sürdürmesi "tapınma" olarak tanımlanır**. Tüm kültürel gelişim, ahlaki büyüme ve etik olgunlaşma ancak tapınmanın içerdiği bu süreçler yoluyla gerçekleşebilir. Bu, neredeyse "dokunma yöntemiyle manyetizasyon" gibidir. Kişi, içsel kişilik engellerinden kurtulmaya çalışıyorsa, mutlaka Deva (tanrı), İkincil Doğanlar tarafından yaşanmış ve Guru tarafından **öğretilmiş, bilge kişilerce tavsiye edilmiş ideallere karşı bir bağlılık ve saygı tutumu geliştirmelidir**

İkincil Doğanlar (Dwija) bu terim Brahmanları ifade eder, Brahman ise Benlik'i gerçekleştirmiş kişi anlamındadır. Hepimiz annelerimizin rahminden doğduk; şüphesiz bazı entelektüel güzelliklerle doğarız, ancak birçok ahlaki kusurla da doğarız. Doğmak tamam, fakat hâlâ madde rahminde varlığımızı sürdürmekteyiz! Maddesel kimliklerden kurtulup Mükemmellik Sevinci 'ne ulaşmak, Tanrısal varlıklar haline gelmek anlamına gelir. Felsefemizde bu, "ikinci doğum" olarak kavramsallaştırılır ve bunu başaran kişi "ikincil doğmuş" (dwija) olarak adlandırılır**: birincisi rahimden doğuş, ikincisi ise ruhun maddeyle olan sınırlamalarından kurtulup olgunlaşmasıdır.**

Saflık ve Doğruluk bu iki kavramın önemi daha önce tartışılmıştır. Sadece fiziksel değil, çevresel temizliğin de gerçek bir arayıcı için kaçınılmaz bir nitelik olduğu vurgulanmıştır. Bir arayıcı, başkalarıyla ilişkilerinde dürüstlük ve doğruluk uygulamazsa, içinde çelişkili bir kişilik gelişir; bu da onun sükûnetini, dinginliğini ve zihinsel canlılığını tüketir.

Brahmacarya (Celibacy), **sürekli Yüce Brahman'ın düşüncesi içinde yaşamak Brahmacarya olarak adlandırılır. Bu, doğrudan doğruya bedenin duyusal hazlardan uzaklaşması ve zihnin ruhun içine dönmesiyle mümkündür. Bu nedenle, iç gözlemi geliştiren tüm zihinsel disiplinler Brahmacarya terimiyle kapsanır**.

Zarar Vermemek (Ahimsa) bu kavram daha önce defalarca kapsamlı şekilde ele alınmıştır. **Toplumdaki başkalarına zihinsel olarak zarar vermekten kaçınmak "ahimsa" olarak adlandırılır**. Fiziksel olarak, farkında olmadan bile başkalarına zarar vermeden var olmak mümkün değildir; ancak tutumumuz değiştirilebilir ki, kaçınılmaz zarar bile dünyaya büyük bir iyilik getirebilir. Örneğin, hastanın karnını kesen doktor, zarar veriyor gibi görünse de nihayetinde hastalığı iyileştirir**.**

Duygusal ve entelektüel düzeyde başkalarına zarar vermekten titizlikle kaçınmak ise hayattaki en katı ahimsadır.

Bedensel Austerite (Shaareeram Tapas) şimdiye kadar açıklananlar bedensel yoksunluğu oluşturur. Tapas (austerite), sadece acımasız öz-inkâr hayatı değildir; tam tersine, nesneler dünyasıyla doğru ilişki içinde yaşamanın, böylece yaşamsal enerjilerin gereksiz harcanmalarından kaçınmanın akıllı bir yoludur. Bu şekilde tasarruf edilen enerji, yaratıcı alanlarda kullanılmak üzere yönlendirilir.

Değerli yeni enerjiler keşfetmek, bunları akıllıca korumak ve ruhsal araştırmanın daha verimli alanlarına kanalize etmek tapas olarak adlandırılır.

Bu beyit, bedensel seviyede akıllıca sürdürülen gerçek tapas olduğunu açıkça onaylayarak sona erer.

15. **Sadece saldırgan olmayan, doğru, hoş ve faydalı kelimeler söylemek; ayrıca kutsal metinlerin düzenli olarak okunması da konuşmaya ait öz disiplinleri oluşturur**

Heyecan yaratmayan, doğru, hoş ve faydalı konuşma ile Veda'ların çalışılması konuşmadaki austeriteyi oluşturur.

Konuşma, insanın güçlü bir aracıdır ve konuşanın entelektüel kapasitesini, zihinsel disiplinini ve bedensel öz-kontrolünü yansıtır. Bu alanlarda yeterince gelişmemişse, sözlerin etkisi olmaz, büyüsü kaybolur.

Ayrıca konuşma, herkesin sürekli yaptığı bir etkinliktir ve en çok enerji harcanan alanlardan biridir. Bu enerjinin kontrolü ve korunması, arayıcı için büyük bir iç zenginliktir.

Bu, kendini yok eden, rahatsız edici bir sessizlik (mouna) anlamına gelmez. Konuşmanın gücü, arayıcının kişiliğini bütünleştirmek için kullanılmalıdır. Bu beyitte, konuşmayı arayıcı ve çevresi için en faydalı şekilde kullanmanın sanatı anlatılmaktadır. Önceki beyitte önerilen fikir, burada daha da derinleştirilir: Tapas, kendini kırıp yok etmek değil, kendini yeniden yaratmak ve keşfetmek için iyi niyetli bir plandır.

Söylenen sözler başkalarında rahatsızlık yaratmamalı ne rahatsız edici ne de müstehcen olmalıdır. **Doğru sözleri söyleyip söylemediğimizi anlamanın gerçek ölçütü, dinleyicilerin yüz ifadeleridir.** Ancak çoğu insan gözleri kapalı veya açık olsa bile kör gibi konuşur. Birçok zavallı insan, diliyle yarattığı acı ve sertlikle hayatında başarısız olmuş, dostlarını ve akrabalarını kaybetmiştir.

Doğru, Hoş ve Faydalı Konuşma (Satyam-priyam-hitam) gerçeği hoş bir üslupla ifade eden ve başkalarına fayda sağlayan sözler, doğru konuşmadır. Doğru kullanıldığında, bu sözler konuşana da bereket getirir. Yalan söylemek çok enerji kaybına yol açar; doğruluk politikası benimsenirse bu kayıp önlenir. **Zihindeki fikirlerin tam tonunu uyumlu biçimde yansıtan sözler "doğru" dur**, kasıtlı olarak anlamları çarpıtanlar ise yalan olarak adlandırılır. Doğruluk adına toplumda sevimsiz biri olmak arayıcıya uygun değildir. Gita, sadece HOŞ ve DOĞRU olan konuşmayı kabul eder. Tanrı'nın Sözü, hoş olmayan bir gerçek karşısında konuşanın ihtiyatlı sessizliği korumasını öğütler.

Sözlerin sadece doğru ve hoş olması yetmez, faydalı da olmalıdır. Boş ve anlamsız konuşma, insan enerjisi için büyük bir kayıptır. Kalıcı değer taşıyan hoş fikirleri ifade etmek dışında konuşmayın. **Günlük konuşmalarında bu niteliklere saygı gösterenler konuşmada austerite uygulayanlardır.**

Konuşmanın kontrolü, mezar sessizliğine girmek değildir. Konuşma enerjisini kendini geliştiren ve yaratıcı uğraşlara kanalize etmek, Krishna'ya göre konuşmadaki tapas'tır. Swadhyaya, kutsal metinlerin dikkatli incelenmesi ve derin düşünülmesi anlamına gelir. Günlük hayatta "yalnızca faydalı, hoş ve doğru konuşma" politikasıyla tasarruf edilen enerji, Veda, Upanişad ve diğer kutsal metinlerin mantralarını okumak, üzerinde düşünmek ve meditasyon yapmak için kullanılır.

16. **Zihin huzuru, nazik olma, konuşmada ölçülülük, öz kontrol ve kalp saflığı- bunlar zihnin öz disiplinleri olarak adlandırılır**.

Zihnin sükûneti, iyi yürekli olmak, sessizlik, öz-kontrol ve doğallığın saflığı—bu beş asil yaşam değeri birlikte yaşandığında, toplamda zihnin tapasını (öz disiplinleri) oluştururlar.

Zihnin sükûneti ancak dünya ile ilişkimiz anlayış, hoşgörü ve sevgi temelinde daha sağlıklı bir zemine oturtulduğunda elde edilebilir. Kontrolsüz bir duyusal düşkün, az sükûnet ve soğukkanlılığa sahip olabilir. Zihin, hazlarını tatmin etmek için duyu organları aracılığıyla dış dünyaya akar. Zihni sonsuz meşguliyetlere sürükleyen güç, arzu dolu bir entelektüeldir. Zihnin sükûneti, hem dış dünyanın çekici duyusal nesnelerinden gelen uyarıların hem de entelektüelden çıkan arzuların zihni dışa sürüklemesinden korunmasıyla mümkündür. Kendi için ilahi bir ideal keşfetmiş ve bu idealin düşüncesinde zihni koşuşturmayan, entelektüelin yeni arzular göndermeyen arayıcı, ancak zihnin sükûnetini (Manah-prasada) kazanmayı umabilir.

İyi Yürekli Olmak (Soumyatwam) Gerçek bağlılık ve sevgi dolu bir kalpte kolayca yükselen sıcak şefkat duygusu, iyi yürekli olmaktır. Bu ilahi tutumla yaşayan iyi yürekli arayıcı, çevresinden aşırı rahatsızlık duyma veya geçici bir huzursuzluk hissetme ihtimali taşımaz.

Sessizlik (Mouna) daha önce belirtildiği gibi, konuşmamak sessizlik (Mouna) değildir. Bu beyitte zihinsel austeriteler sayılırken Krishna "sessizlik "ten söz eder. Bu bir çelişki ya da hata değildir. Konuşmanın sessizliği, zihnin göreceli sessizliğinden doğmalıdır. Mouna, yıkıcı tutkuların ve bitmek bilmeyen arzuların zihinde artık oluşmadığı, sessiz bir iç dinginlik halidir. Mouna, aynı zamanda sürekli tefekkür halindeki Muni'nin durumunu da ifade edebilir.

Öz-Kontrol, Yukarıda sözü edilen üç nitelik—sükûnet, sürekli iyilikseverlik ve kesintisiz içsel sessizlik—bilinçli öz-kontrol olmadan mümkün değildir. İçimizdeki hayvani doğa genellikle çok güçlüdür ve sürekli uyanık olmazsak, alt doğamız iç dengemizi ve sükûnetimizi bozabilir.

Öz-kontrol, motiflerimiz saf ve dingin olmadıkça mümkün değildir. Hayatta belirli bir hedef olmadan, ideallerimize doğru planlı ilerlemeden, yolda çeşitli ayartmalara yenik düşer ve yaşamın yan yollarında tükeniriz. Başarıya giden büyük yolda sürekli kalmak, gerçeğe mutlu bir yolculuğu garanti eder. Zihinsel faaliyetlerimizi motive eden dürtü ilham verici ve ilahi olmalıdır; aksi halde kendi mükemmelliğimizi baltalar ve yaşamı büyük bir başarı haline getirme şansımızı yitiririz.

Yukarıdaki üç beyit, dış dünyayla bedensel temaslarımızda, konuşmamızda ve zihinsel yaşamımızda gerçek tapasın ne olduğunu açıkça gösterir. Aynı tapas farklı kişilerce, aynı inançla uygulanmasına rağmen farklı sonuçlar verir. Bu tesadüfi değildir. Tapas yapanlar farklı mizaca sahiptir: “iyi” (sattvik), “tutkulu” (rajasik) ve “donuk” (tamasic). Yönetici mizaca göre farklı biçimde, farklı hızda ve farklı vurgu ile hareket ederler; böylece yaptıkları tapasın türüne göre çeşitli sonuçlar elde ederler

17. En yüksek inançla gerçekleştirilen bu üçlü öz disiplin; ödül beklentisi içinde olmayan ve zihinsel dengeyi koruyan insanlar tarafından uygulandığında Sattva doğasında olduğu belirtilir.
18. Gösterişle yapılan ve başkaları tarafından tanınma, övgü ve saygı bekleyen öz disiplin Rajas doğasındadır. Bu istikrarsızdır ve kalıcı bir iyiliğe yol açmaz.
19. Kötü teorilerin etkisiyle kendine eziyet eden veya başkalarını yok etmek amacıyla yapılan öz disiplin ise Tamasa doğasındadır.
20. Tamamen bir görev duygusuyla yapılan; herhangi bir karşılık beklemeden, uygun zaman ve yerde uygun bir alıcıya yapılan bağış Sattva doğasındadır.
21. Karşılık bekleyerek veya gelecekte bir meyve elde etme düşüncesiyle veya isteksiz bir ruh haliyle yapılan bağış Rajas doğasındadır.
22. Uygun zaman ve yerden uzak; değersiz bir alıcıya, kayıtsızca ve küçümseyici bir şekilde yapılan bağış ise Tamasa doğasındadır.
23. **Om Tat Sat**- bunlar Brahman'ın üç sembolik adıdır. Bunlarla Brahmanalar, Vedalar ve Yajna'lar eski zamanlarda belirlenmiştir.
24. Bu nedenle Vedaların takipçileri her zaman adak verme, bağış yapma ve öz disiplin gibi belirlenmiş işlerine Om kelimesi ile başlarlar.
25. Çeşitli adak biçimleri, öz disiplinler ve hayırseverlikler ödül beklentisi olmadan özgürleşme arayanlar tarafından Tat (O) kelimesi ile birlikte gerçekleştirilir.
26. Ey Pritha'nın oğlu! Sat kelimesi gerçeklik ve iyilik anlamında kullanılır. Ayrıca uğurlu bir ritüel veya eylemi belirtmek için de kullanılır.
27. Adak (veya ibadet), öz disiplin ve hayırseverlikte kararlılık Sat (iyi) olarak adlandırılır. Bunlarla bağlantılı her eylem de Sat olarak adlandırılır.

28. **İnanç olmadan gerçekleştirilen her şey- aslında inanç olmadan yapılan her şey- Asat (iyi değil) olarak nitelendirilir**. Burada veya ahirette hiçbir anlamı yoktur.

Bu çarpıcı olumsuz ifadede, inancın insan olduğu ve inancı olmayan bir bireyin, en görkemli eylemi gerçekleştirse bile, "BU NE BURADA NE DE ÖTESİNDE" bir anlam taşır şeklinde bir işaret buluyoruz. Eylem, yalnızca gerçekleştirenin inancının coşkusu ve kararlılığıyla, burada "sabitlik" (Sthiti) olarak birlikte ifade edilen şekilde sipariş edilen etkiler yaratabilir. Arayıcının benimsediği entelektüel değerler, eylemlerine bir parlaklık sağlar ve eylemlerinin sonuçları her zaman eylemlerin yapıldığı samimiyet ve coşkuya bağlı olduğundan, eylemlerinin iyi ya da kötü etkileri doğrudan eylemlerin gerçekleştirildiği veya yapıldığı "inancın gücü" ne bağlıdır.

Burada ne kadar fedakârlık yapılırsa yapılsın ne kadar kefaret ödenirse ödensin ya da ne kadar hayırseverlik yapılırsa yapılsın, eğer bunlar "inançsız" bir şekilde yapılırsa "Asat" olarak adlandırılır şeklinde kesin bir ifade yer alıyor. Sanskritçede gerçek dışılık veya yokluk "Asat" olarak adlandırılır. Gerçek olmayandan hiçbir zaman gerçek bir şey ortaya çıkamaz. Gerçek olmayan bir faaliyetten gerçek bir sonuç elde edilemez. Bu nedenle, manevi ya da dini adanmış eylemler, İNANÇSIZ gerçekleştirildiğinde herhangi bir sonuç üretemez. Lord, böyle diyerek, shraddha'nın kaçınılmaz olduğunu ve onsuz hiçbir ilerleme ya da evrimin asla gerçekleşemeyeceğini işaret ediyor.

Bu yasa yalnızca Ruh aleminde değil, aynı zamanda günlük faaliyetlerimizin maddi dünyasında da geçerlidir. Bu, hayatın eşsiz ve sorgulanamaz bir kuralıdır. "İnanç" olmadan kimse herhangi bir faaliyet alanında parlayamaz. Hiç kimse, bir faaliyetten herhangi bir kâr elde etmeyi umamaz, eğer buna inanmıyorsa. **Hem pazardaki seküler faaliyetlerde hem de dini eylemlerin kutsal icrasında, sonucun niteliğini ve niceliğini belirleyen faktör, kendi yeterliliğimize ve iyiliğimize duyduğumuz "inanç" ve faaliyet alanımızdır.**

"İNANÇ" OLMADAN GERÇEKLEŞTİRİLEN BU TÜR EYLEMLER KISIR KALIR- "ASAT"-

18) Mokşa Sannyasa Yoga- Özgürleşme ve Feragat Yogası

Bilimin görevi hayatı TASVİR Etmektir; felsefenin amacı ise hayatı AÇIKLAMAK 'tır.

Bilim, doğal yapıları ve süreçleri tarif eder, felsefe ise bunların açıklamalarını yapmaya çalışır. Bu açıdan bakıldığında, Bhagawad Gita büyüleyici bir imkânsızlıktır, aynı anda hem bir bilim hem de bir felsefedir, ancak garip bir şekilde ne bilimsel bir felsefe ne de felsefi bir bilimdir. On sekiz bölümünde, bir yaşam felsefesini açıklar ve bunu yaparken aynı zamanda yaşam bilimini de ortaya koyar ve gösterir.

Daha önce gördüğümüz üzere, ikinci bölüm Gita'nın beklenen bir özeti ise, on sekizinci bölüm Gita'ya geriye dönük bir rapordur.

Her yerde, Tek Ebedi Ruh 'un madde aracılığıyla işlev gördüğü ve kendini bu çokluk dünyasında fenomenler aracılığıyla ifade ettiği zaten kanıtlanmıştır. Çoklukla dolu bu dünya son derece çeşitlidir, bireylerin doğasında, davranışlarında ve niteliklerinde binlerce ton fark gözlemlenir.

Mizaçlara dayanarak, Gita üç tür kişilik belirtmiştir: **"İyi" (sattvik), "Tutkulu" (rajasik) ve "Donuk" (tamasik).** Bu bölümde, bu üç mizacın varyasyonlarının, bireyler arasında fedakârlıkta, bilgelikte, eylemlerde, metanette ve mutlulukta nasıl farklılıklar yarattığına dair ayrıntılı ve kapsamlı bir tartışma yer alır.

Ayrıca Gita'da, "feragat" (Sannyasa) ve "vazgeçme" (Tyaga) gibi iki tanıdık terim, farklı bağlamlarda, görünüşte farklı anlamlarla sıkça kullanılmıştır. Bu terimler ile ilgili tüm kafa karışıklıklarını gidermek için yeniden tanımlanması gerekir. Bu kapanış bölümü, Arjuna'nın doğrudan bir sorusuyla başlar: "Feragat" nedir ve "vazgeçme"nin içeriği nelerdir? Lord Krishna bu temayı ele alır ve bu iki terimi tanımlamaya başlar. Sannyasa'yı tanımladıktan sonra, Rab Tyaga'yı açıklar ve yalnızca ikincisi aracılığıyla birincisinin elde edilebileceğini ve tam anlamıyla yaşanabileceğini gösterir. Zihnimizdeki sağlıksız dış dünya ilişkilerini ortadan kaldırma kapasitesini keşfetmedikçe ve onu sürekli uyanık ve dikkatli bir şekilde sağlıklı, akıllı bir **ayrılık ruhuyla (Tyaga)** yaşamak için yeniden eğitmedikçe, yanlış egonun ve onun bitmek bilmeyen arzu dürtülerinin tamamen yok olması, yani Sannyasa, asla başarılamaz.

Vazgeçme, feragat durumunun gerçek içeriğidir, **Tyaga ruhu olmadan Sannyasa sadece boş bir gösteridir**, içinde hükmedeceği bir sevinç krallığı olmayan sahte bir taçtır.

Burada verilen sonsuz, hayata dair ince detaylar yani eğilimlerin, dürtülerin, duyguların, eylemlerin analizi ve sınıflandırılması her birinin kendini anlamasına yardımcı olan işaretlerdir.

Bunlar, göğsümüzün içindeki "kontrol panelinde" bulunan pek çok alettir, bu aletlerin işaretleri, içimizde çalışan kişilik mekanizmasının durumunun gerçek bir resmini verebilir. Eğer hepsi güvenli işareti, yani sattvik'i gösteriyorsa, maksimum verimlilikte ve kültürel evrimde kesin ilerlemeyle dolu pürüzsüz bir yaşam vaat edilir. Eğer eğilimlerimizde ve eylemlerimizde kendimizi yalnızca rajasik olarak sınıflandırabiliyorsak, dikkatli olmamız ve not almamız önerilir. Eğer eğilimler kesin bir tamasik mizacı

bildiriyorsa, aracı durdurup Motor'a bakmak daha iyidir. Bu, kapanış bölümünün tavsiyesi gibi görünüyor.

Tyaga, Hayatla anbean temaslarımızda "Tutkulu" (rajasik) ve "Donuk" (tamasik) olan bu düşük dürtülerden vazgeçmek, "vazgeçme"dir

Bu, bize kendimiz üzerinde yeterli bir hâkimiyet sağlar ve sonunda tüm bu sapmaları yaratan ego merkezinden tamamen vazgeçmemizi mümkün kılar. Ve Sonsuz'un kazanılmış bilgeliğinde sonlu algısından bu nihai vazgeçiş, burada "Feragat" (Sannyasa) terimiyle belirtilen hayatın tamamlanmasıdır.

1. Arjuna: Terk etmenin [tyāga] ve terk edilmiş yaşam düzeninin [sannyāsa] amacını anlamak istiyorum, Sannyasa'nın gerçek doğasını ve ondan ayrı olarak Tyaga'nın da ne olduğunu bilmek istiyorum.
2. Yüce Tanrı Kişiliği: Bilge kişiler, SANNYASA'yı "arzuyla yapılan işlerin terk edilmesi" olarak anlarlar; bilginler ise TYAGA'yı "bütün eylemlerin meyvelerinden vazgeçme" olarak tanımlarlar.

"Arzuya bağlı tüm faaliyetlerden tamamen vazgeçmek"

Sannyasa (Vazgeçme) iken, Tayaga, TERK ETME (Abandonment**)** "eylemlerin meyvelerini elde etme kaygılarından vazgeçmektir." Görünüşte her ikisi de aynıdır, çünkü tüm arzular her zaman eylemlerimizin meyveleri içindir. Bu yüzden, "arzu güdümlü faaliyetlerden vazgeçmek" ile "eylemlerin meyvelerini elde etme kaygısını terk etmek" yüzeysel olarak aynı anlamı taşır.

Şüphesiz, her ikisi de arzudan vazgeçmeyi ifade eder ancak Tyaga (Terk Etme), Sannyasa'dan (Vazgeçme) biraz farklıdır yine de "terk etme" ile "vazgeçme" birbirine entegre bir ilişki içindedir.

Eylem, şu anda yapılan bir çabadır, bunun sonucunda, zamanı geldiğinde istenilen meyve elde edilmesi ümidi taşınır. Meyve ise, yapılan eylemin sonucunda daha sonra elde ettiğimiz sonuçtur. Arzusuz eylem, BU ANDA gerçekleşirken, **meyvenin (arzunun) keyfi için duyulan kaygı ise gelecekteki BİR ZAMAN dilimiyle ilgili zihnimizdeki bir rahatsızlıktır.** Meyve eylemden sonra gelir ve o meyve, şimdiki zamanda yapılan eylemin olgunlaşmış sonucudur.

Arzu ve onu takip eden huzursuzluk, zihinsel çalkantı ve enerji dağınıklığı yaratır. Arzu ne kadar derinse, içsel enerji o ölçüde daha fazla dağılır. Enerjisi dağılmış bir kişi, hiçbir işi

kararlı, verimli ve gerçek bir şevkle sürdüremez. Ayrıca, arzunun her zaman ego tarafından yönlendirildiği de görülmelidir. Egonun ortadan kaldırılması, bireyselliğin dönüştürülmesi ve bireyin bilincin daha aşağı katmanlarından yükselerek, parlak Evrensel Farkındalığın en yüce katmanına, Tek Sonsuz Tanrı'ya yükselmesi anlamına gelir.

Eğer arzu dolu bir birey, eylemlerinin meyvesini elde etme kaygısının bitip tükenmeyen zulmü altında kalırsa, hayatının trajedisi tamamlanmış olur.

Eylemlerin meyveleri GELECEĞE aittir ve her zaman şu anki EYLEM anının kalitesi ve niceliğiyle, ayrıca seçilen etkinlik alanındaki koşullarla belirlenir. Doğal olarak, eylemlerimizin meyvelerine olan tutkulu bağımızı, yani "Terk Etmeyi" (Tyaga) gerçekleştirmeden, kendimizin gerçek potansiyelini keşfedemeyiz. Bu yapılmadığında, eylemlerimiz doğal olarak etkisiz kalır; etkisiz eylemler ise asla tatmin edici meyveler veremez.

Özetle, "Vazgeçme" (Renunciation) ulaşılan hedeftir ve bu hedefe ulaşma yolu ise eylemlerimizin meyvesini elde etme kaygısından anbean vazgeçmek, yani "Terk Etme" (Abandonment) pratiğidir. "Terk Etme" (Tyaga), "Vazgeçme" (Sannyasa) hedefine ulaşmak için kullanılan araçtır. Hem Sannyasa hem de Tyaga, faaliyetlerimizde uygulanan disiplinlerdir.

Krishna, çalışma önemini vurgulamaktan hiç yorulmaz. Ne Sannyasa ne de Tyaga, çalışmanın göz ardı edilmesini öngörür; tam tersine, her ikisi de "ÇALIŞMALIYIZ" der. Ancak çalışma, etkinliğimizi engelleyen ögeler ortadan kalktığında tam bir dönüşüm geçirebilir ve böylece her yapılan iş en yüksek verimini sağlayabilir.

Geçmişin ve geleceğin zincirlerini kırarak, kaygılar tarafından acele ettirilmeden ve arzular tarafından baskı altında bırakılmadan, şimdiki anın tam özgürlüğü ve ilhamıyla çalışmak, eylemleri yerine getirmenin en yüce yoludur.

Genel olarak, Bhagavad Gita'daki bu iki terimin tanımı, Vedik gelenekteki anlamlarından daha geniş görüşlü ve hoşgörülüdür

3. Bazı bilge kişiler, tüm eylemlerin kötü olduğu için terk edilmesi gerektiğini söyler. Diğerleri ise ibadet, hayırseverlik ve öz disiplin uygulaması gibi iyi işlerin terk edilmemesi gerektiğini savunur.
4. Tyaga (vazgeçme) konusundaki kesin görüşümü dinle. Tyaga'nın üç türü olduğu söylenir.

5. Adak, hayırseverlik ve öz disiplin gibi işler terk edilmemelidir. Bunlar yapılmalıdır çünkü adak, hayırseverlik ve öz disiplin gerçekten de bilgeler için arındırıcıdır.
6. Ey Pritha'nın oğlu! Bu işler bile bağlılık ve meyvelerine duyulan arzu olmadan yapılmalıdır. Benim kesin ve kararlı görüşüm budur.
7. Görev olarak yapılması gereken işlerden vazgeçmek hiç de doğru değildir. Bunlardan yanılgıdan kaynaklanan bir vazgeçiş, Tamas doğasında kabul edilir.
8. Fiziksel acıdan duyulan korkuyla, acı verici olduğu düşüncesiyle işi bırakanlar, Rajas doğasında bir vazgeçiş gerçekleştirerek gerçek vazgeçişin sonuçlarını elde edemezler.
9. Ancak, ey Arjuna! **Bağlılıktan ve işlerle ilgili getirileri düşünmekten vazgeçerek ve bunun zorunlu olarak yapılması gereken bir görev olduğu duygusuyla yapılan vazgeçiş Sattvika olarak kabul edilir.**
10. Vazgeçen (Tyagi), eğer Sattva niteliklerine, bilgeliğe ve ruhsal ideale ilişkin inanca sahipse, yalnızca nahoş oldukları için görevlerden asla kaçınmaz ve hoşuna giden işlere de bağlanmaz.
11. **Bedensel bilince sahip (yani, bedeniyle özdeşleşmiş) bir varlığın tüm eylemlerden tamamen vazgeçmesi gerçekten de mümkün değildir. Bu nedenle, yapılabilecek tek şey, eylemlerin meyvelerinden vazgeçmektir. Bunu yapan kişiye Tyagi (vazgeçen) denir.**
12. Arzularından vazgeçmemiş olanlar (atyaginam) ise, öldükten sonra arzuyla gerçekleştirilen eylemlerinin meyvelerini toplarlar. Bunlar üç çeşittir- çok kötü kişiler için hayvan yaşamına düşme veya arafta kalma gibi 'hoş olmayan'; erdemli kişiler için cennet mutluluklarına erişme gibi 'hoş'; ve her iki türe de ait Karmaları olanlar için insan doğumunda olduğu gibi 'karışık'. Ancak Samnyasin'ler (gerçek feragat edenler) bunlardan hiçbirine sahip olmayacaklardır.

Eylemin üçlü meyvesi; kötü, iyi ve karma türleri, sadece terk etme ruhu olmayanlara ölümden sonra gelir; tam vazgeçenlere asla gelmez.

Tüm eylemlerin sonuçları; eylemlerin niteliğine bağlıdır denmektedir. Terk etme (Tyaga) daha önce üç farklı kategoriye ait olarak tanımlanmıştı. Burada ise farklı Tyaga türleri uygulandığında ortaya çıkan çeşitli tepkiler tartışılmaktadır.

Dünyaya iradeli bir arzu yansıtmak bir eylemdir ve eylemin saflığı ile failin sükuneti derecesine göre, her faaliyetin sonunda psikolojik bir tepki geride kalır. Zihnin tekrarlayıcı kendiliğinden bir alışkanlığı vardır. Gelecek düşünceler, geçmiş düşüncelerin bıraktığı izleri sadakatle takip eder. Böylece, dünyadaki eylemler, insan zihninin “düşünce eğilimlerini” (vasanalar) belirler ve bu eğilimler, zihinsel donanımımızı koşullandırarak çevremizde olup bitenlere karşı tepkilerimizi düzenler.

Felsefede eylemin meyvesi sadece maddi dünyada ortaya çıkan sonuçları değil, aynı zamanda insan düşünce kişiliğinde bıraktığı ince yapısal değişiklikleri de kapsar.

Yüce Krishna'ya göre, zihnin dünyadaki çalışmalarından doğan toplam tepkiler üç ayrı türe ayrılır:

(1) Olumsuz ya da felaket getiren; yani açıkça kötü olanlar,

(2) Olumlu ya da zararsız; yani olumlu olanlar,

(3) Karmakarışık, dengeli ya da ortalama tür, burada eğilimler hem iyi hem kötü arasında eşit dağılımdadır.

Zamanın sürekli akışı içinde, ŞİMDİ (present) yakın GELECEĞİ (future) belirler. Bu nedenle, farklı yapıda olan bu eğilimler, kaçınılmaz olarak yakın gelecekte çevremize vereceğimiz tepkileri şekillendirmek zorundadır. Bu teoriyi bedenimizde geçirdiğimiz son ana kadar genişlettiğimizde, buradan ayrılıp ölümle birlikte sonraki bedenlenmemizin ve içinde bulunacağımız genel çevre tipinin, eylemlerimizden doğan eğilim türleriyle belirleneceği açıkça ortaya çıkar.

Bu, Sanatana Dharma'da "reenkarnasyon teorisi" olarak adlandırılır.

Eğer vasanalar iyiyse (sattvik), o zaman böyle bir zihin yalnızca bolluk ve mutluluk alanında kaderini keşfeder. Kendinde düşük, hayvani vasanaları kasıtlı olarak barındıran ve geliştirenler ise ancak yaşamın alt katmanlarında belirip tam bir karşılık bulurlar. İyi ve kötü eğilimlerin hemen hemen eşit olduğu (mishram) durumda ise, biz şu anda yaşadığımız - akıllı insanın dünyası olan - eylem dünyasına gireriz.

Şüphesiz her birimizin içinde yüksek olan bir çağrı sürekli olarak bizi belirlenmemiş ve belirlenemez bir ideale doğru götürür, ama aynı zamanda içimizde "alt"ın havlamaları, anırmaları, tıslaması ve kükremeleri vardır ki, bu da ideal vizyonumuzu sürekli olarak karıştırır ve sistematik şekilde dağıtır.

Bir birey kendini yüksek olanla özdeşleştirip, elinden geldiğince ideale göre hayatını sürdürürse, yüksek vasanalar çoğalır ve sonunda alt vasanaları tamamen susturur. Öte yandan, modern dünyada olduğu gibi, eğer kendimizi alt olanın cazibesine bırakır ve içimizdeki hayvani dürtülerle özdeşleşirsek, onlar çoğalır ve **gerçek ilahi doğamızın bir karikatürüne dönüşürüz.**

Kısaca, "yüksek" ile "alt" arasındaki çekişmede belirleyici faktör, bireyin kendi kişiliğidir.

Bu vasanaların her ikisi de iyi ya da kötü olsun, büyür ve her iki durumda da doğum olarak tezahür eder, bu, ızdıraplar ve tehlikeler âlemidir. Deneyimleyen kişiliğin aşılması ancak tüm koşullanmalara son verilip, vasanaların Saf Ruh'u rehin tutma gücünün ortadan kalkmasıyla mümkündür.

Terk etme (Tyaga) ile vazgeçme (Sannyasa) arasındaki farkı daha iyi açıklamak için, Yüce diyor ki, Sannyasa-yolunda olan bir kişiye ne geçmişte yapılan eylemlerden ne de şu anda üstlendiği eylemlerden herhangi bir tepki gelir.

Bu fikir, Geeta'nın Tyaga ile Sannyasa arasındaki ince farkı net olarak ortaya koyar. Daha önce Tyaga'nın, anbean zihnimizin dürtülerinden çekilme kapasitemiz olduğunu, Sannyasa'nın ise hem iyi hem kötü "tendencies" (egoyu kristalize eden eğilimler) tamamen terk etmek olduğunu öğrenmiştik.

Geeta'nın insan kişiliğinin rehabilitasyonu için çok güzel ve eksiksiz şekilde detaylandırdığı teknik, kısaca şöyle özetlenebilir:

(a) Arayışçı, aşağılık duyusal arzulardan ve tutkularından, kendisini özdenetim ve ahlaki mükemmellik gibi daha yüce ideallerle özdeşleştirerek önce kopar

(b) Böyle koşullanmış bir zihin, aslında duyusallıkla tahrik edilen bir zihinden daha uysal olur. Bu arınmış zihin, içinde düşüncenin ince güçlerini, istikrarlı kendini uygulamayı ve sürekli tefekkürü geliştirir

(c) Saf "Olma"nın farkına varıldığında, tüm oluşumlar sona erer. Saf "Varlık" haline ulaşıldığında, tüm oluşlar sona erer. Saf Benlik için hiçbir oluş yoktur, zihnin "eğilimleri" (vasanalar) Ruhu zincirleyemez. Onun ince varlığı her zaman lekesiz ve koşulsuzdur

Hoş, nahoş ve karma türdeki tepkiler (Karma Phala), yalnızca eylemlerle ve bu eylemlerin sonuçlarıyla egosantrik bir özdeşliği olanlara erişir. Tyaga yapanlar hem ego duygusunu hem de eylem-sonucuna dair kaygıyı terk edenler, eylem ve tepki tuzağına yakalanmazlar.

Geçmişin anıları, arzuların yetiştirildiği verimli tarlalardır; sadece gelecekte meyveler, yani eylemlerin sonucu ağaçlar üzerinden alınır.

Geçmişe dair düşkünlüğümüzü terk etmek ve geleceğe dair tüm kaygılarımızı bırakarak, dünyaya Yüce'ye hizmet olarak hizmet etmek, "Terk Etmedir — Tyaga."

Daha önce gördük ki, Tyaga, zihnimizin dürtülerinden anbean kendimizi geri çekme kapasitemizdir. Sannyasa ise tüm "eğilimlerin", hem iyi hem kötü olanların, "ego" olarak kristalleşmesinden tamamen vazgeçmektir.

13. Tüm eylemlerin nihai amacı olan ruhsal aydınlanma felsefesi olan Samkhya'da anlatıldığı gibi, Ey güçlü kollar Arjuna, Vedānta'ya göre tüm eylemlerin gerçekleşmesi için beş neden vardır. Şimdi bunları benden öğren
14. **Eylem yeri [beden], eylemi gerçekleştiren (eylemi yapanın kendisi olduğunu iddia eden ego), eylemin çeşitli araçları (duyular, zihin vb. gibi), birçok farklı hareket türü ve nihayetinde Üst Ruh – bunlar eylemin beş faktörüdür.**
15. Bir insanın bedenle, zihinle veya konuşmayla gerçekleştirdiği doğru veya yanlış her eylem bu beş faktörden kaynaklanır.
16. Bu nedenle kendisini tek başına "yapan" sanan ve beş faktörü dikkate almayan biri kesinlikle çok akıllı değildir ve olayları oldukları gibi göremez.
17. Sahte ego tarafından motive edilmeyen, zekâsı karmaşaya kapılmamış olan kişi, 'Ben yapan değilim' duygusunda her zaman yerleşik olan ve bu nedenle zihni bağlılıklardan arınmış olan kişi – eylemlerinin sonucuna bağlanmaz.
18. **Bilgi, bilginin nesnesi ve bilici; eylemi motive eden üç faktördür, duyular, iş ve yapan ise eylemin üç bileşenidir**.

Gunalar

19. Guna'lar ve evrimleriyle ilgilenen felsefede, bilgi, eylem ve fail, her bir Guna'nın baskınlığına göre üçe ayrılır. Onları da oldukları gibi dinle.
20. Tek bir bölünmez ruhsal doğanın tüm canlı varlıklarda, her ne kadar sayısız forma bölünmüş olsalar da birleşik, değiştirilemez bir Öz'ü görmesini sağlayan bilginin satvik modunda olduğunu anlamalısınız.
21. Her farklı bedende farklı bir tür canlı varlığın bulunduğunu, altta yatan bir birliğin herhangi bir şekilde kavramadan düşünenin ise tutku modunda olduğunu anlamalısınız. - bu bilginin Rajas'tan doğduğunu bil.

Ayrılık nedeniyle çokluğu tanıyan "bilgi", yapısal olarak rajasiktir. Sürekli enerjisiyle huzursuz olan "tutkulu" bilginin bakış açısına göre, çeşitli varlıklar birbirinden farklıdır. Rajasik bilgi için dünya, sayısız farklı türden oluşan bir çeşitlilikler toplamıdır. Böyle bir kişinin entelektüeli, canlı varlıklar arasında ayrımlar yapar ve

onları farklı sınıflara ayırır, hayvan, bitki ve insan krallıkları gibi ayrıca farklı kastlar, inançlar, ırklar, milliyetler gibi kategorilere böler.

22. Birinin bir parçaya sanki bütünmüş gibi dogmatik bir şekilde tutunması (ya da bir etki olan vücuda bütün insan olarak bakması) mantıksız, yanlış ve aptalca bir görüş, bu bilginin Tamas'tan doğduğu söylenir.

18.20 — Śaṅkara Bhāṣya

Tüm varlıklarda tek ve değişmez olan bir varlığı gören bilgi, sāttvika bilgidir.

Bu bilgide, varlıklar arasında görülen farklılıklar—beden, tür, nitelik ve işlev farklılıkları—gerçek olarak kabul edilmez. Bölünmüş gibi görünen tüm varlıklarda bölünmemiş olan tek Âtman'ın idraki söz konusudur. Bu bilgi, çokluk görünümü altında tekliğin kavranmasıdır; yok olmayan, değişmeyen özün her varlıkta aynı şekilde bulunduğunu görmektir. İşte bu tür bilgi, sāttvika olarak adlandırılır.

18.21 — Śaṅkara Bhāṣya

Buna karşılık, tüm varlıklarda çokluğu ve çeşitliliği esas alan, her varlığı birbirinden ayrı ve bağımsız bir gerçeklik olarak bilen bilgi rājasika bilgidir.

Bu bilgi, beden ve nitelik farklılıklarını esas alır; Âtman'ın birliğini kavrayamaz. Varlıkları, türlerine, özelliklerine ve işlevlerine göre birbirinden ayrı ayrı görür. Çokluğu nihai gerçeklik olarak kabul ettiği için bu bilgi rājasika olarak nitelendirilir.

18.22 — Śaṅkara Bhāṣya

Tek bir etkiye veya sınırlı bir şeye, bütünü kapsıyormuş gibi bağlanan; neden–sonuç ilişkisini kavrayamayan; hakikatin anlamını bilmeyen ve son derece dar olan bilgi ise tāmasika bilgidir.

Bu bilgi türünde, küçük ve sınırlı bir olguya tüm gerçeklik atfedilir. Gerçek ile gerçek olmayan ayırt edilmez. Bilgi, akıl yürütme ve sorgulamadan yoksundur; karanlık, donuk ve yanıltıcıdır. Bu nedenle tāmasika olarak adlandırılır.

Aşırı tamasın (karanlık, uyuşukluk) uyuşturucu etkisi altında buhran yaşamış bir zekâ, bütün mesele bütünmüş gibi tek bir 'sonuca' (etkiye) tutunur ve asla onun 'nedenini' sorgulamaz. Burada, en düşük türden manevî arayışçılara ait olduğu belirtilen, "uyuşukların bilgisi" tanımlanmaktadır. **Onlar genellikle inançlarında ve bağlılıklarında, yaşamlarındaki görüş ve değerlerde fanatik olurlar.** İşlerin ve olayların nedenleri üzerine asla araştırma yapmaz ve keşfetmeye çalışmazlar; mantıksızdırlar (ahaitukam).

Sabit fikirlerle yüklenmiş bu karmaşık zekâya bakan uyuşuklar, yalnızca şeyleri oldukları gibi göremezler, aynı zamanda kendi fikirlerini dünyaya yansıtarak her şeyi yanlış değerlendirme eğilimindedirler. Aslında tamasik (uyuşuk) zekâ sahibi bir insan dünyayı sanki sadece kendisi ve zevkleri için varmış gibi görür. İlahi Varlığı, Sonsuz Bilinci tamamen görmezden gelir. Böylece "uyuşukların bilgisi", kendi önemlilik kavramıyla sınırlanmış, dar görüşlü (alpam) ve kısıtlı bir algıya dönüşür.

Özetle;

İyi (sattvik) olanların "bilgisi" evrenin altında yatan birliği kavrar

Tutkulu (rajasic) olanların kavrayışı dünyanın çokluğunu anlar;

Uyuşuk (tamasic) olanın anlayışı ise yüksek derecede kristalleşmiş, benmerkezci bir egoya işaret eder ve onun dünyaya bakışı daima çarpıktır, sürekli yanıltıcıdır.

Burada ayrıca tekrar belirtilmelidir ki, bu bölümümüzde kişisel iç yaşamımızın çeşitli yönlerinde benzer üçlü ayrımlarla karşılaşacağız. Bunlar, BAŞKALARINI sınıflandırmak için değil, ZAMAN ZAMAN KENDİMİZİ DEĞERLENDİREBİLMEK için birer ölçüt olarak sunulmaktadır.

ŞİMDİ, "EYLEM"İN ÜÇLÜ DOĞASI AŞAĞIDAKİ KIT'ALARDA (BÖLÜMLERDE) ANLATILACAKTIR.

23. **Meyvelerine duyulan özlem, bağlılık, tutku veya nefret olmadan yapılan, görev niteliğindeki bu tür bir işin Sattva'dan doğduğu söylenir**.
24. Ancak bir kişi tarafından yalnızca arzusunu tatmin etmek için ve büyük bir çaba ve kendini beğenmişlik duygusuyla yapılan işin Rajas'tan doğduğu söylenir.
25. Ve sonuçlara, kayba, başkalarına verilen zarara ve kişinin kendi kapasitesine bakılmaksızın, yanılgı altında gerçekleştirilen işin Tamas'tan doğduğu söylenir.

26. **Herhangi bir bağlılığı ve gurur ve kendini beğenmişlik duygusu olmayan, sebat ve şevkle donanmış ve başarı ve başarısızlıkta sarsılmayan bir 'yapan' (bir eylemin faili)- böyle bir yapanın Sattva doğasında** olduğu söylenir.
27. İşe ve işin meyvelerine bağlı olan, bu meyveleri tatmak isteyen, açgözlü, sürekli kıskanan, saf olmayan ve başarı ve başarısızlıkta coşku ve depresyona maruz kalan bir 'yapan'- böyle bir yapanın Rajas doğasında olduğu söylenir
28. Ve kararsız, kaba, kibirli, aldatıcı, kötü niyetli, tembel, umutsuz ve erteleyici bir 'yapan'- böyle bir yapanın Tamas doğasında olduğu söylenir.
29. Şimdi lütfen maddi doğanın üç moduna göre farklı **anlayış ve kararlılık** türlerini ayrıntılı olarak anlatmamı dinle.
30. Ey Pṛthā'nın oğlu! **Yapılması gerekenlerle yapılmaması gerekenleri; korkulması gerekenlerle korkulmaması gerekenleri, bağlayıcı olanlarla özgürleştirici olanları bilen anlayış iyilik modundadır.**
31. Ey Pritha'nın oğlu! Ahlaki olan ile ahlaki olmayan, yapılması gereken ile yapılmaması gereken konulara ilişkin çarpık ve kafa karıştırıcı bir görüşe sahip olan zihnin Rajas doğasında olduğu söylenir.
32. Ey Pritha'nın oğlu! Cehaletin karanlığıyla örtülmüş olan, ahlaki olmayanı ahlaki olarak anlayan ve böylece tüm değerleri tersine çeviren zihin, Tamas doğasındadır.
33. Ey Pritha'nın oğlu! **Zihnin, yaşam enerjisinin ve duyuların, sarsılmaz bir konsantrasyonla kontrol altında tutulduğu kararlılık gücü, Sattva doğasındadır.**
34. Birinin görev, zevk ve zenginliğe tutkuyla bağlanarak, meyvelerine duyulan arzuyla motive olarak tutunduğu kararlılık gücü, Rajas doğasındadır.
35. Çarpık bir zekaya sahip olan birinin tembelliği, korkuyu, üzüntüyü, umutsuzluğu ve duyusal zevklere düşkünlüğün çılgınlığını bırakmadığı kararlılık gücü, Tamas doğasındadır.
36. Ey Bhārataların en iyisi! Şimdi lütfen **koşullu ruhun zevk aldığı üç çeşit mutluluk** nedir benden dinleyin ki bazen tüm sıkıntılarının sona ermesini sağlar.
37. **Uzun süreli disiplin uygulamalarıyla elde edilen, insanın mirasçısı olduğu tüm üzüntülere son veren, başlangıçta zehir gibi ama sonunda nektar gibi olan ve Atman bilincinden kaynaklanan huzurdan doğan zevkin Sattva doğasında olduğu söylenir.**
38. Duyuların nesneleriyle birleşmesinden doğan, başlangıçta nektar gibi görünen ama sonunda zehire dönüşen zevkin Rajas doğasında olduğu ilan edilir.
39. Uyuşukluktan, tembellikten ve dikkatsizlikten kaynaklanan ve ruha olan etkisi baştan sona aldatıcı olan zevk, Tamas doğasındadır.
40. **Ne bu dünyada ne de Tanrıların cennet bölgelerinde, Doğanın (Prakriti) bu üç Guna'sından özgür olan hiçbir varlık yoktur.**

Yukarıdaki kıtayla, tüm canlı organizmaların kişiliğine etki eden üç Guna'nın kapsamlı açıklaması sona eriyor. **Genel olarak, bu bölüm bize, çoğul dünya içinde karşılaştığımız farklı insan türlerinin, yalnızca kişilik yapılarında değil, aynı zamanda bireysel davranışlarında da psikolojik bir açıklamasını sunuyor**. Üç tür varlık, 'bilgi', 'eylem', 'fail', 'anlayış' ve 'metanet' analiziyle kapsamlı bir şekilde tarif edilmiştir. **Bu, yalnızca kendi iç doğamızı ve dışsal tezahürlerimizi bilmemiz için bir rehberdir.**

Yukarıda belirtilen kişilik ölçütleriyle, tamasik veya rajasik türlerden birine ait olduğumuzu fark edersek, kültürel ifade ve büyüme arayışında olanlar olarak, kendimizi uyarmalı ve sattvik duruma yükselmek için çaba göstermeliyiz. Hatırlayın ve tekrar ediyorum, **HATIRLAYIN, bu sınıflandırmalar BAŞKALARINI SINIFLANDIRMAK İÇİN değil, sürekli ve günlük öz analiz ve öz disiplinimizde bize yardımcı olacak bir hazır hesaplayıcı sağlamak içindir.** Bu üç guna tarif edilmiştir çünkü dünyada, 'NE YERYÜZÜNDE NE DE CENNETTEKİ TANRILAR ARASINDA' bu üç gunanın etkisinden tamamen bağımsız bir canlı yoktur; hiçbir canlı, bu üç gunanın sağladığı sınırların ötesinde hareket edemez veya çalışamaz.

Doğa (Prakriti) bizzat bu gunalardan oluşur, bu üç gunanın oyunu, Prakriti'nin ta kendisinin ifadesidir.

Bununla birlikte, hiçbir iki canlı, dış dünyaya aynı şekilde tepki vermez, çünkü bu üç gunanın her birini farklı zamanlarda etkileyen oranlar farklıdır. Bu üç guna birlikte 'Maya'nın tezahürüdür. Bireyler, onları ağırlıklı olarak yöneten gunaların farklı dokularından dolayı birbirlerinden farklılaşır, bu Maya, onlara bireyselliklerini verir. **Hiçbir birey, bu üç gunanın relatif oranları ne olursa olsun, onlarsız var olamaz.**

Bu üç ölçütle- nitelikler (gunalarla)- Krishna, tüm insan topluluğunu üç farklı türe ayırır. Bu sınıflandırmanın ölçütü, insanın başarıları için kullandığı iç donanımının dokusudur. Buna göre, Hindu kutsal metinleri tüm insanlığı dört katmanlı bir sınıflandırmaya tabi tutmuştur. Bu nedenle, uygulanabilirliği yalnızca Hindistan ile sınırlı değildir- EVRENSELDİR.

Bu dört insan sınıfının türlerini belirleyen belirli, iyi tanımlanmış özellikler vardır; bunlar her zaman kalıtım veya doğumun tesadüfü ile belirlenmez. Toplumumuzda bunlar şöyle adlandırılır: Brahmanalar- büyük ölçüde sattva, biraz rajas ve minimum tamas ile, Kşatriyalar- çoğunlukla rajas, biraz sattva ve bir parça tamas ile, Vaişyalar- daha fazla rajas, daha az sattva ve biraz tamas ile ve Şudralar- çoğunlukla tamas, biraz rajas ve yalnızca bir nebze sattva ile.

Bu dört katmanlı sınıflandırma evrensel ve her zaman için geçerlidir. Bugün bile geçerliliğini korur. Modern dilde, bu dört insan türü şöyle adlandırılabilir: (1) yaratıcı düşünürler; (2) politikacılar; (3) ticari işverenler ve (4) işçiler (proletarya). Her bir sonraki sınıflandırmanın, bir önceki daha yüksek sınıfı saygı ve hayranlıkla karşıladığını kolayca fark edebiliriz- çalışanlar işverenden korkar, ticari adamlar politikacılardan şüphelenir ve politikacılar cesur, bağımsız düşünürlerden titrer.

Aşağıdaki kıtalarda, Krishna-Arjuna zirve konuşmalarının bağlamında yer alan tartışmalarla, Rab, yalnızca Arjuna'ya iç donanımının onu yalnızca bir Kşatriya olarak sınıflandırabileceğini anlamasını sağlamaya çalışıyor. Kşatriya olarak, onun görevi, iyinin davasını savunarak savaşmak ve böylece doğruluğu tesis etmektir. Ormana çekilip kendini açığa vurma için meditasyon yaparak kârlı olamaz, çünkü önce sattvik kişilik (Brahmana) statüsüne yükselmesi gerekir ki, tamamen inzivaya çekilme ve ödüllendirici bir tefekkür hayatı yolunda başarılı bir şekilde çaba gösterebilsin. Bu nedenle, mevcut zihin ve akıl dokusuyla, Arjuna için kalan tek manevi sadhana, mücadele alanında güçlü bir şekilde hareket etmektir. Böylece mevcut rajas ve tamas vasanalarını tüketebilir.

SONRAKİ AYETLERDE, KİŞİNİN DOĞASI, 'SWABHAAVA' VE HAYATTAKİ KONUMU, 'SWADHARMA' TARAFINDAN BELİRLENEN GÖREVLER, BİR YASA KİTABININ TİTİZLİĞİYLE AÇIKLANIR:

41. Ey büyük kahraman! Brahmanaların, Kshatriyaların, Vaishyaların ve ayrıca Shudraların görevleri, kendi doğalarından doğan niteliklere göre bölünmüştür...
42. **Dinginlik, duyuların kontrolü, öz disiplin, saflık, dürüstlük, bilgi, içgörü ve Yüce Varlığa olan inanç- bunlar bir Brahmana'nın** kendi doğasından doğan görevleridir.
43. **Yiğitlik, kişiliğin ihtişamı, sarsılmaz cesaret, beceriklilik, savaşta yılmazlık, cömertlik, liderlik- bunlar bir Kshatriya'nın** kendi doğasından doğan görevleridir.
44. **Tarım, hayvancılık ve ticaret, bir Vaishya'n**ın kendi doğasından kaynaklanan görevini oluştururken, **bir Shudra'nın doğal görevi başkalarının emrinde alt düzey hizmet sunmaktan ibarettir.**
45. **Kişi, kendi doğal görevine bağlı kalarak ruhsal yeterliliğe ulaşır. Şimdi dinle, kişinin kendi doğal görevine bağlılığının nasıl ruhsal yeterlilik yarattığını.**
46. “Tüm varlıkların kaynağı ve her yeri kuşatan Tanrı”ya ibadet ederek bir insan kendi işini yaparak kişi ruhsal yeterliliğe (Siddhi) ulaşır.
47. **Kişinin kendi görevi, dünyevi değerler ölçeğinde mükemmel olmasa bile (yani, aşağı olsa bile), başkasının görünüşte iyi bir şekilde yerine getirilmiş görevinden ruhsal olarak daha değerlidir. Çünkü kişi, kendi doğasına göre emredilmiş işleri**

yaparak (yani, kişinin kendi doğal evrimiyle uyumlu olarak) herhangi bir günah işlemez.

48. Ey Kunti'nin oğlu! Bazı kusurlar ona eşlik etse bile, senin için doğal olan görevi terk etme. Çünkü dumansız ateş olmadığı gibi, bazı kusurların olmadığı hiçbir girişim yoktur.
49. Tamamen bağlılıktan uzak, kendini dizginlemiş ve arzusuz olan bir aday, feragat yoluyla özgürleşip yüce mükemmelliğine ulaşır.
50. Şimdi benden dinle, bu mükemmelliğe ulaşmış birinin, en yüksek bilgi aşaması olan Brahman'a nasıl ulaştığını.
51. **Zihniyle arınmış ve kararlılıkla zihni kontrol eden, duyusal tatmin nesnelerini terk eden, bağlılık ve nefretten kurtulan, yalnız bir yerde yaşayan, az yiyen,**
52. **Bedenini, zihnini ve konuşma gücünü kontrol eden, her zaman trans halinde olan, sahte ego, sahte güç, sahte gurur, arzu, öfke ve maddi şeylere sahip olma isteğinden özgür olan; kibri, şiddeti, şehveti, öfkeyi ve sahipleniciliği terk eden, bencil olmayan ve sakin olan,**
53. **Sahte mülkiyetten kurtulmuş ve huzurlu olan biri kesinlikle kendini gerçekleştirme konumuna yükselir.**
54. Brahma olmuş (Atman Bilincinde yerleşik), **ruhu sakin, üzüntü ve tutkulardan arınmış ve tüm varlıklara eşit davranan kişi,** Bana karşı yüce bir bağlılık kazanır.
55. Bağlılıkla O beni tanır hem Benim kapsamımı hem de Benim özümü. **Beni olduğum gibi Yüce Tanrı Kişiliği olarak yalnızca ibadet hizmeti ile anlayabilirsiniz.** Ve böyle bir ibadetle benim tam bilincinde olduğunda Tanrı'nın krallığına girebilir.
56. Her zaman her türlü işi yapsa bana Bana sığınan kişi, Benim lütfumla, Moksha'nın (ruhsal kurtuluş) ebedi ve yok edilemez durumuna ulaşacaktır.
57. **Tüm eylemleri (meyveleri ve failliği açısından) zihinsel olarak Bana devrederek, kendinizi yoğun bir şekilde Bana adayarak ve her zaman zihinsel sevgi birliğini uygulayarak, her zaman Benim düşüncemde yerleşik olun.**
58. Eğer zihinsel olarak Benimle iletişim halinde olursanız, her engeli aşacaksınız. Ama eğer **kibirden dolayı Beni dinlemezseniz, ama sahte ego ile hareket ederseniz ve beni duymazsanız kaybolursunuz, yok oluş sizin kaderiniz olacaktır.**
59. Savaşmamaya yönelik kararınız beyhude, çünkü bu kibirden doğmuştur. Doğa sizi zorlayacaktır.
60. Ey Kunti'nin oğlu! Doğal eğilimlerinizin size yüklediği, ancak yanılgıdan dolayı yapmayı reddettiğiniz görevleri bile Doğa'nın zorlamasıyla yapmak zorunda kalacaksınız.
61. Ey Arjuna! Rab, tüm varlıkların kalbinde ikamet eder ve onları Gizemli Gücü Maya ile bir mekanizma monte edilmiş nesneler gibi döndürür.

62. Ey Bharata'nın soyundan gelen! Tüm varlığınızı yani bedeninizi, zihninizi ve ruhunuzu tamamen teslim ederek O'na sığının. O'nun lütfuyla yüce huzura ve sonsuz ikametgaha ulaşacaksınız.
63. Böylece sana tüm gizli olanlardan daha gizli (derin) olan bilgeliği aktardım. Tüm bu öğretileri yansıtarak, uygun gördüğünüz gibi yapın
64. En yüce sözümü, tüm ruhsal öğretilerin en derini olanı tekrar dinleyin. Çok seviliyorsun; bu yüzden sana neyin faydalı olduğunu söyleyeceğim;
65. **Zihniniz Bana dalmış olsun. Bana ibadet sunun. Bana teslim olun.** Sevildiğiniz için, size yemin ederim ki yalnızca Bana geleceksiniz
66. Tüm Dharmalara, ahlaki ve ruhsal yükselme konusundaki insani çabalara bağımlılığı samimi bir denemeden sonra terk ederek, tek Sığınak olarak Bana gelin. Üzülmeyin, Sizi tüm günahlardan kurtaracağım.

18.64 — Śaṅkara Bhāṣya

"Benden bu en gizli olan sözü yeniden dinle" ifadesiyle, şimdi söylenecek olan öğretinin önceki tüm öğretilerin özü ve doruğu olduğu belirtilir. "En gizli" denmesi, onun doğrudan kurtuluşun aracı olması nedeniyledir.
"Benim için son derece sevgili olman" ifadesi, Arjuna'nın uygun bir öğrenci (*adhikārin*) olduğunu, zihninin arınmış, sadık ve idrake elverişli bulunduğunu gösterir.
"Senin yararın için söyleyeceğim" denmesiyle de, bu öğretinin dünyevi bir kazanç için değil, doğrudan nihai iyi (*niḥśreyasa*) için olduğu vurgulanır.

18.65 — Śaṅkara Bhāṣya
"Beni düşün, Bana adan, Bana ibadet et, Bana saygı sun" ifadeleri, bilginin (*jñāna*) olgunlaşmasını sağlayan sürekli yönelimi gösterir.
"Beni düşün" denmesiyle, kişinin kendi özünün İśvara'dan ayrı olmadığını idrak etmesi ima edilir.
"Bana geleceksin" sözü, beden düşüşünden sonra başka bir yere gitme anlamında değil; cehaletin yok edilmesiyle birlikte, kişinin kendi gerçek doğası olan Brahman'ı idrak etmesi anlamındadır.
"Bu sana gerçeği söylüyorum" ifadesi, bu sonucun zorunlu ve yanılsamasız olduğunu bildirmek içindir; "Beni seviyorsun" denmesi ise öğrencinin liyakatini tekrar vurgular.

18.66 — Śaṅkara Bhāṣya
"Tüm dharmaları terk et" ifadesiyle, bilgiyle birlikte bağdaşmayan bütün görev anlayışlarının—fail olma (*kartṛtva*) ve eylemin meyvesine sahiplenme (*phala-abhisandhi*) düşüncesinin—bütünüyle bırakılması emredilir.
"Yalnız Bana sığın" denmesi, başka hiçbir dayanak tanımaksızın, Âtman'ın kendi öz doğasında sebat etmesi anlamındadır.
"Ben seni bütün günahlardan kurtaracağım" ifadesi, cehaletten doğan tüm eylem

sonuçlarının bilgiyle birlikte yok olacağını bildirir.
“Üzülme” denmesi ise, eylemlerin terk edilmesiyle doğacak bir eksiklik ya da kayıp korkusunun yersiz olduğunu gidermek içindir. Çünkü bilgiye ulaşan için artık yapılacak veya kaçınılacak hiçbir şey kalmaz.

Bu, İlahi Şarkı'daki tüm kıtalar arasında en soylu olanıdır ve aynı zamanda en tartışmalı olanıdır. Çevirmenler, eleştirmenler ve yorumcular, bu kıta üzerine yorum yaparken tüm özgünlüklerini ortaya koymuşlardır, farklı filozoflar, kendi bakış açılarını savunarak, bu muhteşem anlam yüklü büyük kıtanın bereketli bağrına kendi fikirlerini ekmek için kelimeleri işlediler**.**

Sri Ramanuja için bu, Gita'nın tamamının son kıtasıdır (Charama-Shloka).

Çoğu zaman kullanılan, ancak hiçbir iki yerde aynı ima gölgesine sahip olmayan 'Dharma' terimi, Hindu kültürünün tam kalbi haline gelmiştir. Bu, Hindistan'da yaşayan ve manevi zenginliğini tadan insanların, dinlerini 'Sanatana Dharma' olarak adlandırmalarının nedenini açıklar.

Dharma **, Kutsal metinlerimizde kullanıldığı şekliyle, doğrudan ve kesin bir şekilde ifade etmek gerekirse, VAROLUŞ YASASI'dır. Bir ŞEY'in, ŞEY olarak kalmasını sağlayan şey, onsuz ŞEY'in ŞEY olarak varlığını sürdüremeyeceği şey, o ŞEY'in Dharma'sıdır**.
Ateşin ateş olarak kalmasını sağlayan ısı, onsuz ateşin artık ateş olamayacağı şeydir, bu ateşin Dharma'sıdır. Isı, ateşin Dharma'sıdır; soğuk ateşle henüz karşılaşmadık! Tatlılık, şekerin Dharma'sıdır; ekşi şeker bir mittir!

Dünyadaki her nesnenin iki tür özelliği vardır:
(a) temel (esansiyel),
(b) temel olmayan (esansiyel olmayan).
Bir madde, 'temel olmayan' nitelikleri olmadığında bile kendisi olarak kalabilir, ancak 'temel' niteliği olmadan bir an bile varlığını sürdüremez. Alevin rengi, alev dillerinin uzunluğu ve genişliği, ateşin 'temel olmayan' özellikleridir, ancak onun temel özelliği ısıdır. Bir maddenin bu temel özelliği, onun Dharma'sı olarak adlandırılır.

Peki, insanın Dharma'sı tam olarak nedir? Ten rengi, sayısız duygular ve düşünceler çeşitliliği, bedenin, zihnin ve aklın doğası, koşulları ve kapasiteleri, insan kişiliğinin 'temel olmayan' unsurlarıdır. Buna karşılık, hepsinde ifade bulan Hayat Dokunuşu,

İlahi Bilinç'tir. Atman olmadan insan var olamaz, varoluşun temeli HAKİKAT'tir. Bu nedenle, insanın 'temel Dharma'sı, Varoluşun İlahi Kıvılcımı, Sonsuz Rab'dir.

Dharma teriminin bu anlayışıyla, onun sadece etik ve ahlaki davranış kurallarından, hayatın tüm görevlerinden, ilişkilerimize, dostlarımıza, topluma, ulusa ve dünyaya karşı tüm sorumluluklarımızdan, çevremize karşı tüm yükümlülüklerimizden, sevgi, saygı, hayırseverlik ve iyi niyet duygularımızdan farklı olduğunu takdir edeceğiz.

Kitaplarımızda Dharma olarak kabul edilen tüm bu eylemler aracılığıyla, fiziksel, zihinsel ve entelektüel olarak, insan gerçek Dharmasını, Her Yerde Bulunan Benliğin İlahi statüsünü, ifade edecektir. Atman olarak hakiki bir yaşam sürmek ve sonsuz mükemmelliğini tüm eylemlerimizde ve dış dünya ile ilişkilerimizde ortaya koymak, Dharma'yı yeniden keşfetmektir.

Gita'da, Rab bize belirli bir yaşam biçimini doğrudan emrettiği ve bu talimatlara uyarsak, bizi kendi Varlığına yönlendirmeyi üstleneceği birkaç başka dize daha vardır. Ancak hiçbir yerde Rab, bu dizedeki kadar açık ve doğrudan, kendisinin kullarının hizmetini üstlenmeye olan ilahi istekliliğini ifade etmemiştir.

Rab, meditasyon yapan kişiden içsel kişiliğinde üç ayrı düzenleme yapmasını ister:

(1) Tüm Dharmalardan meditasyon yoluyla vazgeçmek
(2) Yalnızca Bana sığınmak
(3) Meditasyon halinde tüm kaygıları bırakmak.

Ve ödül olarak Rab Krishna şöyle vaat eder: "Seni tüm günahlardan kurtaracağım." Bu vaat tüm insanlığa yöneliktir.

Tüm Dharmalardan Vazgeçmek (Sarva-Dharman Parityajya) — Daha önce belirttiğimiz gibi, Dharma varoluş yasasıdır ve bir varlık Dharma'sından koparıldığında varlığını sürdüremez. Buna rağmen Krishna der ki, "Tüm Dharmalardan vazgeçtikten sonra Bana sığın." Peki, bu durumda Dharma tanımımız yanlış mı? Yoksa bu dizede bir çelişki mi var? İnceleyelim.

Beden, zihin ve akıl ile özdeşleşmesi nedeniyle, sonlu bir ego olarak yaşayan arayıcı, bunların Dharma'larını yaşar ve hayatta yalnızca bir algılayıcı, hissedici ve düşünür olarak var olur.

İçimizdeki algılayıcı-hissedici-düşünür kişilik, 'bireysellik' olarak ifade bulan 'ego ‘dur. Bunlar bizim 'temel' Dharma'larımız değildir. Ve bunlar 'temel olmayan' unsurlar olduğu için, TÜM DHARMA'LARDAN VAZGEÇMEK, EGO'YU SONLANDIRMAK anlamına gelir.

Vazgeçmek, bu nedenle, 'tekrar tekrar çevremizdeki maddi zarflarla özdeşleşme durumuna düşmemize izin vermemek' anlamına gelir. Zihnin dışa dönük eğilimlerinden vazgeçilmelidir.

"İç gözlemi gayretle geliştir" ifadesi, TÜM DHARMA'LARDAN VAZGEÇMEK ifadesinin derin önerisidir.

YALNIZCA BANA SIĞIN (Mam-ekam Sharanam Vraja)- Zihne içe dönük dikkati geliştirmek için pozitif bir yöntem verilmedikçe, dışa dönük doğamızdan kendimizi geri çekmek imkânsız olacaktır.

Tek noktalı, sabit bir şekilde Ben, Öz, İkincisi Olmayan Tek üzerine tefekkür ederek, beden, zihin ve akıl gibi yanlış yorumlayan donanımlardan tamamen geri çekilmeyi başarıyla gerçekleştirebiliriz.

Hindistan'daki filozoflar, talimatlarında asla negatif bir yaklaşımla yetinmemişlerdir; onlarda 'YAPILMAMASI GEREKENLER'den çok 'YAPILMASI GEREKENLER' vardır. Bu pratik felsefe doğamız, Rab Krishna’nın kullarına sığınmalarını emrettiği bu dizede açıkça görülür; böylece onlar yanlış özdeşleşmelerden kurtulabilirler.

ÜZÜLME (Ma shuchah)- Yukarıdaki iki koşul yerine getirildiğinde, arayıcı meditasyonda artan bir huzur durumuna ulaşır. Ancak, bu kadar emekle yaratılan bu öznel huzur, kişiliğin İlahi Bilinç alemlerine sıçraması için sabit ve sağlam bir platform oluşturmazsa, tüm bunlar boşa gider. Zıplama tahtası ayaklarımızın altında kalmalı, içe dalışımız için gerekli itici gücü sağlamalıdır. Ancak ne yazık ki, Sonsuz'a ulaşma kaygısı platformu zayıflatır. Meditatördeki kaygıların soldurucu dokunuşunda, bir rüya köprüsü gibi kaybolur. Zihin, dış araçlarla olan huzursuz meşguliyetlerinden uzaklaştırılıp, tekrar tekrar Öz, Sonsuz üzerine tefekkür etmeye getirildiğinde, Rab Krishna, arayıcının GERÇEKLEŞTİRME KAYGILARINDAN VAZGEÇMESİNİ ister. Gerçekleştirme arzusu bile, nihai başarıyı engelleyebilecek rahatsız edici bir düşüncedir.

SENİ TÜM GÜNAHLARDAN KURTARACAĞIM- Göğüste huzursuzluklara yol açan ve böylece enerjilerin dağılmasına neden olan şey 'günah' olarak adlandırılır. Eylemler kendileri, insan gücünün ince tükenişlerine neden olabilir, **çünkü hiçbir eylem zihin ve aklımızı dahil etmeden gerçekleştirilemez. Kısacası, zihin ve akıl her zaman her eylemi kontrol etmek zorundadır. Eylemler böylece zihinsel madde üzerinde, adeta 'ayak izleri' bırakır.** Bu izler, düşünce akışını şekillendirir ve psikolojik kişiliği oluşturur, bunlara vasana denir. İyi vasanalar iyi düşünceler, kötü vasanalar kötü düşünceler doğurur. Düşünceler aktıkça zihin varlığını sürdürür**. Tüm vasanaları tamamen silmek, düşünce akışını durdurmak, yani zihni sona erdirmek demektir. Zihin-entelektüel(akıl) donanımı aşmak, Saf Bilinç, Krishna-Gerçekliği düzeyine ulaşmaktır.**

Arayan, dış örtülerle özdeşleşmelerinden vazgeçtikçe ve Rab üzerine sürekli meditasyonla ilerledikçe, uyanan bilinçle sahip olduğu vasanaların sayısının farkına varır**. Rab, "Üzülme, seni tüm günahlardan kurtaracağım" diyerek güvence verir. Bu, en güçlü ifadelerden biridir, Sonsuz olan, arayanın içindeki ruh kahramanı iş birliği gösterdiği sürece ona yardım etmeyi üstlenir.**

Arayış süresince, sadhaka ancak kendinde sıcak bir iyimserlik ruh hali koruyabildiğinde ruhsal ilerleme sağlar. Umutsuzluk, ağlama, moral bozukluğu zihni huzursuz eder ve ruhsal açılımı engeller. Bu dize, derin anlamları ve çağrışımlarıyla, felsefi şiirin bir tür sonuç bölümüdür.(Sadhaka, genellikle nihai hedefine ulaştığında "siddha" (başarmış, gerçekleştirmiş kişi) unvanını alır.)

Bir arayıcı, kalbinin Rab'bi üzerine sabit tefekkür ve meditasyon süreciyle dış zarflarıyla olan özdeşleşmelerinden giderek daha fazla vazgeçtikçe, vizyonunda büyür. Yeni uyanmış hassas bilinçte, tüketmesi gereken vasanaların sayısının giderek daha fazla farkına varır. ÜZÜLME, diye temin eder Rab, çünkü, SENİ TÜM GÜNAHLARDAN KURTARACAĞIM- rahatsız edici, düşünce çağlayan, eylem teşvik eden, arzu üreten, huzursuzluk yaratan vasanalardan, 'günahlardan'.

Bu kıta, Gita'daki en güçlü şekilde ifade edilmiş ayetlerden biri olması açısından önemlidir. Burada Rab, Sonsuz, manevi kahramanının ateşli iş birliğini sunmaya ve en iyi çabalarını ortaya koymaya hazır olması durumunda, arayıcı için yardımsever bir şeyler yapmayı bizzat üstlenir. Manevi arayış günleri boyunca, bir sadhaka, içinde sıcak bir iyimserlik zihinsel iklimini koruyabildiğinde ancak maneviyatta istikrarlı bir ilerleme sağlayabilir**.**

Umutsuzluğa kapılmak, ağlamak, bunalımlı ve hayal kırıklığına uğramış hissetmek, zihnin huzursuzluğunu davet etmektir ve doğal olarak, bu nedenle, manevi açılım asla ufukta değildir.
Derin anlamları ve dalgalanan önerileriyle bu kıta, tüm felsefi şiirin kendi içinde bir ayrıntılı bir sonucu veya özetidir.

67. **Bu, çileci bir yaşam sürmeyenlere, Bana bağlılığı olmayanlara, Beni eleştirenlere ve hizmet disiplininden yoksun olanlara hiçbir şekilde aktarılmamalıdır.**

Bu, çilecilikten veya adanmışlıktan yoksun olanlara, hizmet etmeyenlere, dinlemek istemeyenlere veya Bana karşı çıkıp itiraz edenlere asla söylenmemelidir.

Neredeyse tüm kutsal metinlerin son dizelerinde, bu bilginin aktarılabileceği öğrenci türlerinin tanımı bulunur. Bu büyük geleneği sadakatle takip ederek, burada da Gita 'nın gerçek bir öğrencisi için gerekli niteliklerin bir listesini buluyoruz.

Vücutları ve zihinleri üzerinde hiçbir kontrolü olmayanlar, fiziksel ve zihinsel enerjilerini yanlış yönlere harcayan ve böylece bedensel, zihinsel ve entelektüel olarak güçsüz hale gelenler onlara "BU ASLA SİZİN TARAFINIZDAN SÖYLENMEMELİDİR" çünkü bu onlara fayda sağlamayacaktır. Bu dörtlükte hiçbir önyargı izi yoktur. Bu, "lütfen kayaların üzerine tohum ekmeyin" demekle aynı şeydir, çünkü ekici asla hasat edemeyecektir, çünkü kayaların üzerinde hiçbir şey yetişemez.

ADANMIŞLIK DUYMAYANLAR yani, ulaşmak istedikleri ideal ile kendilerini özdeşleştiremeyenler. Bir ideal ile empati kuramayan biri, onu özümsemek veya benimsemekten çok daha uzak kalır. Bir ideal, entelektüel olarak ne kadar iyi anlaşılırsa anlaşılsın, hayatta ifade edilmedikçe tam faydasını veremez. **İdeali sevgiyle kucaklamak, adanmışlıktır.**

HİZMET ETMEYENLER, daha önce, neredeyse tüm bölümlerde, Krishna'nın **özverili faaliyetin** sadece sadhaka için bir araç olmadığını, aynı zamanda mükemmel ustaların kendilerini gerçekleştirdikleri alan olduğunu tekrar tekrar vurguladığını gördük.

Başkalarına hizmet edemeyen, bencil, insani niteliklere sahip olmayan, Başkalarına hizmet edemeyen, bencil, insani niteliklere sahip olmayan, başkalarına karşı hiç şefkatli sevgi duymamış olan arayışçılar - bu tür kişiler sadece tüketicilerdir ve başkalarına neşe

sağlayan üreticiler değildirler ve her zaman Krishna'nın yaşam biçiminin neşesini anlamakta, takdir etmekte veya yaşamakta başarısız olurlar.

BANA KARŞI İTİRAZ EDENLER , Bana karşı mırıldananlar. Öğretmenimize hürmet duymazsak, ondan asla bir şey öğrenemeyiz. Gita'da kullanılan birinci tekil şahıs, Benlik, Hedef ile özdeştir ve bu nedenle, "felsefeye saygı duymayanlar" anlamına gelir.

Zorla din değiştirme, bir inancın sayısal gücünü artırabilir, ancak kendini geliştirme ve içsel açılım bu şekilde gerçekleşemez.

Din kimseye zorla dayatılmamalıdır. Bir felsefeyi zihinsel olarak reddeden kişi, onu anlasa bile, asla ona uygun yaşayamaz. Bu nedenle, bir felsefeye gizli bir saygısızlık besleyenler, onu incelemek için ZORLANMAMALIDIR.

Bu tür dizeler bir shastra'da(kutsal yazıt), öğrencilere bir şastra'daki bu tür dizeler, öğrencilere şastra'yı yararlı bir şekilde inceleyebilmeleri için kendilerini nasıl uyumlayacaklarına dair talimatlar olarak düşünülmüştür. Hiç kimse Gita'yı inceleyerek hemen sonuç beklememelidir. Kişilik değişiklikleri bir gecede yapılamaz. Gita'da mucize vaat edilmez.

Dolaylı olarak, bu dize önerileriyle de bazı mantıklı talimatlar verir. Bir öğrenci Gita'yı tatmin edici bir şekilde anlayamadığını hissederse, yukarıdaki öznel süreçlerle içsel doğasını daha da keskinleştirmesi yeterlidir. Tıpkı bir aynayı temizleyerek yansımanın bulanıklığını giderdiğimiz gibi, zihin-zekâ-donanımını uygun şekilde yeniden ayarlayarak Gita felsefesini özümseme duyarlılığı artırılabilir.

68. Bu son derece derin doktrini Bana adanmış insanlar arasında öğreten kişi, böylece Bana en yüksek sevgi hizmeti biçimini sunmuş olur ve şüphesiz yalnızca Bana gelecektir.
69. Hiç kimse benden daha hoş bir şey yapamaz ve yeryüzünde hiç kimse benden daha sevgili olamaz.
70. Ve bu kutsal konuşmamızı inceleyen kişi aklıyla bana ibadet eder.
71. Aramızdaki bu kutsal konuşmayı derin bir inanç ve alıcılıkla dinleyen bir adam bile, kurtuluşa ve dürüst insanların erişebileceği mutlu bölgelere ulaşacaktır.
72. Bu öğretiler, ey Arjuna, yoğunlaşmış bir zihinle senin tarafından duyuldu mu? Cehaletten doğan tüm yanılgılar senden giderildi mi, ey Dhananjaya?

73. Arjuna dedi ki:
    Senin lütfunla, ey Bozulmaz Rab! Yanılgım giderildi ve hafızam yerine geldi. Şimdi tüm şüphelerim giderilmiş olarak kararlıyım, Senin emrini yerine getirmeye hazırım.
74. Sanjaya dedi ki: Böylece, tüylerim diken diken olarak, Krişna ile Pritha'nın yüksek ruhlu oğlu arasındaki bu harika konuşmayı duydum.
75. Böylece, Vyasa'nın lütfuyla, doğrudan Yoga'nın Rabbi Krişna'nın kendisinden bu Yoga'yı, derin ve yüce olanı duydum
76. Tekrar tekrar, ey kral, Keşava ve Arjuna arasındaki o kutsal ve şaşırtıcı diyalog aklıma geliyor ve sonsuz bir neşe yaratıyor.
77. Tekrar tekrar, Hari'nin o en harika biçimi aklımda beliriyor, büyük bir hayret ve sonsuz neşe heyecanları yaratıyor.
78. Okunu kullanan Arjuna'nın eşlik ettiği Yoga Rabbi Krişna nerede varsa- orada iyi talih, zafer, refah ve sağlam politika hüküm sürer. Benim inancım budur.

    Shri Krishnaarpanam astu

Bu, toplamda yedi yüz bir ayet içeren SRIMAD BHAGAVAD GITA'nın kapanış kıtasıdır. Bu son ayet, Gita yorumcularının çoğu tarafından yeterince düşünülüp yorumlanmamıştır. Ayetin yüzeysel kelime anlamı, aslında, en iyi ihtimalle herhangi bir zeki öğrenciyi oldukça yavan ve kuru bir şekilde etkileyebilir. Sonuçta, Sanjaya kendi özel inancını ve kişisel görüşünü ifade ediyor; Gita okuyucularının bunu nihai olarak kabul etmesi gerekmez. Sanjaya, aslında şöyle diyor: "Nerede Yoga'nın Efendisi Krishna ve yayıyla hazır olan Arjuna varsa, orada refah (Sree), başarı (Vijaya), genişleme (Bhooti) ve sağlam bir politika (Dhruva-neeti) olacaktır;

KRISHNA, YOGA'NIN EFENDİSİ (Yogeshwarah Krishna)-

Gita boyunca Krishna, Öz'ü, Atman'ı temsil etti. Bu manevi çekirdek, tüm olayların sahnelendiği zemindir. Gita'da açıklanan Yoga tekniklerinden herhangi biriyle her birimizin göğsünde çağrılabilir.

YAYIYLA HAZIR OLAN ARJUNA (Partho-Dhanurdharah)- **Bu ders kitabında Partha, "sayısız zayıflıkları, huzursuzlukları ve korkularıyla karışık, sınırlı, sıradan bir ölümlüyü" temsil eder**. Çaba ve başarı aracı olan yayını yere attığında ve etkisiz bir tembelliğe çekildiğinde, şüphesiz, başarı veya refah için hiçbir umut yoktur. Ancak YAYIYLA HAZIR OLDUĞUNDA, **artık tembel olmadığında, yaşamın zorluklarına cesaretle göğüs germek için yeteneklerini kullanmaya istekli bir hazır oluş sergilediğinde**, orada bir PARTHA'YI YAYIYLA HAZIR OLARAK tanırız.

Bu iki resmi bir araya getirdiğimizde- Yoga'nın Efendisi Krishna ve Yaycı Arjuna- bir yaşam tarzının sembolizmi tamamlanır; manevi anlayışla güçlendirilmiş insan,

yaşamı evcilleştirmek ve refahı elde etmek için çaba sarf etmeye ve gayretlerini ortaya koymaya hazır olur. Böyle bir durumda, onu başarıdan alıkoyabilecek hiçbir güç yoktur. Kısacası, Gita'nın inancı, maneviyatın hayatta yaşanabileceği ve gerçek manevi anlayışın, yaşam savaşına giren bir insan için bir varlık olduğudur.

Bugünün toplumdaki kargaşaları ve insanın, bilimdeki tüm başarılarına ve madde üzerindeki hâkimiyetine rağmen olaylar seli karşısında çaresiz önemsizliği, içindeki Yogeshwarah'ın ihmal edilmiş ve çağrılmamış olmasından kaynaklanıyor.

Kutsal ile dünyevinin mutlu bir karışımı, Gita'da insan için önerilen politikadır. Sri Veda-Vyasa'nın vizyonunda, insanın manevi ve maddi değerlerin mutlu bir şekilde birleştiği bir yaşam tarzını takip ettiği bir dünya düzeni görür. Salt maddi üretim, şüphesiz, anında insanın cebine muhteşem bir zenginlik seli getirebilir, ancak kalbine huzur ve neşe getirmez. İÇ HUZUR OLMAYAN REFAH, KORKUNÇ VE DEHŞET VERİCİ BİR FELAKETTİR!

Aynı zamanda, bu ayet diğer aşırı ucu da reddeder. Yogeshwarah Krishna, Pandava Prensi Arjuna, SİLAHLANIP SAVAŞMAYA HAZIR OLMADAN Kurukshetra savaş alanında hiçbir şey başaramazdı**.**

Maddi çaba ve dünyevi başarılar olmadan yalnızca maneviyat, hayatı dinamik kılmaz.

Gita'da Krishna, DÜNYEVİ İLE KUTSALIN EVLİLİĞİ ‘ni temsil eder. Doğal olarak, Sanjaya'nın ateşli inancı şudur ki, bir topluluk veya ulus, kitlelerini dayanmaya, harekete geçmeye ve başarmaya (Yaycı Partha) galeyana getirdiğinde ve o nesil, kendilerinde manevi saflığın farkında olup bunu yeterince çağırdığında (Yoga'nın Efendisi Krishna), o nesilde refah, başarı, genişleme ve sağlam bir politika doğal bir düzen haline gelir.

Bazı Gita yorumcuları, Gita'daki bu kapanış kelimesi olan 'benim' (mama) ve Gita ‘nın açılış kelimesi olan 'Dharma'ya dikkat çekerler. Bu iki kelime arasında yedi yüz ayet, ölümsüz güzellikte bir çelenk gibi bir araya getirilmiştir ve bu nedenle bu yorumcular Gita ‘nın anlamını 'BENİM DHARMA'M' (Mama Dharma) olarak özetlerler. Gita, insanın doğasını, 'BENİM DHARMA'M'ı, Hakikat'in doğasını, 'BENİM DHARMA'M'ı ve bu ikisinin uyum içinde olduğu ve tek bir bireyde bir araya geldiğinde gerçek hayatın başladığını açıklar. Bu nedenle, **Gita ‘nın tüm gerçek öğrencilerinin ideal doğası, hem dengeli karakterlerinde ifade bulan MANEVİ BİLGİ hem de insanlığa hizmet ve fedakârlığa hazır oluş yoluyla ifade edilen DİNAMİK Sevgi’nin muhteşem bir sentezi olmalıdır**.

Kapanış bölümü, "Vazgeçiş Yoluyla Kurtuluş (Moksha-Sannyasa-Yoga)" olarak adlandırılmıştır. Bu terim, Upanişadlar'daki Asparsa-Yoga'yı güçlü bir şekilde hatırlatır ve Krishna'nın kendisi tarafından daha önceki bir bölümde verilen Yoga tanımını yansıtır.

"İçimizdeki yanlış değerlerden vazgeçmek, aynı anda her birimizin özünde bulunan İlahi doğayı yeniden keşfetmektir. İçimizdeki hayvanı (Sannyasa) atmak, içimizdeki İlahi'nin Kurtuluşu (Moksha)dur."

OM TAT SAT- Bu kutsal ifade, Gerçekliğin, Varlığın ve Mutlak Hakikat'in ilahi özünü temsil eder. Gita ‘nın ruhunu yansıtır, her şeyde bulunan ebedi Gerçek

Om:
- Evrensel ses, ilahi titreşim, yaratılışın başlangıcı ve tüm varlığın özü, her şeyi kapsayan kutsal bir hece, Tanrı'nın, mutlak gerçekliğin ve evrensel bilincin sembolü.

Tat:
- Kelime anlamı "O" ya da "Bu".
- Mutlak Gerçeklik'i, Brahman'ı, yani değişmez, ebedi ve her şeyi kapsayan varlığı işaret eder.
- Görünür dünyanın ötesindeki nihai hakikati temsil eder; "O gerçekliktir" anlamında kullanılır.

Sat:
- Gerçeklik, hakikat, varoluş, iyilik ve saflık.
- Ebedi, değişmez ve gerçek olan her şeyi ifade eder.
- Aynı zamanda ahlaki doğruluk ve erdemle de ilişkilendirilir; yalnızca var olan değil, aynı zamanda iyi ve doğru olanı kapsar.

Birleşik Anlamı:
Om Tat Sat, birlikte ele alındığında, **"Her şey Ebedi Hakikat'tir" ya da "Bu, Mutlak Gerçeklik'tir" anlamına gelir.** Bhagavad Gita'da bu ifade, tüm eylemlerin, ibadetlerin ve kurbanların nihai olarak ilahi hakikate adanmış olduğunu belirtmek için kullanılır. Evrendeki her şeyin özünde bu ilahi gerçekliğin bulunduğunu ve tüm varlığın bu hakikatle bir olduğunu vurgular.

Bhagavad Gita'da Arjuna çeşitli isimlerle anılır. Bu isimler, onun karakterini, yeteneklerini ve Krishna ile olan özel bağını yansıtır. İşte Arjuna'nın Gita'da geçen bazı önemli isimleri:

1. **Partha**- Pritha'nın (Kunti'nin) oğlu anlamına gelir, en sık kullanılan isimlerinden biridir.
2. **Bharata**- Bharata soyundan gelen, Arjuna'nın kökenine işaret eder.

3. **Dhananjaya**- "Zenginlik fatihi" ya da "zafer kazanan" anlamında, onun savaşçı yeteneklerini vurgular.
4. **Gudakesha**- "Uyku fatihi" anlamına gelir, Arjuna'nın zihinsel disiplinini ve uyanıklığını ifade eder.
5. **Kaunteya**- Kunti'nin oğlu anlamında, annesine atıfla kullanılır.
6. **Savyasachi**- "Her iki eliyle de ok atabilen" anlamına gelir, onun eşsiz okçuluk becerisini belirtir.
7. **Kiriti**- "Taç giyen" ya da "zafer tacı sahibi" anlamında, onun soyluluğunu ve başarılarını yansıtır.
8. **Jishnu**- "Yenilmez" ya da "zafer kazanan" anlamında, onun savaş alanındaki gücünü ifade eder.
9. **Kapidhvaja**- "Maymun sembollü bayrak taşıyan" anlamında, Hanuman'ın sembolünü taşıyan savaş arabasını belirtir.
10. **Vijaya**- "Zafer kazanan" anlamında, onun başarılarını vurgular.

Bhagavad Gita'da Krishna, çeşitli isimlerle anılır; bu isimler onun ilahi niteliklerini, rollerini ve özelliklerini yansıtır. İşte Krishna'nın Gita'da geçen bazı önemli isimleri:

1. **Madhava**- "Balın efendisi" veya "Lakshmi'nin eşi" anlamında, onun sevgi ve bereketle bağlantısını vurgular.
2. **Hrishikesha**- "Duyuların efendisi" anlamında, onun zihin ve duyular üzerindeki kontrolünü ifade eder.
3. **Govinda**- "İneklerin koruyucusu" veya "neşe veren" anlamında, pastoral ve ilahi doğasını belirtir.
4. **Keshava**- "Güzel saçlı" veya "Kesi şeytanını öldüren" anlamında, onun çekiciliğini ve kahramanlığını yansıtır.
5. **Janardana**- "İnsanları harekete geçiren" veya "kurtarıcı" anlamında, onun rehber ve koruyucu rolünü vurgular.
6. **Vasudeva**- Vasudeva'nın oğlu veya "her şeyde var olan" anlamında hem insani hem ilahi doğasına işaret eder.
7. **Yogeshwara**- "Yoganın efendisi" anlamında, onun manevi bilgeliğini ve rehberliğini belirtir.
8. **Vishnu**- Evrenin koruyucusu olarak ilahi formunu ifade eder.
9. **Achyuta**- "Yanılmaz" veya "sarsılmaz" anlamında, onun değişmez ve güvenilir doğasını vurgular.
10. **Hari**- "Kurtarıcı" veya "her şeyi ortadan kaldıran" anlamında, onun ilahi merhametini yansıtır.
11. **Jagannatha**- "Evrensel Efendi" anlamında, onun kozmik egemenliğini ifade eder.
12. **Madhusudana**- "Madhu şeytanını öldüren" anlamında, onun kötülüğü yok eden gücünü belirtir.

Bu isimler, Krishna'nın Arjuna'ya hitap ederken ya da ilahi doğasını açıklarken kullandığı bağlama göre değişir. Her biri onun farklı bir yönünü (rehber, savaşçı, ilahi varlık veya dost) öne çıkarır.

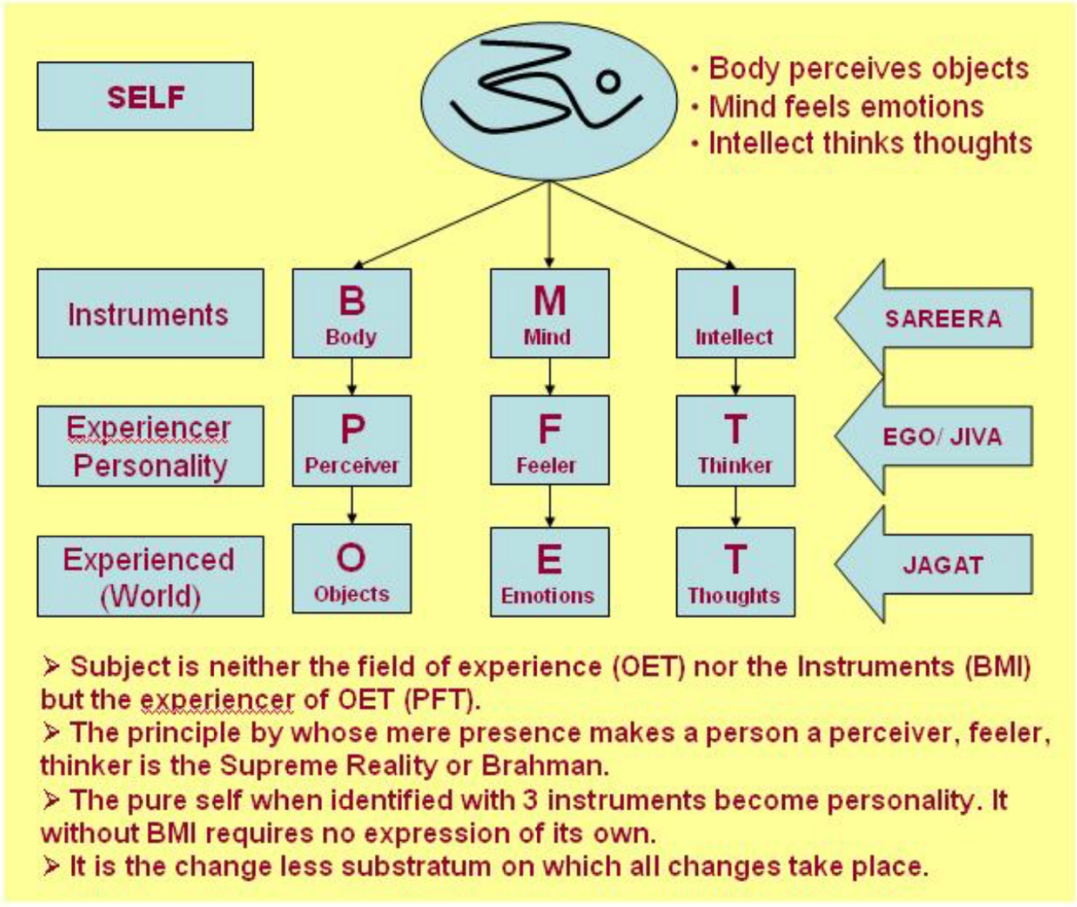

- Subject is neither the field of experience (OET) nor the Instruments (BMI) but the experiencer of OET (PFT).
- The principle by whose mere presence makes a person a perceiver, feeler, thinker is the Supreme Reality or Brahman.
- The pure self when identified with 3 instruments become personality. It without BMI requires no expression of its own.
- It is the change less substratum on which all changes take place.

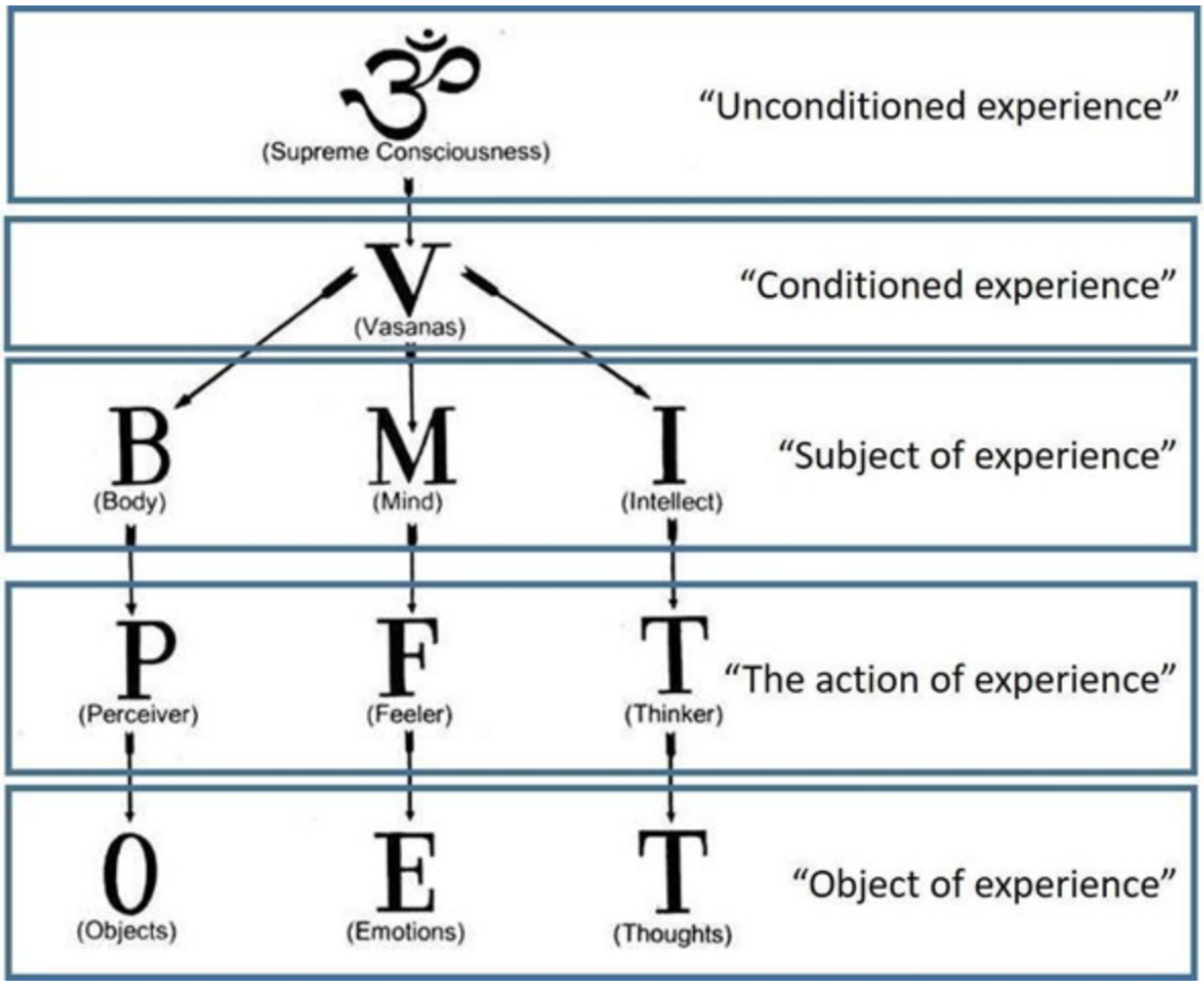
ॐ
(Supreme Consciousness)
"Unconditioned experience"
V
(Vasanas)
"Conditioned experience"
B
(Body)
M
(Mind)
I
(Intellect)
"Subject of experience"
P
(Perceiver)
F
(Feeler)
T
(Thinker)
"The action of experience"
0
(Objects)
E
(Emotions)
T
(Thoughts)
"Object of experience"

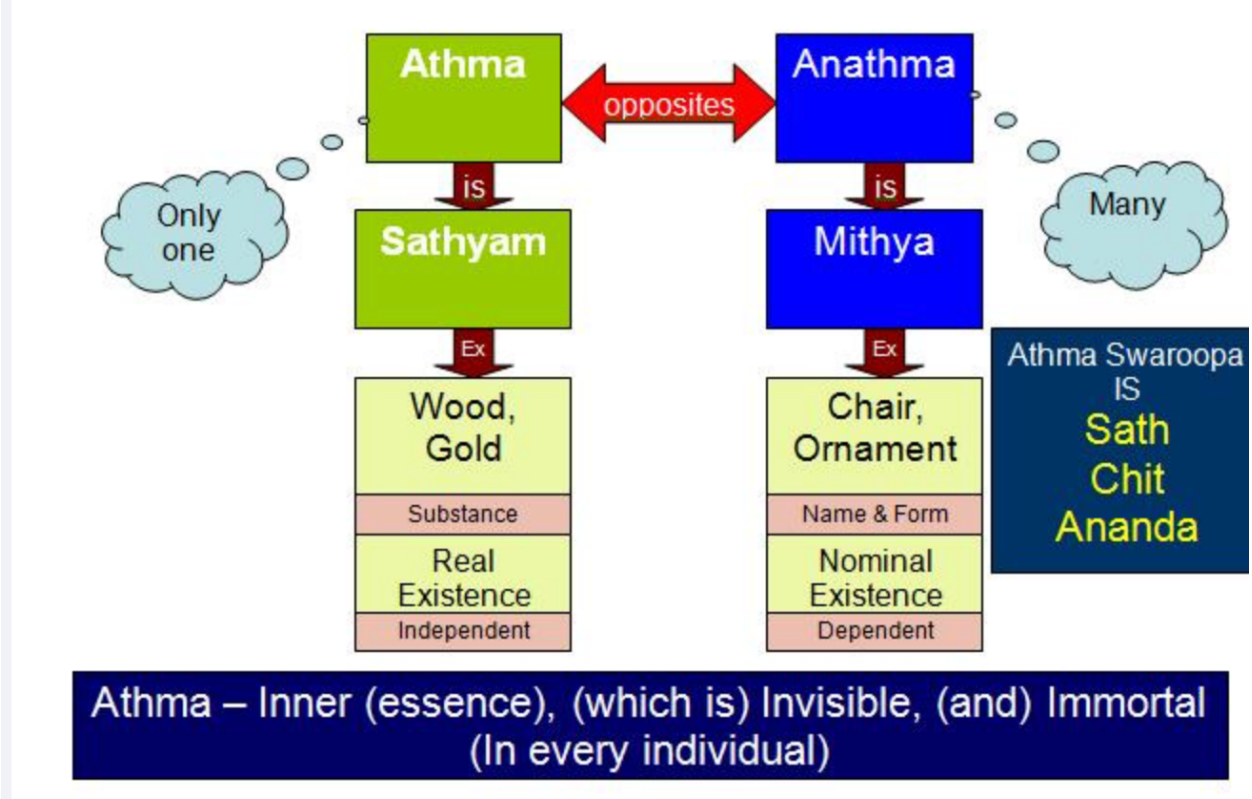
Athma
opposites
Anathma
is
is
Only one
Many
Sathyam
Mithya
Ex
Ex
Wood, Gold
Substance
Real Existence
Independent
Chair, Ornament
Name & Form
Nominal Existence
Dependent
Athma Swaroopa IS
Sath
Chit
Ananda
Athma – Inner (essence), (which is) Invisible, (and) Immortal
(In every individual)

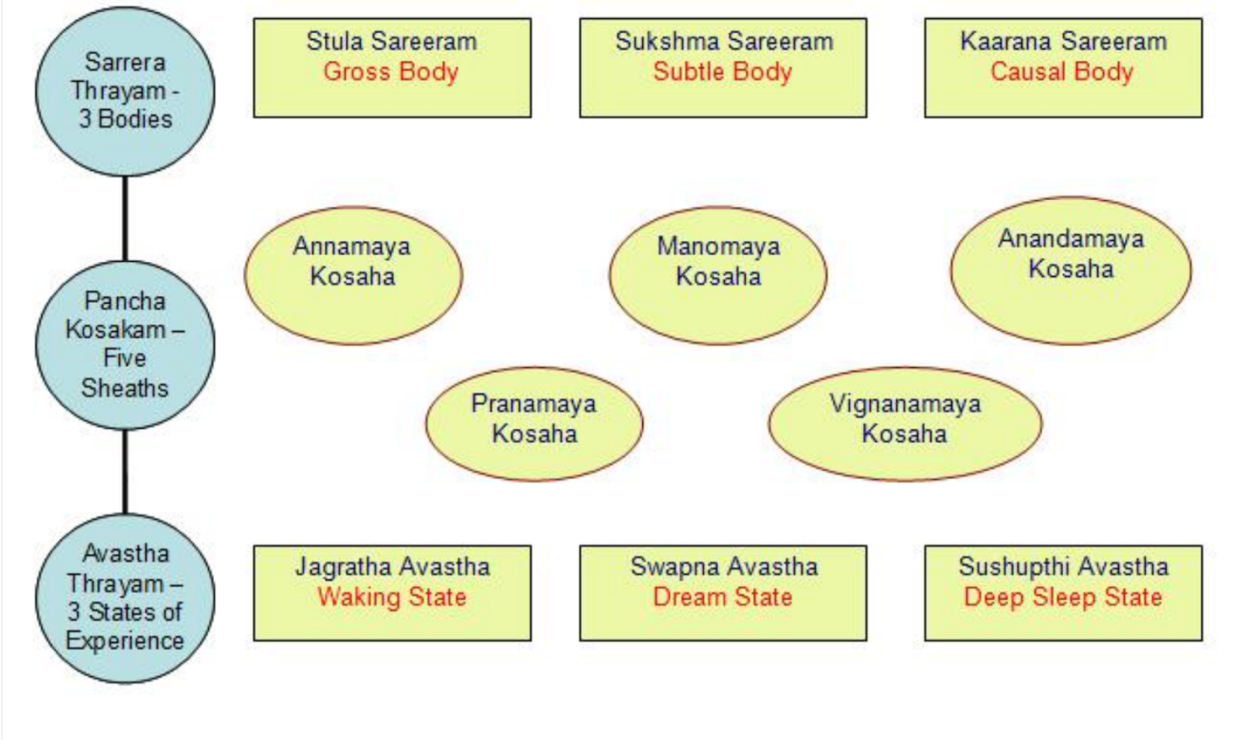
Sarrera Thrayam - 3 Bodies
Stula Sareeram
Gross Body
Sukshma Sareeram
Subtle Body
Kaarana Sareeram
Causal Body
Pancha Kosakam – Five Sheaths
Annamaya Kosaha
Manomaya Kosaha
Anandamaya Kosaha
Pranamaya Kosaha
Vignanamaya Kosaha
Avastha Thrayam – 3 States of Experience
Jagratha Avastha
Waking State
Swapna Avastha
Dream State
Sushupthi Avastha
Deep Sleep State